

ကမ္ဘာ့ အကူရ လုပ်ငန်းများ

ခင်မောင်သန်း [ဒိတ်ပညာ]

ဒေါ်အိမ်

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမဏ္ဍိုင်ရေး - ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မဏ္ဍိုင်ရေး - ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး - ဒို့အရေး

“နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ တာဝန်ဖြစ်သည်။”

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသည့်အဖွဲ့အစည်းများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ငွေကြေးစီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ တာဝန်ဝန်ထမ်းမှုများနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ပြည်စုံ ပုံပြင်စာအုပ်

ကမ္ဘာ့ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ

ခင်မောင်သန်း (စိတ်ပညာ)

ပြည်စုံစာအုပ်တိုက်

အမှတ်(၇၈)၊ ငြိမ်းတော်နှင့် ပထမထပ်
လှည်းတန်းလမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၇၀၆၀၈၂၊ ၂၂၄၃၇၅

မာတိကာ

စာအုပ်ပုံနှိပ်ခြင်းဆိုင်ရာ မှတ်တမ်း
၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်

အုပ်စု (၁၀၀၀)

စာမူနှင့်ပြုချက်အမှတ်

[၅၂/၂၀၀၂ (၁၂)]

မျက်နှာပုံနှင့်ပြုချက်အမှတ်

[၁/၂၀၀၄ (၁)]

□

မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း

ဆုပြည့်

မျက်နှာပုံကာလာခွဲ

Alpha

□

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမြတ်ကျော်၊ စာလုပ်ငန်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၅၅၅)

၁၉၄၊ ၃၃-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

□

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမျိုးအောင်၊ ပြည့်စုံစာအုပ်တိုက် (ယာယီ-၇၁၃)

၇၈၊ လှည်းတန်းလမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

□

စာစီ - ကိုသောင်းကြူ

အတွင်းဖလင် - ကိုစင်ဦးနှင့်ညီများ

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့် ညီဝင်းမြင့်

□

စာမူ မူပိုင် © - စင်မောင်သန်း (စိတ်ပညာ)

မျိုးအောင် (ရှုကွေ)၏ စီစဉ်ထုတ်လုပ်မှု

[တန်ဖိုး 3000]

၁။ အိဂျစ် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ

- အိုဆီရစ်နှင့် အိုက်ဆစ် ၁
- ရိုး၏ ထွက်ပေါ်ခြင်းနှင့် ပျောက်ကွယ်ခြင်း ၁၂

၂။ ဘောဘီလုံနီယန် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ

- ကမ္ဘာဦးအစ ၂၅
- ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ် ၃၃
- ကမ္ဘာကြီးကို ရေဖျက်ဆီး၍ ပျက်စီးရပုံ ၅၀
- မြေအောက်ကမ္ဘာသို့ အစရှိတာ သွားရောက်ခြင်း ၆၂

၃။ ပါရှင် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်

- တောက်ပတဲ့ အလင်းရောင်ပိုင်ရှင် ဂျမ်ရှိုက် ၇၄

၄။ ဂရိ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ

- ကမ္ဘာဦးအစ ၉၂
- ပရိုမီသီးယပ်စ် ၁၀၀
- ပင်ဒိုရာ ၁၀၉
- ဒီမီတာ ၁၂၂
- အော်ဖီယပ်စ် ၁၃၆
- ဒိုင်အားနီးဆပ်စ် ၁၄၅
- အပိုလို ၁၅၄
- ဟာကြူလီနှင့် ခြင်္သေ့ ၁၆၀
- ဟာကြူလီနှင့် ရေမြေကြီး ၁၆၆
- ဟာကြူလီနှင့် လူသားစားငှက်များ ၁၇၀
- ဟာကြူလီနှင့် ခေါင်းနှစ်လုံးရှိတဲ့ ခွေးကြီး ၁၇၇
- ဟာကြူလီနှင့် ခေါင်းသုံးလုံး ငရဲခွေးကြီး ၁၈၈
- ဟာကြူလီနှင့် ဒိုင်ယာနိုင်ရာ ၁၉၂

မာတိကာ

၅။ ရောမ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ	
- မားဇ်၏ သားသမီးများ	၂၀၂
ရောမမြို့ တည်ဆောက်ခြင်း	၂၀၉
ဆာဘင်းတို့ရဲ့ စစ်ပွဲ	၂၁၃
- ဥပဒေများ ချမှတ်ပေးသူ နူမာ	၂၁၈
- ရှေ့ဖြစ်ဟော နတ်ကတော်	၂၂၆
- ပါမိုနာနှင့် ဗာတမ်းမံနပ်စ်	၂၃၁
၆။ ဂရိ-ရောမ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်	
- ကျူးပစ်နှင့် ဆိုက်စ်	၂၃၉
၇။ အိုင်ယာလန် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်	
- ထာဝရရှင်သန်သူများရှိရာ ကျွန်းသို့	၂၆၆
၈။ အိုက်စလန် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်	
- ကမ္ဘာဦးအစ	၂၇၅
၉။ တရုတ် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ	
- ကမ္ဘာဦးအစ	၂၈၄
- ရက်ကန်းရက်သူ မိန်းမပျိုနှင့် နွားကျောင်းသား	၂၉၀
၁၀။ ဂျပန် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ	
- နေနတ်ဘုရားမနှင့် မုန်တိုင်းနတ်ဘုရား	၂၉၆
- ပထမလူသားများ	၃၀၄
၁၁။ ပီရူး ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်	
- သိုးကျောင်းသားနှင့် နေမင်း၏ အပျိုစင်	၃၀၈

ပါမောက္ခဦးခင်မောင်သန်း

ခင်မောင်သန်း (စိတ်ပညာ)

စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ မုံရွာမြို့တွင် အဖ ဦးကြင်ဖေ၊ အမိ ဒေါ်မိမိတို့မှ ၁၉၃၇-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ တွင် မွေးဖွားသည်။ အမည်ရင်းမှာ ဦးခင်မောင်သန်း ပင် ဖြစ်သည်။

၁၉၆၁-ခုနှစ်တွင် သိပ္ပံ (ဂုဏ်ထူး) ဘွဲ့ကို စိတ်ပညာနှင့် ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၆၅-ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ အင်ဒီယားနားပြည်နယ်၊ ပါဒူးတက္ကသိုလ်သို့ သွားရောက် ပညာသင်ကြား ခဲ့သည်။ ထိုတက္ကသိုလ်မှ မဟာသိပ္ပံဘွဲ့ကို ရရှိ ခဲ့သည်။

၁၉၆၁-ခုနှစ်တွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ် စိတ် ပညာဌာန သရုပ်ပြဆရာအဖြစ် စတင် အမှုထမ်း သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ပြန်လာပြီး နောက် မန္တလေးတက္ကသိုလ် စိတ်ပညာဌာနတွင် ပင် ဆက်လက် အမှုထမ်း၍ ပါမောက္ခ၊ ဌာနမှူး အဖြစ်မှ အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။

၇

(၁)

အိဂျစ် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ

အိုဆီရစ်နှင့် အိုက်ဆစ်

ကမ္ဘာဦးကာလ 'အိုဆီရစ်' အုပ်စိုးစဉ်အခါက ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ သေခြင်းတရားဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး။ လူသားတွေဟာ ထာဝရ အသက် ရှင်နေခဲ့ကြတယ်။ သူတို့မှာ ဓား၊ လှံ စတဲ့ လက်နက်တွေလည်း မရှိတော့ စစ်မက်ဖြစ်ပွားမှုဆိုတာ လုံးဝ မရှိဘူး။ ကမ္ဘာမြေအနှံ့ ကြားရတဲ့အသံတွေက ဂီတသံတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ လူသားအားလုံးဟာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချိုသာစွာ ပြောဆိုကြတယ်။ ဟောပြောသံတွေ၊ တေးကဗျာရွတ်ဆိုသံတွေကိုပဲ ကြားနေရတယ်။

လူသားတွေမှာ အသိဉာဏ်ရှိလာအောင် အိုဆီရစ်က သင်ပေး တယ်။ အနုပညာဖွံ့ဖြိုးလာအောင်လည်း သူက သင်ကြားပေးတယ်။ စပျစ်တွေ စိုက်ပျိုးတတ်အောင် သင်ပေးတယ်။ ဂျုံစပါးတွေ၊ သစ်သီး သစ်ပင်တွေ စိုက်ပျိုးတတ်အောင်လည်း သင်ပေးတယ်။ ပန်းပင်တွေ စိုက်ပျိုးပြီး ပန်းအလှကို ခံစားတတ်အောင်လည်း သင်ပေးတယ်။

ဒီဂျစ်ဒဏ္ဍာရီ
အိုဆီရစ်နှင့်အိုက်ဆစ်

လူသားတွေဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ခိုက်ရန်မဖြစ်ပွားဘဲ အဆင်ပြေပြေ နေနိုင်အောင် ဥပဒေတွေ ပြုလုပ်ပေးတယ်။ နတ်ဘုရားတွေ အကြောင်း သိနားလည်အောင်နဲ့ ပ,သတတ်အောင်လည်း သင်ကြားပေးတယ်။

ဒါတွေဟာ အိုဆီရစ် ပေါ်ပေါက်လာမှ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တဲ့ အကြောင်းရပ်တွေပါ။ သူ့ မရှိသေးခင်တုန်းက ကမ္ဘာကြီးဟာ ပုံသဏ္ဍာန်ရယ်လို့ မရှိဘူး။ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးကလည်း အသူတရာမက နက်ရှိုင်းတယ်။ အဲဒီဟင်းလင်းပြင်ကြီးရဲ့ နတ်ဘုရားကို 'နအူ' လို့ ခေါ်တယ်။ နအူက တစ်ဆင့် 'ရီး' လို့ ခေါ်တဲ့ နေနတ်ဘုရားဖြစ်ပြီး လူသားတွေထက် ပိုပြီး မြင့်မြတ်တယ်။ နတ်ဘုရား ရီးက ရှိရှိသမျှ ပုံသဏ္ဍာန်အားလုံးကို ဖန်ဆင်းတယ်။ သူ့အတွေးအခေါ်က နေပြီး အပေါ်ပိုင်း လေထုနဲ့ အောက်ပိုင်း လေထုဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ အပေါ်ပိုင်းလေထုရဲ့ နတ်ဘုရားကို 'ရှု' လို့ခေါ်ပြီး အောက်ပိုင်းလေထုရဲ့ နတ်ဘုရားကိုတော့ 'ကက်ဖီနက်' လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် 'ကွက်' လို့ ခေါ်တဲ့ မြေနတ်ဘုရားနဲ့ 'နပ်' လို့ ခေါ်တဲ့ မိုးကောင်းကင် နတ်ဘုရားတို့ ဖြစ်ပေါ်လာကြတယ်။ အစက မိုးကောင်းကင်နဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ ထိနေကြတယ်။ နောက်မှ မိုးကောင်းကင်က အပေါ်ပိုင်း ရောက်သွားပြီး ကမ္ဘာမြေကြီးက အောက်မှာ ကျန်ရစ်ပြီး တခြားစီ ဖြစ်သွားကြတယ်။

နတ်ဘုရား ရီးရဲ့ မျက်လုံးက ပထမဆုံးသော ယောက်ျားနဲ့ ပထမဆုံးသော မိန်းမ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ဖခင် 'ကွက်' နဲ့ မိခင် 'နပ်' က အိုဆီရစ်ကို ပေါက်ဖွားလာခဲ့တယ်။ သူ့မွေးလာတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဟစ်ကြွေးသံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။

“အားလုံးရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်တဲ့ အိုဆီရစ် မွေးဖွားလာပြီ၊ အားလုံး ကြည့်ကြဟေ့...”

‘အိုဆီရစ်’ပြီးတော့...သူ့နမ ‘အိုက်ဆစ်’ မွေးလာပြန်တယ်။ နောက်တော့ ဉာဏ်ပညာနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ နတ်ဘုရား ‘သောက်’ကို မွေးဖွားလာတယ်။ ပြီးတော့ ‘နက်ဖသစ်’ ပေါက်ဖွားလာပြီး နောက်ဆုံးမှာ ကြမ်းတမ်းတဲ့ နတ်ဘုရား ‘ဆက်’ကို မွေးဖွားတယ်။ ဆက်က မိခင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို အပေါက်ဖောက်သူဖြစ်တယ်။

အိုဆီရစ်နဲ့ အိုက်ဆစ်တို့ဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး လင်မယားလို ချစ်လာကြတယ်။ သူတို့က ကမ္ဘာမြေကြီးကို အုပ်စိုးတယ်။ သောက်က သူတို့နဲ့ အတူနေတယ်။ လူသားတွေ စာရေးတတ်အောင် သင်ပေးတယ်။ တွက်ချက်တတ်အောင်လည်း သင်ပေးတယ်။ ဆက်နဲ့ နက်ဖသစ်တို့လည်း လင်မယားဖြစ်လာကြတယ်။ ဆက်က သဲကန္တာရရဲ့ နတ်ဘုရားဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့ဗိမာန်ဟာ သဲကန္တာရထဲမှာ ရှိတယ်။

အိုဆီရစ်က လူသားတွေ စိုက်ပျိုးတတ်အောင် သင်ပေးတော့ သဲကန္တာရဟာ စိမ်းလန်းစိုပြည်လာတယ်။ စပျစ်ပင်တွေ၊ ပန်းပင်တွေကို စိုက်ပျိုးလာကြတယ်။ သဲကန္တာရကြီး ပျက်စီးသွားရင် နတ်ဘုရား ဆက်ရဲ့ ဘုံဗိမာန်ဟာလည်း ထိခိုက်လာမှာ ဖြစ်တော့ သဲကန္တာရမှာ စိမ်းလန်းစိုပြေနေတာကို မကြိုက်ဘူး။ စိုက်ပျိုးတတ်အောင် သင်ထားပေးတဲ့ အိုဆီရစ်ကို သူက စိတ်ဆိုးလာတယ်။

ဆက်က အိုဆီရစ်ကို သေကြောင်းကြံစည်တယ်။ သတ်ဖြတ်ဖို့ အစီအစဉ်တွေ အမျိုးမျိုးလုပ်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် အိုက်ဆစ်က အမြဲသတိရှိနေတော့ သူ့အကြံတွေ မအောင်မြင်ဘူး။ ရှောင်ရှားနိုင်ခဲ့တယ်။

ဆက်က အိုဆီရစ်အပေါ် အကောက်ကြံပြီး သတ်ဖို့လုပ်လာတယ်။ အိုဆီရစ်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အတိုင်းအတာကို သိအောင် လုပ်တယ်။ သူ မသိအောင် အရိပ်ကို တိုင်းပြီး ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ အတိအကျ အံဝင်ခွင်ကျမယ့် သေတ္တာတစ်ခုကို လုပ်လိုက်တယ်။

ခြောက်သွေ့ရာသီမရောက်ခင် တစ်နေ့မှာ ဆက်က စားသောက်ပွဲကြီးတစ်ခု ကျင်းပတယ်။ မိုးကောင်းကင်နဲ့ ကမ္ဘာမြေရဲ့ သားသမီးအားလုံးကို အဲဒီပွဲ လာဖို့ ဖိတ်ကြားလိုက်တယ်။ ဉာဏ်ပညာနဲ့ဆိုင်တဲ့ နတ်ဘုရား သောက်၊ ဆက်နဲ့ သူ့ရဲ့ဇနီး နက်ဖသစ်၊ အိုဆီရစ်နဲ့ အိုက်ဆစ်တို့ ဇနီးမောင်နှံလည်း အဲဒီပွဲမှာ ရှိကြတယ်။ ဆက်က သူ လုပ်ထားတဲ့ သေတ္တာကြီးကို ပြသထားတယ်။ မွေးကြိုင်လှတဲ့ သစ်သားအမျိုးမျိုးကို ပေါင်းစပ်လုပ်ထားတဲ့ သေတ္တာဟာ မက်မောစရာဖြစ်တယ်။ အားလုံးက သဘောကျကြတယ်။

ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတစ်ခု လုပ်မယ့်အကြောင်း ဆက်က ကြေညာလိုက်တယ်။ ဆုအဖြစ် လှပတဲ့ ဒီသေတ္တာကြီးကို ပေးမှာဖြစ်ကြောင်း စားသောက်ပွဲလာသူအားလုံးကို ပြောပြတယ်။ ပြိုင်ပွဲဝင်သူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ အံဝင်ခွင်ကျ တော်တဲ့သူဟာ ဒီဆုကို ရမှာ ဖြစ်တယ်လို့ ဆက်က ပြောပြတယ်။ ကွက်နဲ့ နပ်ရဲ့ကလေးတွေ သေတ္တာထဲဝင်ပြီး လဲလျောင်းကြည့်ကြတယ်။ ဆက်ကိုယ်တိုင်လည်း ဝင်ကြည့်တယ်။ သောက်နဲ့ အိုက်ဆစ်လည်း ဝင်ကြည့်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ အရပ်က တိုနေတော့ သေတ္တာနဲ့ အံဝင်ခွင်ကျ မဖြစ်ဘူး။

နောက်ဆုံးတော့ အိုဆီရစ်ဟာ သူ့ခေါင်းပေါ်က သရဖူကို ချွတ်လိုက်ပြီး သေတ္တာထဲဝင်ကာ လဲလျောင်းကြည့်တယ်။ အပိုအလို မရှိဘူး။

သူ့နံ့ဘေးကို သောက် ရောက်လာပြီး ကြည့်တယ်။ အိုဆီရစ် ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ သေတ္တာကြီးက အပိုအလိုမရှိ အဝင်ခွင့်ကျ ဖြစ်နေတာကို မြင်ရတယ်။ သူက အားကျပြီး ကြည့်နေတယ်။ အလွန်ကောင်းတဲ့ သေတ္တာကြီးကို အိုဆီရစ် ပိုင်ဆိုင်တော့မှာ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီအချိန်က ဆက်ဟာ အိုဆီရစ်အနားမှာ မရှိဘူး။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရောက်နေတယ်။ သူ့တပည့်တွေကို အော်ခေါ်လိုက်တယ်။ သူတို့အားလုံး စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်လာကြတယ်။ စုစုပေါင်း ခုနစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်တောင် ရှိတယ်။ အိုဆီရစ် ဝင်ပြီး လဲလျောင်းနေတဲ့ သေတ္တာကြီးအပေါ်က အဖုံးပိတ်လိုက်ပြီး သံချောင်းတွေနဲ့ ရိုက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခဲကို အရေဖျော်ပြီး ဂဟေဆော်လိုက်တယ်။ သေတ္တာကြီးကို ပိတ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဆက်ရဲ့ တပည့်တွေက ဝိုင်းရံထားတော့ ဘယ်သူမှ ဝင်ရောက်ပြီး တားဆီးလို့ မရနိုင်ဘူး။

သေတ္တာကြီးကို လုံခြုံအောင် ပိတ်လည်း ပြီးရော ဆက်က ဦးဆောင်ပြီး ခန်းမအပြင်ထွက်သွားတယ်။ သူ့တပည့်တွေက သေတ္တာကြီးကို ထမ်းပြီး လိုက်သွားကြတယ်။

အိုက်ဆစ်၊ နက်ဖသစ်နဲ့ သောက်တို့က နောက်က လိုက်ကြတယ်။ ညကလည်း အတော်နက်နေပြီဆိုတော့ မလွယ်လှဘူး။ မကြာခင်မှာ သူတို့သုံးယောက်ဟာ တကွဲတပြားစီ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ဆက်ကို မတွေ့ရတော့ဘူး။

ဆက်နဲ့ သူ့တပည့်တွေက သေတ္တာကြီးကို မြစ်ထဲပစ်ချလိုက်ကြတယ်။ အိုက်ဆစ်တို့ သုံးယောက်ဟာ နံနက်လင်းတဲ့အခါမှ မြစ်ကမ်းနဖူးကို ရောက်လာကြတယ်။ သေတ္တာကြီးက မြစ်ရေမှာ မျောပါသွားပြီး ပင်လယ်ထဲ ရောက်သွားပြီဖြစ်တယ်။

အိုက်ဆစ်ဟာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းပြီး မြစ်ကမ်းနဖူးအတိုင်း လိုက်သွားတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ပင်လယ်ကြီးကို ရောက်သွားတယ်။ ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အိုဆီရစ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ဘယ်မှာ ရှိနေမယ်ဆိုတာ မှန်းဆလို့ မရဘူး။ ကမ္ဘာ့အနှံ့ကို သူ လျှောက်ပြီး ရှာတယ်။ သူ့ရဲ့နောက်က ကလေးတွေ ဝိုင်းလိုက်ပြီး ကူညီရှာဖွေပေးကြတယ်။

အိုဆီရစ် ခန္ဓာကိုယ်ပါတဲ့ သေတ္တာကြီးဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ မျောနေတယ်။ ကြာလာတော့ ဒီရေကြောင့် သေတ္တာကြီးဟာ ကမ်းပေါ်ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ နုပျိုတဲ့ တောအုပ်ကလေး တစ်ခုရှိတယ်။ ကြီးထွားလာတဲ့ သစ်ကိုင်းတွေရဲ့ မ၊တင်မှုကြောင့် သေတ္တာကြီးဟာ သစ်ပင်တွေရဲ့အကြား ရောက်သွားတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သစ်ပင်တစ်ပင်အတွင်းကို ရောက်သွားပြီး အပင်ရဲ့ သစ်ခေါက်နဲ့ ဖုံးအုပ်မှုကို ခံလိုက်ရတယ်။

တောအုပ်ရှိတဲ့ နိုင်ငံရဲ့အမည်က 'ဗစ်ဗလို'ဖြစ်တယ်။ ဘုရင်ကြီးနဲ့ မိဖုရားကြီးဟာ ထူးခြားတဲ့ သစ်ပင်ကြီးအကြောင်းကို ကြားကြရတယ်။ ဘုရင်ကြီးရဲ့ အမည်က 'မဲကူအာ'ဖြစ်ပြီး မိဖုရားကြီးကို တော့ 'တက်တာ' လို့ခေါ်တယ်။ သစ်ပင်ကြီးရဲ့ အခေါက်နဲ့ အကိုင်းအခက်တွေဟာ မွှေးကြိုင်နေတယ်။ ဘုရင်ကြီးက သစ်ပင်ကို ခုတ်ပြီး အကိုင်းအခက်တွေကို ဖြတ်ပစ်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ သစ်တုံးကြီးကိုတော့ နန်းတော်ထဲမှာ တိုင်တစ်တိုင်အဖြစ် ထားရှိတယ်။

ဗစ်ဗလိုနိုင်ငံကို ရောက်လာတဲ့ အိုက်ဆစ်လည်း ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ ပေါက်တဲ့ ထူးခြားတဲ့ သစ်ပင်ကြီးအကြောင်း ကြားသိရတယ်။ သူ့ဆီကို လာတဲ့ ကလေးတွေက သူ့ကို ပြောပြကြတယ်။

သစ်ပင်ကြီးရှိရာကိုလာတော့ မတွေ့ရတော့ဘူး။ ခုတ်လှဲပြီး နန်းတော် ထဲမှာ တိုင်အဖြစ် အသုံးပြုဖို့ ယူသွားကြပြီ။

သစ်ပင်ကြီးက မွေးကြိုင်နေတော့ အထဲမှာ သေတ္တာကြီး ရှိနေမယ်ဆိုတာ အိုက်ဆစ် သိနေတယ်။ သူက သစ်ငုတ်တိုနံ့ဘေးမှာ နေ့ရော ညပါ ထိုင်နေတယ်။ အဲဒီနေရာကို ရောက်လာတဲ့သူတွေက အိုက်ဆစ်ရဲ့ နန်းဆန်တဲ့ သွင်ပြင်ကို တွေ့မြင်ကြရတယ်။ သူက ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောဘူး။ မိဖုရားကြီးက ဒီအကြောင်းကို ကြားရတော့ သစ်ပင်ဘေးက ထူးဆန်းလှတဲ့ သူ့ဆီကို လာခဲ့တယ်။ မိဖုရားကြီး ရောက်လာတော့ အိုက်ဆစ်က သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်တင်လိုက်တယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က မွေးကြိုင်လှတဲ့ ရနံ့တွေ ထွက်လာပြီး မိဖုရားကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွား တော့တယ်။

နန်းဆန်လှတဲ့ အိုက်ဆစ်ကို သူ့နဲ့အတူ နန်းတော်ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ မိဖုရားကြီးက ခေါ်တယ်။ အိုက်ဆစ် လိုက်သွားတယ်။ သေတ္တာကြီး ရှိတဲ့တိုင်နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် နေရဖို့အတွက် အိုက်ဆစ်ဟာ မိဖုရားကြီးရဲ့ ကလေးကို ထိန်းကျောင်းရတဲ့ အလုပ်ကို ယူလိုက်တယ်။

အိုက်ဆစ်က ကလေးရဲ့ပါးစပ်ထဲ သူ့လက်ထည့်ပြီး အစာ ကျွေးတယ်။ ညအချိန်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ တိုင်ရဲ့အခေါက်တွေကို တဖြည်းဖြည်း ခွာယူတယ်။ ခွာပြီးတဲ့ အခေါက်တွေကို မီးပုံထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ မိဖုရားကြီးရဲ့ ကလေးကို မီးထဲမှာ ချထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးကို မီးမလောင်ဘူး။ ကလေးရဲ့ နံဘေးမှာ မီးဟာ အားပျော့ပျော့နဲ့ တောက်လောင်နေတယ်။ အိုက်ဆစ်က ပျံလွှားငှက် ကလေးအသွင် ပြောင်းလိုက်ပြီး သစ်သားတိုင်ကို ပတ်ကာ ငိုကြွေး မြည်တမ်းရင်း ပျံသန်းနေတော့တယ်။

တစ်ညမှာတော့ မိဖုရားကြီးဟာ သူ့ကလေး ထားတဲ့အခန်းကို ရောက်လာတယ်။ ကလေးထိန်းကို မတွေ့ရဘူး။ မီးတောက်မီးလျှံ တွေရဲ့အကြား ရောက်ရှိနေတဲ့ ကလေးကို မြင်ရတယ်။ သူက အော် ဟစ်ပြီး ကလေးကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။

သစ်တုံးပေါ်မှာ နားနေတဲ့ ပျံလွှားငှက်ကလေးအသွင် ရှိတဲ့ အိုက်ဆစ်ဟာ မိဖုရားကြီးကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ ကလေးငယ်ကို အခုလို ဆွဲမယူဘဲ နောက်ထပ် နှစ်ညလောက်သာ ထားလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ မသေတော့တဲ့ ထာဝရ ရှင်သန်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်လာ နိုင်တယ်။ အခုတော့ အဲဒီဘဝကို မရနိုင်တော့ဘူး။ အသက်ရှည်သူ တစ်ဦးသာ ဖြစ်လာတော့မယ့်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အိုက်ဆစ်က သူဟာ နတ်ဘုရားမတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုပြီး ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ သစ်ပင်ကို တောင်းယူတယ်။

ဘုရင်ကြီးက သစ်တုံးကို ခွဲလိုက်တယ်။ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ငိုကြွေးသံတွေနဲ့ အိုက်ဆစ် ရှာဖွေနေတဲ့ သေတ္တာကြီးကို အထဲမှာ တွေ့ကြရတယ်။ ဘုရင်ကြီးက သေတ္တာကြီးကို အိုက်ဆစ်အား ပေး လိုက်တယ်။ အိုက်ဆစ်က သေတ္တာကြီးကို အဝတ်နဲ့ပတ်လိုက်တယ်။ ဘုရင်ကြီး ပေးတဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာ သေတ္တာကြီးကို တင်ပြီး အိဂျစ် ပြည်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။

အိဂျစ်ပြည်ရောက်တော့ အိုက်ဆစ်က သေတ္တာကြီးကို ဖွင့် လိုက်တယ်။ သေတ္တာအတွင်းမှာ သူ့ရဲ့လင်သားလည်း ဖြစ်၊ အရှင် သခင်လည်းဖြစ်တဲ့ အိုဆီရစ်ကို တွေ့ရတယ်။ အိုက်ဆစ်က အိုဆီရစ်ရဲ့ ပါးစပ်ကို သူ့ပါးစပ်နဲ့ ကပ်ပြီး အသက်ရှူသွင်းလိုက်တယ်။ တစ်ချိန် တည်းမှာပဲ သူ့ရဲ့ အတောင်ပံတွေကို ခတ်လိုက်တယ်။ သူက နတ် ဘုရားမဆိုတော့ သူ့မှာ အတောင်ပံတွေ ရှိနေတယ်။ အိုဆီရစ်က

မကြာခင်မှာပဲ အသက်ပြန်ရှင်လာတယ်။ ကွက်နဲ့ နပ်တို့ရဲ့ ကလေးများနဲ့ ကင်းဝေးရာ အရပ်၊ လူသူများနဲ့ ကင်းဝေးရာ အရပ်မှာ အိုက်ဆစ်နဲ့ အိုဆီရစ်တို့ အတူနေကြတယ်။

လသာတဲ့ ညတစ်ညမှာ ဆက် တောလိုက်နေရာက အိုက်ဆစ်နဲ့ အိုဆီရစ်တို့ အတူအိပ်ပျော်နေကြတာကို တွေ့ရတယ်။ သူ့အစ်ကိုရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကို ဆက်က လှဲချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် ဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အပိုင်းအစ တစ်ဆယ့်လေးခုတောင် ရှိတယ်။ အိုဆီရစ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အပိုင်းအစတွေကို မြေပေါ်အနှံ့ ဆက်က ကြံချလိုက်တယ်။

အိုဆီရစ် သေတ္တာကြီးထဲ ရောက်နေချိန်မှာ လူသားတွေဟာ သေခြင်းတရားနဲ့ ကြုံတွေ့လာကြတယ်။ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ စစ်ပွဲတွေဖြစ်လာတယ်။ လူသားတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ ဓားတွေ၊ လှံတွေလည်း ရှိလာတယ်။ ဂီတသံကိုလည်း မကြားရတော့ဘူး။ ချစ်ခင်ကြင်နာတဲ့ လူသားတွေရဲ့ စကားသံတွေလည်း မကြားရတော့ဘူး။ ဂျုံ၊ စပါးနဲ့ ပဲတို့ အရ နည်းလာတယ်။ သစ်သီးဝလံလည်း ရှားပါးလာတယ်။ စိမ်းလန်းစိုပြည်တဲ့ နေရာတွေ နည်းလာပြီး သဲကန္တာရက ကျယ်ပြန့်လာတယ်။ သဲကန္တာရ နတ်ဘုရား ဆက် အောင်မြင်မှုရနေတဲ့ ကာလဖြစ်တယ်။ သောက်နဲ့ နက်ဖသစ်တို့ကလည်း ဆက်ရဲ့ရှေ့မှာ ကြောက်ရွံ့မှုနဲ့ ဦးညွတ်နေကြရတယ်။

အိုဆီရစ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အပိုင်းအစတွေဖြစ်ပြီး တကွတပြား ဖြစ်နေချိန်မှာ ပေါများမှုနဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှု ကွယ်ပျောက်နေတော့တယ်။ အိုက်ဆစ်ဟာ သူ့ညီမ နက်ဖသစ်နဲ့ အပိုင်းအစတွေကို အမြဲရှာဖွေနေရတယ်။ ကျူရီးနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ လှေကလေးနဲ့ အိုက်ဆစ်ဟာ အိုဆီရစ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အပိုင်းအစတွေကို ရွံ့နွံထဲမှာ ရှာဖွေတယ်။

တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြန်တွေ့ရတယ်။ နောက်ဆုံး အပိုင်းအစအားလုံး ပြန်ရတယ်။ ကျွန်းမျောကလေးတစ်ခုအပေါ်မှာ ခန္ဓာကိုယ်အပိုင်းအစတွေကို ချပြီး ပြန်ဆက်တယ်။ အိုဆီရစ်ခန္ဓာကိုယ် ပြန်လည်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အခါ စစ်ပွဲတွေလည်း ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ ငြိမ်းချမ်းမှုလည်း ရှိလာတယ်။ အစားအစာတွေလည်း ပေါများလာတယ်။

အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာတာကို အိုက်ဆစ် ကြားရတယ်။ အိုဆီရစ်ဟာ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေတယ်။ သူဟာ မြေအောက်ကမ္ဘာမှာ ရှိတယ်။ ကွယ်လွန်သေဆုံးသူတွေအတွက် အဆုံးအဖြတ်ပေးသူအဖြစ် ဆောင်ရွက်လျက် ရှိတဲ့ ပြောဆိုသံကို အိုက်ဆစ် ကြားရတယ်။ သူ့ရဲ့ တရားမျှတစွာ ဆောင်ရွက်ပေးမှုကြောင့် လူသားတွေဟာ သေခြင်းကင်းပြီး ထာဝရရှင်သန်မှုကို ရလာကြပြန်တယ်။

အိုဆီရစ်ရဲ့ သားတစ်ယောက်ကို အိုက်ဆစ်က မွေးတယ်။ သူ့နာမည်ဟာ 'ဟောရပ်' ဖြစ်ပြီး သူ မွေးဖွားရာ ကျွန်းမျောပေါ်မှာ နက်ဖသစ်နဲ့ သောက်က ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးကြတယ်။

ဟောရပ် အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ ဆိုးရွားတဲ့ ဆက်ရဲ့ အန္တရာယ်ကို တွန်းလှန်တိုက်ဖျက်တယ်။ တိုက်ပွဲတွေမှာ သူက အနိုင်ရရှိတယ်။ သူ့ဖခင်ကို ဖျက်ဆီးပစ်တဲ့ ဆက်ကို ချုပ်နှောင်ပြီး သူ့မိခင်ရှိရာကို ခေါ်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် အိုက်ဆစ်က သူ့ကို သတ်ဖို့ ခွင့်မပြုဘူး။ ဒါကြောင့် ဆက်ဟာ အခုထိ အသက်ရှင်လျက် ရှိတယ်။ အခုတော့ သူဟာ နိမ့်ကျတဲ့ နတ်ဘုရားတစ်ဦးသာ ဖြစ်တော့တယ်။ သူ့ဖခင်အတွက် လက်စားမချေခင် အချိန်ကလောက် အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ တန်ခိုးကြီးထွားမှု မရှိတော့ဘူး။

ရိုး၏ ထွက်ပေါ်ခြင်းနှင့် ပျောက်ကွယ်ခြင်း

တစ်ခါတုန်းက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ သူတို့ဟာ ခွန်အားကြီးသူတွေ ဖြစ်ကြတော့ သူတို့ကို ဘယ်သူကမှ လွမ်းမိုးမှု မပြုနိုင်ဘူး။ တစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်က 'အက်ဖူ' ဖြစ်ပြီး နောက် တစ်ယောက်ကိုတော့ 'နက်ဖာကာ' လို့ ခေါ်တယ်။ အက်ဖူဟာ စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ့ရဲ့ အင်အားဟာ လက်မောင်းတွေ ထဲမှာ ရှိတယ်။ နက်ဖာကာက စာရေးတဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ စာအုပ် တစ်အုပ်ထဲမှာ ရေးထားတဲ့ မန္တာန်တွေ ဘယ်လိုရွတ်ရမယ်ဆိုတာ သူ သိတယ်။ စာရေးနည်း၊ တွက်ချက်နည်းနဲ့ မှော်အတတ်ပညာနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ နတ်ဘုရားက သောက်ဖြစ်တယ်။ ဒီစာအုပ်ကို သောက် ထဲက ရရှိခဲ့တယ်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ ဖခင်ရဲ့အိမ်ကို လာ ကြတယ်။ သူတို့လာတယ်ဆိုရင် သေခြင်းတရားဟာ ဖခင်ရဲ့အပေါ်မှာ ကျရောက်တော့မှာ ဖြစ်တယ်။ ဒီအချက်ကို အားလုံး သိကြသလို သူတို့လည်း သိပြီးဖြစ်တယ်။

ဒီကုန် ခဏ္ဍာရီ
ရိုး၏ ထွက်ပေါ်ခြင်း
နှင့်ပျောက်ကွယ်ခြင်း

စာအုပ်တစ်အုပ်အတွက် သူတို့ရဲ့ဖခင်က စာရေးတတ်တဲ့ သူတွေဆီကို လွှတ်လိုက်တယ်။ ကွယ်လွန်သေဆုံးသွားတဲ့ သူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်တွေ သွားရမယ့် ခရီးလမ်းနဲ့ သူတို့ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးတဲ့ အကြောင်း စာအုပ်ထဲမှာ ရေးဖို့ ဖြစ်တယ်။ သူ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေတုန်း သူ့လက်ထဲ ဒီစာအုပ် မရောက်ရင် သူ့ရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ ငြိမ်းချမ်းမှု ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူက သားနှစ်ယောက်ကို အခေါ်လွှတ်တာဖြစ်တယ်။ နတ်ဆိုးလာပြီး သူ့လက်တွေ အတွင်းက ခွန်အားတွေ ထုတ်မယူနိုင်အောင် ကာကွယ်ပေးရမယ်။ သူ့မျက်စိ ထဲက အမြင်တွေကို ထုတ်မယူနိုင်အောင် တားမြစ်ပေးရမယ်။ သေသူ တွေရဲ့ စာအုပ်လို့ ခေါ်တဲ့ ဒီစာအုပ်ကို ထိန်းသိမ်းပြီး ဖတ်ရှုနိုင်ခြင်း မရှိမီ သားနှစ်ယောက်က အကာအကွယ်ပေးရမှာ ဖြစ်တယ်။

သားတစ်ယောက်က ခွန်အားကြီးပြီး နောက်တစ်ယောက်က မန္တာန်တွေကို ရွတ်ဆိုတတ်တော့ နတ်ဆိုးရဲ့ရန်က အကာအကွယ် ပေးမယ့်အကြောင်း သူ့ရှေ့မှာ ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုကြတယ်။ မန္တာန် ပေးမယ့် သူတွေဆီ ခြေမြန်တော်တွေကို လွှတ်လိုက်တယ်။

သတိထားကြပေတော့...။ အက်ဖူက အိမ်ရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ စောင့်ကြပ်နေတယ်။ တောင်အရပ်မျက်နှာမှာလည်း ကျားသစ်နက်ရဲ့ ခွန်အားနဲ့ သူက စောင့်ကြည့်နေတယ်။ နက်ဖာကာက ဟောရပ်ရဲ့ သိန်းငှက်တစ်ကောင်လို အနောက်အရပ်မျက်နှာက စောင့်ကြပ်တယ်။

နေနတ်ဘုရား ရိုး မြေအောက်ကမ္ဘာကို ဆင်းသွားမယ့်အချိန် ရောက်လာပြီ။ ရိုး မှာကြားခဲ့သလို အက်ဖူက စောင့်ကြပ်ပေးတယ်။ နီးနီးကြားကြားရှိနေတယ်။

စစ်သားဖြစ်တဲ့ အက်ဖူက တွေးတောနေတယ်။ လူတွေက နေနတ်ဘုရား ရိုးကို ပြောင်လှောင်နေကြတယ်။

“တို့ကို သူ အုပ်စိုးလာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ အခုတော့ သူ အသက်ကြီးပြီ။ သူ့အရိုးတွေက ငွေ၊ အသားတွေက ရွှေလို ဖြစ်နေပြီ။ အခု တို့အပေါ် မအုပ်စိုးနိုင်တော့ဘူး။

ရိုးက ကြားတော့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ငါ့ကို လှောင်ပြောင်တဲ့ သူတွေဟာ ငါ့သမီး ‘ဆက်ခမက်’ ကို လွှတ်လိုက်တဲ့အခါ သဲကန္တာရနဲ့ တောင်တွေ ရှိရာကို ပြေးကြရ လိမ့်မယ်”

အရှေ့အရပ်မျက်နှာကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ စစ်သားအက်ဖူဟာ ဆက်ခမက် ပေါ်ထွက်လာတာကို တွေ့မြင်ရတယ်။

ဆက်ခမက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်ပေမယ့် ဦးခေါင်းကတော့ ခြင်္သေ့ဦးခေါင်းဖြစ်တယ်။ သူ့ဖခင် ပြောတဲ့အတိုင်း လူတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ သူ ရှေ့ကို တိုးလာခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့အသည်းက ကြောက်မယ်ဖွယ်ရာဖြစ်တယ်။ အသည်းထဲမှာ လူတွေရဲ့ သွေးတွေနဲ့ မြစ်ရေတွေလို စီးဆင်းနေတယ်။ ခြင်္သေ့ဦးခေါင်းနဲ့ ဆက်ခမက်ရဲ့ ရှေ့က ပြေးနေတဲ့ လူတွေကို ညစောင့်စစ်သား အက်ဖူက မြင်ယောင် နေတယ်။ ဖေရိုးဘုရင်ရဲ့ စစ်တပ်ရှေ့က ပြေးနေသလိုပါ။ တောင် တွေက သူတို့ကို ဖုံးကွယ်မပေးနိုင်ဘူး။ သဲကန္တာရကလည်း သူတို့ကို လက်ခံမထားနိုင်ဘူး။ ဆက်ခမက်က လူတွေကို သတ်ပြီးရင်း သတ် နေတယ်။ သူ့အသံက ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ရဲ့အသံလို ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။ လက်လှမ်းမမီလို့ အသတ်ခံရတဲ့ လူတွေကလည်း သူ့အသံကြောင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကြရတယ်။ ဆက်ခမက်ဟာ အီဂျစ်ပြည်ထဲကို တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းဝင်သွားတယ်။

နောက်ထပ်ဖြစ်ပျက်တာတွေကို အက်ဖူက ပြန်ပြောင်းစဉ်းစား နေမိတယ်။ လူသားတွေ အသတ်ခံရတာ များလာတော့ ရိုးက သူတို့ကို

သနားလာတယ်။ ဆက်ခမက်ရဲ့ အန္တရာယ်က လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ မကယ်နိုင်တော့ဘူး။ ရိုးက နောက်တစ်နည်း စဉ်းစားကြည့်ပြန်တယ်။ အကြံပေး သောက်ကို ပြောလိုက်တယ်။ မုန်တိုင်းတိမ်တွေလောက် လျင်မြန်တဲ့ ခြေမြန်တော် တွေကို သူ့ဆီ လွတ်ပေးရမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သောက်က ခေါ်လိုက်တော့ နတ်ဘုရား ရိုးရဲ့ ရှေ့မှောက်ကို ခြေမြန်တော်တွေ ရောက်လာကြတယ်။

ရိုးက ခြေမြန်တော်တွေကို ပြောလိုက်တယ်။

“ကြီးမားလှတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ရှိတဲ့ ‘အဲလီဖင့်တိုင်း’ ဆီကို သွား ပြီးတော့ အိပ်ပျော်စေတဲ့ သစ်သီး ယူလာခဲ့၊ မရရင် အဆိပ်ပင်ကို ယူလာခဲ့၊ မြန်မြန်သွား၊ အရုဏ်မတက်ခင်မှာ အားလုံးပြီးစီးအောင် လုပ်ရမယ်”

ခြေမြန်တော်တွေကလည်း လေမုန်တိုင်းတမျှ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားကြတယ်။ အဲလီဖင့်တိုင်းဆီ ရောက်သွားတယ်။ အိပ်ပျော် စေတဲ့ သစ်သီးကို ယူတယ်။ အဆိပ်ပင်လည်း ယူလာခဲ့တယ်။ သစ်သီးရဲ့ အရောင်က အနီဖြစ်ပြီး အရည်က လူသားတွေရဲ့ သွေး ရောင်နဲ့ တူတယ်။ ခြေမြန်တော်တွေဟာ သစ်သီးကို ရိုးရဲ့ ရှေ့မှောက် ယူဆောင်လာခဲ့တယ်။

နတ်ဘုရားနဲ့ နတ်ဘုရားမတွေ အားလုံး ရိုးဆီကို လာကြတယ်။ ‘ကွက်’၊ ‘နပ်’နဲ့ ရိုးကို မွေးဖွားလိုက်တဲ့ နုအူလည်း လာတယ်။ အပေါ်ပိုင်း လေအလွှာရဲ့ နတ်ဘုရားဖြစ်တဲ့ ရှုလည်း လာတယ်။ မုယောစပါးကို ထောင်းပြီး သူတို့ ဘီယာလုပ်ကြတယ်။ ဘီယာအိုး ခုနစ်သောင်းတောင် ရှိတယ်။ အရုဏ်မတက်မီ ပြီးအောင်လုပ်ကြ ရတယ်။ ဘီယာရဲ့ အရောင်အသွေးက သွေးရောင်နဲ့ တူတယ်။

“ဘီယာနဲ့ လူသားတွေကို ငါ ကယ်တင်နိုင်ပြီ” လို့ ရိုးက ပြောတယ်။

ညအချိန်မကုန်ဆုံးမီ နတ်ဘုရားတွေက ဘီယာတွေကို လူသား တွေ အသတ်ခံရတဲ့ နေရာကို ယူသွားကြတယ်။ ခြေသေ့ဦးခေါင်းနဲ့ နတ်ဘုရားမ ဆက်ခမက် သတ်တဲ့ လူသတ်ကွင်းပေါ်ကို ဘီယာတွေ သွန်ချလိုက်တယ်။ သွေးရောင်ရှိတဲ့ ဘီယာတွေက တစ်ကွင်းလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားတော့တယ်။

လူသားတွေကို သတ်ဖို့ ဆက်ခမက် ရောက်လာတယ်။ ကွင်းထဲကို သူ ဖြတ်လျှောက်သွားစဉ် ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်တယ်။ သတ်ဖို့ သားကောင်ရှာနေတာ ဖြစ်တယ်။ သက်ရှိသတ္တဝါ တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရဘူး။ သွေးရောင်နဲ့တူတဲ့ ဘီယာက ကွင်းပြင် ကြီးကို ဖုံးလွှမ်းထားတယ်။ ဆက်ခမက်က ရယ်မောလိုက်တယ်။ ရယ်မောသံက ခြေသေ့မတစ်ကောင်ရဲ့ ဟိန်းဟောက်သံနဲ့ တူတယ်။ ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာကို ဘီယာမျက်နှာပြင်မှာ မြင်ရတယ်။ သူ ရယ်မောလိုက်ပြန်တယ်။ ဆေးခတ်ထားတဲ့ ဘီယာကို သူ ငဲ့ပြီး သောက်လိုက်တယ်။ သောက်လိုက် နားလိုက်နဲ့ အကြိမ်များစွာ လုပ်တယ်။ သူ မရယ်မောနိုင်တော့ဘူး။ ခတ်ထားတဲ့ဆေးက သူ့ ဦးနှောက်ကို ရောက်သွားတော့ အိပ်မောကျသွားတယ်။ လူသားတွေ ကိုလည်း သူ မသတ်နိုင်တော့ဘူး။

“ငါ့သမီး ငါ့ဆီလာပြီး အနားယူပါ” လို့ ရိုးက ပြောလိုက်တော့ ခြေသေ့ဦးခေါင်းနဲ့ နတ်ဘုရားမ ဆက်ခမက်ဟာ သူ့ဖခင်ဆီသွားပြီး အနားယူလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါက စတင်ပြီးတော့ လူသားတွေဟာ သူ့ရဲ့ အန္တရာယ်က လွတ်မြောက်သွားတော့တယ်။

စစ်သား အက်ဖူက အရှေ့အရပ်မျက်နှာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပြီး အော်လိုက်တယ်။

“သတိထားကြဟေ့...ကွင်းကို လှမ်းသွားတဲ့ ဘီယာအရောင်နဲ့ တူတဲ့ အနီရောင် ပေါ်ထွက်လာပြီ”

ပြီးတော့ သူဟာ တောင်ဘက်အရပ်မှာ ကျားသစ်နက်သဏ္ဍာန် ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့ဖခင်အိမ်ထဲ ဝင်လာနိုင်တဲ့ နတ်ဆိုးရဲ့အန္တရာယ်ကို တွန်းလှန်ဖို့ အဆင်သင့် လုပ်ထားတယ်။

အိမ်ရဲ့အနောက်ဘက်မှာတော့ မန္တန်ရှင် ‘နက်ဖာကာ’ က စောင့်ကြပ်တယ်။ သူ ကျက်မှတ်ထားတဲ့ မန္တန်တွေက နှုတ်ဖျားမှာ အဆင်သင့် ရှိနေတယ်။ နေကျသွားတဲ့အချိန်၊ ဒါမှမဟုတ် ရိုးရဲ့ နေ့စဉ်သေဆုံးသွားတဲ့ အချိန်က စတင်ပြီး သူ စောင့်ကြပ်တယ်။

သေဆုံးသွားတဲ့ ရိုးကို အတောင် (၇၇၀)ရှည်လျားတဲ့ လှေပေါ်မှာ တင်လိုက်တယ်။ လှေရဲ့ နာမည်က ‘ဆယ်မက်တက်’ တဲ့။ ဘယ်လမ်းခရီးက ရိုး သွားရမယ်ဆိုတာ မန္တန်ရှင်ဖြစ်တဲ့ နက်ဖာကာ သိတယ်။ မြေအောက်ကမ္ဘာခရီးကို ရိုး သွားနေစဉ် နောက်က သူ လိုက်လာတယ်။

ရိုးကို တင်ထားတဲ့ ဆယ်မက်တက်လှေဟာ သေဆုံးသူတို့ရဲ့ နိုင်ငံကို ဖြတ်သွားတယ်။ ညဉ့်နတ်ဘုရားမ တစ်ဆယ့်နှစ်ဦးက လှေမှာ လိုက်ပါပြီး ရိုးကို စောင့်ရှောက်ကြတယ်။ လမ်းရှင်းပေးသူက နတ်ဘုရားမ ‘အပ်အော့’ ဖြစ်တယ်။ အိုဆီရစ်ရဲ့ နှမလည်း ဖြစ်၊ ဇနီးလည်း ဖြစ်တဲ့ အိုက်ဆစ်ဟာလည်း လှေပေါ်မှာ ပါလာတယ်။ သူလည်း မန္တန်တွေ ရွတ်ဖတ်နိုင်သူဖြစ်တယ်။

ရိုး ပါတဲ့ လှေဟာ သေဆုံးသူတို့ရဲ့ ကမ္ဘာကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြတ်သန်းသွားတယ်။ နေရာတစ်ခုကို ဖြတ်တော့မယ်ဆိုရင် အဝင်

ပေါက်ကို ရောက်တဲ့အခါ သက်ဆိုင်တဲ့နာမည်ပြောမှ အဝင်တံခါးကို ဖွင့်ပေးတယ်။

လှေဟာ ပထမနာရီကို စောင့်တဲ့ နတ်ဘုရားမ ပိုင်နက်ကို ဖြတ်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဒုတိယ နာရီစောင့် နတ်ဘုရားမ ပိုင်နက်ကို ဖြတ်ရတယ်။ တတိယ နာရီရောက်တော့ လှေဟာ အိုဆီရစ် ပိုင်နက် ဖြစ်တဲ့ ‘အမင်တက်’ လို့ ခေါ်တဲ့ နယ်ကို ဖြတ်ရတယ်။

အဲဒီနယ်မှာ မန္တန်ပညာရှင် ‘နက်ဖာကာ’ ဟာ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ ထာဝရတည်ရှိနေတဲ့ ကြယ်တွေကို တွေ့မြင်ရတယ်။ ဒီကြယ်တွေဟာ ကွယ်လွန်သေဆုံးသူတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်တွေ ဖြစ်ပြီး အိုဆီရစ်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ကောင်းကင်မှာ ရောက်နေကြတာဖြစ်တယ်။

အမင်တက်နယ်ကို အိုဆီရစ် အုပ်စိုးတယ်။ သူဟာ သေဆုံးသူတို့ရဲ့ နတ်ဘုရားဖြစ်တယ်။ သေဆုံးသူတွေ အားလုံးဟာ အဆုံးအဖြတ်ခံရဖို့အတွက် သူ့ပလ္လင်ရှေ့ကို လာရတယ်။ သူတို့ရဲ့ နှလုံးသားကို ငှက်မွေးအမှန်တရားနဲ့ ချိန်ကြည့်တယ်။

အိုဆီရစ်ရဲ့ပလ္လင်ဟာ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုရဲ့ ဘေးမှာ ရှိတယ်။ ရေထဲမှာ ကြာပန်းတစ်ပွင့် ပွင့်နေတယ်။ ကြာပန်းပေါ်မှာ ‘ဟိုးရပ်’ရဲ့ ကလေး လေးယောက်နဲ့ အိုဆီရစ်ရဲ့သားဟာ ရပ်လျက် အိုဆီရစ်ဘက်ကို မျက်နှာမူထားကြတယ်။ ကလေး လေးယောက် အနက် တစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာက လူဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာက လူပုံဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်ယောက် မျက်နှာက ခွေးဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာက သိန်းငှက်တစ်ကောင်ဖြစ်တယ်။

လူတစ်ယောက် သေပြီဆိုရင် သူ့ရဲ့နှလုံးကို ချိန်ခွင်ထဲမှာ ထည့်ပြီး ငှက်မွေးနဲ့ ချိန်တယ်။ ငှက်မွေးက အမှန်တရားဖြစ်တယ်။

လူသားဟာ မသန့်စင်ဘူးဆိုရင် နှလုံးက ပေါ့ပြီး ငှက်မွေးက လေးတယ်။ သူဟာ သန့်စင်တယ်ဆိုရင် နှလုံးက လေးပြီး ငှက်မွေးက ပေါ့တယ်။ စာရေးသားမှုနဲ့တွက်ချက်မှုရဲ့ နတ်ဘုရားဖြစ်တဲ့ သောက်က နှလုံးကို လူသားရဲ့ရင်မှာ ပြန်ထည့်ပေးတယ်။ ဟိုးရပ်က လူသားကို လက်တွဲပြီး ခေါ်သွားတယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ အားလုံးကို နက်ဖာကာ သိတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်နေရသလို သိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ သေဆုံးသူတို့ရဲ့အကြောင်း ရေးသားထားတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ အဲဒီအကြောင်းတွေ အားလုံးပါပြီးသား ဖြစ်တယ်။

တတိယနာရီပြီးတော့ စတုတ္ထနာရီကို စောင့်တဲ့ နတ်ဘုရားမရဲ့ နယ်မြေကို ရောက်လာတယ်။ သူ့နယ်မြေတစ်ခုလုံးက သဲကန္တာရဖြစ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ပဉ္စမနာရီရဲ့ နတ်ဘုရားမ နယ်မြေကို ရောက်လာတယ်။ အဲဒီနယ်မြေရဲ့ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ခြင်္သေ့ကိုယ်နဲ့ လူ့မျက်နှာပါတဲ့ သတ္တဝါတွေ စောင့်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ လက်သည်းတွေနဲ့ သဲကို ယက်ကြတယ်။ လက်သည်းတွေက လင်းယုန်ငှက်ရဲ့ လက်သည်းတွေနဲ့ တူတယ်။ အဲဒီနယ်မြေရဲ့ အရှင်သခင်က 'ဆိုကာ' ဖြစ်ပြီး သူဟာ ရက်စက်သူဖြစ်တယ်။ သူ့ဦးခေါင်းက သိန်းငှက်တစ်ကောင်ဖြစ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်က လူဖြစ်တယ်။

ပဉ္စမနာရီရဲ့ နတ်ဘုရားမက ဆဋ္ဌမ နာရီရဲ့ နတ်ဘုရားမအတွက် လမ်းဖွင့်ပေးတယ်။ နာမည်ပြောပြလိုက်တော့ ဂိတ်တံခါးတွေ ဖွင့်ပေးကြတယ်။ လှေကလေးက အလွန်နက်ရှိုင်းတဲ့ သမုဒ္ဒရာလို့ အမည်ရှိတဲ့ နယ်မြေထဲကို ဝင်လာတယ်။ ဒီနယ်မြေဟာ သေဆုံးသူတို့ရဲ့ နယ်မြေဖြစ်တယ်။

နတ်ဘုရား ရိုးရဲ့ လှေကို ဦးဆောင်သွားတဲ့ မိုးသောက်ကြယ်ဟာ ကောင်းကင်မှာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပြီ။ ဆဋ္ဌမနာရီဟာ လူသားတွေ

အတွက် မကောင်းတဲ့ နာရီဖြစ်တယ်။ အလွန်နက်ရှိုင်းတဲ့ သမုဒ္ဒရာထဲမှာ 'အက်ပေါ့' လို့ ခေါ်တဲ့ အလွန်ကြီးမားတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင် နေထိုင်တယ်။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို သူ့အမြီးနဲ့ ပတ်ထားပြီး ရိုးကို ဖျက်ဆီးဖို့ စောင့်ကြည့်နေသူဖြစ်တယ်။ ရိုးက ကမ္ဘာကြီးကို အလင်းရောင်နဲ့အသက်ကို ပေးတယ်။ သူ့ကို ဖျက်ဆီးပြီး အလင်းမဲ့ပြီး အသက်ကင်းတဲ့ အမှောင်ထုထဲကို ပစ်ချဖို့ အက်ပေါ့က ကြံရွယ်နေတယ်။ လှေဟာ ဆဋ္ဌမနာရီရဲ့ နယ်ပယ်ကို မြစ်ကြောင်းက ဖြတ်သွားတဲ့အခါ မြစ်ကမ်းပါးပေါ်မှာ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးရှိတဲ့ နတ်ဘုရားတွေကို မြင်ကြရတယ်။ အဲဒီ နတ်ဘုရားတွေက ရိုးကို ကြည့်ပြီး ငိုကြွေးကြတယ်။ ရေနေသတ္တဝါကြီးအက်ပေါ့က နှာခေါင်းမှ လှေကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ဟိန်းလိုက်တယ်။ သူ့ကို ချည်နှောင်ထားတဲ့ ချိန်းကြိုးတွေက ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ အိုက်ဆစ်က ရိုးရဲ့ အနားမှာ ရှိနေတယ်။ သူ့ရဲ့ မန္တန်ရွတ်ဆိုနေမှုကြောင့် သတ္တဝါကြီးဟာ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး။ လှေက ရှေ့ဆက်သွားနေစဉ် သူက ဆက်လက် ရုန်းကန်နေတယ်။

သတ္တမနာရီရဲ့ နယ်ပယ်မှာတော့ အမှောင်နဲ့ အအေးဓာတ်ဖုံးလွှမ်းနေတယ်။ နတ်ဘုရားက 'ခက်ပရီ'ဖြစ်ပြီး သူက အသစ်လုပ်ဆောင်ပေးသူ၊ အသက်သွင်းသူ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ဦးခေါင်းငါးခုပါတဲ့ မြွေကြီးတစ်ကောင် ခွေနေတယ်။ အဲဒီမြွေကြီးရဲ့ အခွေအတွင်းမှာ နတ်ဘုရား 'ခက်ပရီ' နေထိုင်တယ်။ သူက ချေးပိုးထိုးတစ်ကောင်ရဲ့အသွင်ပြောင်းပြီး ရိုးရဲ့ လှေဆီကို သွားတယ်။ ရိုးအသက်ရှင်လာမယ့်အချိန်ကို သူစောင့်ဆိုင်းနေတယ်။ လှေက ဆက်ပြီး သွားတယ်။ ရိုးရဲ့လှေက အဋ္ဌမနာရီရဲ့နယ်မြေကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီနယ်မြေမှာ နတ်ဘုရားတွေရဲ့ သင်္ချိုင်းရှိတယ်။ မြစ်ကမ်းနဖူးမှာ

သံပုံတွေကို မြင်ကြရတယ်။ သံပုံတစ်ခုရဲ့ ဘေးမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဦးခေါင်းရှိပြီး ရိုးရဲ့ လှေ ဖြတ်သွားတာကို အဲဒီဦးခေါင်းက စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ အလွန်ကြီးမားတဲ့ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်က အမှောင်ထုထဲက ထွက်လာပြီး လျှောက်သွားနေတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ နဝမ၊ ဒသမနာရီတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်ရောက်သွားတယ်။ နာမည်တစ်ခုကို ပြောလိုက်ရင် တံခါးဖွင့်ပေးတဲ့အတွက် ရိုး ပါတဲ့လှေဟာ ဧကဒသမနယ်မြေကို ရောက်သွားတယ်။ အိုဆီရစ်နဲ့ မသင့်မြတ်သူတွေက အဲဒီနယ်မြေကို အလွန်ကြောက်ကြောက်တယ်။ ဒီနယ်မြေမှာ မီးလောင်နေတဲ့ တွင်းတွေရှိတယ်။ နတ်ဘုရားမရဲ့ အသက်ရှူထုတ်လိုက်တဲ့ လေကလည်း မီးတောက်မီးလျှံတွေ ဖြစ်တယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ မီးလျှံနဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ ဓားတွေကို တွေ့ကြရတယ်။ နက်ဖာကာ ခေါင်းမောကြည့်လိုက်တဲ့အခါ မီးတွေရဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကို ကောင်းကင်မှာ တွေ့မြင်ရတယ်။

နောက်ဆုံး ရောက်လာတဲ့ နာရီက ဒွါဒသမနာရီ ဖြစ်တယ်။ တန်ဖိုးရှိတဲ့ နာမည်ကို ပြောလိုက်တော့ ဂိတ်တံခါးကြီးလည်း ပွင့်လာတယ်။ နတ်ဘုရား ခက်ပရီဟာ ရိုးရဲ့ ကိုယ်နဲ့ ပူးကပ်လိုက်တယ်။ ရိုးဟာ ခက်ပရီရဲ့ အသွင်နဲ့ ပြန်လည်အသက်ရှင်လာတယ်။ ကြီးမားတဲ့ လိပ်ကြီးတွေရဲ့ ခြေထောက်ကြားက လှေဖြတ်ထွက်လာခဲ့တယ်။ နောက်တော့ နတ်ဘုရားတွေ နားနေရာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီကျွန်းမှာ အသက်ရှင်သန်စေတဲ့ သစ်ပင်ပေါက်ရောက်တယ်။ သစ်ပင်ဟာ ပင်လယ်နဲ့ ကောင်းကင်အကြား၊ အပေါ်ပိုင်း ကမ္ဘာနဲ့ မြေအောက် ကမ္ဘာအကြားမှာ ရှိတယ်။ နတ်ဘုရား အိုဆီရစ်ရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ အစစ်ခံကာ ထိုက်တန်တဲ့ ဝိညာဉ်တွေဟာ အဲဒီအသီးကို စားပြီး ထာဝစဉ် နုပျိုနေကြတယ်။ လူတွေရဲ့

အတိတ် ဘဝနဲ့ အနာဂတ် ဘဝတွေကိုလည်း သစ်ရွက်တွေပေါ်မှာ ရေးသားထားတယ်။ အသက်တစ်ဖန် ပြန်လည်ရှင်သန်လာတဲ့ ရိုးပါလာတဲ့လှေ ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ သခင်ရှေ့ ခွေးများ ရောက်လာသလို ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်စွာ နှုတ်ဆက်ကြတယ်။

နေမင်းကြီး တစ်ခါပေါ်ထွက်လာတာကို လူသားတွေ တွေ့မြင်ကြရတယ်။ မန္တန်နတ်ဘုရား 'နက်ဖာကာ'က နေမင်းကြီးကို ဦးတည်ပြီး ဂါရဝပြုတဲ့အနေနဲ့ မန္တန်ကို ရွတ်ဆိုလိုက်တယ်။

“သူ အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း နတ်ဘုရားတွေ ပေါက်ဖွားလာကြတယ်။ သူ့မျက်လုံးထဲက လူသားတွေ ပေါက်ဖွားလာတယ်။ သူ့ခံတွင်းက နတ်ဘုရားတွေ ပေါက်ဖွားလာတယ်။ ကျွဲ နွားတွေ၊ မြစ်တွေကို ဖန်ဆင်းပေးတယ်။ လူသားတွေ အတွက် သစ်သီးတွေ ပြုလုပ်ပေးတယ်။ စမ်းချောင်းထဲက ငါးကလေးတွေကိုလည်း အသက်ဝင်လာစေတယ်။ ကောင်းကင်မှာ ငှက်တွေကိုလည်း ဖန်ဆင်းပေးတယ်။ ဥထဲမှာ အသက်ထည့်သွင်းပေးတယ်။ သတ္တဝါအမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်းပေးတယ်။ ကြွက်တွေ၊ ငှက်တွေအတွက် လိုအပ်သမျှ ဖန်ဆင်းပေးတယ်။”

သူ့ကို ချစ်တဲ့အတွက် နိုင်းမြစ်ရေဟာ စီးဆင်းနေတယ်။ နတ်ဘုရားတွေရဲ့ အကြီးအကဲဟာ ကရုဏာကြီးမားသူဖြစ်တယ်။ ကြောက်ရွံ့သူတွေကို ဒုက္ခပေးမယ့်သူတွေရဲ့ အန္တရာယ်က အကာအကွယ်ပေးတယ်။

ဒါကြောင့် သက်ရှိသတ္တဝါ မှန်သမျှရဲ့ လေးစားမှုကို သူ ရရှိတယ်။ ကောင်းကင်အနံ့၊ မြေပြင်အနံ့၊ ပင်လယ်

သမုဒ္ဒရာအနံ့မှာ ရှိတဲ့ သူတွေက သူ့ကို ချစ်ခင်ရိုသေကြတယ်။

ဖန်ဆင်းရှင်ဖြစ်တဲ့ သူ့ရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ နတ်ဘုရားအားလုံးက ဦးညွှတ်အရိုအသေပေးကြတယ်။

သူတို့ရဲ့ဖခင်ထံပါးမှာ ရှိနေရတာကို ပျော်ကြတယ်။ ချီးမွမ်းထောပနာပြုလောက်ပါပေတယ်လို့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်အားလုံးက ပြောကြတယ်။ သဲကန္တာရကလည်း ပြောတယ်။

သူ့ရဲ့အလှက 'သူတို့ရဲ့နှလုံးသားအပေါ်မှာ အောင်မြင်မှုရလိုက်တယ်။

ခြေမြန်တော်တွေ သူ့ဖခင် အိမ်ပြန်လာတာကို ပေါ်ထွက်လာတဲ့ နေရောင်ခြည်မှာ နက်ဖာကာ မြင်ရတယ်။ တစ်ဦးက ခရီးသွား မှတ်တမ်းနဲ့ ကွယ်လွန်သေဆုံးသူတို့ရဲ့ စစ်တမ်းကို ကိုင်ထားတယ်။ ရှင်သန်လျက်ရှိတဲ့ သူ့ဖခင်ရဲ့ လက်တွေ့က စာအုပ်ကို လှမ်းယူနေတယ်လို့ 'အက်ဖူး'က ကြေညာလိုက်တယ်။ စာအုပ်ထဲမှာ ဘာတွေ ရေးထားတယ်ဆိုတာ သူ မြင်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်လို့လည်း ပြောလိုက်တယ်။

၃၆

(၂)

ဘောဘိလုံနိယနံ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ

ကမ္ဘာဦးအစ

ကမ္ဘာဦးအစက 'အက်ပ်စူ' လို့ခေါ်တဲ့ ရှေးဦးသက်ရှိနဲ့ 'တိအာမက်' အမည်ရှိတဲ့ မောင်နှမ သက်ရှိနှစ်ဦးသာ ရှိခဲ့တယ်။ တခြားသက်ရှိဆိုလို့ ဘာမှမရှိဘူး။ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတွေကလည်း သီးသန့်စီရိုမနေကြဘူး။ အားလုံး ရောယှက်ပြီး ရေပြင်ကြီးသာ ဖြစ်နေတယ်။ မြေသားတွေလည်း အားလုံး တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်နေတယ်။ သစ်ပင်ပန်းပင် ပေါက်ရောက်ဖို့ ကုန်းမြေလည်း ပေါ်ထွက်မလာသေးဘူး။ အမည်နာမနဲ့ ရှိနေတဲ့ သက်ရှိဆိုတာကလည်း ဘာမှ မရှိသေးဘူး။ အဲဒီတော့ သက်ရှိတို့ရဲ့ ဘဝလမ်းကြောင်းဆိုတာလည်း မရှိသေးပါဘူး။

အဲဒီကာလ နောက်ပိုင်း ရောက်လာမှ နတ်ဘုရားနှစ်ပါး ပေါ်ပေါက်လာတယ်။ သူတို့နာမည်က 'လက်ခံမူ'နဲ့ 'လက်ခါမူ'တို့ ဖြစ်ကြတယ်။ နောက်တစ်ခါ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမှ တခြားနတ်ဘုရားတွေ ထပ်ပြီး ပေါ်ပေါက်လာတယ်။ အဲဒီ နတ်ဘုရားနှစ်ပါးက

‘အင်ရှာ’နဲ့ ‘ကစ်ရှာ’တို့ ဖြစ်ကြတယ်။ နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလာ တော့ ‘အီယာ’၊ ‘အယ်နူ’နဲ့ ‘ဘဲလ်’ဆိုတဲ့ နတ်ဘုရားတွေ ပေါ်ပေါက်လာတယ်။

ရေပြင်ကြီးကို ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတွေ တစ်ခုစီဖြစ်လာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲလို့ နတ်ဘုရားတွေ စဉ်းစားကြတယ်။ နာမည်တွေ ဘယ်လိုပေးရင် ကောင်းမလဲ။ သူတို့ရဲ့ ဘဝခရီးလမ်း ကြောင်းကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်ပေးရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားကြ တယ်။

နတ်ဘုရားတွေ အဲဒီလို စဉ်းစားတွေးခေါ်လာကြတော့ အား လုံးရဲ့ မိခင်ဖြစ်တဲ့ ‘တီအာမက်’ရဲ့ နယ်ပယ်ဟာ ကျဉ်းမြောင်းလာ တော့တယ်။ သူက စိတ်ဆိုးပြီး နတ်ဘုရားတွေအပေါ် ရန်ငြိုးထား လာတယ်။ သူ ပေါက်ဖွားပေးလိုက်တဲ့ နတ်ဘုရားတွေကို ‘အက်ပ်စူ’ရဲ့ အကူအညီနဲ့ သူကိုယ်တိုင် ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ စီစဉ်တော့တယ်။

အိပ်မောကျနေတဲ့ ရှေးဟောင်းသတ္တဝါကြီးတွေကို တီအာ မက်က နှိုးလိုက်တယ်။ တစ်ခါမှ မရှိဖူးသေးတဲ့ သတ္တဝါကြီးတွေကို လည်း ဖန်ဆင်းလိုက်တယ်။ သူတို့ရဲ့ အကူအညီနဲ့ နတ်ဘုရားတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ စီစဉ်တယ်။ အန္တရာယ်ကို သိမြင်လာရတော့ နတ်ဘုရား တွေဟာ အလွန်ပဲ ထိတ်လန့်သွားကြတယ်။

အဲဒီအခါမှာ အင်ရှာက သူ့ရဲ့သား အယ်နူကို ပြောလိုက် တယ်။

“တီအာမက်ဟာ သူ မွေးဖွားလိုက်တဲ့ နတ်ဘုရားတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကြံစည်နေတယ်။ သူ့ဆီကို သွားပြီး သူ့ကျေနပ်အောင် ယော့ယော့လိုက်ပါ။ ဒါမှ သူမွေးဖွားလိုက်တဲ့ နတ်ဘုရားတွေ ပျက်စီး သွားမယ့် အန္တရာယ်က လွတ်မြောက်မှာဖြစ်တယ်”

အယ်နူကလည်း သူ့ကို စေခိုင်းတဲ့အတိုင်း တီအာမက်ဆီကို သွားတယ်။ တီအာမက် ဖန်ဆင်းထားတဲ့ သတ္တဝါကြီးတွေကို တွေ့ရတော့ သူ သိပ်ကြောက်သွားတယ်။ နတ်ဘုရားတွေ နေထိုင်တဲ့ နေရာကို သူ ချက်ချင်းပဲ ပြန်ပြေးလာခဲ့တယ်။ အယ်နူရဲ့ ထိတ်လန့်နေတဲ့ မျက်နှာကို မြင်ရတော့ သူတို့အားလုံးဟာ ကြောက်ရွံ့သွားကြတယ်။

တီအာမက်ကို ချောမော့ဖို့ 'အီအာ'ကို သွားခိုင်းပြန်တယ်။ အီအာလည်း ရှေးဟောင်းသတ္တဝါကြီးတွေကို တွေ့ရတယ်။ သူတို့ရဲ့ သွားတွေက ချွန်ထက်နေပြီး အစွယ်တွေက ကြောက်စရာကောင်းလှတယ်။ အကြင်နာကင်းမဲ့စွာနဲ့ သတ်ဖြတ်ဖို့ လက်နက်တွေလည်း ကိုင်ဆောင်ထားကြတယ်။ အီအာဟာ အလွန်ပဲ ထိတ်လန့်သွားတယ်။ သူလည်း နတ်ဘုရားတွေ နေထိုင်ရာ နေရာကို ပြန်ပြေးလာခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ထိတ်လန့်နေတဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး နတ်ဘုရားတွေအားလုံး ကြောက်လန့်လာကြတယ်။ နတ်ဘုရားငယ်တွေက အော်ဟစ်ငိုယိုကြတယ်။

“ဘာကြောင့်များ သူဟာ တို့အပေါ် မုန်းတီးမှု ထားလာရတာလဲ၊ တီအာမက်ရဲ့ မကောင်းတဲ့ စိတ်ထားကို တို့ နားမလည်နိုင်ဘူး။”

နတ်ဘုရားတွေရဲ့ အစည်းအဝေးမှာ 'မာဒပ်'က သတ္တိရှိရှိနဲ့ ထပြေး ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်ုပ် မာဒပ်ဟာ နတ်ဘုရားအားလုံးကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သူအဖြစ် ခံယူပါမယ်။ အစည်းအဝေးက အဆုံးအဖြတ်ပေးပါ။ ကျွန်ုပ် လုပ်ကိုင်သမျှ ကိစ္စအဝဝဟာ မပြောင်းမလဲ တည်ရှိပြီး

ကျွန်ုပ် ပြောဆိုသမျှ တည်တံ့စေမယ်ဆိုရင် နတ်ဘုရားများအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သူအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်။”

သူ ပြောဆိုတဲ့အတိုင်း ဖြစ်စေဖို့ နတ်ဘုရား အားလုံးက သဘောတူညီကြတယ်။

“သင်ဟာ နတ်ဘုရားအားလုံးရဲ့ အကြီးအကဲ ဖြစ်စေရမယ်။ သင့်ရဲ့နှုတ်မှ ထွက်သမျှ စကားများ တည်တံ့စေရမယ်။ သင် အမိန့်ပေးသမျှ လိုက်နာစေရမယ်။ မချိုးဖောက်ခွင့်မရှိဘူး။ အို... မာဒပ်။ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အကြီးအကဲ ဖြစ်ပေတယ်။”

နတ်ဘုရားများဟာ မာဒပ်အတွက် နန်းဆန်တဲ့ အဆောင်ကြီး တစ်ခု တည်ဆောက်ပေးကြတယ်။ ရာဇပလ္လင်တစ်ခုနဲ့ ဘုရင့်အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ပေးအပ်ကြတယ်။ လေး၊ လှံ စတဲ့ လက်နက်ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ပေးအပ်ကြတယ်။ သူ့ရဲ့ ညာဘက်မှာ တင်းပုတ်တစ်ခု တပ်ဆင်ပေးတယ်။ မြားထည့်ဖို့ မြားအိမ်တစ်ခုကိုလည်း သူ့ရဲ့ပခုံးမှာ ချိတ်ပေးကြတယ်။ တီအာမက် ဖန်ဆင်းပြီး လှုံ့ဆော်ပေးတဲ့ သတ္တဝါတွေကို ဖမ်းဖို့ ပိုက်ကွန်ကြီးတစ်ခုကို မာဒပ်ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်တယ်။

ဒီအကြောင်းတွေကို ကြားသိရတော့ တီအာမက်ဟာ ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်လာတယ်။ နတ်ဘုရားအားလုံးအပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်လာတယ်။ သတ္တဝါကြီးတွေကို ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းလာအောင် လုပ်တယ်။ ကြီးကျယ်ခံညားလာအောင် တန်ဆာဆင်ပေးတယ်။ သတ္တဝါကြီးတွေရဲ့ အမောက်ပါတဲ့ ဦးခေါင်းဟာ အထက်ကို မော့နေကြတယ်။ ပြီးတော့ ချေမှုန်းလို့ မရနိုင်တဲ့ လက်နက်တွေကိုလည်း တပ်ဆင်ပေးတယ်။ သတ္တဝါကြီးတွေရဲ့

ကိုယ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ သွေးတွေအစား အဆိပ်တွေနဲ့ ဖြည့်ပေးတယ်။ သတ္တဝါကြီးတွေ တိုက်ပွဲဝင်လာအောင် လှုံ့ဆော်ပေးတဲ့ မန္တန်တွေကို တီအာမက်က ရွတ်ဆိုလိုက်တဲ့အခါ နတ်ဘုရားများရဲ့ နေရာဟာ တုန်လှုပ်သွားတော့တယ်။

မာဒပ်ဟာ စစ်ရထားကို စီးပြီး တိုက်ခိုက်မယ့် နေရာကို ရောက်လာတယ်။ သူ့လက်တစ်ဖက်က မိုးကြိုးလက်နက်ကို ကိုင်ထားပြီး နောက်တစ်ဖက်က လျှပ်စီးလက်နက်ကို ကိုင်ထားတယ်။ မာဒပ်လောက် ဘယ်သူမှ သတ္တိမရှိဘူးလို့ နတ်ဘုရားတွေက ယုံကြည်ကြတယ်။ သူ့ရထားကို မြင်းလေးကောင် က၊ထားတယ်။ မာဒပ်ရဲ့ မြင်းတွေဟာ ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ သတ္တိရှိတယ်။ ပြီးတော့ မြန်လည်း မြန်ကြတယ်။ ရန်သူကို တွေ့ရင် ခြေထောက်နဲ့ နင်းခြေပစ်ဖို့လည်း သင်ကြားပေးထားတယ်။ သွားနဲ့လည်း ကိုက်ပစ်တယ်။

မာဒပ် ရှေ့ကို ချီတက်သွားတဲ့အခါ သူ ဖန်ဆင်းထားတဲ့ လေပြင်း ခုနစ်ခုက သူ့နောက်က တိုက်ခတ်ပါသွားတယ်။ အဲဒါတွေက လေမုန်တိုင်း၊ ဟာရီကိန်း၊ လေဆင်နှာမောင်း၊ လေးဆပြင်းတဲ့လေ၊ ခုနစ်ဆပြင်းတဲ့လေ၊ ပြိုင်ဘက်မရှိတဲ့ လေပြင်းနဲ့ မိစ္ဆာလေပြင်းတို့ ဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီ လေတွေရဲ့ နောက်က နတ်ဘုရားများနဲ့ မာဒပ် ချီတက်တယ်။

တီအာမက်ရဲ့အနီး မာဒပ် ရောက်သွားတဲ့အခါ သတ္တဝါကြီးတွေဟာ ရှေ့ဆက်ပြီး မသွားရဲကြတော့ဘူး။ မာဒပ်ကို မြင်တော့ အားလုံး ကြောက်သွားကြတယ်။ တီအာမက်ကတော့ ရှေ့ဆက်ပြီး သွားမြဲ သွားနေတယ်။ စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ အော်ဟစ်တယ်။ နတ်ဘုရားတွေကို ကျိန်ဆဲတယ်။ အရာအားလုံး တုန်လှုပ်သွားတော့တယ်။

မာဒပ်က မိစ္ဆာလေပြင်းကို လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ တီအာမက် ဝါးစပ်ပွင့်သွားတဲ့အတွက် လေတွေ သူ့ဗိုက်ထဲ ဝင်သွားတယ်။ သူ့ဝမ်းဗိုက်ဟာ လေတွေနဲ့ ပြည့်ကားနေတော့ စစ်ချီအမိန့်တွေကို သူမပေးနိုင်တော့ဘူး။ လဲလျောင်းနေရတော့တယ်။ မာဒပ်က လှုံ့နဲ့ တီအာမက်နုလုံးသားထဲကို ထိုးစိုက်ချလိုက်တယ်။ လဲနေတဲ့ တီအာမက်ကိုယ်ပေါ်မှာ မာဒပ်က တက်ပြီး ရပ်နေလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ သတ္တဝါကြီးတွေကို ပိုက်ကွန်နဲ့အုပ်ပြီး ဖမ်းဆီးလိုက်တယ်။ သူတို့ရဲ့ အော်ဟစ်သံဟာ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး လွှမ်းခြုံသွားတော့တယ်။

အားလုံးရဲ့ မိခင်ဖြစ်တဲ့ တီအာမက်ကိုယ်ပေါ်ကို မာဒပ် တက်ခုန်လိုက်တော့ ကျူရီးကလေးတစ်ခုလို ကျိုးပဲ့ကြေမ့သွားတယ်။ သူ့ခေါင်းကိုလည်း မာဒပ်က တင်းပုတ်နဲ့ ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်ထဲက သွေးတွေထွက်လာအောင် သွေးကြောတွေကို ဖောက်လိုက်တယ်။ သွေးတွေကို လျှို့ဝှက်တဲ့ နေရာတွေဆီ သယ်ဆောင်သွားဖို့ လေပြင်းတွေကို ခိုင်းစေလိုက်တယ်။

ငါးတစ်ကောင်ကို ထက်ခြမ်းခွဲလိုက်သလို တီအာမက်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မာဒပ်က ခွဲချလိုက်တယ်။ တစ်ခြမ်းကို ကောင်းကင်အဖြစ် ပြုလုပ်လိုက်တယ်။ အပေါ်ပိုင်းမှာ ရှိတဲ့ ရေတွေ၊ မြေကြီးတွေပေါ် တူမလာအောင် ဝက်အူတွေနဲ့ ခိုင်မြဲအောင် လုပ်လိုက်တယ်။ ဝက်အူတွေ ပြုတ်ကျမလာအောင် စောင့်ဖို့ အစောင့်တစ်ယောက်ကို ချထားလိုက်တယ်။ ကျန်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခြမ်းကိုတော့ ကမ္ဘာမြေကြီးအဖြစ် ပြုလုပ်လိုက်တယ်။ သူ့လုပ်သမျှကို သုံးပိုင်းပိုင်းပြီး အယ်နူ၊ ဘဲလ်နဲ့ အီယာကို ခွဲပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအပိုင်းတွေက မိုးကောင်းကင်၊ ကမ္ဘာမြေကြီးနဲ့ မြေအောက်ကမ္ဘာရယ်လို့ ဖြစ်လာကြတယ်။ ကြယ်တွေ

ကိုလည်း သူ့နေရာနဲ့သူ ရှိနေအောင် လုပ်ပေးတယ်။ ရက်၊ လ၊ နှစ်
တွေကိုလည်း သတ်မှတ်ပေးလိုက်တယ်။ ညပိုင်းကို လ၊နတ်ဘုရားမ
ကို ပေးပြီး အလင်းရောင်တောက်ပစေတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ မာဒပ်က အစီအစဉ်တစ်ခု ပြုလုပ်လိုက်ပြီး
အယ်နု၊ ဘဲလ်၊ အီယာကို ပြောလိုက်တယ်။

“ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ နေထိုင်ဖို့ လူသားတွေကို ငါ့သွေးနဲ့
အရိုးကို သုံးပြီး ဖန်ဆင်းလိုက်မယ်၊ ဒါမှ နတ်ဘုရားတွေရဲ့ အကျိုး
ပြုမှုဟာ ထာဝစဉ် တည်တံ့နေမယ်”

အဲဒီအခါက စတင်ပြီး ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ လူသားရယ်လို့
ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တယ်။

ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်

တစ်နေ့တော့ ‘ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်’ဟာ သူ့မိခင် စံမြန်းရာ ဝိမာန်
ထဲကို ဝင်သွားတယ်။ သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတာနဲ့ သူ့မိခင်က
သိလိုက်ပြီ ဖြစ်တယ်။ သားတော်ဟာ ထူးခြားတဲ့ ခရီးရှည်ကြီးကို
ထွက်တော့မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ အလုပ်
တစ်ခုခုကို လုပ်တော့မယ်။ တစ်ခုခုလုပ်မှာ သေချာတာကို မိခင်
ဖြစ်သူက သိလိုက်ပြီးဖြစ်တယ်။ နေနတ်ဘုရားဖြစ်တဲ့ ‘ရှမက်ရှ်’ကို
သူက လှမ်းပြီး အော်ပြောလိုက်တယ်။ ဘယ်တော့မှ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်
နေလို့မရတဲ့ နှလုံးသားကို ဘာဖြစ်လို့ သူ့သားမှာ ထည့်ပေးလိုက်ရ
တာလဲလို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ငြိမ်းချမ်းစွာနေပါ မိခင်၊ ကျွန်ုပ် ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ဟာ အရာရာ
ထို့ မြင်ဖူးချင်တယ်၊ အရာရာကို တတ်မြောက်ချင်တယ်၊ နားလဲ
လည်ချင်တယ်”

လို့ သားဖြစ်သူက မိခင်ကို ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါတွေဟာ သင့်ဆန္ဒတွေပါ။ အို...ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်၊ သင့်ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ သုံးပုံနှစ်ပုံဟာ နတ်ဘုရားများရဲ့ အသွေးအသားဖြစ်တယ်။ သုံးပုံတစ်ပုံက လူသားဖြစ်တယ်။ နတ်ဘုရားများရဲ့ အသွေးအသားကြောင့် သင်ဟာ သတ္တိရှိမယ်။ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နေလို့မရ ဖြစ်နေမယ်။ အို...သားမောင်၊ ဒါပေမယ့် သင်ဟာ သေခြင်းတရားနဲ့ လွတ်ကင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ သင့်ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံဟာ လူသားဖြစ်နေတဲ့အတွက်ကြောင့် သင်ဟာ သေရမယ်။ မြေမှုန့် အိမ်တော်ကို သက်ဆင်းသွားရမယ်’

သူ့မိခင်ရဲ့စကားတွေကို ကြားရတော့ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်ဟစ်လိုက်တယ်။ မျက်ရည်တွေကလည်း သူ့ရဲ့ပါးပြင်ပေါ်မှာ စီးကျနေတယ်။ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ နှစ်သိမ့်လို့ မရတော့ဘူး။ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေတယ်။ နန်းရင်ပြင်မှာ အမျိုးသမီးတွေ သီဆိုနေကြတဲ့ သီချင်းသံကိုတောင် မခံစားနိုင်တော့ဘူး။

လူသားတွေထဲမှာ ဘယ်သူ အခန့်ညားဆုံးလဲ။
 သူ့ရဲ့ကောင်းတွေထဲမှာ ဘယ်သူ အထင်ရှားဆုံးလဲ။
 တစ်ဦးရဲ့အမေးကို နောက်တစ်ဦးက ပြန်လည်ဖြေဆိုတယ်။
 ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ဟာ လူသားတွေထဲမှာ အခန့်ညားဆုံး ဖြစ်တယ်။
 ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ဟာ သူ့ရဲ့ကောင်းတွေထဲမှာ အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်တယ်။

ခဏကြာတော့ သူက မတ်တတ်ရပ်ပြီး မေးလိုက်တယ်။
 “ကျွန်ုပ်ရဲ့မိခင်၊ အို... ‘နင်ဆွန်နား’ ကွယ်လွန်သေဆုံးခြင်း ဆိုတာ ဘာဖြစ်ပါသလဲ”
 သူ့ရဲ့မိခင်ဖြစ်တဲ့ နင်ဆွန်နားက အဖြေပေးလိုက်တယ်။

“သေဆုံးတယ်ဆိုတာ ပြန်မလာနိုင်တဲ့ နေရာဒေသကို ရောက် သွားခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဘယ်သူမျှ ဘယ်တော့မှ ပြန်ရောက်မလာ နိုင်တော့ဘူး။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စရာ ကောင်းတဲ့ နတ်ဘုရားမ ‘အာကောလား’ရဲ့ မည်းမှောင်နေတဲ့ မြေအောက်ကမ္ဘာကို သွား ရောက်တာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီနေရာမှာ အလင်းရောင်ဆိုတာ မရှိဘူး။ စားတော့လဲ မြေမှုန့်နဲ့ ရွံ့ကိုပဲ စားကြရတယ်”

သူ့မိခင်က အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ဟာ ထိတ်လန့်စိုးရိမ်မှုနဲ့ အော်ဟစ်ပြီး ငိုကြွေးလိုက် တယ်။ မျက်ရည်တွေက သူ့ပါးပြင်ပေါ်မှာ စီးကျလာတော့တယ်။

ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ဟာ အာရက်စ်နိုင်ငံကို အုပ်စိုးတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါး ဖြစ်တယ်။ သူ တည်ဆောက်သမျှဟာ လူသားတွေ လုပ်ဆောင်တာ ထက် သာလွန်တယ်။ သူက တန်ခိုးကြီးသူဖြစ်တော့ သူ့အလိုကျ လုပ်ဆောင်နိုင်တယ်။ သူ့ရဲ့ မြို့ပြနိုင်ငံကို အုတ်မြို့ရိုးကြီးနဲ့ ပတ်ပြီး ကာရံထားတယ်။ မြို့ရိုးကြီးရဲ့ ထုဟာ အတောင်တစ်ရာ ရှိတယ်။ အမြင့်ကလည်း အတောင်တစ်ရာ ရှိတယ်။ သူ တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ မျှော်စင်ဟာ သူ့အရင်က တခြားလူတွေ တည်ဆောက်ပြီးသမျှထက် ပိုပြီးမြင့်မားတယ်။ ကြီးမားတဲ့ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတွေကို ဖြတ်သန်းသွား နိုင်တဲ့ သင်္ဘောကြီးတွေကိုလည်း တည်ဆောက်နိုင်တယ်။ မဖြစ်မနေ လုပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ သူ့မှာ ရှိနေတော့တယ်။ အလုပ်တွေ အားလုံးကို သူ လုပ်တယ်။ အာရက်စ် နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေ သူ ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးနေရတော့ ညည်းညူကြတယ်။ နတ်ဘုရားတွေကို ရှိခိုးရင်း တိုင်ကြတယ်။

နတ်ဘုရား အစည်းအဝေးမှာ အဲဒီကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးကြ တယ်။ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ် စေခိုင်းတာကို လုပ်ကြရလို့ လူသားတွေလည်း

ပင်ပန်းလှပြီ။ နတ်ဘုရားတွေကိုလည်း ယဇ်ပူဇော်မှု မလုပ်နိုင်ကြ တော့ဘူး။ တန်ခိုးကြီးသူဟာ သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာမို့ သူ စေခိုင်းသမျှ လုပ်ကိုင်ပေးနေကြရတာ ဖြစ်တယ်။ သူ့ထက် တန်ခိုးကြီးတဲ့သူကို တွေ့လာရရင် သူ အံ့အားသင့်သွားလိမ့်မယ်။ အားလုံးရဲ့ အရှင်သခင်မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ သူ သိသွားရင် လူသား တွေကို ရက်ရက်စက်စက် ခိုင်းစေတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောကြ တယ်။

နတ်ဘုရားမ ‘အာရရ’ ကို နတ်ဘုရားတွေက ဆင့်ခေါ်လိုက် တယ်။ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ထက် ပိုပြီး တန်ခိုးကြီးတဲ့ သူကို ဘယ်လို ဖန်ဆင်းရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်တယ်။ သူ စဉ်းစားလို့ ရသွားပြီ။ သူ့ရဲ့လက်ကို ပထမ ဆေးကြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရွံ့တွေကို သူ့ရဲ့တံတွေးနဲ့ ရောနှောနယ်လိုက်တယ်။ နတ်ဘုရား ‘အာန’နဲ့တူတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ကို ရွံ့နဲ့ ပြုလုပ်လိုက်တာပါ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို အမွှေးအမျှင်တွေနဲ့ ဖုံးအုပ်ထားတယ်။ သစ်ရွက်အထည်တွေ ဝတ်ဆင် ထားတာနဲ့တူတယ်။ ပြီးတော့ တောရိုင်းဒေသမှာ နေထိုင်စေတယ်။ သူ့ကို ‘အင်ကီဒူ’လို့ နတ်ဘုရားတွေက အမည်ပေးကြတယ်။

အင်ကီဒူဟာ ခွန်အားကြီးသလို တန်ခိုးလည်း ရှိသူဖြစ်တယ်။ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်က သူ နေထိုင်ရာ ဒေသအတွင်း ဖြတ်သွားပေမယ့် သူ့ကို မမြင်ရဘူး။ စီဒါသစ်တောအတွင်းမှာ နေထိုင်တဲ့ ‘ခွန်ဘာဘာ’နဲ့ စေခိုင်းဖို့ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ် လာခဲ့တာဖြစ်တယ်။ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်နဲ့အတူ ဝါလာသူတွေက နီးကပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေတဲ့ ရွယ်တူ စီဒါအပင် တွေကို မြင်ရတော့ ကြောက်ရွံ့မှုနဲ့ လေးစားမှု ပေါ်ပေါက်လာကြ တယ်။ သူတို့ဟာ ခရီးပန်းနေကြပြီး ကြောက်လည်း ကြောက်နေ ကြတယ်။ အငြိမ်မနေနိုင်တဲ့ ဘုရင်လက်အောက်က လွတ်မြောက်

အောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးဖို့ နတ်ဘုရားများထံမှာ ဆုတောင်းကြတယ်။
ခွန်ဘာဘာနဲ့ သူတို့တွေကြတယ်။ သူ့အသံက လေမုန်တိုင်းရဲ့အသံနဲ့
တူတယ်။ သူ့အသံကလွဲသံက လေပြင်းတိုက်ခတ်တဲ့ အသံလို ဖြစ်
နေတယ်။ သူ့ရဲ့စစ်တပ်နဲ့ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ် စစ်တပ်တို့ တိုက်ခိုက်ကြ
တယ်။ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်က အနိုင်ရလိုက်တယ်။ သူ့လက်နဲ့ ခွန်ဘာဘာကို
သတ်လိုက်တယ်။

စစ်ပွဲပြီးတော့ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ဟာ အင်ကီဒူ နေထိုင်တဲ့ တောအုပ်
အတွင်း ဖြတ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုတော့ မမြင်တွေ့ရဘူး။
ခွန်အားကြီးပြီး တန်ခိုးကြီးတဲ့ အင်ကီဒူဟာ တောရိုင်းသတ္တဝါတွေ
သောက်တဲ့ရေကို သောက်တယ်။ သမင်တွေ စားတဲ့ နွယ်မြက်သစ်ပင်
တွေကိုပဲ သူ စားတယ်။ သူဟာ တောရိုင်းသတ္တဝါတွေရဲ့ မိတ်ဆွေ
ဖြစ်တယ်။ လူကိုတော့ တစ်ယောက်မျှ မမြင်ဖူးသေးဘူး။

ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ဟာ ခွန်ဘာဘာကို သတ်ပြီးတော့ အာရက်စ်ကို
ပြန်သွားတယ်။ နန်းရင်ပြင်မှာ မိန်းမတွေ သီချင်းဆိုတဲ့ အသံကို
ကြားရတယ်။

လူသားတွေထဲမှာ ဘယ်သူဟာ အခန့်ညားဆုံးဖြစ်သလဲ။
သူ့ရဲကောင်းတွေထဲမှာ ဘယ်သူဟာ အထင်ရှားဆုံးသလဲ။
မိန်းမတစ်ယောက် မေးတာကို နောက်တစ်ယောက်က ပြန်
ဖြေတယ်။

ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ဟာ လူသားတွေထဲမှာ အခန့်ညားဆုံးဖြစ်တယ်။
ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ဟာ သူ့ရဲကောင်းတွေထဲမှာ အထင်ရှားဆုံး
ဖြစ်တယ်။

မြေမှုန့် အိမ်တော်နဲ့ မြေအောက် ကမ္ဘာက နတ်ဘုရားမ
အာကောလားအကြောင်း စဉ်းစားမိတော့ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ဟာ စိုးရိမ်
ထိတ်လန့်မှုနဲ့ ညည်းသူလိုက်တယ်။ သူ့ပါးပြင်ပေါ်ကို မျက်ရည်တွေ
ကျဆင်းလာပြန်တယ်။

စီဒါသစ်တောရဲ့ အနိမ့်ပိုင်းမှာ ငယ်ရွယ်တဲ့ မုဆိုးတစ်ဦး
နေထိုင်တယ်။ သူက ကျင်းတွေ တူးတယ်။ ပိုက်ကွန်နဲ့ အုပ်ပြီး
တောရိုင်းသတ္တဝါတွေကို ဖမ်းဆီးတယ်။ တစ်နေ့တော့ တောထဲကို
သူ ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူ တူးထားတဲ့ ကျင်းတွေထဲမှာ သတ္တဝါတွေ
လိမ့်ကျပြီး ပြည့်နေမယ်၊ ပိုက်ကွန်အောက်မှာလည်း သတ္တဝါတွေ
ရှိနေမယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ မျှော်မှန်းသလို ဖြစ်
မလာခဲ့ဘူး။ ကျင်းတွေက ပြန်ပို့နေပြီး ပိုက်ကွန်တွေက စုတ်ပြဲ
နေတာကို တွေ့ရတယ်။ သားကောင် တစ်ကောင်မှ မရှိတော့ဘူး။
ဗျာတ်ပစ်ထားတာကို တွေ့ရတယ်။

ငယ်ရွယ်တဲ့ မုဆိုးဟာ တောင်ပေါ်ကို တက်လာခဲ့တယ်။ သူ
တူးထားတဲ့ ကျင်းအနီးရောက်တော့ တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်
ရတဲ့အတွက်ကြောင့် စောင့်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့
ဦးခေါင်းနဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီလူဟာ ကျင်းထဲ
ကျသွားတဲ့ သမင်ကို ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး တက်လာတယ်။ ပြီးတော့
အောင်ဆိုင်နေတဲ့ သမင်အုပ်ဆီကို သွားပို့တယ်။ သမင်တွေက
ဒီလူကို ကြောက်ကြပုံပေါ်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျင်းကို သူ ပြန်ဖို့လိုက်
တယ်။ တောအုပ်ထဲကို ခြေလှမ်းကြိုကြီးနဲ့ ပြန်သွားတာ မြင်ရတယ်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အဝတ်အထည်မရှိဘဲ အမွေးအမှင်သာ ရှိနေတာကို မုဆိုးကလေး မြင်ရတယ်။ ဆံပင်က ရှည်လွန်းလို့ မိန်းမတစ်ယောက်လိုတောင် ထင်ရတယ်။ မုဆိုးကလေးဟာ သိပ်ကြောက်သွားတဲ့အတွက် အဲဒီနေရာက ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူ တူးထားတဲ့ ကျင်းတွေကို သွားကြည့်တော့ မြေသားတွေ ပို့နေတာကို တွေ့ရတယ်။ သားကောင်တစ်ကောင်မှလည်း အနီးအနားမှာ မတွေ့ရဘူး။ ပိုက်ကွန်အောက်မှာလည်း ဘာမှ မရှိဘူး။

မုဆိုးကလေးက စိုးရိမ်လာတယ်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း မေးလိုက်တယ်။

“ငါ ဘာလုပ်စားရမှာလဲ၊ ထွန်ယက်စရာမြေလဲ ငါ့မှာ မရှိ၊ သားကောင် ဖမ်းဆီး စားသောက်တာက လွဲလို့ အခြားအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလဲ မလုပ်တတ်၊ ဖမ်းမိတဲ့ သားကောင်တွေကလဲ လွတ်ထွက်နေမယ်ဆိုရင် ငါနဲ့ ငါ့မိဘတွေအတွက် အစားအစာဘယ်မှာ ရှိတော့မလဲ”

သူဟာ စကားပြောရင်း ငိုကြွေးနေတော့တယ်။

သားကောင်တစ်ကောင်တဖြိုးမှ မပါဘဲ သူနဲ့ ဖခင် နေထိုင်ရာ တဲကလေးဆီကို ပြန်သွားတယ်။ တဲရောက်တော့ မုဆိုးကလေးက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတယ်။ သူ့ဖခင်က နားထောင်ပြီး ပြန်ပြောတယ်။

“သားကောင်တွေနဲ့ ရင်းနှီးပြီး လူသားမျက်နှာကို မမြင်ဖူးတဲ့ သူတစ်ဦးရှိရမယ်၊ သူ လုပ်နေတဲ့အတိုင်း နောက်ထပ် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ဦးမှာ ဖြစ်တယ်၊ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ တို့အတွက် သားကောင်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူ့ကို ဒီနေရာက ထွက်သွားအောင် လုပ်ရမယ်၊ အာရက်စိကို သွားပြီး နတ်ကွန်းက အယ်နု၊ အစ်ရှ်တာနဲ့

တခြား နတ်ဘုရားတွေကို မင်း ယစ်ပူဇော်ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီနတ်ကွန်းက မိန်းမတစ်ဦးကို မင်းနဲ့အတူ ခေါ်လာခဲ့၊ လူသားမျက်နှာကို မမြင်ဖူးတဲ့သူက နတ်ကွန်းက မိန်းမကို တွေ့တဲ့အခါ မျက်နှာပေါ်မှာ အုပ်ထားတဲ့ ပဝါကို ဖယ်ပြီး ကြည့်လိမ့်မယ်၊ သူ့အတွက် အံ့ဩစရာဖြစ်လို့ အဲဒီမိန်းမဆီ သွားပြီး စကားပြောလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ သားကောင်ဖမ်းတဲ့နေရာမှာ သူ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

မုဆိုးကလေးလည်း သူ့ဖခင် ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်တယ်။ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ် အုပ်စိုးနေတဲ့ အာရက်စိမြို့ကို သွားပြီး နတ်ကွန်းကို သွားတယ်။ ပြီးတော့ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ရဲ့ မိခင် နင်ဆွန်နားကို ပြောပြလိုက်တယ်။ သူပြောတဲ့ စကားတွေကို နားထောင်ပြီး နတ်ကွန်းက မိန်းမတစ်ယောက် သူ့ဆီခေါ်လာခဲ့တယ်။ မိန်းမရဲ့လက်ကို မုဆိုးကလေးလက်ထဲ ထည့်လိုက်တော့ မုဆိုးကလေးဟာ မိန်းမရဲ့လက်ကို ဆွဲပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အင်ကီဒူရှိတဲ့ တောင်ပေါ် တက်လာခဲ့တယ်။

နတ်ဘုရားမ အစ်ရှ်တာဟာ အလွန်လှပတဲ့အသွင်နဲ့ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ရဲ့ရှေ့မှာ လာရပ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

“အို...ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်၊ သင်ဟာ ငါ့ရဲ့ခင်ပွန်းအဖြစ် ခံယူပါလား၊ ငါ့လဲ သင့်ရဲ့ဇနီးအဖြစ် ခံယူမယ်၊ ငါ့အိမ်ကို လာခဲ့ပါ၊ ပလ္လင်ပေါ်မှာ ဆိုင်နေတဲ့ ဘုရင်အားလုံးက သင့်ခြေထောက်ကို လာပြီး နမ်းကြည့်မယ်၊ တောင်ပေါ်နဲ့ တောင်အောက်က လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများလဲ

သင့်ရှေ့မှောက်ကို ရောက်လာလိမ့်မယ်။ အဖိုးတန်ရတနာနဲ့ ရွှေစင် အတိပြီးတဲ့ စစ်မြင်းရထားတစ်စင်းကိုလဲ ပေးမယ်။ ဘီးတွေက ရွှေနဲ့ လုပ်ထားပြီး အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာတွေနဲ့ ခြယ်သ၊ထားမယ်။ ပြီးတော့လဲ အင်အားကြီးမားတဲ့ မြင်းတွေက ရထားကို ဆွဲပေးကြ လိမ့်မယ်။ မြင်းတွေက ဝင့်ကြားစွာနဲ့ ပတပ်ရပ်ကြလိမ့်မယ်။ ဒီမြင်း တွေလောက် ကောင်းတဲ့မြင်း ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ စီဒါနဲ့သင်းနေတဲ့ သင်ဟာ ကျွန်ုပ် အိမ်ထဲ ရောက်လာတဲ့အခါ ဒီအရာအားလုံး သင် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်က နတ်ဘုရားမကို ဒေါသတကြီးနဲ့ ပြန်ပြော လိုက်တယ်။

“လှပချောမောပြီး ကြောက်စရာ ကောင်းလှတဲ့ အစ်ရှ်တာ၊ သင့်ချစ်သူအားလုံးဟာ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရပြီ မဟုတ်လား။ သင့်ရဲ့ အချစ်ဟာ လေမုန်တိုင်း ဝင်ရောက်တိုက်ခတ်ဖို့ ဖွင့်ပေးတဲ့ တံခါးနဲ့ တူတယ်။ သင့်အချစ်ဟာ ခံတပ်ကြီးတစ်ခုနဲ့လဲ တူတယ်။ စစ်ခင်းသူ မှန်သမျှ သင့်ခံတပ်မှာ ချေမှုန်းခြင်း ခံကြရတယ်။ ငယ်ရွယ်နုပျိုဆဲ ဖြစ်တဲ့ 'တစ်မုခ်'ဟာ ပျက်စီးသွားပြီဖြစ်တယ်။ သင့်ရဲ့အလှအပမှာ ယစ်မူးသူမှန်သမျှ ပျော်ရွှင်ကြပေမယ့် ခဏတာကလေးမျှသာ ဖြစ် တယ်။ သင့်ကြောင့် ငှက်ရဲ့အတောင်တွေလဲ ကျိုးသွားရပြီ။ ခြင်္သေ့လဲ ပျက်စီးသွားပြီ။ မြင်းလဲ ပြေးရင်းလွှားရင်းနဲ့ သေဆုံးသွားပြီ။ အစ်ရှ် တာ...ငါ့ကို မင်း ချစ်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ငါလဲ သူတို့လိုပဲ ခဏ ကြာရင် သေဆုံးသွားမှာ ဖြစ်တယ်”

ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ရဲ့စကားကို ကြားရတော့ အစ်ရှ်တာဟာ ဒေါသ အမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်လာတော့တယ်။ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ် နေရာက ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူ့အပေါ် မကောင်းကြံဖို့လည်း စဉ်းစားလိုက်

တယ်။ မကြာမီမှာပဲ မီးတောက်မီးလျှံတွေ မှုတ်ထုတ်နေတဲ့ နွားသိုး တစ်ကောင်ကို ဖန်ဆင်းပြီး ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်နဲ့ သူ့နိုင်ငံက လူတွေကို ပျက်ဆီးပစ်ဖို့ စေလွှတ်လိုက်တယ်။

မုဆိုးကလေးဟာ တောင်ပေါ်မှာ သားကောင်တွေကို တွင်း တူးကာ ပိုက်ကွန်နဲ့ အုပ်ပြီး ဖမ်းဆီးတဲ့ နေရာတွေကို ပြန်သွားတယ်။ သူနဲ့အတူ နတ်ကွန်းက အမျိုးသမီးကိုလည်း ခေါ်သွားတယ်။ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်တွေ ရေလာသောက်တဲ့နေရာ အနီးမှာ သူ့ကို ထိုင်ခိုင်းတယ်။ ရေလာသောက်တဲ့ သားကောင်တွေနဲ့အတူ လူရိုင်းပါလာရင် သူ့ အနားလာအောင် လုပ်ဖို့ ပြောထားတယ်။

အဲဒီလိုပြောပြီး မုဆိုးကလေး ထွက်သွားတယ်။ နတ်ကွန်းက အမျိုးသမီးဟာ ရေအိုင်ကလေး ဘေးမှာ ထိုင်နေတယ်။ သားကောင် တွေ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ရေလာသောက်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် လူနဲ့ရတဲ့အတွက် ကြာကြာမနေကြဘူး။ ပြန်ထွက်သွားကြတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ လူရိုင်းဖြစ်တဲ့ အင်ကီဒူ ရေအိုင်ကို ရောက် လာတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေလို လူနဲ့မခံတတ်တော့ မသိဘူး။ ရေကို ထက်ခုပ်နဲ့ယူပြီး သောက်တယ်။ သူ့ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို နတ်ကွန်းက အမျိုးသမီး မြင်တွေ့ရတယ်။ သူ့ကိုယ်နဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ရှိတဲ့ အမွှေးအမှင်တွေကိုလည်း မြင်ရတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ သစ်ရွက်တွေနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဖုံးအုပ်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ အမျိုးသမီးက လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး စကားပြောလိုက်တယ်။ အင်ကီဒူ သူ့အသံကို ကြားရတယ်။

အင်ကီဒူက အမျိုးသမီးကို မြင်လိုက်တယ်။ အမျိုးသမီးက မျက်နှာဖုံးကို လှစ်လိုက်ပြီး အင်ကီဒူကို လက်ကမ်းလိုက်တယ်။ အင်ကီဒူဟာ တအံ့တဩနဲ့ အမျိုးသမီးဆီကို လျှောက်သွားတယ်။ သူ့လက်ကို အမျိုးသမီးက လှမ်းကိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ခေါ်သွားတယ်။ အမျိုးသမီးရဲ့ လှပမှုက သူ့ကို ဆွဲဆောင်ထားတော့ မခွဲနိုင်မခွာရက် ပြစ်နေတယ်။ အမျိုးသမီးရှိတဲ့ နေရာမှာပဲ အင်ကီဒူ ရှိနေတယ်။ ဘယ်မှ မသွားတော့ဘူး။

ခြောက်ရက်မြောက်နေ့ ရောက်လာတော့ သူ မနေနိုင်တော့ ဘူး။ သူ့မိတ်ဆွေ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ ဘယ်လိုရှိနေသလဲဆိုတာ သိချင်လာတယ်။ သမင်အုပ် ရှိတဲ့ နေရာကို လိုက်သွားတယ်။ သူ ရောက်လာတယ်ဆိုရင် သမင်တွေက ထွက်ပြေးကြတယ်။ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်တွေရှိတဲ့ မြက်ခင်းပြင်ကိုလည်း သူ သွားတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေ အနီး ရောက်သွားရင် အားလုံးပဲ ထွက်ပြေးကြတယ်။ အဲဒီလိုတွေ နေရတော့ အင်ကီဒူ စိတ်မကောင်းဖြစ်လာတယ်။ “ငါ့မိတ်ဆွေတွေက ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်ပြေးနေကြတာလဲ” လို့ သူ အော်လိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က သူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ အနံ့ရနေတာကို သူ မသိဘူး။ သတ္တဝါတွေအနား ရောက်သွားတိုင်း သူတို့ ထွက်ပြေးသွားတာကို အင်ကီဒူ ရှက်လာတယ်။ ဒူးထောက်လျက် လဲကျသွားတယ်။ ရှက် လွန်းလို့ မေ့မြောသွားတော့တယ်။

သူ သတိရလာတဲ့အခါ နတ်ကွန်းက အမျိုးသမီး ရှိရာကို သွားပြီး သူနဲ့အတူ နေတယ်။ သတ္တဝါတွေကလည်း သူ့ကို အမြဲ ရှောင်ပြေးကြတယ်။ အမျိုးသမီးက ပြုံးပြီး သူ့ကို ဖက်ထားတယ်။ မြောက်ပင်တဲ့ စကားတွေလည်း ပြောတယ်။ အင်ကီဒူဟာ အမျိုးသမီး နဲ့ပဲ အတူနေတော့တယ်။ အမျိုးသမီးက အာရက်စိမ့်နဲ့ နတ်ကွန်း

အကြောင်း ပြောပြတယ်။ တန်ခိုးကြီးတဲ့ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်အကြောင်း လည်း ပြောပြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ကို ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ရှိတဲ့ မြို့ကို ခေါ်ဆောင်သွားတော့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ဟာ မီးတောက်မီးလျှံတွေ မှုတ် ထုတ်နေတဲ့ နွားသိုးနဲ့ တိုက်ခိုက်နေတယ်။ အစရှိတာက သူ့ကို ခိတ်ဆိုးပြီး မြို့သူမြို့သားတွေကို သတ်ပစ်ဖို့ စေလွှတ်ထားတဲ့ နွားသိုး ဖြစ်တယ်။ နွားသိုးရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မြို့သူမြို့သား အတော် များများလည်း သေကုန်ကြပြီ။ နတ်ဘုရားမ အစရှိတာ စေလွှတ် ထားတဲ့ နွားသိုးကို ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်တောင် မတွန်းလှန်နိုင်တော့ဘူး။ သူက နွားသိုးရဲ့ လည်မျိုကို မြားနဲ့ချိန်ပြီး ပစ်လိုက်တယ်။ ဒါပေ မယ့် မရဘူး။ သူ့ကို ဆက်လက် တိုက်ခိုက်နေတယ်။ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ် ထွက်ပြေးရတော့တယ်။

နွားသိုးဟာ အင်ကီဒူနဲ့ နတ်ကွန်းက အမျိုးသမီး လာတဲ့လမ်း အတိုင်း ပြေးသွားတယ်။ အင်ကီဒူက နွားသိုးကို ဖမ်းထားလိုက်တယ်။ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်လည်း ပြေးလာပြီး နွားသိုးရဲ့ ခေါင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ချိတ်ချလိုက်တယ်။ နွားက သူ့အပေါ် ခုန်တက်လိုက်တယ်။ အင်ကီဒူက သူ့ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ ခွန်အားနဲ့ နွားကို ဆွဲထားလိုက်တယ်။ သူတို့ နှစ်ဦးပေါင်းပြီး နွားသိုးကြီးကို တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ ဒေါသကြီးနေတဲ့ နွားသိုးကြီးကို အချိန်အတော်ကြာ တိုက်ခိုက်ရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အစရှိတာ ဖန်ဆင်းထားတဲ့ နွားသိုးကြီးကို နှစ်ယောက်သား သတ် နိုင်ကြတယ်။

နတ်ဘုရားမ အစရှိတာ ပေါ်လာတယ်။ သူ ဖန်ဆင်းထားတဲ့ နွားသိုးကြီးကို သတ်လိုက်တဲ့အတွက် သူတို့ကို ကျိန်ဆဲတယ်။ အင်ကီဒူက နတ်ဘုရားမကိုလည်း မကြောက်၊ လူသားတွေကိုလည်း

မကြောက်ဘူး။ သူက နွားသိုးကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆုတ်ဖြိပစ်လိုက်ပြီး အစ်ရှ်တာရဲ့ ခြေရင်းမှာ ပစ်ချလိုက်တယ်။ အဲဒီအတွက် နတ်ဘုရားမနဲ့ နတ်ကွန်းက အမျိုးသမီး အားလုံး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားကြတယ်။

မြို့သူမြို့သားတွေကို ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်က ခေါ်ပြီး သူတို့သတ်ပစ်လိုက်တဲ့ သတ္တဝါကြီးကို ပြလိုက်တယ်။ နွားရဲ့ ကြီးမားလှတဲ့ဦးချိုကြီးတွေကို ကြည့်ပြီး မြို့သူမြို့သားတွေဟာ တအံ့တဩဖြစ်ကြတယ်။ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်က ဦးချိုတွေကို ဖြတ်ပြီး နတ်ဘုရား ‘လူဂါဘန်ဒါ’ရဲ့ နတ်ကွန်းရှေ့မှာ ချိတ်ဆွဲထားလိုက်တယ်။ သူနဲ့ အင်ကီဒူ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးဟာ ယူပရေးတီးမြစ်ဆီကို ဆင်းသွားပြီး ရေချိုးသန့်စင်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ပြန်လာပြီး ဈေးမှာ ရုပ်ကြည့်နေကြတယ်။ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်နဲ့ အင်ကီဒူတို့ရဲ့ အရပ်အမောင်းနဲ့ ခွန်အားကို ကြည့်ပြီး လူတွေက ချီးမွမ်းအံ့ဩကြတယ်။ သူနန်းတော်ကို ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်က အင်ကီဒူကို ခေါ်သွားတယ်။ အင်ကီဒူဝတ်ဖို့ ဘုရင်တစ်ဦး ဝတ်ဆင်တဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ဘယ်မှာ ထိုင်စေတယ်။ နတ်ဘုရားတွေ စားတဲ့ အစားအစာကိုလည်း စားစေတယ်။ ဘုရင်တွေသောက်တဲ့ ဝိုင်ကိုလည်း သောက်စေတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးဟာ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြပြီး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အလွန်အမင်း ချစ်ကြတယ်။

တောလိုက်သွားရင်လည်း ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်နဲ့ အင်ကီဒူ အတူ သွားကြတယ်။ တိုက်ခိုက်စရာရှိရင်လည်း အတူတိုက်ခိုက်ကြတယ်။ သဲကန္တာရထဲက ခြင်္သေ့နဲ့ ကျားသစ်နက်ဟာ သူတို့ရဲ့ မြားနဲ့ အပစ်ခံရတယ်။ အဆောက်အအုံတွေကို ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ် မဆောက်တော့တဲ့

အတွက် မြို့သူမြို့သားတွေ အနားရကြတယ်။ ဝေးရပ်မြေကို သွားပြီး စစ်မတိုက်တော့တဲ့အတွက် သူတို့ လိုက်ဖို့ မလိုတော့ဘူး။

အချိန်ကြာလာတော့ တောထဲပြန်သွားလိုစိတ် အင်ကီဒူမှာ ပေါ်လာတဲ့အတွက် ပြန်သွားတယ်။ အဝတ်ကြမ်းတွေ ဝတ်ဆင်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်း တောထဲပြန်သွားကြောင်း ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ် သိတဲ့အခါ သူလည်း ခြင်္သေ့သားရေကို ဝတ်ဆင်ပြီး လိုက်သွားတယ်။ ဒီအကြောင်းကို သိရတော့ အင်ကီဒူဟာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းက သူ့ကို ပစ်မထားဘူးဆိုတာ သူ သိတယ်။ တောထဲမှာ သူတို့နှစ်ဦး အတူနေကြတယ်။ အတူတကွ တောလိုက်ကြတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးဟာ တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး ပိုပြီး ချစ်ခင်လာကြတယ်။

တစ်နေ့တော့ အင်ကီဒူဟာ ထိတ်လန့်စရာကောင်းတဲ့ အိပ်မက် တစ်ခုကို မြင်မက်တယ်။ ကောင်းကင်မှာ မိုးကြိုးတွေ ထစ်ချွန်းပြီး မြေကြီးကလည်း တုန်ခါနေတယ်။ သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် သူ့ထံ ရောက်လာပြီး သိန်းငှက်တစ်ကောင်ရဲ့ ခြေသည်တွေနဲ့ သူ့ကို ထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မြေအောက် ကမ္ဘာကို ခေါ်သွားတယ်လို့ မြင်မက်တယ်။ ‘အဲဒီအရပ်မှာ သတ္တဝါ အမျိုးမျိုးကို တွေ့ရတယ်။ မြေပေါ်မှာ ဘုရင်ဖြစ်တဲ့ သူ့ကို တွေ့ရတယ်။ အရိပ်သဏ္ဍာန် သတ္တဝါတွေက နတ်ဘုရားတွေကို ယစ်ပူဇော်နေကြတယ်။ မြေမှုန့်အိမ်တော်ထဲမှာ ယစ်ဘုန်းကြီးတွေ၊ မှော်ဆရာတွေ၊ ဝရော်ဖက်တွေ နေကြတာကို တွေ့ရတယ်။ လူတွေ အသက်ရှင်စဉ် လုပ်သမျှကို မှတ်သားရတဲ့ ‘ကီးလစ်-ဆီးရီ’ ကိုလည်း မြင်ရတယ်။

အင်ကီဒူဟာ သိပ်ကြောက်သွားတယ်။ အိပ်မက်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သူ မသိတော့ ဘာဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကို သူ မသိဘူး။ နင်ဆွန်

နားဆီကို သွားပြီး သူ့အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြတယ်။ အိပ်မက် အကြောင်း ကြားရတော့ နင်ဆွန်နား ငိုကြွေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အိပ်မက်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ ပြောမပြလိုက်ဘူး။

သူ့မိတ်ဆွေ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ပေးထားတဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ အင်ကီဒု လဲလျောင်းလိုက်တယ်။ ဝေဒနာခံစားလာရတဲ့အတွက် ငိုကြွေးလိုက် တယ်။ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်က သူ့ကို လာပြီး နှစ်သိမ့်ရတယ်။ သူလာတာ ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပေမယ့် အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်တွေ့ရတဲ့ မြင်ကွင်းကို အင်ကီဒု ဖျောက်ပစ်လို့ မရဘူး။ ဆယ်ရက်တိုင်တိုင် အိပ်ရာပေါ်မှာ သူ လဲလျောင်းနေတယ်။ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်က သူ့ဘေးမှာ ထိုင်နေတယ်။ နှစ်ရက်လောက်ကြာတော့ သူ့ရောဂါက ပိုဆိုးလာ တယ်။ အင်ကီဒုဟာ ခဏနေတော့ ငြိမ်သက်သွားတော့တယ်။

“အင်ကီဒု သေသွားပြီ” လို့ နင်ဆွန်နားက သူ့ရဲ့သားကို ပြောလိုက်တယ်။

ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်က အင်ကီဒုကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ နန်းတော် ထဲမှာ သူနဲ့အတူ နေခဲ့ပုံ၊ တောင်ပေါ်နဲ့ တောထဲမှာ အမဲလိုက်ခဲ့ ကြပုံ၊ နွားသိုးကြီးကို သတ္တိရှိရှိ နှိမ်နင်းခဲ့ကြပုံတွေကို မြင်ယောင် နေတယ်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲနေတဲ့ သူငယ်ချင်းကို ကြည့်ပြီး ဂျစ်လ် ဂမစ်ရှ်က ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းဟာ ဘယ်လို အအိပ်မျိုးနဲ့ အိပ်နေတာလဲ”

“ဘာကို မင်း စိုက်ကြည့်နေတာလဲ၊ ငါပြောတာလဲ မကြားတော့ပါလား”

“ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်လဲ ဒီလိုအိပ်စက်ရမှာလား၊ ငါလဲ အင် ကူဒီလို အိပ်ရာပေါ် လဲလျောင်းနေမှာလား”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ ပူဆွေးမှုတွေ ဝင်လာတယ်”

“သေရမှာ ကြောက်တဲ့စိတ်ကြောင့် ငါလဲ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လာတယ်၊ ငါ သွားမယ်၊ မြေပြင်အနံ့ ငါ လျှောက် သွားမယ်”

သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ် စမ်းကြည့်တော့ သူ့နှလုံး ငြိမ်သက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်က အင်ကူဒီ ကိုယ်ပေါ်ကို အဝတ်နဲ့ ညင်သာစွာ ဖုံးအုပ်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆွယ်ခွာလာခဲ့တယ်။ သားငယ် ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ခြင်္သေ့မတစ်ကောင် လို့ သူဟာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးစွာနဲ့ ညည်းညူလိုက်တယ်။ သူ့အသံ ထိတ်သွားတော့ မိခင်က မေးလိုက်တယ်။

“ဘာလိုချင်တာလဲ ငါ့သား၊ မင်းရဲ့ပူဆွေးမှုကို ဘယ်နည်းနဲ့ ခြေချောက်ပေးရမလဲ၊ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေတဲ့ မင်းနှလုံးသားကို ဘယ်နည်းနဲ့ ငြိမ်သက်အောင် လုပ်ပေးရမလဲ”

“ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းကို ခေါ်ဆောင်သွားတဲ့ သေခြင်း အရာက လွတ်မြောက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေပါတယ်”

“သေခြင်းတရားက လွတ်မြောက်သူ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ မင်းရဲ့ ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက်က တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ‘အူတာနပစ်ရှ်တင်’ ဆိုတာနဲ့ နီးစပ်တယ်” လို့ သူ့မိခင်က ပြောလိုက်တယ်။

ကမ္ဘာကြီးကို ရေဖျက်ဆီး၍ ပျက်စီးရပုံ

နတ်ဘုရားကျောင်းရဲ့အတွင်းမှာ ကျောက်စာတွေ ရှိတယ်။ ရှေးဟောင်းလူသား 'အူတာ-နုပစ်ရှ်တင်' အကြောင်း ကျောက်စာထဲမှာ ရေးသားထားတာ တွေ ရတယ်။ နတ်ဘုရားတွေက သူ့ကို သေခြင်း တရားနဲ့ကင်းပြီး ထာဝရ အသက်ရှင်နေတဲ့ လူသားအဖြစ် လုပ်ဆောင် ပေးခဲ့တာကိုလည်း ရေးသားထားတယ်။ ကျောက်စာထဲမှာ ပါတဲ့ အကြောင်းအရာတွေက ဒီလိုပါတဲ့။

'ကျွန်ုပ်ဟာ ရှေးဟောင်း နေမြို့တော်ဖြစ်တဲ့ 'ရူရီပတ်' မှာ နေထိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမြို့မှာ နတ်ဘုရားများလဲ နေထိုင်ကြတယ်။ နတ်ဘုရားတွေက လူသားတွေကို လေနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ရေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပျက်ဆီးပစ်ဖို့၊ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ လူသားတစ်ယောက်မှ မကျန်အောင် ပျက်ဆီးဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ နတ်ဘုရားတွေရဲ့ဖခင်ဖြစ်တဲ့ အယ်နုလဲ အဲဒီအစည်းအဝေးမှာ ရှိနေတယ်။ သူနဲ့အတူ စစ်နတ်ဘုရား 'အင် လစ်လ်' နဲ့ စေတမန် နတ်ဘုရား 'တင်အာတာ' တို့လဲ ရှိကြတယ်။

ဘေဘီလုံနိယန် ခဏ္ဍာရီ
ကမ္ဘာကြီးကို ရေဖျက်ဆီး၍ ပျက်စီးရပုံ

၅၂ • ခင်မောင်သန်း (စိတ်ပညာ)

နောက်ဆုံးတော့ လူသားတစ်ဦးနဲ့ သူမိသားစုကို ဖျက်ဆီးမပစ်ဘဲ ချန်ထားခဲ့ဖို့ သဘောတူကြတယ်။

ကျွန်ုပ် ရှိရာကို နတ်ဘုရား 'အိယာ' လာပြီး အော်ဟစ်ပြောတယ်။ ကျွန်ုပ် အိပ်နေတဲ့ နေရာကို လာတယ်။ အိမ်ထဲက ကျွန်ုပ် ထွက်ခဲ့ပြီး လှေတစ်စင်း တည်ဆောက်ဖို့ ပြောတယ်။ အသက်ရှင်နိုင်ရေးအတွက် ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းတွေ စွန့်ပစ်ခဲ့ဖို့လည်း ပြောတယ်။

တည်ဆောက်ရမယ့် လှေကြီးရဲ့ အတိုင်းအတာကို ပြောပြတယ်။ လှေပေါ်မှာ စားနပ်ရိက္ခာတွေ တင်ခဲ့ဖို့လည်း မှာကြားတယ်။ အင်လစ်လ်က မကောင်းတဲ့ စိတ်နဲ့ လူသားတွေကို ဖျက်ဆီးမယ့် အကြောင်း မြို့သူမြို့သားတွေကို ပြောပြဖို့နဲ့ လှေကြီးနဲ့ ထွက်ခွာခဲ့ဖို့ ညွှန်ကြားတယ်။

ကျွန်ုပ်ဟာ အိယာကို မေးလိုက်တယ်။

“လှေကြီးနဲ့ ဘယ်အရပ်ကို သွားရမှာလဲ၊ လှေကြီးကို ဘယ်တော့ တည်ဆောက်ရမှာလဲ” လို့ မေးလိုက်တော့ “နတ်ဘုရားတွေ ရှိတဲ့ အရပ်ကို သွားရမယ်” လို့ ဖြေကြားတယ်။ ရေကြီးလာတဲ့အခါ မကြောက်ဖို့နဲ့ လှေကြီးကို ယုံကြည်မှုထားဖို့လည်း မှာလိုက်တယ်။

ဒီအကြောင်းကို မြို့သူမြို့သားနဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို ပြောပြတော့ ကျွန်ုပ်ကို လှောင်ပြောင်ရယ်မောကြတယ်။

အခိုင်းအစေများကို ခေါ်ယူပြီး အတောင် တစ်ရာနှစ်ဆယ် ရှည်တဲ့ လှေကြီးကို ကျွန်ုပ် စတင် တည်ဆောက်တယ်။ ပြီးတော့ ပွဲလျက်၊ တွင်းထွက် ကတ္တရာစေးတွေနဲ့ လှေကြီးကို သုတ်တယ်။ ပဲကိုလည်း ခိုင်ခိုင်မာမာ တည်ဆောက်တယ်။ လှေကြီး တည်ဆောက်ပြီးတော့ စားနပ်ရိက္ခာတွေ တင်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မိသားစုကို လှေပေါ်ပို့လိုက်တယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ တောရိုင်းသတ္တဝါတွေ၊ ငှက်

တွေလည်း လှေပေါ်မှာ လိုက်ပါလာကြတယ်။ အဖို့ အမ တစ်တွဲစီ ပါကြတယ်။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်တော့ နတ်ဘုရား ရှုမက်ရှ်ဟာ တွန့်ပဲရဲ့ ရှေ့မှာ ပေါ်လာတယ်။ ဒုတိယအကြိမ် ဒီရေတက်တဲ့အခါ ကမ္ဘာမြေကြီးကို ရေလွှမ်း ဖျက်ဆီးမယ့်အကြောင်း ပြောပြတယ်။

ဒုတိယအကြိမ် ဒီရေတက်တဲ့အခါ မိုးအကြီးအကျယ် ရွာသွန်းပြီး ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ ရေနဲ့ ဖုံးလွှမ်းသွားတော့တယ်။ မုန်တိုင်းကြောင့် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်သွားတာ ကျွန်ုပ် မြင်ရတယ်။ ကြည့်နေရင်း ကြောက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် မိသားစုရှိရာ လှေကြီးထဲကို ပြန်ဝင်သွားလိုက်တယ်။ အထဲမှာ တိရစ္ဆာန်တွေ အစုံလိုက် ရှိနေတယ်။ တံခါးတွေကို မင်းတုပ်ထိုးပြီး ပိတ်လိုက်တယ်။ တွန့်ပဲ ပြုလုပ်ထားတဲ့ အပိုင်း ကိုးခုကိုလည်း ခိုင်မြဲအောင် လုပ်လိုက်တယ်။ လှေကြီးနဲ့ ထွက်လာခဲ့တယ်။ နတ်ဘုရားများရဲ့ သနားကြင်နာမှုအတိုင်း ဖြစ်ရတော့မယ်။

မိုးတိမ်မည်းမည်းကြီးတစ်ခု တက်လာတယ်။ လေမုန်တိုင်းနဲ့ အတူ နတ်ဘုရားများရဲ့ မိုးချုန်းသံကိုလည်း ကြားရတယ်။ တောင်အင်ကောင်းကင်မှာ ရှိတဲ့ ကြယ်နတ်ဘုရားတွေက သူတို့ရဲ့ အလင်းဆောင် မီးတုတ်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်တယ်။ နောက်တော့ အမှောင်ထုက ချဲ့လွှမ်းလာတော့တယ်။ မိုးကလည်း သည်းထန်လွန်းတော့ လူသားတွေဟာ ရေနဲ့ စစ်ခင်းနေရသလို ဖြစ်လာတယ်။ ဖခင်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ ကလေးတွေကို မမြင်ကြရတော့ဘူး။ ညီအစ်ကိုတွေလည်း တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မတွေ့ရတော့ဘူး။ မိုးက ရွာလွန်းတော့ ရေမျက်နှာပြင်ဟာ တောင်ထိပ်အထိ ရောက်လာတယ်။ ဒီတော့ နတ်ဘုရားတွေထောင် ကြောက်စိတ်ဝင်လာကြတယ်။ သူတို့ နေထိုင်ရာက ထွက်လာကြပြီး အယ်နုရဲ့ ကောင်းကင်ဘုံအထိ တက်သွားကြတယ်။

နတ်ဘုရားမ အစရှိတာက ကလေးမီးဖွားနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို အော်နေတယ်။ နတ်ဘုရားတွေရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ ကမ္ဘာကို ရေလွှမ်းတဲ့ ကိစ္စ ဆန့်ကျင်ပြီး ပြောတယ်။ တောင်ဘက် မိုးကောင်းကင်က ကြယ်နတ်ဘုရားလည်း အစရှိတာနဲ့အတူ အော်ဟစ်ငိုကြွေးတယ်။ ခြောက်ရက်နဲ့ ခြောက်ညတိုင်တိုင် မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာသွန်းအပြီး မှာ မြေပြင်ပေါ်က ရှိရှိသမျှ အရာအားလုံး ပျက်စီးသွားတော့တယ်။

အရှိန်ပြင်းထန်တဲ့ ရေကြီးမှုဟာ ခုနစ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ ရပ်ဆိုင်းသွားတယ်။ လေမှန်တိုင်းလည်း ငြိမ်သက်သွားပြီး ရေလည်း မကြီးတော့ဘူး။ လှေက ထွက်ပြီး ရေပြင်ကြီးကို ကျွန်ုပ် ကြည့်လိုက် တယ်။ အားလုံးဟာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။ မြေပြင်ပေါ်မှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ လူသားအားလုံးဟာ ရွံ့နွံ့ထဲမှာ နစ်မြုပ်သွားပြီ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ် ဦးညွတ်လိုက်တယ်။ မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်နှစ်ခု အပေါ် စီးကျလာတယ်။ အရပ်လေးမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ ရေတွေကိုပဲ မြင်ရတယ်။ ဘာမှ မကြွင်းမကျန်ရစ်ဘူး။ လှေကြီးနဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ တစ်ဆယ့်နှစ်ရက်တိုင်တိုင် ဆက်လက်သွားခဲ့တယ်။ နိဆာတောင်ပေါ် ရောက်သွားတော့ လှေဟာ ဆက်မသွားတော့ဘူး။ ရပ်သွားတော့တယ်။

လှေကြီးရပ်နေတာ ခုနစ်ရက် ကြာပြီးတဲ့နောက် လှေကြီးရဲ့ လေဝင်ပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ကျွန်ုပ် မျက်နှာပေါ်ကို အလင်းရောင် ကျရောက်လာတယ်။

ချိုးငှက်တစ်ကောင်ကို လွှတ်ကြည့်တယ်။ သူ နားစရာနေရာ မရှိတော့ မကြာခင်မှာပဲ ချိုးငှက်ဟာ လှေကြီးဆီကို ပြန်လာတယ်။ ပျံလွှားငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကို လွှတ်ကြည့်တော့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ပြန်လာတယ်။

တောကျီးကန်းတစ်ကောင်ကို လွှတ်ကြည့်တော့ ပြန်မလာတော့ ဘူး။ ကျနေတဲ့ ရေပြင်မှာ ကုန်းမြေတစ်ခုကို သူ မြင်တွေ့ရတယ်။ အဲဒီကုန်းပေါ်မှာ အစာရှာစားတယ်။ အသံပေးတယ်။ လှေကြီးဆီကို ပြန်မလာတော့ဘူး။

အဲဒီတော့ လှေကြီးထဲမှာ ပါလာသမျှ သတ္တဝါတွေကို အပြင် ဆုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အရပ်လေးမျက်နှာကို ဦးတည်ပြီး လွှတ် လို့တယ်။

နတ်ဘုရားတွေအတွက် ယဇ်ပူဇော်ပွဲတစ်ခု ကျွန်ုပ် ပြုလုပ် တယ်။ ကျွန်ုပ် ရပ်နေတဲ့ တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ အရက်သေစာတွေ သွန်းဆောင်းလိုက်တယ်။ နတ်ဘုရားမ အစရှိတာဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ရှေ့မှာ ဆင်္ဘာလားပြီး ရေကြီးအောင် လုပ်တဲ့ နတ်ဘုရား ဘဲလ်ကို ကျိန်ဆဲ လို့တယ်။

လူသားတချို့ ရေလွှမ်းမခံရဘဲ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်ခဲ့တာ မြင်ဆွဲရတော့ နတ်ဘုရား ဘဲလ်က စိတ်ဆိုးတယ်။ ဒေါသထွက်ပြီး သူက အော်လိုက်တယ်။

“ဘယ်သူမှ အသက်ရှင်ပြီး မကျန်ရစ်ခဲ့ရဘူး။ ဒီပျက်ဆီးမှုက ဘယ်လူသားမှ အသက်ရှင်မကျန်ရစ်ခဲ့ရဘူး” လို့ အော်လိုက်တယ်။

နတ်ဘုရား အင်တာကာက ဘဲလ်ကို တောင်းပန်လိုက်မှ စိတ်သေသွားတော့တယ်။ နတ်ဘုရား ‘အိယာ’ က လှေကြီးဆီကို လာပြီး ကျွန်ုပ်ကို လက်တွဲခေါ်တယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ဇနီးကိုလည်း ခေါ် တယ်။ ပြီးတော့ နတ်ဘုရားတွေကို ဒူးညွတ်ပြီး အရိုအသေ ပြုစေ တယ်။ ပြီးတော့ သူက ကောင်းချီးပေးတယ်။

“အရင်က ‘အုတာနပစ်ရှ်တင်’နဲ့ သူ့ဇနီးဟာ သေခြင်းတရား ကို မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ လူသားတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ အခုအချိန်က စပြီး

သင်တို့နှစ်ဦးဟာ နတ်ဘုရားများလို ဘယ်တော့မှ မသေတော့တဲ့ ထာဝရ အသက်ရှင်မှုကို ရကြစေ” လို့ မြှက်ဆိုလိုက်တယ်။

ကျောက်စာကို အဆုံးထိ ဖတ်ပြီးတော့ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်က မေးလိုက်တယ်။

“အူတာနပစ်ရှ်တင်ဆီကို ဘယ်လိုသွားရမလဲ၊ သူနေထိုင်တဲ့ အရပ်က ဘယ်မှာလဲ” လို့ မေးလိုက်တယ်။

“သူ့ကို ကျွန်တော် သွားတွေ့ချင်တယ်။ လူသားတစ်ဦးရဲ့ အသက် သေဆုံးမသွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲလို့ မေးချင်တယ်။ အသက်မသေမှ ‘အာကောလာ’ရဲ့ မည်းမှောင်နေတဲ့ မြေအောက် ကမ္ဘာက လွတ်မြောက်မှာ ဖြစ်တယ်”

ဒီတော့ သူ့မိခင်က ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“တို့ သိရသလောက် ပြောရရင် အူတာနပစ်ရှ်တင် နေတဲ့ နေရာဟာ မရှုတောင်ရဲ့ တစ်ဖက်မှာ ရှိတယ်။ အဲဒီနေရာက နေထွက် ပြီး နေဝင်တော့လဲ အဲဒီနေရာမှာပဲ ဖြစ်တယ်”

ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်က ချက်ချင်းပဲ မရှုတောင်ကို ထွက်ခွာသွား တော့တယ်။ တောင်ခြေမှာ သူဟာ ခြင်္သေ့တွေရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကို ခံရတယ်။ ခြင်္သေ့ အတော်များများကို သူ သတ်ပစ်ပေမယ့် မကုန်ဘူး။ တောင်ပေါ်ရောက်တဲ့အထိ သူ့ကို လိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်ကြသေးတယ်။ တောင်ထိပ်ရောက်တော့ နေဝင် နေထွက်ကို စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါကြီးတွေကို တွေ့ရတယ်။ သူတို့ဟာ ကင်းမြီးကောက်တစ်ပိုင်း လူတစ်ပိုင်း သတ္တဝါတွေ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ကို မြင်ရတာ ကြောက်စရာကောင်းတယ်။

“ငါ့ရဲ့ မိတ်ဆွေ အင်ကီဒူသာ ရှိနေရင် သူတို့ကို နိုင်အောင် တိုက်နိုင်ပါတယ်။ အခုတော့ မြင်ရတာနဲ့တောင် ဒူးတုန်လာတယ်” လို့

ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်က သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်တယ်။ သူ ဆက်သွားတော့ တောင်ထိပ်ပိုင်းကို စောင့်ရှောက်တဲ့ သတ္တဝါကြီးတွေနဲ့ တွေ့ရတယ်။ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ကိုယ်တိုင် လေးလေးစားစား ဦးညွတ် အရိုအသေပေး ခဲ့တယ်။

ကင်းမြီးကောက်တစ်ပိုင်း လူတစ်ပိုင်း သတ္တဝါတွေက တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ပြောကြတယ်။

“ဒီတောင်ပေါ် ရောက်လာတဲ့သူ မှန်သမျှ တို့က ဝါးမျိုပစ်မှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သတိထားကြ၊ ဒီလူဟာ နတ်ဘုရားတစ်ပိုင်း လူတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တို့မစားတော့ပါဘူး” လို့ ပြောတဲ့ သူတို့အသံက ကျယ်လောင်လွန်းတော့ တောင်ထိပ်ပေါ်က ကျောက်ဆောင်တွေတောင် လှုပ်လာတယ်။ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ကို သွားခွင့် ပြုကြတယ်။ သူဟာ အမှောင်ထုထဲ ဝင်နေတာဖြစ်ပြီး အဲဒီအထဲက ဘယ်သူမှ ပြန်ထွက်မလာနိုင်ကြောင်း သတိပေး ပြောဆိုကြတယ်။

သူတို့က အဲဒီလို ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပဲ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ဟာ အမှောင်ထုထဲ ဝင်သွားတယ်။ မိုးကောင်းကင်နဲ့ တောင်ထိပ်ကို မြင်ရတော့ဘူး။ ရှေ့ဆက်သွားလေလေ အမှောင်ထုက ကြီးမား တာလာလေ ဖြစ်တယ်။ ဘယ်လူသားမှ ဒီလောက် ကြီးမားတဲ့ အမှောင်ထုထဲကို ဖြတ်မသွားကြဘူး။ တစ်နေ့နဲ့ တစ်ည ခရီးလောက် အမှောင်ထုကို ဖြတ်သန်းရတယ်။ မှောင်လွန်းအားကြီးလွန်းလို့ အလင်းရောင်ကို သူ့မျက်စိက မြင်ရပါဦးမလားလို့ ထင်မှတ်မိတယ်။

အတော်ကြာလာတော့ အလင်းရောင်ရှိတဲ့ နေရာတစ်ခုကို တွေ့ရတယ်။ သူပတ်ပတ်လည်မှာ တောက်ပတဲ့ နေရောင်ခြည် ကို သူ့မျက်စိက မြင်ရတယ်။ သူ့ရှေ့မှာ ဥယျာဉ်တစ်ခုရှိတယ်။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ

အရောင်တောက်ပတဲ့ ပန်းတွေနဲ့ ပြောင်လက်နေတဲ့ သစ်သီးတွေကို မြင်ရတယ်။ ဒီဥယျာဉ်ဟာ နတ်ဘုရားမ 'ဆစ်ဒူရီ-ဆာဘစ်တူ' ရဲ့ နေရာဖြစ်တယ်။ ဥယျာဉ်ထဲမှာရှိတဲ့ နတ်ဘုရားများရဲ့ သစ်ပင်တွေကို အဲဒီ နတ်ဘုရားမက စောင့်ရှောက်ပေးရတယ်။ နတ်ဘုရားမကို ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်က မြင်တယ်။ ဆစ်ဒူရီ-ဆာဘစ်တူဟာ ပင်လယ်ကမ်းစပ် အနီးမှာ ရှိတဲ့ ပလွင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်။ သူ့ကို လှမ်းပြီး စကား ပြောလိုက်တယ်။

“ပါးတွေ ချိုင့်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ ဒီနေရာကို လာတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ၊ သင့်မှာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုလဲ ရှိနေတယ်။ သင့်အသွင် သဏ္ဍာန်ကလဲ စိတ်ဓာတ်ကျနေပုံ ရတယ်၊ ဘယ်သူမှ သင့်လို ပူဆွေးမှုနဲ့ နတ်ဘုရားများရဲ့ ဥယျာဉ်ရှိရာကို မလာကြဘူး။”

ဥယျာဉ်ထဲကို သူ ဝင်မလာနိုင်အောင် တံခါးတွေ ပိတ်ထားဖို့ အစေခံတွေကို နတ်ဘုရားမက အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်က ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးကို လက်နဲ့ကိုင်ပြီး လှုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နတ်ဘုရားမကို ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ရှေးဟောင်း လူသား အူတာနပစ်ရှ်တင်ဆီကို သွားချင်တယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ ဂျစ်လ် ဂမစ်ရှ်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ အင်ကီဒူဟာ ဖုန်မှုန့်တွေ ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ကံကြမ္မာဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အပေါ်မှာ တည်မှီနေတယ်။ ကြောက်ရွံ့ရတဲ့ သေခြင်းတရားနဲ့ ရှောင်ရှားနိုင်ဖို့အရေး ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ဖြစ်တဲ့ အူတာနပစ်ရှ်တင်နဲ့ စကားပြောဖို့ လာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာနေပြီး ဂိတ်တံခါးဝကို စောင့် ကြပ်တဲ့ အို...ဆာဘစ်တူ၊ အူတာနပစ်ရှ်တင်ဆီကို ဘယ်လိုသွား ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြပါ။ လမ်းညွှန်ပါ။ ပင်လယ်ကိုဖြတ်ဖို့

ဖြစ်နိုင်ရင် ကူးဖြတ်ပါမယ်။ မဖြစ်နိုင်ရင် ကုန်းလမ်းခရီးက သွားပါ မယ်။ ဘယ်လောက်ကြီးမားတဲ့ အမှောင်ထုကြီး ရှိနေပါစေ ကျွန်ုပ် သွားပါမယ်။”

သူ့ရဲ့ အသွေးအသား သုံးပုံနှစ်ပုံဟာ နတ်ဘုရားရဲ့ သွေးသား ဖြစ်တာကို ဆစ်ဒူရီ-ဆာဘစ်တူက သိလေတော့ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ကို အခြေပေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ဘေးက ပင်လယ်ဟာ သေမင်းပင်လယ်ဖြစ်တယ်။ နေနတ်ဘုရား 'ရှမက်ရှ်'က လွဲပြီး ဘယ်သူမှ မကူးဖြတ်ဝံ့ကြဘူး။”

“ကျွန်ုပ် ကူးဖြတ်မယ်” လို့ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်က ပြောလိုက်တယ်။

“‘အာ-ရှနဘီ’လို့ခေါ်တဲ့ ကူးတို့သမားရှိတယ်။ သူ့ကို ရှာပါ။ အူတာနပစ်ရှ်တင် ရှိတဲ့ နေရာကို သူ ပို့ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။”

ကူးတို့သမားလာတဲ့အထိ သူဟာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ စောင့် နေတယ်။ လှေနဲ့ သေမင်းပင်လယ်ကို ကူးဖြတ်တာ နေ့နဲ့ည ရက် ငါးဆယ်ကြာတယ်။ ပင်လယ်ကို ကူးဖြတ်နေစဉ် ရေကို လက်နဲ့ မထိဖို့ ကူးတို့သမားက သတိပေးတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူဟာ အူတာနပစ်ရှ်တင်ရဲ့ နေရာကို ရောက်သွားတော့တယ်။ သူ့ရဲ့ဘိုးဘေး အူတာနပစ်ရှ်တင်နဲ့ ဇနီးဟာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကနေ လျှောက်လာ ကြတယ်။ အာ-ရှနဘီရဲ့ လှေကို မြင်ကြတယ်။ သူ့ဘေးမှာ လူ တစ်ယောက် ပါလာတာကို တွေ့ရတော့ အံ့ဩသွားတယ်။

လှေကို ကမ်းစပ်ကပဲ စောင့်နေလိုက်တယ်။

ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ဟာ လှေပေါ်က ဆင်းလိုက်ပြီး ကမ်းစပ်မှာ ရှိတဲ့ အူတာနပစ်ရှ်တင်ဆီကို သွားတယ်။ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ဟာ သူ့ အထက်အနွယ်ဆိုတာ သူ သိတယ်။ ကြင်နာမှုအပြည့်နဲ့ စကား ပြောတယ်။

ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်က သူ့အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြတယ်။ သူ့ရဲ့ မိတ်ဆွေ အင်ကီဒူ သေဆုံးသွားပြီး ဖုန်မှုန့်ဖြစ်သွားတဲ့အကြောင်း လည်း ပြောပြတယ်။

“ကျွန်ုပ်လဲ အဲဒီလို သေဆုံးသွားပြီး ဘယ်တော့မှ ပြန်လည် ရှင်သန်မှု မရှိတော့တဲ့ ဘဝကို မရောက်ချင်ဘူး” လို့ အူတာ နပစ်ရှ်တင်ကို ငိုကြွေးပြီး ပြောပြတယ်။

“ကျွန်ုပ်ဟာ သေခြင်းတရားကို အလွန် ကြောက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ် နေထိုင်ရာ တိုင်းပြည်က ထွက်လာခဲ့တာဖြစ်တယ်” လို့ ပြောပြတယ်။

ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ရဲ့ဘိုးဘေး အူတာနပစ်ရှ်တင်က ပြန်ပြောတယ်။

“ဘယ်တော့ သေမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ အဲဒီ ရက်ကို သတ်မှတ်ပေးတာက နတ်ဘုရား ‘မာမစ်တမ်’ ဖြစ်တယ်။ မာမစ်တမ်က လွဲပြီး သေဆုံးမယ့်ရက်ကို မသိကြဘူး”

ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ် အားပြည့်လာအောင် အူတာနပစ်ရှ်တင်က ကျွေးမွေးတယ်။ စားသောက်ပြီးတဲ့အခါ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ဟာ လှေထဲမှာ အိပ်မောကျသွားတယ်။ အဲဒီတော့ အူတာနပစ်ရှ်တင်က သူ့ဇနီးကို ပြောလိုက်တယ်။

“ထာဝရ အသက်ရှင်မှုကို ရှာဖွေနေသူက ငိုက်မြည်းမှုကို တောင် မတားဆီးနိုင်ဘူး” လို့ ပြောတယ်။

ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ် အိပ်လိုက်တာ ခြောက်ရက်တောင် ကြာတယ်။ သူ အိပ်နေစဉ် အူတာနပစ်ရှ်တင်ရဲ့ ဇနီးက ပေါင်မုန့်တွေ ဖုတ်ပေး တယ်။ ခုနစ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့ ရောက်တော့ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်ကို လက်နဲ့ ထိလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ သူ နိုးလာတယ်။

သေခြင်းတရားက လွတ်မြောက်ဖို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်က တစ်နေ့ကုန် မေးမြန်းတယ်။ အူတာနပစ်ရှ်တင်က ပြောပြတယ်။ သူ ဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့ ပင်လယ်အလယ်တည့်တည့်ရဲ့ အောက်ခြေမှာ သစ်ပင်တစ်ပင် ရှိတယ်။ အဲဒီသစ်ပင်ကို ယူပြီး တိုင်းရက်တိုင်တိုင် စားရင် သေခြင်းတရားက လွတ်မြောက်မှာ ဖြစ် တယ်။ အဲဒီလို ပြောပြီး ကူးတို့သမားကို အဆင်သင့် ပြင်ထားဖို့ အူတာနပစ်ရှ်တင်က ပြောလိုက်တယ်။

ကူးတို့သမားလည်း အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီ။ လမ်းမှာ စားဖို့ အူတာနပစ်ရှ်တင်ရဲ့ ဇနီးက ပေါင်မုန့်တွေ လုံလုံလောက်လောက် သေလိုက်တယ်။ ပင်လယ်ရဲ့အလယ်ဗဟိုရောက်တော့ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်က သူ့ခြေထောက်ကို ကျောက်တုံးဆွဲပြီး ပင်လယ်ထဲ နစ်မြုပ်သွားအောင် လှုပ်တယ်။ ပင်လယ်ကြမ်းပြင်မှာ ပေါက်ရောက်နေတဲ့ သစ်ပင်ကို သူ တွေ့ရတယ်။ သူဟာ ဝမ်းပန်းတသာနဲ့ သစ်ပင်ကို ယူခဲ့တယ်။ သူ့နဲ့ ပြန်လာခဲ့တာ တောင်ခြေက အရပ်ကို ရောက်လာတယ်။ အဲဒီအရပ်က သာယာတော့ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ်က အနားယူလိုက်တယ်။ သစ်ပင်ကို စားရမယ့်အချိန် မရောက်သေးတော့ သူ မစားသေးဘူး။

မြွေတစ်ကောင်ဟာ သစ်ပင်ရဲ့အနံ့ကို ရတယ်။ အဲဒီတော့ မြွေဟာ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ် ရှိရာကို လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဂျစ်လ် ဂမစ်ရှ်က ရေကန်မှာ ရေချိုးနေတယ်။ သူ ရေချိုးနေစဉ် မြွေက သစ်ပင်ရဲ့ အကိုင်းအခက်အားလုံးကို စားပစ်လိုက်တယ်။ ဂျစ်လ်ဂမစ်ရှ် စားဖို့ ဘာမှမကျန်တော့ဘူး။ သူ ငိုကြွေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ အင်ကီဒူရဲ့ ဝိညာဉ် သူ့ဆီရောက်လာပြီး ကွယ်လွန်သေဆုံးသူတို့ရဲ့ မယ်လှည့်အကြောင်းနဲ့ အဲဒီကို ရောက်လာတဲ့လူတွေအကြောင်း ပြောပြ တာကို သူ ကြားနေရတော့တယ်။

မြေအောက်ကမ္ဘာသို့ အစ်ရှ်တာ သွားရောက်ခြင်း

တစ်နေ့တော့ နတ်ဘုရားမ အစ်ရှ်တာဟာ သူ့ရဲ့ ငယ်စဉ်ဘဝ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ 'တမူ.ဇ်'အကြောင်းကို စဉ်းစားမိတယ်။ တမူ.ဇ်ဟာ ကွယ်လွန်သေဆုံးသွားပြီဖြစ်တော့ အာကောလားရဲ့ မှောင်မိုက်တဲ့ ကမ္ဘာကို ရောက်သွားတယ်။ ခမ်းနားလှတဲ့ အဝတ်အထည်တွေကို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အစ်ရှ်တာ၊ တန်ခိုးအာဏာ ကြီးမားလှတဲ့ အစ်ရှ်တာ ဟာ အာကောလားရဲ့ မြေအောက်ကမ္ဘာကို သွားတဲ့ လိုဏ်ဂူထဲကို ဝင်ခဲ့တယ်။

ကွယ်လွန်သေဆုံးသူတို့ရဲ့ နေထိုင်ရာ အရပ်ကို အစ်ရှ်တာ ရောက်သွားတယ်။ သေဆုံးသွားသူတွေရဲ့ မျက်နှာဟာ အစဉ်အမြဲ စိတ်ညစ်နေတဲ့အသွင် ဖြစ်တယ်။ သူတို့နေရာကို တံတိုင်း ခုနစ်ထပ် ကာရံထားတယ်။ တံတိုင်းတစ်ခုစီမှာ အဝင်ပေါက်တစ်ခုစီ ရှိတယ်။

ကောတီလိုနီယန် ရွှေ့သရို
မြေအောက်ကမ္ဘာသို့ အစ်ရှ်တာ သွားရောက်ခြင်း

ပထမဝင်ပေါက်ကို ရောက်တော့ အစရှိတာက ဂိတ်စောင့် 'နီဒူး' ကို ပြောလိုက်တယ်။

“အို...အစောင့်၊ ကျွန်ုပ် ဝင်နိုင်အောင် တံခါးဖွင့်ပေးပါ”

တံခါးစောင့်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ အဖြေမပေးဘူး။ ဂိတ်တံခါးလည်း ဖွင့်မပေးဘူး။

“တံခါးဖွင့်မပေးရင် ချိုးဖျက်ပြီး ဝင်ရလိမ့်မယ်။ တံခါးကိုလဲ ရိုက်ချိုးပစ်ရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ သင့်ရဲ့ အရှင်သခင်မ အုပ်စိုးတဲ့ လူသေတွေကိုလဲ ယူဆောင်သွားရလိမ့်မယ်။ အသက်ရှင်နေသူတွေ ပျက်စီးသွားအောင် လူသေတွေကို ကျွန်ုပ် မွေးထားရလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ လူသေတွေက အသက်ရှင်သူတွေထက် များလာလိမ့်မယ်”

တံခါးပေါက်နားမှာ ခန့်ခန့်ညားညား ရပ်နေတဲ့ နတ်ဘုရားမက ပြောလိုက်တယ်။ အမိန့်ပေးတဲ့ လေသံနဲ့ ပြောနေတဲ့ အစရှိတာရဲ့ အသံကို ကြားရတော့ အာကောလားနိုင်ငံမှ တံခါးစောင့် နီဒူးက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ကြီးမြတ်တဲ့ သခင်မ၊ ကျွန်ုပ် စောင့်တဲ့ တံခါးကို ချိုးဖျက်မပစ်လိုက်ပါနဲ့၊ သင့်ဆန္ဒကို ကျွန်ုပ်ရဲ့ သခင်မ အာကောလားကို ပြောပြပါမယ်”

ဘုရင်မ အာကောလားဆီ သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း သူက ပြောပြတယ်။ အစရှိတာ ရောက်နေတဲ့ အကြောင်းကို ကြားရတော့ အာကောလားဟာ အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်လာတယ်။ တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ အစောင့်ကို ခွင့်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့လည်း ရှေးထုံးစဉ်လာအရ သူ့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုမှန်သမျှကိုလည်း ယူလိုက်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

အစောင့်က တံခါးဆီ ပြန်လာပြီး ဖုန်တွေနဲ့ ဖုံးအုပ်နေတဲ့ တံခါးက မင်းတုပ်ကို ဆွဲကိုင်ဖွင့်လိုက်တော့ ဖုန်မှုန့်တွေ လွင့်လာတယ်။

“ဝင်တော်မူပါ သခင်မ၊ သင်ရောက်လာတဲ့အတွက် အာကောလားနိုင်ငံက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါတယ်။ ပြန်လမ်း မရှိသူတို့ရဲ့ နယ်မြေမှာ ပျော်ရွှင်စွာ စံစားတော်မူပါ”

အဲဒီလိုပြောပြီး အစရှိတာရဲ့ ဦးခေါင်းပေါ်က သရဖူကို ချွတ်ယူလိုက်တယ်။

“အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဦးခေါင်းပေါ်က သရဖူကို ချွတ်ယူရတာလဲ” လို့ အစရှိတာက မေးလိုက်တယ်။

“ဝင်တော်မူပါ သခင်မ၊ ဒါဟာ အာကောလားနိုင်ငံရဲ့ ထုံးတမ်းဥပဒေပါ” လို့ ပြန်ပြောတယ်။

အစရှိတာ ပထမတံခါးက ဝင်လိုက်တော့ ဒုတိယတံတိုင်းကြီးကို တွေ့ရတယ်။ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ဒုတိယတံခါးဆီကို သူ သွားတယ်။

“ဝင်တော်မူပါ သခင်မ၊ သင် ရောက်လာတဲ့အတွက် အာကောလားနိုင်ငံက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါတယ်။ ပြန်လမ်း မရှိသူတို့ရဲ့ နယ်မြေမှာ ပျော်ရွှင်စွာ စံစားတော်မူပါ”

အဲဒီလိုပြောပြီး အစရှိတာရဲ့ လည်ပင်းက ရောင်ခြည်ရှစ်ခု ထွက်နေတဲ့ ကျောက်မျက်လည်ဆွဲကို ချွတ်ယူလိုက်တယ်။

“အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရောင်ခြည်ရှစ်ခု ထွက်နေတဲ့ ကျောက်မျက်လည်ဆွဲကို ချွတ်ယူရပါသလဲ” လို့ မေးလိုက်တယ်။

“ဝင်တော်မူပါ သခင်မ၊ ဒါဟာ အာကောလားနိုင်ငံရဲ့ ထုံးတမ်းဥပဒေ ဖြစ်ပါတယ်” လို့ ပြန်ပြောတယ်။

အစ်ရှ်တာဟာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး ဒုတိယတံခါးက ဝင်လိုက် တယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အရောင်တောက်တဲ့ လည်ဆွဲလည်း မရှိတော့ဘူး။ အထဲရောက်တော့ တတိယတံတိုင်းကို တွေ့မြင်လိုက် ရတယ်။

တတိယတံခါးစောင့်က သူ့ဆီကို လာပြီး ပြောတယ်။

“ဝင်တော်မူပါ သခင်မ၊ သင်ရောက်လာတဲ့အတွက် အာကော လားနိုင်ငံက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါတယ်၊ ပြန်လမ်းမရှိသူ တို့ရဲ့ နယ်မြေမှာ ပျော်ရွှင်စွာ စံစားတော်မူပါ”

အဲဒီလိုပြောပြီး သူ့လက်မောင်းပေါ်က မိုးပြာရောင် ကျောက် ပါတဲ့ ရွှေလက်ကောက်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်တယ်။

“အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့လက်မောင်းပေါ်က လက်ကောက် ကို ဖြုတ်ယူရတာလဲ” လို့ သူက မေးလိုက်တယ်။

“ဝင်တော်မူပါ သခင်မ၊ ဒါဟာ အာကောလားနိုင်ငံရဲ့ထုံးတမ်း ဥပဒေ ဖြစ်ပါတယ်” လို့ အဖြေပေးလိုက်တယ်။

တောက်ပထည်ဝါမှု မရှိတော့တဲ့ အစ်ရှ်တာဟာ ဦးခေါင်း ငိုက်စိုက်ကျပြီး တတိယ အပေါက်က ဝင်လာခဲ့တယ်။ အထဲကို ရောက်တော့ စတုတ္ထတံတိုင်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရပြန်တယ်။ စတုတ္ထ တံခါးစောင့်က တံခါးဖွင့်ပေးပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“ဝင်တော်မူပါ သခင်မ၊ သင်ရောက်လာတဲ့အတွက် အာကော လားနိုင်ငံက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါတယ်၊ ပြန်လမ်းမရှိသူတို့ရဲ့ နယ်မြေမှာ ပျော်ရွှင်စွာ စံစားတော်မူပါ”

အဲဒီလိုပြောပြီး သူ့ရဲ့ခြေထောက်က ဖိနပ်ကို ချွတ်ယူလိုက် တယ်။

“အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ခြေထောက်က ဖိနပ်ကို ချွတ်ယူ ရသလဲ” လို့ မေးလိုက်တယ်။

“ဝင်တော်မူပါ သခင်မ၊ ဒါဟာ အာကောလားနိုင်ငံရဲ့ထုံးတမ်း ဥပဒေဖြစ်ပါတယ်” လို့ ဖြေတယ်။

တောက်ပထည်ဝါမှု မရှိတော့တဲ့ အစ်ရှ်တာဟာ ဦးခေါင်း ငိုက်စိုက်ကျပြီး ထောင့်ထောင့်နဲ့ စတုတ္ထတံခါးပေါက်က ဝင်ခဲ့ တယ်။ အထဲရောက်တော့ ပဉ္စမတံတိုင်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ထံခါးစောင့်က ဖွင့်ပေးပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“ဝင်တော်မူပါ သခင်မ၊ သင်ရောက်လာတဲ့အတွက် အာကော လားနိုင်ငံက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါတယ်၊ ပြန်လမ်းမရှိသူတို့ရဲ့ နယ်မြေမှာ ပျော်ရွှင်စွာ စံစားတော်မူပါ”

အဲဒီလိုပြောပြီး သူ့ရဲ့ တောက်ပတဲ့ ခေါင်းစီးကို ချွတ်ယူလိုက် တယ်။

“အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ခေါင်းစီးကို ချွတ်ယူရသလဲ” လို့ မေးလိုက်တယ်။

“ဝင်တော်မူပါ သခင်မ၊ ဒါဟာ အာကောလားနိုင်ငံရဲ့ထုံးတမ်း ဥပဒေဖြစ်ပါတယ်” လို့ ဖြေတယ်။

အစ်ရှ်တာဟာ ဦးခေါင်း ငိုက်စိုက်ကျပြီးတော့ ပဉ္စမတံခါးက ထိုင်လာခဲ့တယ်။ သူဟာ တောက်ပမှုလည်း မရှိတော့ဘူး။ ထောင့်ထောင့်နဲ့ ပဉ္စမတံခါးက ဝင်လာခဲ့တယ်။ အထဲမှာ ဆဋ္ဌမမြောက် တံခါးစောင့်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရပြန်တယ်။

ထံခါးစောင့်က သူ့ဆီကို လာပြီး ပြောတယ်။

“ဝင်တော်မူပါ သခင်မ၊ သင်ရောက်လာတဲ့အတွက် အာကော လားနိုင်ငံက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါတယ်၊ ပြန်လမ်းမရှိသူ တို့ရဲ့ နယ်မြေမှာ ပျော်ရွှင်စွာ စံစားတော်မူပါ”

အဲဒီလိုပြောပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်က ခြံထည်ကို ချွတ်ယူလိုက် တယ်။

“အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ခြံထည်ကို ချွတ်ယူရသလဲ” လို့ မေးလိုက်တယ်။

“ဝင်တော်မူပါ သခင်မ၊ ဒါဟာ အာကောလားနိုင်ငံရဲ့ထုံးတမ်း ဥပဒေဖြစ်ပါတယ်” လို့ ဖြေတယ်။

အစ်ရှ်တာဟာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး ဆဋ္ဌမတံခါးက ဝင် လာခဲ့တယ်။ သူဟာ တောက်ပမှုလည်း မရှိ။ ခန့်ညားထည်ဝါမှုလည်း မရှိဘူး။ ထောင့်နင်းထောင့်နင်းနဲ့ ဝင်လာခဲ့တော့ သတ္တမ တံတိုင်းကို တွေ့လိုက်ရပြန်တယ်။

သတ္တမတံခါးစောင့်က သူ့ဆီကို လာပြီး ပြောတယ်။

“ဝင်တော်မူပါ သခင်မ၊ သင်ရောက်လာတဲ့အတွက် အာကော လားနိုင်ငံက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါတယ်၊ ပြန်လမ်းမရှိသူတို့ရဲ့ နယ်မြေမှာ ပျော်ရွှင်စွာ စံစားတော်မူပါ”

အဲဒီလိုပြောပြီး တံခါးစောင့်က သူ့ကိုယ်ပေါ်က အင်္ကျီကို ချွတ်ယူလိုက်တယ်။

“အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ အင်္ကျီကို ချွတ်ယူရသလဲ” လို့ မေးလိုက်တယ်။

“ဝင်တော်မူပါ သခင်မ၊ ဒါဟာ အာကောလားနိုင်ငံရဲ့ထုံးတမ်း ဥပဒေဖြစ်ပါတယ်” လို့ ဖြေတယ်။

အဝတ်မပါ၊ ဗလာကိုယ်ထည်း၊ ခန့်ညားမှုလည်း မရှိ၊ တန်ခိုး အာဏာလည်း မရှိတော့တဲ့ အစ်ရှ်တာဟာ အာကောလားရဲ့ ရှေ့ မျှောက်ကို ရောက်သွားတယ်။ မြေအောက်ကမ္ဘာရဲ့ ဘုရင်မဖြစ်တဲ့ အာကောလားရဲ့ ဦးခေါင်းဟာ ခြင်္သေ့မတစ်ကောင်ဖြစ်ပြီး ကိုယ် ဆူတက မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ လက်က မြွေဟောက် တစ်ကောင်ကို ကိုင်ထားတယ်။ သူ့ရဲ့ရှေ့မှာ သဲကန္တာရ သခင်မ ဖြစ်တဲ့ ‘ဘီးလစ်-ဘာရီ’ ရပ်နေတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ အာကောလားရဲ့ အိမ်နဲ့တွေ့ကို ရေးမှတ်ဖို့ မှတ်တမ်းတစ်ခုလည်း ရှိတယ်။

အဲဒီနယ်မြေမှာ ကွယ်လွန်သေဆုံးသွားသူတွေကို အစ်ရှ်တာ တွေ့မြင်ရတယ်။ သူတို့နေရာမှာ အလင်းရောင် မရှိဘူး။ အစာအပြစ် ချိန်ချိန်နဲ့ ရွံ့ညွှန်တွေကို စားကြရတယ်။ သူတို့ကိုယ်ခန္ဓာကို ငှက်မွေး တွေနဲ့ ဖုံးလွှမ်းထားပြီး သူတို့မှာ အတောင်ပံတွေလည်း ရှိကြတယ်။ သူတို့ဟာ မည်းမှောင်နေတဲ့ ညမှာ နေကြရတယ်။

ဒီအခြေအနေကို မြင်ရတော့ အစ်ရှ်တာဟာ အလွန်အမင်း သိပ်တုန်သွားတယ်။ ယစ်ပုရောဟိတ်တွေ၊ မှော်ဆရာတွေ၊ ပရော်ဖက် တွေနဲ့အတူ သူ့ရဲ့ ငယ်စဉ်ဘဝက ခင်ပွန်း တမူ့စ်ကို မြေမှုန့်စံအိမ် တော်မှာ တွေ့ရတယ်။ ဒီနယ်မြေက ပြန်သွားခွင့်ပြုဖို့ အစ်ရှ်တာက အာကောလားကို တောင်းဆိုတယ်။ အာကောလားက ပြန်ပြော သွားတယ်။

“သင်ဟာ ပြန်လမ်းမရှိသူများရဲ့ အရပ်ကို ရောက်နေတယ်၊ အမှောင်ထုလွှမ်းမိုးရာ နယ်မြေကို ရောက်နေတယ်၊ ပြန်လမ်းမရှိတဲ့ အရပ်ကို သင်ရွေးချယ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်တယ်၊ သင်ဟာ အလင်းရောင်မရှိတဲ့ အရပ်ကို ရောက်နေသူ ဖြစ်တယ်၊ ဖုန်မှုန့်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ဖြစ်တယ်၊ ရွံ့တွေဟာ သူတို့ရဲ့ အစာဖြစ်တယ်၊ အလင်း

ရောင်မရှိတဲ့ နေရာမှာ သူတို့ရှိနေကြရတယ်။ အမှောင်ထု လွှမ်းမိုးတဲ့ နေရာမှာ နေကြရတယ်။ ငှက်တွေလိုပဲ သူတို့ကိုယ် သူတို့ အမွေအတောင်တွေ ဆင်ထားကြတယ်။ တံခါးပေါ်မှာ ဖုန်မှုန့်တွေ ရှိနေသလို မင်းတုပ်အနီးအနားမှာလဲ ဖုန်မှုန့်တွေ ပျံ့နှံ့နေတယ်'

အာကောလာ:က အစရှိတာကို ကျိန်ဆဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရောဂါကပ်ရောက်စေတဲ့ နတ်မိစ္ဆာ 'နမေတာ' ကို ခေါ်လိုက်ပြီး နတ်ဘုရားမ အစရှိတာကို တိုက်ခိုက်စေတယ်။

သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ရောဂါကပ် ရောက်လာတာကို အစရှိတာ မြင်တွေ့လာရတယ်။ အလင်းရောင်ကိုလည်း သူ မမြင်ရတော့ဘူး။ အမွေအတောင်တွေလည်း သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ပေါက်လာတယ်။ အစားအစာအဖြစ် ဖုန်မှုန့်နဲ့ ရွံ့တွေကိုသာ စားလာရတယ်။ အာကောလာ:နယ်မြေကို ရောက်အောင် သူ့ကိုယ်သူ ပို့လိုက်သလို ဖြစ်တယ်။

အစရှိတာဟာ အာကောလာ: နယ်မြေမှာ နေထိုင်ရတယ်။ ကမ္ဘာမြေပေါ်ကို သူ တက်မသွားနိုင်တော့ဘူး။ ရာသီ တစ်ရာသီ ကုန်ဆုံးသွားတယ်။ နွားမတွေဟာ နွားထီးတွေနဲ့အတူ မနေတော့ဘူး။ နွားထီးတွေကလည်း သူတို့ရဲ့အသံနဲ့ အစွမ်းသတ္တိ မပြကြတော့ဘူး။ သိုးမတွေကလည်း သိုးထီးတွေဆီ ပြေးမသွားကြတော့ဘူး။ ဆိတ်အပ်တွေရဲ့ အကြီးအကဲဖြစ်တဲ့ ဆိတ်ထီးကလည်း အစာပဲ စားနေတော့တယ်။ ဘာမှ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိတော့ဘူး။ ငှက်ဖိုနဲ့ ငှက်မတွေကလည်း တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် သီဆိုခေါ်ယူမှု မရှိတော့ဘူး။ သူ့ရဲ့ကောင်း လူသားကလည်း သူ့ချစ်သူကို လက်တွဲခေါ်ယူမှု မရှိတော့ဘူး။ စစ်မြေပြင်က ပြန်လာတဲ့ စစ်သူရဲကောင်းတွေကလည်း သူတို့ဇနီးတွေကို ဖက်လဲတကင်း မလုပ်တော့ဘူး။ အစရှိတာရဲ့

အသံကွန်းထဲက အမျိုးသမီးတွေကို ဘယ်သူမှ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိတော့ဘူး။ အနီးအနားက ဖြတ်သွားတဲ့ ယောက်ျားတွေကိုလည်း နတ်ကွန်းထဲက အမျိုးသမီးတွေက ခေါ်ပြီး နှုတ်ဆက်မှုမရှိတော့ဘူး။ အစရှိတာ မြေအောက်ကမ္ဘာ ရောက်နေချိန်မှာ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ ဒီလို ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

ဒီအခြေအနေကို နေနတ်ဘုရား 'ရှမက်ရှီ'က မြင်တွေ့ရတယ်။ လူသားတွေ၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ၊ ငှက်တွေ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ဘေးအန္တရာယ်ကို သူ သိတယ်။ သတ္တဝါတွေ မျိုးဆက်ပြုန်းတော့မယ်။ သူတို့မရှိတော့ရင် ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ သက်ရှိသတ္တဝါဆိုတာ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ နတ်ဘုရားတွေရဲ့ ဖန်ဆင်းမှုအားလုံး ပျက်ယွင်းသွားတော့မယ်။ အဲဒီလို တွေးမိတော့ အစရှိတာဟာ ကြီးမားတဲ့ နတ်ဘုရား 'အိယာ'ဆီကို လာခဲ့တယ်။ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ သက်ရှိအသစ်ပေါ်ပေါက်တော့တဲ့အကြောင်း သူက ပြောပြတယ်။

အစရှိတာဟာ မြေအောက်ကမ္ဘာမှာ ရောက်နေတဲ့အကြောင်း သိရတော့ အိယာက 'အွတ်ဒူရူနာမိယာ'လို့ အမည်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ဖန်ဆင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မြေအောက်ကမ္ဘာကို သွားဖို့ အလွတ်လိုက်တယ်။ မဟာနတ်ဘုရားရဲ့တန်ခိုးနဲ့ အာကောလာ:ဆီက အသက်ပြန်လည် ရှင်သန်စေတဲ့ နတ်ရေစင်ကို တောင်းဖို့ မှာကြားလိုက်တယ်။ နတ်ရေစင် ရမှ အစရှိတာကို သွန်းလောင်းပြီး အသက်ပြန်ရှင်အောင် လုပ်ပေးရမှာ ဖြစ်တယ်။

အိယာ ဖန်ဆင်းလိုက်တဲ့ အွတ်ဒူရူနာမိယာဟာ အာကောလာ:ဆီကို သွားတယ်။ အဲဒီသတ္တဝါအပေါ် အာကောလာ:က မလွမ်းမိုးမိလို့ သူ့အစားနတ်ဘုရားများ အမိန့်နဲ့ သူက အသက် ပြန်လည်

ရှင်စေတဲ့ နတ်ရေစင်ကို တောင်းတယ်။ ရေစင်ရမှ နတ်ဘုရားမ အစရှိတာကို သွန်းလောင်းပေးရမှာ ဖြစ်တယ်။

ဒီအကြောင်းကို ကြားရတော့ အာကောလား ဒေါသဖြစ်လာ တယ်။ သူ့ရဲ့ ခြင်္သေ့ခံတွင်းကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း တုန်လှုပ်နေတယ်။ အစရှိတာနဲ့ သတ္တဝါကြီးကို ကျိန်ဆဲလိုက်တယ်။ သတ္တဝါကြီးက အိယာ ဖန်ဆင်းထားတာဆိုတော့ သူ့ရဲ့ ကျိန်ဆဲမှုကို အလေးမထားဘူး။ အာကောလားက အသက်ရှင်စေတဲ့ နတ်ရေစင် ကိုလည်း ပေးရမှာ ဖြစ်တယ်။ နတ်ရေစင် ထည့်ထားတဲ့ အိုးကို အာကောလားက သတ္တဝါကြီးကို ပေးလိုက်တယ်။ နတ်ဘုရားမ အစရှိတာကို ခေါ်လာခဲ့ဖို့ 'နမာ'ကို အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

နတ်ရေစင်ကို အစရှိတာအပေါ် သွန်းလောင်းလိုက်တဲ့အခါ သူဟာ ဖုန်မှုန့်နဲ့ ရွှံ့ထဲက ထွက်လာတယ်။ အာကောလားရဲ့ရှေ့မှာ ထိုင်နေတယ်။ သူဟာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်ပြီး တန်ခိုးအာဏာလည်း မရှိ၊ အဝတ်အထည်လည်း မရှိနဲ့ တုန်လှုပ်နေတယ်။

အစောင့် နိဒူးက ဖုန်တက်နေတဲ့ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ တံခါးပေါက်က အစရှိတာ ထွက်လာတယ်။ အစောင့်က သူ့အဝတ် အထည်တွေကို ပြန်ပေးလိုက်တယ်။ အစရှိတာက ယူပြီး ဝတ်လိုက် တယ်။ သူဟာ ကိုယ်လုံးတီး မဟုတ်တော့ဘူး။

ဒုတိယအစောင့်က တံခါးဖွင့်ပေးတော့ သူ ထွက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အစောင့်ပေးတဲ့ ခြံထည်ကို ခြုံလိုက်တယ်။ ခေါင်းစီးကိုလည်း ဆင်မြန်းလိုက်တယ်။ ဖိနပ်ကိုလည်း စီးလိုက်တယ်။ မိုးပြာရောင် ကျောက်ပါတဲ့ ရွှေလက်ကောက်ကိုလည်း ဝတ်ဆင်လိုက်တယ်။ ရောင်ခြည်ရှစ်ခုပါတဲ့ လည်ဆွဲကိုလည်း ဝတ်ဆင်လိုက်တယ်။ နောက် ဆုံးမှာ တံခါးက ထွက်ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ သရဖူကို ယူပြီး ခေါင်းပေါ်မှာ

လောင်းလိုက်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အာကောလားရဲ့ နယ်မြေက အစရှိတာ ထွက်လာခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် သူ လမ်းလျှောက်ပုံက ခန့်ညားမှုမရှိဘူး။ ထွန်းလင်း အောက်ပူလည်း မရှိသေးဘူး။ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး သွားနေဆဲ ဖြစ်တယ်။ အလင်းရောင်ရှိတဲ့ ကမ္ဘာလောကထဲကို သူ ရောက်သွား တယ်။ ဒါပေမယ့် ငှက်ကလေးတွေရဲ့ သီချင်းဆိုသံကို မကြားရ တော့ဘူး။ ပန်းတွေလည်း မပွင့်ကြသေးဘူး။

မကြာခင်မှာပဲ သူ့ရဲ့ ထည်ဝါခန့်ညားမှုက ပြန်လည် ရောက်ရှိ တာခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ လမ်းလျှောက်ပုံကလည်း နတ်ဘုရားမ အသွင် ဖြစ်လာတယ်။

တက္ခရာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့ အသံကို ကြားလာရပြီး မြင်လိုက်တဲ့လည်း ဟစ်ကြွေးကုန်ကြပြီ။ နွားမတွေလည်း နွားသိုးအနီး ထပ်ကုန်ကြပြီ။ မြင်းထီးက ဟိတော့ မြင်းမတွေလည်း မြင်းထီးအနီး ထပ်ကုန်ကြပြီ။ အိမ်ပြန်လာတဲ့ စစ်သူရဲကောင်းတွေကလည်း သူ့ဇနီး လျှောက် ဆွဲဖက်ကုန်ကြပြီ။ သူ့ဇနီးက “သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ လင် မဟုတ်ဘူးဖြစ်သလို ကျွန်ုပ်ဟာလဲ သင်ရဲ့ ဇနီးမယားဖြစ်တယ်” လို့ ဆိုကြပြီ။ သူရဲကောင်းတွေကလည်း သူတို့ရဲ့ ချစ်သူတွေကို လက်တွဲခေါ်ဆောင်သွားကြပြီ။

ဖန်ဆင်းထားတဲ့ သတ္တဝါမှန်သမျှ ပျော်ရွှင်မြူးထူးလာကြ တယ်။ အစရှိတာရဲ့ လုပ်ရပ်ကို ချီးကျူးထောပနာပြုကြတယ်။ နတ် ဘုရားများလည်း ပျော်ရွှင်ကြတယ်။ သူတို့ဖန်ဆင်းထားတဲ့ သက်ရှိ မိသားစု ခေါ်ဆက်မပြတ် တည်ရှိနေတော့မှာ ဖြစ်တယ်။

(၃)

ပါရှင် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်

တောက်ပတဲ့ အလင်းရောင်ပိုင်ရှင် ဂျမ်ရှိုက်

နတ်မိစ္ဆာ 'အင်ဂရာမိန်ရူး' ရဲ့ လွမ်းမိုးမှုမရှိတော့တဲ့ ကာလမှာ လူသားတွေဟာ နာကျင်မှုဝေဒနာကို မခံစားရဘူး။ သေခြင်းတရား ဆိုတာလည်း မရှိတော့တဲ့အတွက် ထာဝရ အသက်ရှင်ကြတယ်။ အဲဒီကာလဟာ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင် ကြာတယ်။ တန်ခိုးကြီးမားတဲ့ ဘုရင် 'ဂျမ်ရှိုက်' ဟာ ရွှေသလွန်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး အလင်းရောင်နဲ့ ထွန်းလင်းနေတဲ့ နိုင်ငံတော်ကြီးကို အုပ်စိုးတယ်။ သူ့ရဲ့ မျက်ခုံးတွေဟာ တောက်ပနေတယ်။ အကျိုးပြုတတ်တဲ့ နတ်ဘုရား 'အဟူရာမာဒေါ' ရဲ့ စောင့်ရှောက်ခြင်း ခံရတဲ့ ပါရှင်ဘုရင်အားလုံးပဲ လေးမြတ် ဖွယ်ရာ ကောင်းတဲ့ တောက်ပတဲ့ မျက်ခုံးတွေ ရှိကြတယ်။

ဘုရင် ဂျမ်ရှိုက်ထက် အရင် လူသားတွေကို အုပ်စိုးတဲ့သူတွေ ရှိခဲ့တယ်။ ပထမဘုရင်က 'ဂါယာမာရက်တန်' ဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့ လက်ထက် လူသားတွေဟာ တောင်ပေါ်မှာ နေထိုင်ကြပြီး တိရစ္ဆာန် သားရေတွေကို ဝတ်ဆင်ကြတယ်။

ဇာတ်ကောင်များ
တောက်ပတဲ့အလင်းရောင်ပိုင်ရှင်ဂျမ်ရှိုက်

လူသားတွေဟာ
နာကျင်မှုဝေဒနာကို
မခံစားရဘူး။ သေခြင်း
တရားဆိုတာလည်း
မရှိတော့တဲ့အတွက်
ထာဝရအသက်ရှင်
ကြတယ်။ အဲဒီကာလ
ဟာနှစ်ပေါင်းတစ်
ထောင်ကြာတယ်။
တန်ခိုးကြီးမား
တဲ့ဘုရင်ဂျမ်ရှိုက်
ဟာရွှေသလွန်ပေါ်
မှာထိုင်ပြီးအလင်း
ရောင်နဲ့ထွန်းလင်း
နေတဲ့နိုင်ငံတော်
ကြီးကိုအုပ်စိုး
တယ်။ သူ့ရဲ့မျက်
ခုံးတွေဟာတောက်
ပနေတယ်။ အကျိုး
ပြုတတ်တဲ့နတ်ဘု
ရားအဟူရာမာဒေါ
ရဲ့စောင့်ရှောက်ခြင်း
ခံရတဲ့ပါရှင်ဘုရင်
အားလုံးပဲလေးမြတ်
ဖွယ်ရာကောင်း
တဲ့တောက်ပတဲ့
မျက်ခုံးတွေရှိ
ကြတယ်။

အဲဒီကာလမှာ 'ဆီယာမက်'ဟာ နတ်မိစ္ဆာ 'အင်ဂရာမိန်ရူး' နဲ့ ပဋိပက္ခဖြစ်ပြီး ဆီယာမက် သေဆုံးသွားတယ်။ ဒီလိုဖြစ်တဲ့အတွက် 'ဂါယာမာရက်တန်'ဟာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှု ဖြစ်ရတယ်။ သူနဲ့အတူ တိုင်းသူပြည်သားများလည်း ပူဆွေးကြရတယ်။

သူ့နောက် 'ဟော့ရှန်' အုပ်စိုးတယ်။ ဟော့ရှန်က လူသားတွေ အသုံးပြုဖို့ မီးပေးတယ်။ ကမ္ဘာမြေကြီးထဲက သတ္တဝါတွေကို ဘယ်လို ရှာဖွေရမယ်၊ ဘယ်လို အသုံးချရမယ်ဆိုတာလည်း သင်ပြပေးတယ်။ မြေကို ဘယ်လို ထွန်ယက်ရမယ်၊ သီးနှံတွေကို ဘယ်လို ရိတ်သိမ်းရ မယ်ဆိုတာလည်း သင်ပေးတယ်။ မြေယာထွန်ယက်ရာမှာ မြင်းတွေ၊ နွားတွေကို ဘယ်လို အသုံးချနိုင်တယ်ဆိုတာကိုလည်း သင်ကြားပေး တယ်။ အမဲလိုက်ရာမှာ ခွေးတွေကို အသုံးပြုဖို့နဲ့ အမဲလိုက်တတ် အောင် ခွေးကို ဘယ်လို သင်ကြားပေးရမယ်ဆိုတာလည်း ပြောပြ တယ်။ သားရေတွေကိုလည်း အဝတ်အထည်အဖြစ် အသုံးပြုတတ် အောင် သင်ပြပေးတယ်။

တရားမျှတမှုရှိကြဖို့၊ လူသားတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဆက်ဆံတဲ့အခါ တရားသဖြင့် ဖြစ်ဖို့လည်း သင်ပြပေးတယ်။ သူ အုပ်စိုးတဲ့ကာလဟာ ဂျမ်ရှိုက် အုပ်စိုးတဲ့ ကာလနဲ့ တူတယ်။ လူတွေဟာ လုံခြုံမှုရကြပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝကြတယ်။ နတ်ဘုရား 'အဟူရာမာဒေဒါ'ရဲ့ စောင့် ရှောက်မှုကြောင့် မျက်ခုံးအရောင်တွေ တောက်ပတဲ့ ဘုရင်တွေ အထဲမှာ သူဟာ ပထမဆုံး ဘုရင်ဖြစ်တယ်။

ဟော့ရှန်ပြီးတော့ 'တမူရက်' အုပ်စိုးတယ်။ နတ်မိစ္ဆာ အင်ဂရာ မိန်ရူး အားနည်းသွားအောင် သူက လုပ်လိုက်တယ်။ မြင်းတစ်ကောင် လို သူ့အပေါ်လည်း တက်စီးတယ်။ တမူရက် မိန်းမကသာ သစ္စာ မဖောက်ဘူးဆိုရင် နတ်မိစ္ဆာဟာ ဆက်ပြီး အားနည်းနေမှာဖြစ်တယ်။

တစ်နေ့တော့ နတ်မိစ္ဆာ အင်ဂရာမိန်ရူးဟာ တမူရက်ရဲ့ ဇနီး ဆီတို လာပြီး အံ့ဩဖွယ်ရာ လက်ဆောင်တွေ ပေးတယ်။ ပြီးတော့ တမူရက် ကြောက်တဲ့အကြောင်းကိုစွဲ ပြောပြနိုင်ရင် ဒါထက် ပိုပေး မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ တမူရက်ရဲ့ မိန်းမက သူ့ယောက်ျားကို အကြည်တယ်။ နတ်မိစ္ဆာကို မြင်းကဲ့သို့ စီးနေတာကို မကြောက် သူ့လားလို့ မေးတော့ ကြောက်တဲ့အခါ ရှိတယ်လို့ ဖြေတယ်။ 'အယ်ဘာ့ခ်' တောင်ပေါ်က တစ်နေရာကို ရောက်တဲ့အခါ အလွန် ကြောက်ကြောင်း၊ သူ့ကို ရိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ မြန်မြန်သွားအောင် လှည့်ရကြောင်း ပြောပြတယ်။

ဒီအကြောင်းကို သိရတော့ တမူရက်ရဲ့ မိန်းမက နတ်မိစ္ဆာကို အကြည်တယ်။

နတ်မိစ္ဆာ အင်ဂရာမိန်ရူးကို တမူရက်က မြင်းလို လုပ်စီးတယ်။ အယ်ဘာ့ခ်တောင်ပေါ်က သူ့ကြောက်ဖွဲ့နေရာရောက်တော့ မြင်းကို မြန်မြန်သွားဖို့ ရိုက်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အင်ဂရာမိန်ရူးက လှည့်လိုက်ပြီး တမူရက်ကို သတိပစ်တယ်။

တမူရက် မသေမီက 'ဒေးဗစ်' လို့ ခေါ်တဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး သူ့အကြောင်းတွေထဲက အတတ်ပညာတစ်ခု ရခဲ့တယ်။ အဲဒီသတ္တဝါ ကလေးတွေကို သူ့ရဲ့ တင်းပုတ်ကြီးနဲ့ ထုသတ်မယ် လုပ်တဲ့အခါ အတတ်ပညာတွေကို သူ့ရဲ့ တောင်ပန်ကြတယ်။ တမူရက်အတွက် အသုံးဝင်မယ့် အတတ်ပညာတစ်ခု သင်ပေးမယ့်အကြောင်း ပြောကြတယ်။ တမူ ရက်က သဘောတူလိုက်တော့ စာရေးနည်းအတတ်ပညာ သင်ပေး တယ်။ သူက တစ်ဆင့် လူသားတွေ စာရေးတတ်လာတယ်။

နတ်မိစ္ဆာကို နိုင်တဲ့ ဂျမ်ရှိုက်ကို တောက်ပတဲ့ အလင်းရောင် ပြင်းလို့ ခေါ်ကြတယ်။ တောက်ပတဲ့ အလင်းရောင် တစ်ခုဟာ

သူ့မျက်ခုံးပေါ်ကနေပြီး ထွက်နေတယ်။ သူ အုပ်စိုးနေတဲ့ကာလမှာ အရာအားလုံးဟာ တောက်ပနေတယ်။ သေခြင်းတရားဆိုတာလည်း မရှိဘူး။ ငယ်ရွယ်နုပျိုဆဲဖြစ်တဲ့ ဖခင်ဟာ သားနဲ့အတူ မြေပြင်အနံ့ လျှောက်သွားကြတယ်။ လူတွေ၊ ငှက်တွေ၊ သားရဲတိစ္ဆာန်တွေ၊ ဒေဗာန် တွေဟာ အရှင်သခင် ဂျမ်ရှိုက်ရဲ့ အမိန့်ကို နာခံကြတယ်။

သူ အုပ်စိုးတဲ့ အနှစ်တစ်ရာကာလမှာ လူတွေကို အတန်းအစား အမျိုးမျိုး ခွဲခြားလိုက်တယ်။ ယဇ်ပုရောဟိတ်တွေ တောင်ပေါ်မှာ ယဇ်ပုဇော်ပွဲတွေ လုပ်ပေးကြရတယ်။ စစ်မှုထမ်းတွေက ဘုရင်ရဲ့ ထီးနန်းကို အကာအကွယ်ပေးပြီး အာရိယန်လူမျိုးတွေရဲ့ ရန်သူ တွေကို တားဆီးပေးတယ်။ နောက်ပြီးတော့ လယ်ယာလုပ်ကိုင်မယ့် လူတန်းစား တစ်ရပ်ကိုလည်း ဖြစ်ပေါ်လာစေတယ်။ သူတို့က ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးပြီး သီးနှံတွေကို ရိတ်သိမ်းပေးတယ်။ ဂျမ်ရှိုက်က လက်မှုပညာသည် တစ်ခုကိုလည်း ပေါ်ပေါက်လာစေတယ်။ နေရာ တစ်ခုထဲမှာ သူတို့ စုစည်းလုပ်ကိုင်ကြပြီး အမြဲတမ်း တက်ကြွတယ် မျက်ခုံးပေါ်က တောက်ပတဲ့ အရောင်ရှိတဲ့ ဂျမ်ရှိုက်ဟာ လူသားတွေက တရားမျှတစွာ အုပ်စိုးတယ်။

ဂျမ်ရှိုက် အုပ်စိုးတဲ့ ဒုတိယရာစုနှစ်ကာလမှာတော့ ခွန်နဲ့ အား လုပ်ကိုင်ရတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ကိုင်တယ်။ နန်းတော်ကြီးတွေ ဘုရားကျောင်းကြီးတွေ၊ အုတ်တံတိုင်းကြီးတွေ ကာရံထားတဲ့ မြို့တည် ဆောက်တယ်။ ဂျမ်ရှိုက်ရဲ့ ပလ္လင်လို အမည်ရှိတဲ့ 'ပါဆီပိုလ်' မြို့ကို အဲဒီကာလက တည်ဆောက်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

တတိယရာစုနှစ်ကာလမှာတော့ မြို့နဲ့ အလှမ်းဝေးတဲ့ အရပ် လူတွေကို မြို့ရဲ့ အနီးမှာ နေစေတယ်။ မြေယာတွေကို ပေးတယ် မှာမကျန်းဖြစ်နေသူတွေကို ဆေးဝါးကုသပေးတယ်။ သူ့ရဲ့ ဉာဏ်ပညာ

အစွမ်းနဲ့ အစွမ်းထက်တဲ့ ဆေးဝါးတွေကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ခဲ့တယ်။ လူသားတွေဟာ မြို့မှာ လာနေပြီး အစာရေစာ ပေါပေါများများ ရရှိကြ တဲ့အတွက် ဂျမ်ရှိုက်ကို အားလုံးက ချီးကျူးထောပနာ ပြုကြတယ်။

သူ့ဒီလို လုပ်ဆောင်နိုင်တာဟာ နတ်ဘုရား အဟူရာမာဒေဒါရဲ့ ကူညီစောင့်ရှောက်မှုကြောင့် ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဂျမ်ရှိုက်က သူ တစ်ဦးတည်း စွမ်းအားကြောင့် လုပ်နိုင်တာလို့ ထင်မှတ်လာတယ်။ အဲဒီလို စဉ်းစားတွေးတောမိတယ်ဆိုရင်ပဲ သူ့မျက်ခုံးပေါ်က အလင်း ရောင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့တယ်။ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်ပြီး သူဟာ တုန်လှုပ်လာတယ်။ တောက်ပတဲ့ အလင်းရောင်ဟာ 'ဗရက်ဂ်နာ' လို့ ခေါ်တဲ့ ငှက်ကလေးအသွင်နဲ့ ဂျမ်ရှိုက်ထဲက ထွက်ခွာသွားတော့ တယ်။ နေနတ်ဘုရား 'မစ်သရာ' က အဲဒီငှက်ကလေးကို ဖမ်းပြီး ဂျမ်ရှိုက်ထဲ ပြန်ယူလာခဲ့တယ်။ သူ့မျက်ခုံးပေါ်က အလင်းရောင် ပြန်လည် ထွန်းလင်းလာပြန်တယ်။ မစ်သရာကို တေးချင်းဖွဲ့ပြီး ချီးကျူးကြတယ်။

သူက တစ်ခါ ထပ်ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီကမ္ဘာကြီးဟာ ငါ့ကမ္ဘာကြီးဖြစ်တယ်။ သူတို့ အသုံးပြုနေတဲ့ အရာအားလုံး ငါပေးခဲ့တာချည်း ဖြစ်တယ်”

ဒီလို ပြောလိုက်တော့ သူ့မျက်ခုံးပေါ်က အလင်းရောင်ဟာ တစ်ခါ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်တယ်။ အင်အားချည့်နဲ့ပြီး သူဟာ တုန်လှုပ်နေတော့တယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်လည်း မစ်သရာက အလင်းရောင် ပြန်လာအောင် လုပ်ပေးရပြန်တယ်။

ဂျမ်ရှိုက်ရဲ့ စိတ်ဟာ တက်ကြွလွန်းလှတယ်။ လူတွေကို ကျွမ်းကျင်ပြီး သူ့ရဲ့ ပလ္လင်ဘေးမှာ စုရုံးစေတယ်။ ကောင်းကင်ဘုံကို

ဂုဏ်မပြုမီ သူ့ကို အရင်ဂုဏ်ပြုစေတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ကို ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီကမ္ဘာကြီးကို ငါ ပိုင်ဆိုင်တယ်။ ငါ့အလိုဆန္ဒအရ ဖန်တီးထားတာ ဖြစ်တယ်။ သင်တို့ပိုင်ဆိုင်သမျှ ငါလုပ်ပေးလို့ရတာ ဖြစ်တယ်။ သင်တို့ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အထည်တွေ၊ အစားအစာတွေ၊ ပျော်ရွှင်မှုတွေ၊ အပန်းဖြေမှုတွေ၊ သင်တို့ရဲ့ ကျန်းမာရေး အားလုံးကို ငါလုပ်ပေးလို့ရတာ ဖြစ်တယ်။ ငါဟာ သင်တို့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တယ်။ ကမ္ဘာကြီးကို ပြုလုပ်သူ၊ ကမ္ဘာကြီးကို အုပ်စိုးသူအဖြစ် ငါ့ကို ချစ်ခင်လေးစားကြရမယ်။ ငါ့ကို မချစ်တဲ့ သူတွေဟာ နတ်မိစ္ဆာ အင်ဂရာမိန်ရူးရဲ့ လူတွေ ဖြစ်တယ်”

ဒီလိုပြောလိုက်တော့ သူ့မျက်ခုံးပေါ်က အလင်းရောင်ဟာ တစ်ခါ ထွက်သွားပြန်တယ်။ သူဟာ ချည်နဲ့ပြီး တုန်လှုပ်လာတယ်။ သူ့ကို စောင့်ရှောက်မယ့်သူ မရှိတော့ဘူး။ အလင်းရောင်ဟာ သူ့ဆီ ပြန်မလာတော့ဘူး။

အဲဒီအချိန်က စပြီး ကမ္ဘာကြီးမှာ ရောဂါထူပြောလာတယ်။ လူသားတွေဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အငြင်းပွားမှုတွေ ဖြစ်လာကြတယ်။ ဂျမ်ရှိုက်မြို့မှာနေတဲ့ လူတွေလည်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားကြတယ်။ သေခြင်းတရားလည်း ရောက်လာတော့ လူသားတွေ ကွယ်လွန်သေဆုံးကြရတယ်။ နတ်မိစ္ဆာ အင်ဂရာမိန်ရူးဟာ တန်ခိုးအာဏာ ရရှိလာပြန်တော့တယ်။

ဂျမ်ရှိုက် တန်ခိုးအာဏာ ကျနေတဲ့အချိန်လောက်က အာရေဗီးယားမှာ မင်းသားတစ်ပါး ရှိခဲ့တယ်။ သူ့အမည်က ‘ဒါဟက်’ဖြစ်တယ်။ သူ့ဖခင်က ကျွဲ နွားတစ်အုပ်နဲ့ သိုးတစ်အုပ် ပိုင်ဆိုင်တယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေက မရေတွက်နိုင်အောင် များလှတယ်။ ဒါဟက်ကလည်း

မြင်းတစ်ကောင်ပိုင်တယ်။ တစ်နေ့တော့ နတ်မိစ္ဆာအင်ဂရာမိန်ရူးဟာ ဇာလေးတစ်ယောက်အသွင်နဲ့ ဒါဟက်ဆီ အလုပ်လာတောင်းတယ်။ မြင်းတွေ ထိန်းကျောင်းရတဲ့ အလုပ်ကို ဒါဟက်က ပေးလိုက်တယ်။ အလုပ်ကို သူက ကောင်းကောင်းလုပ်တော့ ဒါဟက်ရဲ့ မျက်နှာသာ ဆေးမှုကို ခံရတယ်။

တစ်နေ့တော့ နတ်မိစ္ဆာက မင်းသားကို ဖြားယောင်းပြောဆိုတယ်။ သူ့ဖခင်သာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် တန်ခိုးအာဏာဟာ ဒါဟက်ရလာမှာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ ဒါဟက်က နားထောင်နေပြီး နောက်ဆုံးတော့ သဘောတူလိုက်တယ်။ ဒါဟက်ရဲ့ ဖခင်ကြီးဟာ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ မတော်တဆ ဖြစ်သွားတယ်လို့ပဲ ထင်ကြတယ်။ ဖခင်မရှိတော့ ဒါဟက်ဟာ အာရေဗီးယားမှာ ဘုရင်ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ဒါဟက် ဘုရင်ဖြစ်လာတော့ နတ်မိစ္ဆာ အင်ဂရာမိန်ရူးဟာ ထူးငယ်လေးအသွင်နဲ့ ပေါ်လာပြီး စားဖိုမှုအဖြစ် အမှုထမ်းခွင့်တောင်းဆိုက်တယ်။ ခွင့်ပြုလိုက်တော့ နတ်မိစ္ဆာက နန်းတော်သူ နန်းတော်သားများအတွက် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးတယ်။

စားဖိုမှုအဖြစ် နတ်မိစ္ဆာ အမှုထမ်းမိ အချိန်အထိ သူတို့အလုံးဟာ သစ်ဥသစ်ဖုတွေကိုပဲ စားသုံးနေခဲ့တယ်။ သားငါးကို မစားကြဘူး။ အင်ဂရာမိန်ရူးဟာ တိရစ္ဆာန်အသားတွေကို ချက်ပြုတ်ပြီး ဘုရင်နဲ့ သူ့အရာရှိတွေကို ကျွေးတယ်။ အရသာရှိတဲ့ သားငါးတွေကို စားရတော့ အာလုံးပဲ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်ကြတယ်။ သားငါးစားတဲ့အတွက် ခွန်အားတွေ ရှိလာသလို သတ္တိလည်း ရှိလာကြတယ်။ ကမ္ဘာကြီးမှာ တိုက်ခိုက်တဲ့အခါ အာရေဗီးယားက စစ်သားတွေဟာ အသုံးပြုလို့ ရဲရင့်ကြတယ်။

အရသာအလွန်ရှိတဲ့ ဟင်းကို စားပြီးတဲ့ တစ်ညမှာ ဘုရင်က သူ့ရဲ့ စားဖို့မှူးကို ခေါ်ပြီး မေးမြန်းတယ်။

“ကျွန်ုပ်ထံ သင် တောင်းလိုတဲ့ဆု ရှိရင် တောင်းပေတော့၊ သင့်ကို ပေးဖို့ ကျွန်ုပ် ကတိပေးတယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ သူက “ဘုရင်ကြီးထံက ဆုတစ်ခုပဲ တောင်းချင်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ပြီး နောက်ကျောကနေ နမ်းပါရစေ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဘုရင်ကလည်း ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ လူငယ်ယောင်ဆောင် ထားတဲ့ နတ်မိစ္ဆာဟာ ဘုရင်ရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ် လက်တင်ပြီး နောက်ကျောကို နမ်းလိုက်တယ်။ အဲဒီလို လုပ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မြေကြီးမှာ တွင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ လူငယ်ဟာ အဲဒီတွင်းထဲ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့တယ်။ အားလုံးက တအံ့တကြန့် ကြည့်နေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘုရင်ရဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်စီမှာ တရွှားရွှား မြည်တွန်နေတဲ့ မြွေတစ်ကောင်စီ ပေါ်လာတော့တယ်။

ဒီအဖြစ်အပျက်ကို မြင်ရတော့ အားလုံးဟာ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားကြတယ်။ အရာရှိတွေက ဘုရင်ရဲ့ ပခုံးပေါ်က မြွေတွေကို ဖြုတ်ယူဖို့ ကြိုးပမ်းကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မရဘူး။ မြွေတွေကို စားနဲ့ ဖြုတ်ထုတ်ဖို့ လုပ်ကြပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ဘူး။ ထပ်ပြီး ပေါက်လာကြတယ်။ မြန်မြန်ဖြုတ်ထုတ်လေ မြန်မြန်ပေါက်လေ ဖြစ် လာတယ်။ မြွေတွေက ကြောက်စရာကောင်းအောင် မြည်တွန်လာ ကြတယ်။ ဒါဟာကဲရဲ့ ပခုံးပေါ်က အသားကိုလည်း ကိုက်ခဲဝါးမျို ကြတယ်။ အကိုက်မခံရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။

နတ်မိစ္ဆာ အင်ဂရာမိန်ရူးဟာ ဒါဟာကဲရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ တစ်ခါ ပေါ်လာပြန်တယ်။ ပညာရှိတစ်ယောက်အသွင် ဖြစ်လာတယ်။ ဘုရင် ရှေ့မှောက်ကို လာပြီး သူက ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီဝေဒနာကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ဘုရင်ရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ မြွေတွေ ရှိနေမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုက်စား ခံခံရအောင် ကာကွယ်နိုင်တယ်။ နေ့စဉ် မြွေတစ်ကောင်ကို လူငယ် တစ်ယောက်ရဲ့ ဦးနှောက်ကျွေးရမယ်။ ဒီလိုလုပ်နိုင်ရင် ဘုရင်ဟာ သက်သာရာ ရလိမ့်မယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သူ့စကားကို လက်ခံပြီး လုပ်ဆောင်ကြတယ်။ နေ့စဉ် လူငယ် တစ်ဦးကို သတ်ပြီး ဦးနှောက်တွေကို ယူကြတယ်။ ပြီးတော့ ဒါဟာကဲရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ ရှိတဲ့ မြွေတွေကို ကျွေးကြတယ်။ မြွေ အကိုက်အခဲခံရလို့ စတင်တဲ့ ဝေဒနာက ဘုရင်ဒါဟာကဲ သက်သာသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် နေ့စဉ် လူငယ်တွေ အသတ်ခံနေရတော့ သူ့နိုင်ငံမှာ ကြောက်ရွံ့မှုနဲ့ ယုဒျားမှုတွေ ပုံးလွမ်းနေတော့တယ်။

ဒီလို ဖြစ်နေတာကိုတောင် အင်ဂရာမိန်ရူးက မကျေနပ် နေဘူး။ ထွန်းလင်းတောက်ပတဲ့ အိရန်ဘုရင်နိုင်ငံမှာ ကြောက်ရွံ့မှုနဲ့ ယုဒျားမှုတွေ ဖြစ်လာအောင် လုပ်တယ်။

အဲဒီအချိန်ဟာ ဂျမ်ရှိုက်ရဲ့ မျက်ခုံးပေါ်က အလင်းရောင် ထွက်လာအကြိမ် ကွယ်ပျောက်သွားစဉ်က ဖြစ်တယ်။ အိရန်နိုင်ငံမှာ အိရန်ရူးသားတွေ ရှိနေသလို ဖျားနာမှုတွေလည်း ရှိနေတယ်။ အိရန်ရူးတွေလည်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြတယ်။ ဂျမ်ရှိုက်ကို ပုန်ကန်ပြီး အိရန်ရူးတွေ ကြိုးပမ်းနေကြတယ်။ အာရေဗီးယားက တန်ခိုး ပြီးတော့ ဘုရင်တစ်ပါးအကြောင်းလည်း ကြားရတယ်။ နတ်မိစ္ဆာ

ဖမ်းစားမှုကို ခံနေရတဲ့ ဒါဟက်ဆီကို စေလွှတ်ပြီး အိရန်ကို လာပြီး အုပ်စိုးဖို့ ဖိတ်ခေါ်ကြတယ်။

ဒါဟက်က သူ့စစ်တပ်ကြီးနဲ့အတူ အိရန်ကို ချီတက်လာခဲ့တယ်။ ဂျမ်ရှိုက် ထွက်ပြေးသွားတယ်။ အိရန်ဘုရင်များလို နှစ်ပေါင်းတစ်ရာတိုင်တိုင် မျက်ခုံးပေါ်မှာ တောက်ပတဲ့ အလင်းရောင် ရှိခဲ့သူ ဂျမ်ရှိုက်၊ ထင်ရှားကျော်စောသူ ဂျမ်ရှိုက်ဟာ နတ်မိစ္ဆာ ဖမ်းစားခံနေရတဲ့ ဒါဟက်ရဲ့ အန္တရာယ်က ရှောင်တိမ်းထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်။ သူ့ကို ဒါဟက်က နေရာအနှံ့လိုက်ရှာတယ်။ ဝေးကွာလှတဲ့ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွေအထိ ရှာကြတယ်။ သူ့ကို ရှာတွေ့သွားကြတယ်။ တောက်ပတဲ့ အလင်းရောင်ပိုင်ရှင် ဂျမ်ရှိုက်ကို ဒါဟက်ရဲ့ လူတွေက နှစ်ပိုင်း ပိုင်းပြီး သတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်။ ဒီသတင်းကို ဒါဟက်ဆီ အစီရင်ခံလိုက်တယ်။

ဒါဟက်ဟာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားပြီး တန်ခိုးကြီးထွားအောင် အလွယ်တကူ လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ရွှေရောင်တောက်ပတဲ့ ပလ္လင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး နတ်မိစ္ဆာရဲ့ ချစ်မြတ်နိုးမှုကို ခံရတဲ့ ဒါဟက်ဟာ တောက်ပတဲ့ အိရန်နိုင်ငံကို အုပ်စိုးတယ်။ အဲဒီကာလမှာ စိတ်ထား မကောင်းသူတွေရဲ့ ဆန္ဒ ပြည့်ဝပြီး စိတ်ထားကောင်းသူတွေက ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နေကြရတယ်။ စကားပြောရင်လည်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောကြရတယ်။ ယဇ်ပူဇော်မှု သန့်သန့်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ ဒေဗာန်တွေရဲ့ ညွှန်ကြားမှုအတိုင်း ပြုလုပ်တဲ့ မှော်ပညာနည်းတွေကိုလည်း လူတွေက လုပ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ဒါဟက်ရဲ့ ပခုံးပေါ်က မြွေနှစ်ကောင်ကို ကျွေးဖို့ လူငယ်နှစ်ဦးဟာ နေ့စဉ် အသတ်ခံရတယ်။

နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကြာအောင် ဒါဟက်က အုပ်စိုးတော့ မကောင်းမှုတွေကလည်း နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်တိုင်အောင် ကမ္ဘာ

မြေပေါ်မှာ လွှမ်းမိုးနေတော့တယ်။ လူတွေရဲ့ ငိုကြွေးသံကို နောက်ဆုံးတော့ နတ်ဘုရား 'အဟူရာမာဇဒါ' ကြားသိသွားတော့တယ်။

တစ်နေ့တော့ ဒါဟက် အိပ်မက်မြင်မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဆိုက်ပရပ်သစ်ပင်လို အရပ်ရှည်ပြီး မင်းမျိုးမင်းနွယ်သဏ္ဍာန် ရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ဦးကို တွေ့ရတယ်။ သူဟာ ဂျမ်ရှိုက်ရဲ့ အဆက်အနွယ်ဆိုတာ သူ သိလိုက်တယ်။ အဲဒီလူငယ်က သူ့ကို ကျိုင်းနဲ့ ရိုက်ဖို့ သူ့အနီး ကပ်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဒါဟက်ဟာ အိပ်နေရာက လန့်နိုးသွားတော့တယ်။ သူက ပညာရှိတွေကို ချက်ချင်း ဆင့်ခေါ်လိုက်ပြီး အိပ်မက်ကို အနက်ဖော်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

ပညာရှိတွေလည်း ကြောက်လွန်းလို့ ဘုရင်ရဲ့ ရှေ့မှာ သုံးရက်တိုင်တိုင် နှုတ်ပိတ်နေကြတယ်။ ဒါဟက်က အိပ်မက်အကြောင်း အမြဲမေးမြန်းတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ ပြောလာကြရတယ်။

“ဂျမ်ရှိုက်ရဲ့ အဆက်အနွယ် လူငယ်တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာပြီး ထီးနန်းသိမ်းပိုက်ပါလိမ့်မယ်” လို့ ပြောလိုက်ကြတယ်။

အဲဒီလို ပြောသံကြားရတော့ မင်းဆိုးမင်းညစ် ဒါဟက်ဟာ သေငယ်စောနဲ့ မြောသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပညာရှိတွေဟာ သူ့ရဲ့ ရှေ့မှောက်က ထွက်ပြေးသွားကြတယ်။

ဒါဟက်ကတော့ ဂျမ်ရှိုက်ရဲ့ အဆက်အနွယ် လူငယ်ကို ရှာဖို့ အနှံ့အနှံ့ စေလွှတ်တယ်။ သူ့ရဲ့ အဆက်အနွယ်သူဟာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေတဲ့အတွက် မှန်မှန်ကန်ကန် ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းလည်း မရှိတော့ဘူး။ စစ်ပွဲတွေ မရပ်မနားပြုလုပ်တယ်။ နိုင်ငံအနှံ့ လူသတ်မှုတွေလည်း ပြုလုပ်တယ်။ သို့ပေမယ့် သူ့အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူငယ်ကိုတော့ ရှာမတွေ့ဘူး။

အိပ်မက်ထဲက လူငယ်ဟာ တကယ်ပဲ ရှိနေတယ်။ သူ့ရဲ့ နာမည်က 'ဖာရီးဒွန်း' ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို လိုက်လံပြီး ရှာဖွေနေကြတဲ့ အကြောင်းကို သူ့အမေက ကြားသိရတယ်။ သူ့သားဟာ ဂျမ်ဂျိန် အဆက်အနွယ်ဖြစ်တော့ တောအုပ်နက်နက်တစ်ခုမှာ ဖွက်ထားတယ်။ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ နွားမတစ်ကောင်ရဲ့ နို့ချိုနဲ့ တိုက်ကျွေးမွေးမြူ တယ်။ နွားမရဲ့ အစောင့်အရှောက်တွေက ဖာရီးဒွန်းကို လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးကြတယ်။ သူဟာ နန်းတော်က ဆိုက်ပရပ် သစ်ပင်လို ရှည်မြောထွားကျိုင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ နွားမရဲ့နို့ကို သောက်ပြီး အသက်ရှင် နေတဲ့ နန်းဆက် လူငယ်အကြောင်းကို နောက်ဆုံးတော့ ဒါဟက် သိလာတယ်။ သူ နေထိုင်ရာ တောအုပ်ဆီကို စစ်တပ်တစ်တပ်နဲ့ လာခဲ့တယ်။ ဖာရီးဒွန်းရဲ့ မိခင်က ဒီအကြောင်းကို အိပ်မက်အရ သိထားလေတော့ သူ့ရဲ့သားနဲ့အတူ ထွက်ပြေးနိုင်ခဲ့တယ်။ သူတို့ အယ်လ်ကုန်တောင်ပေါ်ကို လာခဲ့ကြတယ်။ တောင်ပေါ်မှာ ပညာရှိ တစ်ယောက်ကို တွေ့ရတော့ သူ့သားကို စောင့်ရှောက်ဖို့နဲ့ ပညာ သင်ကြားပေးဖို့ တောင်းပန်တယ်။ သူ့သားဟာ ဂျမ်ဂျိန် အဆက် အနွယ်ဖြစ်ပြီး နတ်မိစ္ဆာ အင်ဂရာမိန်ရူးရဲ့ ချစ်ခြင်းခံရသူ၊ ဒါဟက်ကို သတ်မယ့်သူဖြစ်တယ်။ ပညာရှိက သူ့ဂုထဲမှာ ဖာရီးဒွန်းကို ဝှက်ပေး ထားတယ်။

မကောင်းဆိုးဝါး ကပ်နေတဲ့ ဘုရင် တောအုပ်ထဲ ရောက်လာ တော့ လူငယ် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားတဲ့အကြောင်း သိရတယ်။ ဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်လို သူဟာ ဒေါသ အမျက်တွေ ထွက်လာတယ်။ တွေ့ရတဲ့ နွားမနဲ့ သူ့အစောင့်အရှောက်တွေကို သတ်ပြီး ပြာတွေကို

တောအုပ်အနံ့ ပက်ကြဲလိုက်တယ်။ သူဟာ မုန်းတီးမှု၊ ကြောက်ရွံ့မှုနဲ့ ဖာရီးဒွန်းကို ရှာဖွေဖို့ ထွက်လာခဲ့ပြန်တယ်။

ဒါဟက်က သူ့စစ်တပ်ကို ပိုပြီး ကြီးထွားအောင် ချဲ့တယ်။ သူ့တွေက သူ့အကြောင်း ဘာပြောကြမလဲဆိုတာ ကြောက်သည်ထက် ကြောက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေကို နန်းတော်ဆီ လာကြဖို့ ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။ သူဟာ တရားဝင် ဘုရင် ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ အမည်ပေး တရားဝင် ဘုရင် ဖြစ်နေကြောင်း ရေးသားဖော်ပြထားတဲ့ ကြေညာစာတမ်းမှာ လက်မှတ်ရေးထိုးစေတယ်။ လူတွေက ကြောက်ရွံ့ ကြတဲ့အတွက် သူ စေခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြရတယ်။

လက်မှတ်ရေးထိုးဖို့ လူတွေ စုရုံးနေကြချိန်မှာ ခန်းမအပြင် ဆီထဲရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ဆူဆူညံညံ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ အရာရှိတွေက "အာဖြစ်တာလဲ" လို့ မေးတော့ လူတစ်ယောက် ခန်းမအတွင်း သို့မဟုတ် ပြောတယ်။

"ကျွန်ုပ်အပေါ် ပြုလုပ်တဲ့ လွဲမှားတဲ့ လုပ်ရပ်တွေအတွက် လူတစ်ယောက် တရားမျှတမှုကို တောင်းဆိုတယ်" လို့ သူက ပြော လိုက်တယ်။

"သင့်အပေါ်မှာ အမှားပြုလုပ်သူကို ပြောပြပါ၊ ဘုရင်ရဲ့ အမိန့်မှာ တရားမျှတမှု ဖြစ်စေရမယ်" လို့ ဒါဟက်က ပြောလိုက် တယ်။

ဒီအတိုင်း သူက ဘုရင့်ရှေ့မှောက် ရောက်အောင် သွားလိုက် တယ်။ ဘုရင်ကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

"ကျွန်ုပ်အမည်က 'ကာဝါ'ဖြစ်တယ်၊ ပန်းပဲအလုပ်ကို လုပ် တာလို့ ကျွန်ုပ်အပေါ် အပြစ်တင်စရာ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ အပြစ် ဖြစ်စေရေးအတွက် တရားစွဲလိုတယ်၊ အို...ဘုရင်ကြီး၊

သင့်ကို တရားစွဲလိုတယ်။ ကျွန်ုပ်မှာ ချောမောတဲ့ သား တစ်ဆယ့်
ခုနစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ အခုတော့ တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။
သူ့အစ်ကိုအားလုံးဟာ သင့်ရဲ့ ဆိုးရွားလှတဲ့ မြေတွေကို ကျွေး
အသတ်ခံခဲ့ကြရတယ်။ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ ဒီသားရဲ့အသက်ကိုတော့
ချမ်းသာပေးဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဘုရင်ကို လျှောက်ထားတဲ့ ကာဝါရဲ့ စကားကို ကြားကြရတော့
ခန်းမအတွင်းမှာ ရှိနေတဲ့သူအားလုံးဟာ ကြောက်ရွံ့သွားကြတယ်။
ဒါဟက်က သူ့သားအား ဘေးမဲ့ပေးမယ့်အကြောင်းကို အေးအေး
ဆေးဆေးပဲ ပြန်ပြောတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို လူတွေ လက်မှတ်
ရေးထိုးတဲ့ နေရာ ခေါ်သွားတယ်။ ဒါဟက်ဟာ တရားဝင်ဘုရင်
ဖြစ်တဲ့အကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးခိုင်းတယ်။

ပန်းပဲသမားက သူ့ရဲ့လက်တွေကို မြှောက်လိုက်ပြီး ဒီ
မမှန်ကန်တဲ့ ကိစ္စမှာ လက်မှတ်မထိုးနိုင်ကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။
ပြီးတော့ ကြော်ငြာစာရွက်ကို ယူပြီး အစိတ်စိတ်အမြှာမြှာ ဖြစ်အောင်
ဆွဲဆတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခန်းမနေရာအနှံ့ ကြံချလိုက်ပြီး
ခြေလှမ်းကျဲကျဲနဲ့ နန်းတော်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေက
သူ့ကို လေးစားမှု၊ ကြောက်ရွံ့မှုနဲ့ တအံ့တဩ ကြည့်နေကြတယ်။

ဈေးကို ကာဝါ ရောက်သွားတော့ သူ့ဝန်းကျင်မှာ လူတစ်
ပိုင်းရုံလာတယ်။ နန်းတော်ထဲမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ သူက ပြောပြလိုက်
တယ်။ ဒါဟက်ရဲ့ မကောင်းမှုနဲ့ မမှန်မကန် ပြုလုပ်မှုတွေကြောင့်
သူ ခံစားခဲ့ရပုံကိုလည်း လူတွေကို ပြောပြလိုက်တယ်။ နတ်မိ
အင်ဂရာမိန်းရူးရဲ့ ကျေးကျွန်ဖြစ်နေတဲ့ ဒါဟက်ကို တိုက်ခိုက်
လူတွေက သူ့ကို လှုံ့ဆော်တယ်။ ကာဝါက သူ့ရဲ့ခြေထောက်
ပတ်ထားတဲ့ သားရေပတ်ကို ဖြုတ်ယူပြီး လှံမှာ တပ်ဆင်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ အလံအဖြစ် မြှောက်ကိုင်လိုက်တယ်။ လူထုက သူ့အလံ
နောက်က လိုက်ကြမှာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ကြွေးကြော်လိုက်တယ်။

ကာဝါ ဦးဆောင်ဖွဲ့စည်းတဲ့ နောက်မှာ လူထုက ပါဝင်လာ
တယ်။ ဒါဟက်ရဲ့ တပ်သားတွေက သူတို့ကို တိုက်ခိုက်ကြရတယ်။
ကာဝါရဲ့ တပ်က နိုင်ငံရဲ့ အခြားတစ်နေရာကို ဆုတ်ပေးရတယ်။
‘အယ်လ်ကဒ်’တောင် အနီးရောက်တော့ သူတို့ စခန်းချကြတယ်။

အရွယ်ရောက်လာပြီ ဖြစ်တဲ့ ဖာရီးဒွန်းလည်း တောင်ခြေ
တစ်နေရာက ရောက်လာတယ်။ သူဟာ ဂျမ်ရှိုက်ရဲ့ အဆက်အနွယ်
ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင် သိနေပြီ။ ဒါဟက်ရဲ့ ဆိုးရွားလှတဲ့
လုပ်ရပ်တွေကို သိနေတော့ သူ့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။
ပြီးတော့ သူ့မိခင်ကို ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်ုပ် ဒါဟက်ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ သွားမယ်၊ ဘေးရန်ကင်းရှင်း
အောင် ‘အဟုရာမာဒေါ’ နတ်ဘုရားထံမှာ ဆုတောင်းပေးပါ”

ဖာရီးဒွန်းဟာ နတ်မိစ္ဆာဖမ်းစားခံနေရတဲ့ ဘုရင်ကို နန်းချမယ့်
သူ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကာဝါနဲ့ သူ့တပ်သားတွေက သိနေကြတယ်။

ကာဝါရဲ့ အလံ လွင့်ထူထားတဲ့ တပ်ဟာ အနောက်အရပ်
မျက်နှာကို ချီတက်သွားတယ်။ တိုက်ဂရစ်မြစ်ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ဘဂ္ဂဒက်
မြို့ကို ရောက်တော့ ရပ်နားကြတယ်။ မြစ်ကို ဖြတ်ပြီး သူတို့တပ်ကို
အစိတ်ကမ်း ပို့ပေးဖို့ ဖာရီးဒွန်းက ကူးတို့သမားတွေကို ငွေပေး
အပ်ပြီး ကူးတို့သမားတွေက ငွေကို လက်မခံဘူး။ ဘုရင် ဒါဟက်ဟာ
မကြာသေးမီကမှ မြစ်ကို ဖြတ်သွားတယ်။ သူ့တံဆိပ်လက်မှတ်
မပါဘဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ တစ်ဖက်ကမ်းကို ပို့မပေးရဘူးလို့ အမိန့်
ချမှတ်ထားတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ကြားရတော့ ဖာရီးဒွန်းက ဒေါသ
ချုပ်လာတယ်။ စီးဆင်းနေတဲ့ ရေတွေရဲ့ အန္တရာယ်ကို အလေး

မထားဘဲ သူက မြစ်ကို ဖြတ်တယ်။ သူနဲ့ ရဲရင့်တဲ့ မြင်းဟာ မြစ်ကို ဖြတ်ကူးနိုင်ခဲ့တယ်။ တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ သူ့တပ်သားတွေ မြင်တော့ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွပြီး အော်ဟစ်ကြတယ်။ သူတို့လည်း မြစ်ကို ဖြတ်ကူးနိုင်ကြတယ်။

အခု ဂျေရုဆလင်လို့ ခေါ်တဲ့ မြို့ဆီကို ဦးတည်ပြီး သူတို့ လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီမြို့မှာ ငှက်သဏ္ဍာန်ရှိတဲ့ ထင်ရှားတဲ့ ဒါဟက်ရဲ့ အိမ်ကြီးရှိတယ်။ မြို့ကို ဖာရီးဒွန်း ရောက်လာတဲ့အခါ မြို့သူမြို့သား တွေက သူ့တပ်နဲ့ပေါင်းကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒါဟက်ကို သူတို့လည်း မုန်းတီးကြလို့ ဖြစ်တယ်။ ဖာရီးဒွန်းဟာ ဒါဟက်ရဲ့ အိမ်ကြီးထဲကို ဝင်ပြီး နံရံပေါ်မှာ ရှိတဲ့ အောက်လမ်းနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ အဆောင်မှန်သမျှ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်။ အခုတော့ အိမ်ကြီး အတွင်းမှာ ရှိတဲ့သူ မှန်သမျှရဲ့ အရှင်သခင်အဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ လုပ်လိုက်တယ်။

ဖာရီးဒွန်းက အိမ်အနံ့ ဒါဟက်ကို ရှာတယ်။ ဖမ်းမိတဲ့အခါမှာ ခြင်္သေ့သားရေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ကြီးနဲ့ ဒါဟက်ကို ချည်နှောင်လိုက်တယ်။ ဆင်တစ်ကောင်ကို မြဲမြံအောင် ချည်ထားသလို လုပ်တယ်။ နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်တိုင်အောင် လူတွေကို ဖိနှိပ်ခဲ့တဲ့ သူ့ကို သတ်ပစ်ဖို့ ပြင်ဆင်တယ်။ သို့ပေမယ့် အချိန်မတန်သေးဘူး။ ကောင်းကင်တမန် ဖြစ်တဲ့ 'စရောင်းရှား'က ဖာရီးဒွန်းရဲ့ရှေ့မှာ ပေါ်လာတယ်။

“ဒါဟက် သေဖို့ အချိန်မရောက်သေးဘူး၊ သူ့ကို မသတ်ပါနဲ့ - ဦးလို့ တားတယ်”

ဖာရီးဒွန်းက သူ့ကို သံကြိုးနဲ့ ခိုင်မြဲအောင် တုပ်နှောင်ပြီး 'ဒမာဗန်'တောင်ပေါ်ကို ခေါ်သွားတယ်။ တောင်ကြိုတောင်ကြားမှာ သံကြိုးနဲ့ ချည်နှောင်ပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ ချိတ်ဆွဲထားလိုက်တယ်။

ကောင်းကင်တမန် စရောင်းရှားက ဖာရီးဒွန်းရဲ့မျက်ခုံးပေါ်မှာ တောက်ပတဲ့ အလင်းရောင်တစ်ခု ပေးလိုက်တယ်။ ဂျမ်ရွိုက်လိုပဲ သူ့မျက်ခုံးဟာ တောက်ပနေတယ်။ ကမ္ဘာကြီးကို သူက တရားမျှတစွာ အုပ်စိုးတယ်။ အဲဒီကာလမှာ လူတွေဟာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု ရကြသလို ထုံခြုံမှုလည်း ရကြတယ်။ ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့အတွက် လူတွေဟာ ဆုရွှင်ကြတယ်။ ဖာရီးဒွန်းအဖို့ အောင်မြင်မှုတွေလည်း ရတယ်။

ရှေးဟောင်းမှတ်တမ်းတွေအရ ပြောရရင် မကောင်းမှုတွေ မှုတ်ပြားလာတဲ့ကာလမှာ ဒမာဗန်တောင်ပေါ်က ဒါဟက်ကို အင်ဂရာ မိန်းရူးက ပြန်လွှတ်ပေးမှာ ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို ချည်နှောင်ထားတဲ့ သံကြိုး တွေကို ဖြေပေးလိုက်တဲ့အခါ သူဟာ ဒေါသတကြီးနဲ့ ပြေးလာပြီး လူသား သုံးပုံ တစ်ပုံကို ဝါးမျိုပစ်လိမ့်မယ်။ ကျွဲ နွား သုံးပုံ တစ်ပုံနဲ့ သိုး သုံးပုံ တစ်ပုံလောက်ကို ဝါးမျိုပစ်လိမ့်မယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ အရာတွေ၊ မီးတွေ၊ ပေါက်ရောက်တဲ့ သစ်ပင်တွေကို ဖျက်ဆီးပစ်လိမ့် မယ်။ အဲဒီအခါမှာ အားလုံးက နတ်ဘုရား 'အဟူရာမာဒေဒါ' ရှေ့ သူ့ကံမှာ ငိုကြွေးကြလိမ့်မယ်။ နတ်ဘုရားက စရောင်းရှားကို ချွတ်ပြီး သူ့ရဲကောင်း 'ကာရက်ဆာစ်ပါ'ကို နှိုးလိမ့်မယ်။ သုံးကြိမ် နှိုးပြီး လေးကြိမ်မြောက်မှာ သူ့ရဲကောင်းဟာ နိုးလာလိမ့်မယ်။ သူ သူ့ဘဝသွားပြီး ဒါဟက်နဲ့ ရင်ဆိုင်လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ကြီးမားတဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုနဲ့ ဒါဟက်ကို ရိုက်လိမ့်မယ်။ နတ်မိစ္ဆာရဲ့ချစ်မြတ်နိုးမှု ခံရသူ လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်က စတင်ပြီး တောက်ပတဲ့ အလင်းရောင် ဆီသို့ ကျန်ရှိတဲ့ အုပ်စိုးတဲ့အခါကလို ပျော်ရွှင်မှုအတိ ပြီးတဲ့ကာလကို သတိပြုလာလိမ့်မယ်။

(၄)

ဂရိ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ

ကမ္ဘာဦးအစ

ကမ္ဘာဦးအစက ညဉ့်နတ်ဘုရားမဖြစ်တဲ့ 'နစ်ခစ်'ဟာ အမှောင် ထုထဲမှာ ပျံဝဲနေတယ်။ ဥတစ်လုံးကို သူက အုချလိုက်တော့ အပေါ် ခြမ်းက မိုးကောင်းကင်ဖြစ်သွားပြီး 'ယူရေးနပ်စ်'လို့ အမည်တွင်တယ်။ အောက်တစ်ခြမ်းက ကမ္ဘာမြေဖြစ်လာပြီး 'ဂေယာ'လို့ ခေါ်တယ်။ အချစ်နတ်ဘုရားဖြစ်တဲ့ 'အီရော့စ်'လည်း ဥကပဲ ပေါ်ထွက်လာတယ်။ အီရော့စ်ရဲ့ အောင်သွယ်မှုနဲ့ ယူရေးနပ်စ်နဲ့ ဂေယာတို့ လက်ထပ် လိုက်ကြတယ်။

သူတို့မှာ သားသမီးလေးယောက် ပေါက်ဖွားလာပြီး 'တိုက်တန်' နတ်ဘုရားနဲ့ နတ်ဘုရားမတွေ ဖြစ်လာကြတယ်။ သူတို့ကို 'အိုက် ယားနပ်စ်'၊ 'ဟိုက်ပါရိယံ'၊ 'ရီယာ'နဲ့ 'တက်သစ်စ်'လို့ ခေါ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ 'ကရီနပ်စ်'လို့ ခေါ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ထပ်မွေး တယ်။ သားသမီးတွေအနက် သူဟာ အကောက်ကျစ်ဆုံးဖြစ်တယ်။

ကရိုနပ်စ်ဟာ ရီယာနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တော့ တိုက်တန်နဲ့ မတူတဲ့ နတ်ဘုရားတွေ ပေါက်ဖွားလာတယ်။

ကရိုနပ်စ်က သူ့ဖခင် ယူရေးနပ်စ်ကို မုန်းတယ်။ သူ့မိခင်က ပေးတဲ့ တံစဉ်နဲ့ ကရိုနပ်စ်က ဖခင် ယူရေးနပ်စ်ကို တိုက်ခိုက်တော့ ဖခင်ဟာ ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရသွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ယူရေးနပ်စ်နဲ့ ဂေယာတို့ဟာ ထာဝရ ကွဲကွာသွားကြတယ်။

ကရိုနပ်စ်နဲ့ ရီယာမှာ ကလေး ခြောက်ယောက် ဖွားမြင်တယ်။ 'ဟက်စ်တီယာ'၊ 'ဒီမီတာ'၊ 'ဟာရာ'၊ 'ဟာဒက်စ်'၊ 'ပိုဆေဒန်' နဲ့ 'ဇစ်' တို့ဖြစ်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ ကွယ်လွန်သေဆုံးမှုမရှိဘဲ ထာဝရ အသက်ရှင်နေတဲ့ နတ်ဘုရားများဖြစ်ကြတယ်။ သူ့ဖခင်ကို သူလုပ် ခဲ့သလို သားတစ်ယောက်က သူ့ကို လုပ်လေမလားလို့ ကရိုနပ်စ်က စိုးရိမ်တယ်။ ဒါကြောင့် ရီယာ ကလေးတစ်ယောက် မွေးတဲ့အခါ သူ့ကို ပေးဖို့၊ သူ မျိုချပစ်မယ့်အကြောင်း ပြောပြတယ်။ ရီယာက ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို အနီးပတ်ပြီး ပေးလိုက်တော့ ကရိုနပ်စ်က ကလေးအမှတ်နဲ့ မျိုချပစ်လိုက်တယ်။

နောက်ဆုံးမွေးဖွားလာတဲ့ ကလေးက ဇစ်ဖြစ်တယ်။ ကလေး ဘဝမှာ သူ့ကို အလွန်နက်ရှိုင်းတဲ့ ဂူတစ်ခုမှာ ဝှက်ထားရတယ်။ သူ ငိုတဲ့အခါ သူ့အသံ ဘယ်သူမှ မကြားရအောင် ကလေးထိန်းတွေက စည်တီးကြတယ်။ သူ့ကို ထိန်းကျောင်းခဲ့သူက 'အဒရပ်စ်တီးယား' ဖြစ်တယ်။ ဇစ် ကစားနိုင်တဲ့ အရွယ်ရောက်တဲ့အခါ ကစားဖို့ ရွှေ သားနဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ ဘောလုံးတစ်လုံး ပေးတယ်။ ဘောလုံးပေါ်မှာ အပြာရောင် ခရုပတ်တစ်ခု ပါတယ်။ ဇစ်က ဘောလုံးကို လှိုမ့်ပြီး ကစားလိုက်တဲ့အခါ မိုးကောင်းကင်မှာ အလင်းရောင်တန်းတစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ ကြယ်တစ်ခုလို့ တောက်ပတယ်။

ယူရေးနပ်စ်နဲ့ ဂေယာတို့ မွေးဖွားလိုက်တဲ့ နတ်ဘုရားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ပလ္လင်ရီရာ 'အောသရစ်စ်'တောင်ကို သွားကြတယ်။ ဇစ် အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါမှာတော့ အိုလံပီစ်တောင်မှာ နေထိုင်တယ်။ ပိုဆေဒန်၊ ဟာဒက်စ်၊ ဟာရာ၊ ဒီမီတာနဲ့ ဟက်စ်တီယာတို့ကလည်း တောက်ပတဲ့ နန်းတော်ကြီးတွေ တည်ဆောက်ပြီး နေထိုင်ကြတယ်။ သူတို့ကို အိုလံပီယံ နတ်ဘုရားများလို့ ခေါ်တယ်။

ဇစ်က ဟာရာကို လက်ထပ်လိုက်ရင် ကရိုနပ်စ်ရဲ့ အုပ်စိုးမှု ဆိတ်သုဉ်းသွားမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ကရိုနပ်စ်က ဟာရာကို လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးပမ်းတယ်။ မိခင် ရီယာက သမီးကို 'အိုကီးယားနပ်စ်'နဲ့ 'အက်သစ်'တို့ နယ်မြေကို ခေါ်သွားပြီး ဝှက်ပေးတယ်။ နောက်ဆုံး ဟာရာက ဇစ်နဲ့ လက်ထပ်တယ်။ ကံကြမ္မာဖြစ်တဲ့ 'ပိုင်ရေ'က သူ့အဖို့ သမီးကို သတို့သားဆီ ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ အချစ်နတ် ဇစ်က မင်္ဂလာရထားကို ဆွဲပေးတယ်။ အိုကီးယားနပ်စ်က သူ့အတွဲအတွက် ရွှေရောင်ပန်းသီးတွေ သီးတဲ့ 'အက်စ်ပါရစ်ဒီးစ်' နတ်ဘုရားကို တည်ထောင်ပေးတယ်။

ဇစ်က သူ့ဖခင် ကရိုနပ်စ်ကို တော်လှန်လိုက်တယ်။ ဇစ်နဲ့ ဟာရာမှ ကလေးအမြောက်အမြား ပေါက်ဖွားလာတယ်။ ဒီတော့ အိုလံပီစ်တောင်မှာ နေသူတွေက ပိုပြီး တန်ခိုးအာဏာကြီးထွားလာ တွေ့တယ်။

'အော်သရစ်စ်'တောင်မှာ နေတဲ့ တိုက်တန်တွေက အိုလံပီယံ နတ်ဘုရား စစ်ခင်းလာတယ်။ ဘယ်သူက ဘယ်သူကိုမှ မနိုင်ဘူး။ တိုက်တန်တွေကို ဘယ်လိုနိုင်အောင် တိုက်ရမလဲ ဆိုတာ နောက်ဆုံး ဇစ်က နည်းလမ်းရှာတော့တယ်။

ယူရေးနပ်စ်နဲ့ ဂေယာတို့က ဘီလူးကြီးတွေကိုလည်း မွေးခဲ့သေးတယ်။ ယူရေးနပ်စ်က သူတို့ကို မြေအောက်က အလွန်နက်ရှိုင်းတဲ့ တစ်နေရာမှာ ဝှက်ထားခဲ့တယ်။ သူတို့ကို သံကြိုးတွေနဲ့ ချည်နှောင်ထားတော့ ဘယ်မှ မသွားနိုင်ကြဘူး။

ဇစ်က သူတို့ကို လွတ်ပေးလိုက်တယ်။ လက်ရုံးပေါင်း တစ်ရာရှိတဲ့ ဘီလူးတွေက ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ ဇစ်ကို လျှပ်စီးနဲ့မိုးကြိုးက ပေးပြီး အသုံးချနည်းပါ သင်ကြားပေးတယ်။

တိုက်တန်တွေနဲ့တိုက်ရာမှာ ဇစ်က ဘီလူးကြီးတွေကို အသုံးပြုတယ်။ သူတို့ဟာ အင်အားကြီးမားပေမယ့် သတ္တိမရှိကြဘူး။ သူတို့ သတ္တိရှိလာအောင် လုပ်ပေးရမယ့် နည်းလမ်းရှာရတယ်။ နတ်ဘုရားတွေ စားသောက်တဲ့ နတ်ဩဇာနဲ့ ယမကာကို တိုက်ကျွေးတယ်။ ဒီတော့မှ သူတို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ် မြင့်မားလာတယ်။ တိုက်တန်တွေက တိုက်ခိုက်ဖို့ သူတို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပြီ။

ဇစ်က သူတို့ကို အကူအညီ တောင်းလိုက်တယ်။

“မိုးကောင်းကင်နဲ့ မြေကြီးရဲ့ သားများဖြစ်သူတွေ ကြာမြင့်စွာ စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရတဲ့ အချိန် ဆိုက်ရောက်ပါပြီ။ အိုလံပပ်စ်တောင်က နေထိုင်သူများက တိုက်တန်များကို တိုက်ခိုက်တဲ့အခါ သင်တို့ကြီးမားတဲ့ ခွန်အားကို အသုံးပြုပြီး ကူညီတိုက်ခိုက်ပေးကြပါ။”

ဘီလူးတွေအထဲက အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ‘ကော့တို့စ်’က ပြောတယ်။

“ကောင်းလှပါပြီ အရှင်၊ သင်ရဲ့လုပ်ဆောင်မှုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကမ္ဘာမြေအလယ်၊ မည်းမှောင်နေတဲ့ နေရာက လွတ်မြောက်ခဲ့ပါပြီ။ ကရိုနပ်စ်ရဲ့ ချုပ်နှောင်မှုကလည်း လွတ်မြောက်ခဲ့ပါပြီ။”

တိုက်တန်တွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ရာမှာ သင်တို့ကို ကူညီဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ”

ပခုံးပေါ်မှာ ပေါက်နေတဲ့ ဦးခေါင်း ငါးဆယ်နဲ့ လက်ရုံးတစ်ရာရှိတဲ့ ဘီလူးကြီးတွေဟာ တိုက်တန်တွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ခြံတက်လာကြတယ်။ အပြောကျယ်လှတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးဟာ မြည်ဟည်းလာပြီး ကမ္ဘာမြေကြီးက ကျယ်လောင်လှတဲ့ အသံကြီးနဲ့ တုန်လှုပ်လာတော့တယ်။ မြင့်မားလှတဲ့ အိုလံပပ်စ်တောင်လည်း တုန်လှုပ်လာတယ်။ ဘီလူးကြီးတွေက ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီးတွေကို ကိုင်ပြီး တိုက်တန်တွေကို ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်တယ်။

ဇစ်လည်း တိုက်ပွဲမှာ ပါဝင်ဆင်နွှဲတယ်။ သူက လျှပ်စီးတွေ လက်စေပြီး မိုးကြိုးတွေ ထစ်ချုန်းစေတယ်။ မြေကြီးက တုန်လှုပ်လာတယ်။ သစ်ပင်တွေ မီးလောင်ကုန်တယ်။ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာက ရေတွေလည်း မီးအရှိန်နဲ့ ပွက်ပွက်ဆူလာတယ်။ တောက်လောင်နေတဲ့ မီးတွေက တိုက်တန်တွေကို ဝိုင်းပတ်ထားတယ်။ ဘီလူးကြီးတွေ ဖြစ်တဲ့ ‘ကော့တို့စ်’၊ ‘ဘရီယာရီပို့စ်’နဲ့ ‘ဂိုင်းစ်’တို့က ကျောက်တုံးဆုံးရာနဲ့ ပစ်ခတ်တယ်။ ပြီးတော့ ဇစ်အတွက် တိုက်တန်တွေကို ခမ်းပေးကြတယ်။

တိုက်ပွဲစတင်ဖြစ်တော့ သူတို့ရဲ့မယ်ဆိုတာ သိလို့ ဇစ်ဘက်ကို အင်ရောက်လာတဲ့ တိုက်တန်တွေ ရှိလာတယ်။ သူတို့က မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်လာကြတယ်။ တခြားတိုက်တန်တွေကတော့ သံကြိုးတွေနဲ့ ချည်နှောင်ပြီး ‘တာတာရော့စ်’အရပ်မှာ ပစ်ချလိုက်တယ်။

တာတာရော့စ် ဒေသဟာ မြေအောက်မှာ ရှိတယ်။ ကမ္ဘာမြေပြင်ကနေ ကောင်းကင်ကို ကွာဝေးသလောက် ကွာဝေးတယ်။ ကြီးမားတဲ့ ဝါနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ပန်းပဲလုပ်ငန်းသုံး ပေတစ်ခုကို ကောင်းကင်က

ပစ်ချလိုက်ရင် ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်ကို ရောက်ဖို့ ကိုးရက်နဲ့ ကိုးညကြာတယ်။ ဆယ်ရက်နေ့မှာ ကမ္ဘာမြေပေါ် ရောက်လာတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ကမ္ဘာမြေပေါ်က တာတာရော့စ်ကို ချလိုက်ရင် ကိုးရက်နဲ့ ကိုးညကြာပြီး ဆယ်ရက်နေ့မှ ရောက်မယ်။

ဇစ်က သူ့ကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်တဲ့ တိုက်တန်တွေကို အဲဒီအရပ်မှာ အကျဉ်းချထားတယ်။ စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းပြီး မည်းမှောင်နေတဲ့ နေရာမှာ သူတို့ကို ချုပ်ထားတယ်။ အဲဒီနေရာဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ အစွန်မှာ ရှိပြီး ဘီလူးကြီးသုံးကောင်က အမြဲ စောင့်ကြပ်နေတယ်။ ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ပြီး ထွက်လာလို့ မရဘူး။ အဝင်ပေါက်တွေကို ကြေးဝါနဲ့ 'ပိုဆေဒန်'က ပြုလုပ်ထားတယ်။

တာတာရော့စ်အရပ်မှာ ညဉ့်ရဲ့ စံအိမ်ရှိတယ်။ နေ့နဲ့ညဟာ စံအိမ်ထဲမှာ တွေ့ဆုံ နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ သူတို့နှစ်ဦး အိမ်ထဲမှာ အမြဲ ရှိမနေဘူး။ နေ့ရှိရင် ညဉ့်မရှိဘူး။ ညဉ့်ရှိရင် နေ့မရှိဘူး။

ညဉ့်ရဲ့ စံအိမ်ထဲမှာ နေထိုင်သူတွေ ရှိတယ်။ သူတို့က ညဉ့်ရဲ့ ကလေးများ ဖြစ်ကြတယ်။ အိပ်စက်ခြင်းနဲ့ သေဆုံးခြင်းဆိုတဲ့ ညီအစ်ကို ဖြစ်တယ်။ သူတို့အပေါ်မှာ နေရောင်ခြည် ဘယ်တော့မှ မကျရောက်ဘူး။ အိပ်စက်ခြင်းက ကမ္ဘာမြေအနှံ့ သွားရောက်တယ်။ လူသားတွေအပေါ်မှာ ကြင်နာမှုလည်း ရှိတယ်။ သေဆုံးခြင်းကတော့ ကြင်နာမှုမရှိဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖမ်းမိပြီဆိုရင် သူက မလွှတ်တော့ဘူး။ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ တွယ်ဖက်ထားတော့တယ်။

အဲဒီအရပ်မှာ မြေအောက်ကမ္ဘာရဲ့ အရှင်သခင်နေတဲ့ ခန်းမကြီး ရှိတယ်။ ဇစ်ရဲ့အစ်ကို 'ဟာဒက်စ်' နေထိုင်တယ်။ 'ကရိုနပ်စ်' အုပ်စိုးတဲ့ နယ်မြေကို ခွဲဝေတဲ့အခါ သူက မြေအောက်ကမ္ဘာကို ရခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ခန်းမ အပြင်ဘက်မှာတော့ 'ကာဘာရိစ်' အမည်ရှိတဲ့

ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ခွေးကြီး စောင့်နေတယ်။ သူ့မှာ ဦးခေါင်းသုံးလုံး ရှိတယ်။ ခန်းမထဲ ဝင်သွားသူကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ သူက ကြိုဆိုတယ်။ ထွက်လာသူဆိုရင်တော့ သူက ခုန်အုပ်ပြီး တိုက်စားမှာ ဖြစ်တယ်။

ဇစ်က တိုက်တန်အားလုံးကို တာတာရော့စ်အရပ် ပို့လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူနဲ့ ပူးပေါင်းသူတွေကို ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ နေထိုင်ခွင့်ပေးတယ်။ အာဏာမရှိတော့တဲ့ ကရိုနပ်စ်က အခုတော့ သူနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ တိုက်တန်တွေနဲ့ အတူ နေတယ်။ ဇစ်က လူသားတွေနဲ့ နတ်ဘုရားတွေရဲ့ ဘုရင်ဖြစ်လာပြီး အိုလံပပ်စ်မှာ နေထိုင်တယ်။

ပရိုမီသီးယပ်စ်

အိုလံပပ်စ်တောင်ပေါ်မှာ နေထိုင်ကြတဲ့ နတ်ဘုရားတွေက ရွှေရောင်လူသား မျိုးနွယ်တစ်ခုကို ဖန်ဆင်းခဲ့တယ်။ သူတို့ဟာ နတ်ဘုရားမျိုးနွယ်နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် တူညီကြတယ်။ သူတို့ကို အုပ်ချုပ်ဖို့ ဥပဒေရယ်လို့ မရှိပေမယ့် သူတို့ဟာ တရားမျှတစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီကာလမှာ ရာသီဥတုက တစ်မျိုးတည်းသာ ရှိခဲ့တယ်။ နွေဦးရာသီတစ်ခုပဲ အစဉ်အမြဲရှိတယ်။ သူတို့ရဲ့အသက်တွေကလည်း ရှည်လှတယ်။ အခုခေတ်လူသားတွေထက် အများကြီး ပိုရှည်တယ်။ သေသွားတယ်ဆိုတော့လည်း သူတို့အဖို့ ထာဝရ အိပ်စက်သွားသလို ညင်သာတယ်။ အဲဒီလူသားတွေအဖို့ လိုအပ်သမျှ အလုပ် မလုပ်ရဘဲ နေလို့ ရနေကြတယ်။ ကောင်းတာတွေကိုပဲ ရကြတယ်။ ကမ္ဘာမြေကြီးကလည်း သစ်သီးတွေနဲ့ ကောက်ပဲသီးနှံတွေကို လက်ဆောင်အဖြစ် သူတို့ကို ပေးကြတယ်။ ရွှေရောင်လူသားတွေရဲ့ ဘဝဟာ အေးချမ်းမှုရှိတယ်။ သူတို့ ကွယ်လွန်သေဆုံးသွားတော့လည်း သူတို့ရဲ့

ဝိညာဉ်ဟာ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာပဲ တည်ရှိနေတယ်။ နောက်ထပ်ပေါက်ဖွားလာတဲ့ လူသားတွေကို မြင့်မြတ်သူတွေ၊ ကြင်နာမှု ရှိတဲ့ သူတွေ ဖြစ်အောင် လမ်းညွှန်ပြသကြတယ်။ တရားမျှတမှုရှိအောင် လှုံ့ဆော်ပေးကြတယ်။

ရွှေရောင်လူသားများ ပျောက်ကွယ်သွားတော့ နတ်ဘုရားတွေက ငွေရောင် လူသားများကို ဖန်ဆင်းလိုက်တယ်။ သူတို့က ရွှေရောင်လူသားတွေလောက် မြင့်မြတ်မှု မရှိကြဘူး။ သူတို့အတွက် ရာသီဥတု လေးမျိုးကို နတ်ဘုရားတွေက ပြုလုပ်ပေးကြတယ်။ နွေဦးရာသီ၊ နွေရာသီ၊ ဆောင်းဦးရာသီနဲ့ ဆောင်းရာသီဖြစ်တယ်။ နွေရာသီမှာ ငွေရောင်လူသားတွေဟာ ပူလောင်မှုဒဏ်ကို ခံကြရတယ်။ သည်းထန်တဲ့ မိုးရွာသွန်းမှုဒဏ်ကိုလည်း ခံကြရတယ်။ ဆောင်းရာသီမှာ အေးစက်လှတဲ့ ဆောင်းလေပြင်းတွေရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကို ခံကြရတယ်။ ရာသီဥတုဒဏ်က ကာကွယ်ဖို့ အိမ်ဆောက်ကြရတယ်။ ငွေရောင်လူသားခေတ်မှာ အိမ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တယ်။ သူတို့ရဲ့ သက်တမ်းက အခုခေတ်လူသားတွေထက် ရှည်လျားပေမယ့် အသိဉာဏ်ပညာ ရှိလာလောက်အောင်တော့ ရှည်လျားမှုမရှိဘူး။

ကလေးတွေဟာ မိခင်နဲ့အတူ နှစ် တစ်ရာတိုင်တိုင် နေကြရတယ်။ ကလေးဆန်ဆန် သူတို့ကစားကြတယ်။ အသက် တစ်ရာကျော်လာတော့ သူတို့အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး အံ့မှာတွေ ကျူးလွန်ကြတယ်။ ထာဝရ အသက်ရှင်နေတဲ့ နတ်ဘုရားတွေကို ရိုသေ လေးစားမှုလည်း မရှိကြဘူး။

နောက်ဆုံးတော့ နတ်ဘုရား ဇုန်ရဲ့ဆန္ဒအရ ငွေရောင်လူသားများဟာ ရွှေရောင်လူသားများလိုပဲ ပျောက်ကွယ်သွားကြရတယ်။

သူတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်တွေက မြေအောက်ကမ္ဘာကို ရောက်သွားတယ်။ ကောင်းချီးပေးခံရတဲ့ မြေအောက်ကမ္ဘာက ဝိညာဉ်များလို့ လူသားတွေက ခေါ်ကြတယ်။

နတ်ဘုရားတွေက လူသားမျိုးနွယ် တစ်ခုကို ဖန်ဆင်းကြပြန်တယ်။ သူတို့က ကြေးနီလူသားများ ဖြစ်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ခန္ဓာတိုယ်ဟာ ကြံ့ခိုင်ပြီး သန်မာတယ်။ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းတယ်။ သူတို့ရဲ့ ချုပ်ဝတ်တန်ဆာတွေ၊ ဓားတွေ၊ လက်နက်တွေကို ကြေးနီဆွဲနဲ့ ပြုလုပ်ကြတယ်။ အိမ်တွေကိုလည်း ကြေးနီတွေနဲ့ တည်ဆောက်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ သက်တမ်းက သိပ်မရှည်ဘူး။ သူတို့ပြုလုပ်ထားတဲ့ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ဓားတွေနဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သတ်ဖြတ်ကြတယ်။ ဒီမျိုးနွယ်စုလည်း မျိုးတုံးသွားတယ်။ သူတို့အားလုံး မြေအောက်ကမ္ဘာကို ရောက်သွားကြတယ်။ သူတို့အကြောင်းဘာမှ မကျန်ရစ်တော့ လူတွေ ဘာမှ မသိကြတော့ဘူး။

နတ်ဘုရားများဟာ သံလူသားများ ဖြစ်ကြတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့လူသားမျိုးနွယ်စုကို ဖန်ဆင်းလိုက်ပြန်တယ်။ ရွှေရောင် လူသားများမှာ ရှိခဲ့တဲ့ တရားမျှတမှု ကျွန်ုပ်တို့မှာ မရှိဘူး။ ငွေရောင်လူသားမျိုးနွယ်တွေမှာ ရှိခဲ့တဲ့ ရိုးသားမှုလည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ မရှိဘူး။ ကြေးနီလူသားတွေမှာ ရှိခဲ့တဲ့ ကြီးမားတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ ကြီးမားတဲ့ အသံလည်း မရှိဘူး။ သံလူသားများဖြစ်ကြတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ခြေနိုင်မှုတော့ ရှိကြတယ်။ လက်နဲ့ အလုပ် မပြတ် လုပ်နေကြရပြီး ခြေခြေဆန်ဆန်ပဲ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သွားကြတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့ဟာ တစ်ချိန်က အခုထက် ပိုပြီး ပင်ပန်းဆင်းရဲခဲ့ကြတယ်။ မာကျောတဲ့ မြေပေါ်မှာ ညံ့ဖျင်းတဲ့ လက်နက်ကရိယာတွေနဲ့

ထွန်ယက်စိုက်ပျိုး စားသောက်ခဲ့ကြရတယ်။ ကြင်နာမှုနဲ့ တရားမျှတမှုဟာ အခုထက် ပိုပြီး ခေါင်းပါးခဲ့တယ်။

နတ်ဘုရား ဇစ်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ သံလူသားတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ အကြံပေါ်လာတယ်။ လူသားတွေကို သတ်ပစ်မယ်၊ ပြီးတော့ ကမ္ဘာမြေကြီးအပေါ်မှာ တောတောင် ရေမြေနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ နတ်ဘုရားတွေပဲ ထားမယ်လို့ စိတ်ကူးမိလာတယ်။ ကမ္ဘာမြေကြီးကို ရေနဲ့ လွှမ်းပြီး ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကြံရွယ်တယ်။

ကြိုတင်စဉ်းစားတတ်သူလို့ အမည်တွင်တဲ့ နတ်ဘုရား 'ပရိမိသီးယပ်စ်' က တိုက်တန်နတ်ဘုရား တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဇစ်ကို ကူညီနေသူ ဖြစ်တယ်။ လူသားအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားအောင် ဖျက်ဆီးပစ်မှာ ကိုတော့ သူက သဘောမတူဘူး။ တချို့ကို ကယ်တင်ထားဖို့ နည်းလမ်းရှာတယ်။ 'ဒုကာလီယံ' လို့ ခေါ်တဲ့ အမျိုးသားတစ်ဦးနဲ့ 'ပိုင်ယာရာ' လို့ ခေါ်တဲ့ အမျိုးသမီးတို့ဟာ မျှတမှုရှိပြီး ကြင်နာသနားတတ်သူများ ဖြစ်ကြတယ်။ သူတို့ကို နတ်ဘုရား ဇစ်ရဲ့ အကြံကို ပြောပြတယ်။ ကမ္ဘာကို ရေလွှမ်းလာတဲ့အခါ လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် လှေတစ်စင်း တည်ဆောက်ဖို့ ပရိမိသီးယပ်စ်က နည်းလမ်းပြပေးတယ်။

နတ်ဘုရားဇစ်က လေထွက်တဲ့ ဂူပေါက်မှန်သမျှကို ပိတ်ထားလိုက်တယ်။ သို့ပေမယ့် မိုးတိမ်နဲ့ မိုးရေပါတဲ့ လေပေါက်ကိုတော့ ဖွင့်ထားတယ်။ ပြီးတော့ တောင်လေကို တိုက်ခတ်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ မိုးအကြီးအကျယ် ရွာသွန်းတယ်။ ကုန်းမြေမှန်သမျှ ရေနဲ့ ဖုံးလွှမ်းသွားတော့တယ်။ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ နတ်ဘုရား

ဖြစ်တဲ့ 'ပိုဆေဒန်' ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်ပြီး ပင်လယ်ရေတွေ မြေပေါ်တက်လာအောင် လုပ်ဖို့ အမိန့်ပေးတယ်။ မြစ်တွေ၊ ချောင်းတွေထဲက ရေတွေကိုလည်း မြေပေါ်တက်လာဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

မိုးရေတွေ၊ မြစ်ရေတွေနဲ့ ပင်လယ်ရေတွေဟာ ကမ္ဘာမြေကို ခိုးလွှမ်းသွားတယ်။ ရေမျက်နှာပြင်ဟာ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာတဲ့အတွက် လှပတဲ့သိုးတွေ ကျက်စားတဲ့နေရာမှာ အရပ်ဆိုးတဲ့ ဝေလယ်ဖျံတွေ ရောက်လာတယ်။ ရေမျက်နှာပြင်ဟာ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားအထိ ရောက်နေတော့ သစ်ပင်ထိပ်မှာ ခိုအောင်းနေကြတဲ့ ငါးကို လူတွေက လှေထဲကနေ ငါးမျှားကြတယ်။ လူသားတွေရဲ့ မြို့တွေ ပြင်အောက် ရောက်သွားတော့ မြစ်နတ်တွေဟာ တအံ့တဩ ဖြစ်ကြရတယ်။ ရေမျက်နှာပြင်ကလည်း တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာတော့ 'ဒုကာလီယံ'နဲ့ 'ပိုင်ယာရာ' တို့က လွဲပြီး ရေမှာ အားလုံး နစ်မြုပ် သေဆုံးသွားကြတယ်။

ပရိမိသီးယပ်စ် ညွှန်ပြတဲ့အတိုင်း တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဆရာထဲမှာ နေသူတွေကတော့ အသက်မသေကြဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ရေတွေ ကျဆင်းသွားတော့တယ်။ လူသားနှစ်ဦးဟာ ခြောက်သွေ့တဲ့ ကုန်းမြင့်ပေါ်မှာ တက်ရောက်နေထိုင်ကြတယ်။ လူသားနှစ်ဦး အသက်မသေဘဲ ရှင်ကျန်နေခဲ့တာကို ဇစ်က တွေ့မြင်သွားတယ်။ သူတို့ နှစ်ဦးဟာ ကြင်နာသနားတတ်သူတွေ ဖြစ်ပြီး တရားမျှတမှုလည်း ရှိတယ်။ နတ်ဘုရားတွေကိုလည်း လေးစားသူဖြစ်တဲ့အတွက် ဘေးမဲ့ခံလိုက်တယ်။ သူတို့က တစ်ဆင့် လူသားတွေ ပေါက်ဖွားလာပြီး ကမ္ဘာမြေအနှံ့မှာ နေထိုင်ကြတယ်။

လူသားတွေကို ကယ်တင်လိုက်တဲ့ ပရိမိသီးယပ်စ်ဟာ လူသားတွေအပေါ် ကြင်နာသနားစိတ် ရှိတယ်။ လူသားတွေဟာ

ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်နေကြရတယ်။ နည်းနည်းရဖို့ အများကြီး လုပ်ကိုင်ကြရတယ်။ အိမ်နဲ့ နေထိုင်ကြပေမယ့် ညအချိန်ကျတော့ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အအေးဒဏ်ကို ခံကြရတယ်။ နေ့အချိန်မှာလည်း တိုက်ခတ်တဲ့ လေကြောင့် သက်ကြီးရွယ်အိုတွေဟာ အေးလွန်းလို့ လှည်းဘီးများလို ကွေးနေကြရတယ်။ သူ စဉ်းစားကြည့်တယ်။ နတ်ဘုရားတွေဆိုမှာ ရှိတဲ့ မီးသာ လူသားတွေမှာ ရှိရင် ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးဖို့ လက်နက်ကိရိယာလည်း ပြုလုပ်နိုင်မယ်။ အေးစက်လှတဲ့ လေအန္တရာယ်ကိုလည်း ကာကွယ်နိုင်မယ်။ အိမ်တွေလည်း တည်ဆောက်နိုင်လိမ့်မယ်။ မီးဖိုမှာလည်း မီးလှုံနိုင်လိမ့်မယ်။

မီးကို လူသားတွေ ပေးဖို့ နတ်ဘုရားတွေက သဘောမတူကြဘူး။ သူတို့အလိုကို ဆန့်ကျင်ပြီး မီးကို ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း သူတို့ကို မရိုမသေ မလေးစားရာ ရောက်မှာ ဖြစ်တယ်။ သို့ပေမယ့် ပရိမိသီးယပ်စ်က နတ်ဘုရားတွေရဲ့ အလိုဆန္ဒနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး လုပ်လိုက်တယ်။ နတ်ဘုရား ဇုန်ရဲ့ ယဇ်ပလ္လင်ပေါ်က မီးကို ခိုးယူပြီး စမုန်နက်အရိုးထဲမှာ ထည့်တယ်။ ပြီးတော့ လူသားတွေကို ပေးလိုက်တယ်။

လူသားတွေ မီးကို ရရှိသွားတော့ သံကို ထုရိုက်ပြီး လက်နက်ကိရိယာတွေ ပြုလုပ်နိုင်လာတယ်။ ပုဆိန်နဲ့ သစ်ပင်တွေကို ခုတ်လှဲနိုင်လာတယ်။ သစ်ပင်တွေ ရှင်းလင်းတဲ့အခါ ကောက်ပဲသီးနှံတွေ စိုက်ပျိုးနိုင်လာတယ်။ လေမုန်တိုင်းဒဏ်ကို ခံနိုင်တဲ့ အိမ်တွေလည်း တည်ဆောက်နိုင်လာတယ်။ ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ လုပ်ကိုင်ရပေမယ့် အနားယူချိန်ရှိလာတယ်။ မြို့တွေကို တည်ဆောက်ကြတယ်။ ခါးကုန်းအောင် အလုပ်လုပ်ရသူတွေ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဦးခေါင်းမောနိုင်ကြပြီ ဖြစ်တယ်။

မြင့်မြတ်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်တဲ့ မီးကို လူသားတွေ ပိုင်ဆိုင်လာကြတယ်။ ဒါကို ဇုန်က ခွင့်ပြုတယ်။ သို့ပေမယ့် ပရိမိသီးယပ်စ်တို့တော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ယဇ်ပလ္လင်ပေါ်က မီးကို ခိုးယူသွားတော့ ဇုန် သိတယ်။ မလေးစားလုပ်တဲ့အတွက် တိုက်တန် နတ်ဘုရားကို အပြစ်ပေးရမယ်။ ဘယ်လို ပေးရမလဲဆိုတာကို ဇုန်က တွေးတောနေတယ်။

မြေအောက်ကမ္ဘာမှ တာတားရောင် ဘီလူးကြီးများဖြစ်ကြတဲ့ 'ကောတို့ခံ'၊ 'ဘရိယာရီဟိုစ်'နဲ့ 'ဂိုင်းစ်'တို့ကို သူက ခေါ်လိုက်တယ်။ လူမိသီးယပ်စ်ကို ဖမ်းပြီး သံခြေကျင်းခတ်တယ်။ ပြီးတော့ 'ကော့ကေးဆပ်' တောင်ပေါ်က အမြင့်ဆုံးဖြစ်တဲ့ နက်မှောင်တဲ့ တောင်စောင်းမှာ ချည်နှောင်ထားဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ဘီလူးကြီး သုံးကောင်ဟာ ဇုန် အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြတယ်။

လေအေးတိုက်ခတ်မှုဒဏ်ကို ပရိမိသီးယပ်စ် ခံရသလို နေရဲ့ ဗူလောင်မှုကိုလည်း ခံရတယ်။ သူ့ အပြစ်ဒဏ်ဟာ တခြားသူတွေ ခံရတဲ့အပြစ်ဒဏ်ထက် သာလွန်တယ်။ ဇုန်က လင်းတတစ်ကောင်ကို လေလွှတ်ပြီး စားသောက်စေတယ်။ နေ့စဉ် သူ့အသည်းကို ဖဲ့ပြီး ထင်းတကို စားတယ်။

ဒီလိုအပြစ်ပေးခံရပေမယ့် ပရိမိသီးယပ်စ်က နောင်တ မရဘူး။ သူ့သားတွေအတွက် သူ လုပ်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ သူ့ကိုယ်ပေါ် ဆလတွေ တိုက်ခတ်နေတယ်။ နေရောင်ခြည်လည်း ကျရောက်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကောင်းကင်ဘုံက ကြားအောင် သူ ညည်းညူမှာ မထုတ်ဘူး။ ဇုန်ကလည်း သူ့ကို အစတုံးအောင် လုပ်ပစ်မှာ မထုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကြိုတင် တွေးတောတတ်သူ

ပရိမိသီးယပ်စ်ဟာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို သိထားသူ ဖြစ်တယ်။ ဒီအကြောင်းဖွင့်ပြောမှာကို ဇစ်က မလိုလားဘူး။ ဇစ်ဟာ သူ့ဖခင်ကို ဖယ်ရှားပြီး နေရာလူယူခဲ့သလို တခြားသူတစ်ယောက်ကလည်း ဇစ်ကို ဖယ်ရှားပစ်မှာ သူ သိနေတယ်။ တစ်နေ့တော့ ဇစ်ဟာ ပရိမိသီးယပ်စ်ကို ချည်နှောင်ထားတဲ့ သံကြိုးတွေကို ဖြုတ်ပေးလိမ့် မယ်။ လင်းတရဲ့ အစားခံရတဲ့ တောင်စောင်းက ပြန်ခေါ်ရလိမ့်မယ်။ အရှုံးမပေးတဲ့ တိုက်တန် နတ်ဘုရား ဖြစ်တဲ့ ပရိမိသီးယပ်စ်အား အိုလံပီယံတို့ရဲ့ ကောင်စီကို ခေါ်ရလိမ့်မယ်။

ပင်ဒိုရာ

တင်ကြိုစဉ်းစားတတ်တဲ့ 'ပရိမိသီးယပ်စ်'မှာ ညီတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့ကို 'အက်ပီမိသီးယပ်စ်'လို့ ခေါ်တယ်။ သူက တင်ကြို စဉ်းစားတတ်သူ မဟုတ်ဘူး။ နောက်မှ အကြံရသူဖြစ်တယ်။ သူဟာ ဉာဏ်ထိုင်းသလို အာရုံစူးစိုက်နိုင်သူ မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ ပရိမိသီးယပ်စ်က အက်ပီမိသီးယပ်စ်ကို သတင်းစကားပါးလိုက်တယ်။ ဇစ် နတ်မင်းကြီးက သူ့ကို လက်ဆောင်တွေ ပေးရင် သတိထားဖို့ ပြောတယ်။ အက်ပီမိသီးယပ်စ်က သတိပေးစကား ကြားရပေမယ့် အလေးမထားဘူး။ အဲဒါကြောင့် လူသားတွေဟာ ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုး မျိုးကို ကြုံတွေ့ကြရပြီး ပူပန်မှုတွေ ဖြစ်ကြရတယ်။

ဇစ်ဟာ လူသားတွေကို စိတ်ဆိုးနေတယ်။ သူ့ဆီက မီးကို နီးယူပြီး လူသားတွေကို ပေးတဲ့ တိုက်တန်မျိုးနွယ်တွေကိုလည်း စိတ်ဆိုးတယ်။ လူသားတွေကို ထိခိုက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သူ့အကြံ အောင်မြင်ဖို့ စဉ်းစားဉာဏ် မရှိတဲ့ တိုက်တန်နတ်ဘုရား

ဂရိ ဒဏ္ဍာရီ
ပင်မိရာ

အက်ပီမီသီးယပ်စ်ကို ဘယ်လို အသုံးချရမလဲဆိုတာ လေးလေး နက်နက် စဉ်းစားနေတယ်။

ဇုန် စဉ်းစားနေတော့ နတ်ဘုရားတွေ နေထိုင်တဲ့ အိုလံပပ်စ် တောင်ဟာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။

နတ်ဘုရားတွေရဲ့ လက်မှုကျွမ်းကျင်သူ 'ဟိုက်ဖိုက်စ်တပ်စ်' ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမပျိုကလေးသဏ္ဍာန် ကို ရွဲ့နဲ့ ထုလုပ်ဖို့ ဇုန်က တာဝန်ပေးတယ်။ ပေးတဲ့ တာဝန်ကို ယက်ဖိုက်စ်တပ်စ်က ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူစွာနဲ့ လက်ခံလုပ်ဆောင် တယ်။

ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမပျိုရုပ်ကလေးကို ရွဲ့နဲ့ထုလုပ်ပြီး နတ်ဘုရားနဲ့ နတ်ဘုရားမများ ရှေ့မှောက်ကို ဟိုက်ဖိုက်စ်တပ်စ်က ယူလာခဲ့တယ်။

နတ်ဘုရားအားလုံး ဟိုက်ဖိုက်စ်တပ်စ်ရဲ့အရုပ်ကို ကျက်သရေ နှိုအောင် လုပ်ပေးကြတယ်။ လှပအောင် ထပ်ပြီး မွမ်းမံပေးကြတယ်။ နတ်ဘုရား ဇုန်က မိန်းမပျိုကလေးမှာ အသက်ဝင်လာပြီး ခံစား ထတ်အောင်နဲ့ အမြင်အာရုံ ရအောင် လုပ်ပေးတယ်။ 'အေသင်နီ' နတ်ဘုရားက ပန်းနဲ့ သီကုံးထားတဲ့ အဝတ်အထည်တွေကို ဆင်မြန်း ထားတယ်။ အချစ်နတ်ဘုရားမဖြစ်တဲ့ 'ဟက်ဖရဒစ်တီ' က အမျိုးသမီးရဲ့ နှုတ်လုံးနဲ့နှုတ်ခမ်းမှာ ဆွဲဆောင်မှုအရည်အသွေးတွေ ထည့်ပေးတယ်။ နတ်ဘုရား ညီအစ်မ သုံးဖော်ဖြစ်တဲ့ 'ဂရေစ်' က လည်ဆွဲကို ဆွဲ ထားပြီး ခေါင်းပေါ်မှာ သရဖူကို ဆောင်းပေးတယ်။ ပန်းကုံးကိုလည်း ဆင်မြန်းပေးကြတယ်။ မိန်းမပျိုရဲ့ စကားပြောသံ ချိုသာညက်ညော အောင် နတ်ဘုရားများက လုပ်ဆောင်ပေးကြတယ်။ နတ်ဘုရားနဲ့ နတ်ဘုရားမများက သူ့အတွက် အမျိုးမျိုး လုပ်ဆောင်ပေးကြတဲ့

အတွက် သူ့အမည်ဟာ အစစအရာရာ ပြည့်စုံသူလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ 'ပင်ဒိုရာ'လို့ တွင်လာတော့တယ်။

ပင်ဒိုရာဟာ လှပသူတစ်ဦးဖြစ်လာတယ်။ သို့ပေမယ့် နတ်ဘုရားတွေ ကျက်သရေရှိသလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ နတ်ဘုရားများကို မြင်တွေ့ရရင် ကြည့်ညို လေးစားစိတ် ပေါ်ပေါက်လာစေတယ်။ ပင်ဒိုရာက လူသား မိန်းမပျိုတစ်ယောက်လို လှပတယ်။ သူ့ကို မြင်ရတော့ နတ်ဘုရား ဇစ်ဟာ တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးလိုက်တယ်။ ပင်ဒိုရာကို စေတမန် နတ်ဘုရား 'ဟာမီးခဲ' ထံ ခေါ်သွားစေတယ်။ ဟာမီးခဲက မြေပြင်ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ခရီးလမ်းမှန်သမျှ အကုန်သိတယ်။ သူ့ရဲ့ ကြီးကြပ်မှုနဲ့ ပင်ဒိုရာကို စေလွှတ်လိုက်တယ်။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းအဖြစ် အိုးကြီးတစ်လုံးလည်း ပေးလိုက်တယ်။

အက်ပီမီသီးယပ်စ်က နက်ရှိုင်းတဲ့ ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခုမှာ နေထိုင်တယ်။ တစ်နေ့တော့ သူ့ဟာ တိုက်တန်နတ်ဘုရားတွေ စွန့်ခွာသွားတဲ့ နန်းတော်ပျက်ရဲ့ ကျောက်တိုင်တစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်။ သူ့ဆီကို လာနေတဲ့ 'ပင်ဒိုရာ'နဲ့ 'ဟာမီးခဲ'ကို သူ မြင်နေရတယ်။ ဟာမီးခဲမှာ အတောင်ပံတွေ ရှိနေတဲ့အတွက် နတ်ဘုရားများရဲ့ စေတမန်ဖြစ်ကြောင်းကို သူ သိတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က မိန်းမပျိုကလေးဖြစ်တယ်။ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ ရှိတဲ့ သရဖူနဲ့ လှပတဲ့ အဝတ်အထည်တွေကို မြင်ရတော့ သူ့အဖို့ အံ့ဩဖွယ်ရာဖြစ်နေတယ်။ မိန်းမပျိုရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကလည်း ရွှေရောင်တောက်ပနေတယ်။ အက်ပီမီသီးယပ်စ်ဟာ ထိုင်နေရာက ထရပ်လိုက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေတယ်။ ဟာမီးခဲက လက်ကိုင်ပါတဲ့ အိုးကြီးတစ်လုံးကို ကိုင်ထားတယ်။

အက်ပီမီသီးယပ်စ်က အံ့ဩဝမ်းမြောက်တဲ့မျက်နှာနဲ့ မိန်းမပျိုကလေးကို ကြည့်နေတယ်။ ဒီလို ချောမောလှတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို

သူ မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်တယ်။ သူ့အနီးကို မိန်းမပျိုကလေး ဆောက်လာတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းနဲ့ မျက်လုံးမှာ ရှိနေတဲ့ အလှကို တွေ့လာရတယ်။ သူ့ဟာ ပိုပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လာလို့ ပြုံးရယ်လိုက်တယ်။

ဟာမီးခဲက သူ့ရှေ့မှာ လာပြီး ရပ်တယ်။ သူက ပြုံးနေတယ်။ အပြီးနောက်ကွယ်မှာ မကောင်းတဲ့ ကြံစည်မှုပါနေတယ်။ မိန်းမပျိုရဲ့ ဆက်ကို ဟာမီးခဲက တိုက်တန်ရဲ့ နူးညံ့တဲ့လက်ကြီးထဲကို ထည့်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“အို...အက်ပီမီသီးယပ်စ်၊ ဖခင် ဇစ်နတ်မင်းကြီးက ပြဿနာတွေကို သင်တို့နဲ့ ညှိနှိုင်းလိုတယ်။ သူ့ရဲ့ ကောင်းမွန်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒကို ပြသတဲ့အနေနဲ့ လှပတဲ့ နတ်ဘုရားမကလေးကို သင့်အဖော်အဖြစ် ဆေးအပ်ပါတယ်”

အက်ပီမီသီးယပ်စ်ဟာ အလွန်နဲ့အသွ ဖြစ်တယ်။ ဇစ်နတ်ဘုရား စေလွှတ်လိုက်တဲ့ မိန်းမပျိုကလေးကို မြင်လိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ သူတို့ တိုက်တန်နတ်ဘုရားတွေအပေါ် ဇစ်က စစ်ခင်းခဲ့တာတွေကို ချစ်သူပျောက်သွားတော့တယ်။ ကော့ကေးဆပ်တောင်အစွန်းက အမှောင်နဲ့ နေရာမှာ သူ့အစ်ကိုကို သံကြိုးနဲ့ ချည်နှောင်ထားတာကိုလည်း အမှတ်မရတော့ဘူး။ ဉာဏ်ပညာအရှိဆုံးဖြစ်တဲ့ သူ့အစ်ကိုရဲ့ သတိပေးမှုကိုလည်း သတိမရတော့ဘူး။ ပင်ဒိုရာလက်ကို သူက ဆွဲကိုင်လိုက်တယ်။ ပင်ဒိုရာကလွဲရင် သူ့အဖို့ အလေးထားစရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူး။

“ဒီအိုးဟာ အိုလံပပ်စ် နတ်ဘုရားတွေရဲ့ လက်ဆောင်ဖြစ်တယ်။ အိုးအတွင်းမှာ ပင်ဒိုရာရဲ့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ ပါတယ်” လို့ ဟာမီးခဲက ပြောပြတယ်။

အက်ပီမီသီးယပ်စ်ဟာ ရွှေရောင်အဆင်းရှိတဲ့ မိန်းမပျိုနဲ့အတူ ဥယျာဉ်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေမယ်။ မိန်းမပျိုကလေးက စမ်းရေထဲမှာ သူ့ရုပ်သွင်ကို ကြည့်နေတဲ့အခါမှာ အက်ပီမီသီးယပ်စ်က ငေးမောကြည့်နေမယ်။ နတ်ဘုရားတွေ စားတဲ့ သစ်သီးတွေကို ရှာဖွေဖို့ အစောင့်မရှိတဲ့ နေရာကို သွားကြမယ်။ သူတို့ဟာ အိုးကြီးကို လုံးဝ သတိမရကြတော့ဘူး။ မေ့နေကြတယ်။ အိုးကြီးအပေါ်မှာ သစ်ပင်တွေတောင် ဖုံးလွှမ်းလာတော့တယ်။ လူသားတွေကို မီးလက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် တောင်ရဲ့အစွန်းမှာ အပြစ်ဒဏ်ခံစားနေရတဲ့ အစ်ကိုကိုလည်း အက်ပီမီသီးယပ်စ် မေ့လျော့နေတော့တယ်။

ပင်ဒိုရာဟာ အသိဉာဏ်ရှိသူ မဟုတ်ဘူး။ တောက်ပတဲ့ နေရောင်ခြည်ရယ်၊ သူ့ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေရဲ့ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ အရောင်ရယ်၊ အက်ပီမီသီးယပ်စ် ဆွတ်ယူလာတဲ့ သစ်သီးတွေရဲ့ ချိုမြိန်တဲ့ အရသာရယ်လောက်ကိုသာ သိသူဖြစ်တယ်။ သူဟာ အသိဉာဏ်ရှိသူ မဟုတ်လေတော့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး နေရမယ့် ဆိုရင်တောင် နေနိုင်သူဖြစ်တယ်။

တစ်နေ့တော့ အက်ပီမီသီးယပ်စ်ဟာ မိန်းမပျိုရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး ဥယျာဉ်ထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်။ နက်ရှိုင်းတဲ့ ချိုင့်ဝှမ်းကို ဖြတ်ပြီး လူသားများနေထိုင်ရာ အိမ်တွေဆီကို လာခဲ့တယ်။ ဟာမီးစ် ထားခဲ့တဲ့ အိုးကြီးကိုတော့ သတိမမေ့ဘူး။ ရွှေရောင်အဆင်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ အိုးထဲမှာ ရှိနေတော့ အိုးကို သူတို့နဲ့အတူ ယူလာခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ လူသားတွေရဲ့ ဘဝဟာ ရှုပ်ထွေးမှု မရှိဘူး။ ရိုးရှင်းတယ်။ သူတို့ဘဝကိုလည်း ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု ရှိနေကြတယ်။ အရင်က ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ကိုင်ခဲ့ရပေမယ့် ပရိုမီသီးယပ်စ် ပေးတဲ့

မီးကြောင့် အခုတော့ ပင်ပန်းရကျိုးနပ်လာကြပြီဖြစ်တယ်။ သူတို့မှာ ထက်နက်ကိရိယာကောင်းတွေ ပိုင်ဆိုင်လာကြပြီ။ မြေကြီးကိုလည်း ထူးဆွန့်နိုင်တယ်။ အိမ်တွေလည်း ဆောက်နိုင်လာတယ်။ အိမ်ထဲမှာ မီးလှုံနိုင်တယ်။ လမ်းမမှာ ရှိတဲ့ ယစ်ပလွင်ပေါ်မှာ မီးထွန်းညှိထားနိုင်ကြပြီ ဖြစ်တယ်။

သူတို့ကို ကူညီတဲ့ မီးနတ်ဘုရား ပရိုမီသီးယပ်စ်ကို လူသားတွေက အကြီးအကျယ် လေးစားကြတယ်။ တိုက်တန် နတ်ဘုရားအားလုံးကိုလည်း လေးစားကြတယ်။ အဲဒီတော့ ကုလားမ ခြေထောက် ဒီသလို အရပ်ရှည်လှတဲ့ အက်ပီမီသီးယပ်စ် သူတို့ဆီလာတဲ့အခါ အားလုံးက ခရီးဦးကြိုပြုကြတယ်။ မိန်းမပျိုနဲ့ သူ့ကို သူတို့အိမ်တွေဆီ ဆောင်သွားကြတတ်။ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ သူ့အစ်ကိုပေးခဲ့တဲ့ အိမ်ကို ပင်ဒိုရာအား ပြသတယ်။ မီးကို မြင်ရတော့ ပင်ဒိုရာက သိမြောက်တဲ့အနေနဲ့ လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးတယ်။ အက်ပီမီသီးယပ်စ် ယူလာခဲ့တဲ့ အိုးကြီးကိုတော့ အိမ်အပြင်ဘက်မှာ ထားလိုက်တယ်။ လမ်းခရီးမှာ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း သယ်ခဲ့ရတော့ အိုးအဖုံးက ပျက်တော့မလို ဖြစ်နေတယ်။ သို့ပေမယ့် အိုးကို ဘယ်သူမှ အလေးမထားပြီး မကြည့်ကြဘူး။

ပထမတော့ ယောက်ျားတွေနဲ့ မိန်းမတွေက ပင်ဒိုရာရဲ့ လူပေတဲ့ အဝတ်အထည်တွေ၊ ရွှေရောင်တောက်ပနေတဲ့ သရဖူနဲ့ အိမ်ထဲတွေကို အံ့ဩဝမ်းမြောက်စွာ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ကြတယ်။ အမြတ်တနိုး ချီးမြှောက် ပြောဆိုကြတယ်။ အဲဒီလို ပြောဆိုကြရအောင် အက်ပီမီသီးယပ်စ်က ဦးဆောင်ပေးတယ်။ အက်ပီမီသီးယပ်စ်ရဲ့ အိမ်ထဲမှာ အားလုံးက လုပ်ကြတယ်။ ခဏကြာတော့ ယောက်ျားတွေက အထည်လုပ်ဖို့ ထွက်သွားကြတယ်။ ကွင်းထဲကို သွားသူသွား၊ သံကို

တူနဲ့ထုသုက ထု၊ အိမ်ဆောက်သူက ဆောက်ကြတယ်။ မိန်းမတွေကလည်း ချည်ငင်သူ၊ ရက်ကန်းရက်သူတွေက ရက်ကြတယ်။ အက်ပီမိသီးယပ်စ် ခေါ်လာတဲ့ မိန်းကလေးကို ချီးမွမ်းပြောဆိုကြတယ်။

အချိန်ကြာလာတော့ ပြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ပင်ဒိုရာကို မြောက်ပင် ပြောဆိုကြတဲ့အသံကို ကြားကြတဲ့အခါ ငိုနေတဲ့ မိန်းမက ငို၊ စိတ်ဆိုးတဲ့ မိန်းမက စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ကောက်သူက ကောက်လာကြတယ်။

သူတို့တစ်တွေ စပြီး ထိုင်နေကြတဲ့အခါ ဉာဏ်အရှိဆုံးဖြစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ပြောတယ်။

“တို့အကြောင်းကို တို့ ဘာလို့ မတွေ့ကြတာလဲ၊ တို့မှာ ရှိတာနဲ့ပဲ ရောင့်ရဲနေကြတယ်။ တိုက်တန်ရဲ့ ရွှေရောင်အမျိုးသမီး ယှဉ်လိုက်ရင် အခုတော့ တို့ဟာ ကြမ်းတမ်းသူ၊ စိတ်ကောင်း မရှိသူတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ တို့ယောက်ျားတွေက မိန်းမပျိုကလေးကို ချီးမွမ်းပြောဆိုနေ ကြတဲ့အသံကို တို့ မကြားချင်ဘူး။ တတ်နိုင်ရင် သူ့ကို သတ်တောင် ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်” လို့ နောက်တစ်ယောက်က ပြောလိုက်တယ်။ “ပင်ဒိုရာလို လှအောင် တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ” လို့ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ မိန်းမကို မေးကြတယ်။

“သူ့မှာ လှပတဲ့ အဝတ်အထည်တွေ ရှိတယ်။ လှပအောင် လုပ်တဲ့နည်းတွေကိုလဲ သိတယ်။ နတ်ဘုရားတွေက သူ့ကို သင်ထားကြတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အသားအရေက လှပနေတာ ဖြစ်တယ်။ သူ့ဆံပင်က ရွှေရောင်တောက်နေတာ ဖြစ်တယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းက နေတွေက နီမြန်းပြီး မျက်လုံးတွေက အရောင်တောက်နေတာ ဖြစ်တယ်။

လှပအောင် လုပ်တဲ့ နည်းတွေအားလုံး အက်ပီမိသီးယပ်စ် ယူလာတဲ့ အိုးကြီးထဲမှာ ရှိမယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

ဉာဏ်ရှိတယ်လို့ ယူဆထားကြတဲ့ မိန်းမက ဒီလို ပြောပေမယ့် ပထမတော့ တိတ်ဆိတ်နေကြတယ်။ ဘာမှ မပြောကြဘူး။ တစ်ယောက်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်တော့ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း လိုက်ပြီး ရပ်တယ်။ ပြီးတော့ တီးတိုးပြောကြတယ်။

“အက်ပီမိသီးယပ်စ် ထားခဲ့တဲ့ အိုးရှိတဲ့ နေရာကို သွားသင့်တယ်။ အိုးထဲမှာ ရှိတဲ့ အလှအပ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပင်ဒိုရာလို လှပအောင် လုပ်ကြမယ်လို့ တိုင်ပင်ကြတယ်”

မိန်းမတွေဟာ အဲဒီနေရာကို သွားကြတယ်။ လမ်းခရီးက အရအိုင်တစ်ခုမှာ သူတို့ရဲ့ပုံရိပ်ကို ကြည့်ကြတယ်။ သူတို့တစ်ကိုယ်လုံး ဆီရေနေတယ်။ ဆံပင်တွေကလည်း ရှုပ်ထွေးပြီး လက်မောင်းကြီးတွေက အဖုအထစ်တွေနဲ့ ကြီးမားလှတယ်။ ဒုက္ခရဲ့ အရိပ်အယောင် မျက်လုံးမှာ ပေါ်နေတယ်။ နှုတ်ခမ်းတွေက စိုးရိမ်စိတ်ကို ဖော်ပြနေတာ အထဲက သူတို့ရဲ့အရိပ်မှာ မြင်ကြရတယ်။ အဲဒီလိုမြင်တော့ သူတို့ဟာ မျက်မှောင်ကုပ်သွားကြတယ်။ မကြာမီမှာပဲ ရွှေရောင်မိန်းမပျိုကလေး လို့ သူတို့လည်း လှပလာတော့မယ်လို့ စူးရှအသံတွေနဲ့ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ပြောကြတယ်။

သူတို့ ဆက်သွားတဲ့အခါ ပင်ဒိုရာကို တွေ့ကြတယ်။ အက်ပီမိသီးယပ်စ်နဲ့အတူ ပန်းခင်းထဲမှာ သူ ကစားနေတယ်။ ခြေတံရှည်တဲ့ အက်ပီမိသီးယပ်စ်က သူ့အတွက် ပန်းတွေ ရှာပေးနေတယ်။ သူတို့ ဆက်သွားကြတော့ နောက်ဆုံးမှာ ပင်ဒိုရာရဲ့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ အညံ့ထားတဲ့ အိုးကြီးကို တွေ့ကြရတယ်။

အိုးဟာ ကြီးမားတဲ့ ကျောက်အိုးတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ အိုးပေါ်မှာ ငှက်ပုံလည်း ဆွဲထားဘူး။ ပန်းပွင့် ဒါမှမဟုတ် သစ်ပင် သစ်ကိုင်း တွေ ဆွဲထားတာလည်း မတွေ့ရဘူး။ အိုးက မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပခုံးလောက် မြင့်တယ်။ သူတို့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လှပနေအောင် လုပ်ပေးမယ့်ပစ္စည်းတွေ အိုးထဲမှာ လုံလုံလောက်လောက် ပါလိမ့်မယ် လို့ မိန်းမတွေက ယူဆကြတယ်။ သူ့ထက်ငါဦးအောင် အဲဒီပစ္စည်း တွေကို ရဖို့ စိတ်ကူးနေကြတယ်။

အစက လုံခြုံအောင် ပိတ်ထားခဲ့တဲ့ အပိတ်က နည်းနည်း ဟနေပြီး မိန်းမတွေက အဖုံးကိုဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားကြတော့ အိုးက သူ့ အလိုလို လဲကျသွားတယ်။ အိုးထဲမှာ ရှိတဲ့ အရာမှန်သမျှ အပြင်ကို ထွက်ကျလာတော့တယ်။

အဲဒီပစ္စည်းတွေက အနက်ရောင် မွဲပြာရောင်နဲ့ အနီရောင် ဖြစ်တယ်။ ပစ္စည်းတွေက တွားသွားနေသလို ပျံဝဲလည်း နေကြတယ်။ မိန်းမတွေ ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ပစ္စည်းတွေက နေရာအနှံ့ရောက်သွား တယ်။ သူတို့အပေါ်ကိုလည်း တွယ်ဖက်တက်ရောက်ကြတယ်။

အိုးကြီးဟာ နတ်ဘုရားဇုန်ရဲ့ မကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ ပြုလုပ်ထား တာ ဖြစ်တယ်။ မိန်းမတွေ ထင်မှတ်ထားသလို အိုးထဲမှာ မန္တန်တွေ၊ အလှအပဲ ပစ္စည်းတွေ ရှိမနေဘူး။ ဘေးဒုက္ခနဲ့ ပူပန်မှုသာ ရှိနေတယ်။ အိုးကို မဖွင့်ရသေးမီမှာပဲ မိမိကိုယ်မိမိ စဉ်းစားသုံးသပ်ခြင်းဆိုတဲ့ ဒုက္ခတစ်ခုက သူတို့ဆီ ရောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်တယ်။ သူတို့ရဲ့ ရုပ်သွင်ကို မြင်တွေ့ရပြီး ရွှေရောင်မိန်းမပျိုရဲ့ အလှအပ အပေါ်မှာ မနာလိုမှု ဖြစ်ခဲ့ကြရတယ်။

အိုးထဲက နောက်ထပ်ထွက်လာတဲ့ အရာတွေက နာမကျန်း ဖြစ်မှု၊ စစ်မက်ဖြစ်ပွားမှုနဲ့ မိတ်ဆွေချင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှုသာဖြစ်တယ်။

အိုးထဲက အရာတွေဟာ နေရာအနှံ့ရောက်သွားသလို အိမ်တိုင်းစေ့ စည်းဝင်ရောက်သွားကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့ တိုက်တန်နတ်ဘုရား အက်ပီမီသီးယပ်စ်ဟာ ပင်ဒိုရာအတွက် ပန်းတွေ ဆောက်နေဆဲ ဖြစ်တယ်။

ပင်ဒိုရာက ကစားရတာ ပျင်းနေမလားဆိုပြီး သူက ခေါ်လိုက် တယ်။ ပြီးတော့ လူသားတွေရဲ့အိမ်ထဲ ဝင်ရောက်သွားတယ်။ အိမ်နား ဆောက်တော့ မြေပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ငိုနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဆွဲရတယ်။ သူ့ယောက်ျားက ရုတ်တရက် စိတ်ဆိုးပြီး ရိုင်းရိုင်း မိုင်းမိုင်း ဆက်ဆံတယ်။ သူ့ ရှေ့မှာပဲ အိမ်တံခါးကို ပိတ်လိုက်တယ်။ သူ့နားမလည်တဲ့နာကျင်မှုနဲ့ ငိုယိုနေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကိုလည်း ဆွဲရတယ်။ အရင်က အေးအေးဆေးဆေး ခွဲဝေသုံးစွဲနေကျပစ္စည်း တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ရန်ဖြစ်နေကြတာကိုလည်း တွေ့ရတယ်။

အက်ပီမီသီးယပ်စ်က အိမ်တိုင်းစေ့ ဝင်ရောက်ပြီး ပြောတယ်။ “ကျွန်ုပ်ဟာ သင်တို့ကို မီးလက်ဆောင် ပေးတဲ့ ပရိုမီသီး သစ်ခဲရဲ့ ညီပါ” လို့ ပြောတယ်။

လူတွေက သူ့ကို လက်ခံကြိုဆိုမှု မပြုကြတော့ဘူး။ “ပရိုမီသီးယပ်စ်နဲ့ သင် ဘယ်လိုတော်စပ်တယ်ဆိုတာ တို့ သိတုန်း။ သင်ဟာ ကုလားမခြေထောက်အပေါ်မှာ ရပ်နေတဲ့ လူမိုက် အစီအစဉ်လို့ပဲ သိတယ်” လို့ ပြောကြတယ်။

သူ့ကို အရိုအသေပေးခဲ့ကြသူတွေက အခုတော့ မျက်နှာထား ချင်းချင်းနဲ့ ကြည့်ပြီး အေးစက်မာကျောတဲ့ စကားလုံးတွေ သုံးနှုန်း ခြင်းဆိုလာကြတယ်။ ဒီတော့ အက်ပီမီသီးယပ်စ် စိတ်ဒုက္ခရောက် တယ်။ သူဟာ အိမ်တွေကို မသွားတော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့တယ်။

ဆိတ်ငြိမ်တဲ့ နေရာတစ်ခုကို ရောက်တော့ နားဖို့ သူ ထိုင်လိုက်တယ်။
ပင်ဒိုရာကိုလည်း မမြင်ရတော့ဘူး။ အဲဒီတော့မှ ဉာဏ်ရှိသူ ပရိမိ
သီးယပ်စ်ရဲ့ စကားသံတွေကို ကြားယောင်လာတော့တယ်။

“ဇစ် ပို့လွတ်လိုက်တဲ့ လက်ဆောင်မှန်သမျှ လက်မခံပါနဲ့”
ဆိုတဲ့ စကားသံတွေကို ကြားယောင်လာတော့တယ်။

အဲဒီနေရာက သူ ထပြီး ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ ပင်ဒိုရာက သူ
ဘာသာ ကစားရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ စိတ်မပြည့်တဲ့ အက်ပီမီသီး
ယပ်စ်ဆီကို နောင်တ၊ရမှုနဲ့ ကြောက်ရွံ့မှုတွေ ဝင်လာခဲ့တယ်။ သူ
လျှောက်သွားနေစဉ် လဲကျသွားတော့ တောင်စောင်းတစ်ခုကနေ
ပင်လယ်ထဲကို ထိုးကျသွားတော့တယ်။ နံလှ၊ အ၊လှတဲ့ အက်ပီမီသီး
ယပ်စ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ရေထဲမှာ မြောပါသွားတယ်။

ပင်ဒိုရာနဲ့အတူ လူသားကမ္ဘာကို ယူလာတဲ့ ပစ္စည်းအားလုံး
အိုးထဲက အပြင် ထွက်မကျခဲ့ဘူး။ လှပတဲ့ သက်ရှိပစ္စည်းတစ်ခု အိုး
ထဲမှာ ရှိနေတယ်။ အဲဒါက မျှော်လင့်ချက်ဖြစ်တယ်။ အိုးနှုတ်ခမ်းမှာ
ကပ်ပြီး ရှိနေတယ်။

တစ်နေ့တော့ အိုးကြီးအောက်မှာ ငိုနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
ဟာ မျှော်လင့်ချက်ကို တွေ့သွားတယ်။ အဲဒီအရာကို လူသားတွေရဲ့
အိမ်တွေဆီ ယူသွားတယ်။ မျှော်လင့်ချက်ကြောင့် သူတို့ ဒုက္ခတွေဟာ
တစ်နေ့မှာ ကုန်ဆုံးသွားမယ်ဆိုတာ သိလာရတယ်။ ဘေးဒုက္ခနဲ့
ကြုံတွေ့နေကြပေမယ့် သူတို့တက်ကြွလာတယ်။ ပျော်ရွှင်သာယာ
မှုကို မျှော်မှန်းနိုင်လာတယ်။ မျှော်လင့်ချက်ဟာ အိုးနှုတ်ခမ်းထဲ
သူတို့ရဲ့ အိမ်ထဲ ဝင်ရောက်သွားတယ်။

တောက်ပတဲ့ နေရောင်ခြည်နဲ့ လှပတဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေကိုသာ
သိတဲ့ ပင်ဒိုရာဟာ ကစားမြဲ ကစားလျက် ရှိတယ်။ သူ့ကို မြင်တဲ့

သူတိုင်းက သူ့အလှကိုပဲ မြင်ကြတယ်။ အခုတော့ သူဟာ လူသား
တွေအိမ်က ဝေးကွာလာခဲ့ပြီ။ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အက်ပီမီသီး
ယပ်စ်လည်း မရှိတော့ဘူး။

ဟိုက်ဖိုက်စ်တပ်စ်ဟာ သူ့လက်နက်ကိရိယာတွေ ထားခဲ့ပြီး
ပင်ဒိုရာကို ရှာဖွေဖို့ ထွက်လာခဲ့တယ်။ တွေ့တော့ ပင်ဒိုရာကို
အိုလံပပ်စ်တောင်ကို ပြန်ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ဇစ်နတ်မင်း အလိုရှိတဲ့
အခါ လူသားကမ္ဘာကို တစ်ခါတစ်ရံ သွားရတာက လွဲလို့ ပင်ဒိုရာ
ဟာ သူ့ရဲ့ ကြေးဝါရောင်အိမ်ထဲမှာ နေထိုင်လျက် ရှိတယ်။

ဒိမိတာ

တစ်နေ့တော့ 'ကရိုနပ်စ်'နဲ့ 'ရီယာ'တို့ရဲ့ သမီးဖြစ်တဲ့ နတ်ဘုရားမ 'ဒိမိတာ'ဟာ လူသားတွေရဲ့ စိုက်ကွင်းထဲသွားပြီး သီးနှံတွေ သီးပွင့်အောင်မြင်လာအောင် လုပ်ပေးတယ်။ အဲဒီလို သွားနေစဉ်မှာ ငိုကြွေးသံတစ်ခုဟာ ပင်လယ်ပြင်က နေပြီး တောင်အထပ်ထပ်က ကျော်ကာ သူ့ဆီ ရောက်လာတယ်။ ငိုကြွေးသံကို ကြားလိုက်တော့ သူ့နှလုံးသားဟာ တုန်လှုပ်လာတယ်။ ဒီအသံဟာ သူ့ရဲ့ သမီးပို 'ပါဆီဖနီ'ရဲ့ အသံဖြစ်တယ်။

ဒိမိတာဟာ စိုက်ကွင်းတွေထဲကနေပြီး 'စိစလီ'ကို ပြေးသွားလိုက်တယ်။ 'အင်နာ'မှာ ရှိတဲ့ စိုက်ကွင်းတွေကိုလည်း သွားတယ်။ အဲဒီအရပ်မှာ သူ့သမီး ပါဆီဖနီကို ထားခဲ့တယ်။ ဒေသအနှံ့ရှာပေမယ့် ပါဆီဖနီကို လုံးဝ မတွေ့ရဘူး။ သူ့သမီးနဲ့အတူ ကစားနေကြတဲ့ မိန်းမပျိုကလေးတွေလည်း မရှိကြတော့ဘူး။ သူ့နဲ့တွေ့တဲ့သူတွေက သမီး ပါဆီဖနီရဲ့အကြောင်း မေးမြန်းတယ်။ မိန်းမပျိုကလေးတွေ ပန်းခူးပြီး ကစားနေကြတာကို တချို့က မြင်လိုက်ကြပေမယ့် သူ့သမီးဟာ ဘာကြောင့် ငိုကြွေးတယ်၊ ဘယ်ဆီကို ရောက်သွားတယ် ဆိုတာကိုတော့ ဒိမိတာကို ပြောမပြနိုင်ကြဘူး။

ဒီမိတာကို ပြောပြနိုင်သူ တစ်ဦးတော့ ရှိတယ်။ သူက စမ်းချောင်းနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ နတ်ဘုရားမငယ်တစ်ဦးဖြစ်တယ်။ ဒီမိတာရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ သူဟာ စမ်းရေအသွင် ပြောင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်လို့ ဘာမှ ပြောမပြနိုင်တော့ဘူး။ သူ့ရဲ့သမီး ဘယ်ရောက်သွားတယ်၊ ဘယ်သူက ခေါ်ဆောင်သွားတယ်ဆိုတာ ပြောမပြနိုင်ပေမယ့် ပါဆီဖနီရဲ့ ခါးမှာ ပတ်ထားခဲ့တဲ့ အဝတ်စတစ်စကို သူ ယူထားလိုက်လို့ ရေထဲမှာ ကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကိုတော့ ပြသနိုင်တယ်။

စမ်းချောင်းထဲမှာ အဝတ်စကို တွေ့လိုက်ရတော့ သူ့သမီးကို တစ်ယောက်ယောက်က ဇွတ်အတင်း အဓမ္မ ခေါ်ဆောင်သွားတယ် ဆိုတာ ဒီမိတာက သိလိုက်ရပြီ ဖြစ်တယ်။ တောက်လောင်နေတဲ့ 'အက်တ်နာ'က မီးနဲ့ သူ့မီးတိုင်ကို ထွန်းညှိပြီး ကိုးရက်နဲ့ ကိုးညှတိုင်တိုင် မှောင်မှိုက်နေတဲ့ ကမ္ဘာအနှံ့ သူ့သမီးကို ရှာဖွေတယ်။

မည်းမှောင်နေတဲ့ တောင်မြင့်မြင့် တစ်ခုပေါ်မှာ ဒီမိတာနဲ့ လနတ်ဘုရားမ 'ဟက်ကတီ'တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံရတယ်။ လနတ်ဘုရားမလည်း ပါဆီဖနီရဲ့ အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံကို ကြားလိုက်တယ်။ ဒီမိတာ ပူဆွေးသောကရောက်နေတာကို မြင်ရတော့ သူလည်း စိတ်မကောင်းဘူး။ သတင်းရဖို့အတွက် 'ဟီးလီယို' နေနတ်ဘုရားဆီကို သွားသင့်ကြောင်း သူက အကြံပေးလိုက်တယ်။ တောက်ပတဲ့ ဟီးလီယိုဟာ နတ်ဘုရားတွေ အားလုံးအတွက် စောင့်ကြည့်ပေးသူဖြစ်တယ်။ သူ့သမီးကို ဇွတ်အတင်းခေါ်ဆောင်သွားသူဟာ ဘယ်သူဖြစ်ကြောင်း မေးကြည့်ဖို့ လနတ်ဘုရားမ 'ဟက်ကတီ'က ပြောပြတယ်။

ဒီမိတာကလည်း သူ့အကြံပေးတဲ့အတိုင်း ဟီးလီယိုဆီကို သွားတယ်။ ဟီးလီယိုက စိတ်မရှည်တော့တဲ့ မြင်းတွေ ရှေ့မှာ ရပ်နေတယ်။ မြင်းတွေက နေကို မိုးကောင်းကင်မှာ ဖြတ်ဆွဲသွားဖို့

အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပြီ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့အရာအားလုံးကို မြင်နိုင်တဲ့ ဟီးလီယိုကို ဒီမိတာက မေးမြန်းလိုက်တယ်။ သူ့သမီး ပါဆီဖနီကို အတင်းဆွဲပြီး ခေါ်သွားသူဟာ ဘယ်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြဖို့ မေးမြန်းလိုက်တယ်။

ဟီးလီယိုကလည်း ဖုံးကွယ်မနေဘူး၊ ပြောလိုက်တယ်။

“ကျက်သရေရှိတဲ့ ဒီမိတာ၊ မြေအောက်ကမ္ဘာရဲ့ ဘုရင်ဖြစ်တဲ့ နက်မှောင်တဲ့ အသားအရောင်ရှိတဲ့ 'ဟာဒက်စ်' က သင့်ရဲ့သမီးကို ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အလင်းရောင် မရောက်နိုင်တဲ့ နိုင်ငံမှာ သူ့ရဲ့မိဖုရားအဖြစ် ပြုလုပ်ဖို့ ပါဆီဖနီကို ခေါ်ယူသွားခြင်း ဖြစ်တယ်”

နေရထားကို ဆွဲပြေးလိုလှပြီဖြစ်တဲ့ သူ့မြင်းတွေဟာ စိတ်မရှည်တော့တဲ့ အသွင်နဲ့ ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါဖြစ်ပြီး နှာခေါင်းက လေကို မှုတ်ထုတ်နေတယ်။ ဟီးလီယိုက ရထားပေါ် ခုန်တက်လိုက် တယ်ဆိုရင်ပဲ ရထားဟာ လျှပ်စီးလက်သလို မြန်ဆန်တဲ့ အဟုန်နဲ့ ဆွက်သွားတော့တယ်။

သူ့ဆန္ဒ မပါဘဲ ပါဆီဖနီကို ခေါ်ဆောင်သွားတာဟာ နတ်ဘုရားစုစ်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ရလိုသာ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဒီမိတာ သိလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူဟာ အိုလံပီယံတွေရဲ့ နတ်သဘင် အစည်းအဝေးကို မသွားဘဲ နေလိုက်တယ်။ ကိုင်ဆောင်ထားတဲ့ မီးတိုင် ထိုးလည်း ငြိမ်းသတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နတ်ဘုရားမတွေ ဝတ်တဲ့ ဒီဆည်ကိုလည်း ချွတ်ပစ်လိုက်တယ်။ သူ့သမီး ပျောက်ဆုံးသွားလို့ စိတ်ညစ်ပြီး ကမ္ဘာမြေအနှံ့ လျှောက်သွားနေတော့ သူဟာ လူသားတွေရဲ့ သီးနှံတွေ အောင်မြင်အောင်လုပ်ပေးတဲ့ နတ်ဘုရားမ အဖြစ် ဆောင်ရွက်မပေးနိုင်တော့ဘူး။ အရင်လုပ်နေကျ အလုပ်တွေကို အစီအမံမှ သူ မဟုတ်တော့ဘူး။

မြေအောက်ကမ္ဘာရဲ့ ဘုရင်ဖြစ်တဲ့ ဟာဒက်စ် ခေါ်မသွားခင်က ပါဆီဖနီဟာ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာရဲ့ သမီးများဖြစ်ကြတဲ့ နတ်ဘုရားမကလေးတွေနဲ့ အင်နာကွင်းထဲမှာ ကစားနေခဲ့တယ်။ နွေဦးရာသီမှာ ပွင့်တဲ့ ပန်းတွေကို သူတို့ ဆွတ်ခူးကြတယ်။ ပန်းတွေကို လှည့်လည် ဆွတ်ခူးနေစဉ်မှာ ဘဲငန်းတွေ သီချင်းဆိုနေကြတဲ့ ရေကန်တစ်ခုကို တွေ့ကြရတယ်။

လျှို့ဝှက်နံ့နားမှာ အံ့ဖွယ်ပန်းပင်တစ်ပင် ပေါက်ရောက်နေတယ်။ ပန်းရဲ့ရနံ့က ပန်းပေါင်းတစ်ရာ စုပေါင်းထားသလို မွှေးကြိုင်တယ်။ ဒီပန်းကို ရလိုက်ရင် တခြားသူတွေထက် ထူးခြားမှာပဲဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ ပန်းခူးဖို့ ပါဆီဖနီက သွားလိုက်တာဖြစ်တယ်။

မြေအောက်ကမ္ဘာရဲ့ ဘုရင်ဖြစ်တဲ့ ဟာဒက်စ်က ပန်းပွင့်ကို အဲဒီနေရာမှာ ပွင့်အောင် လုပ်ထားတယ်ဆိုတာ ပါဆီဖနီ မသိခဲ့ဘူး။ ပန်းပွင့်ကို မြင်ရရင် ဆွတ်ခူးဖို့ လျှို့ဝှက် လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ သိလို့ ဟာဒက်စ်က လုပ်ခဲ့တာဖြစ်တယ်။

ပါဆီဖနီက ပန်းခူးဖို့ ခါးကို ညွတ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သံရထားပေါ်က နက်မှောင်တဲ့ အသားအရောင်ရှိတဲ့ ဟာဒက်စ်ဟာ မိန်းမပျိုကလေးကို ခါးမှဆွဲယူကာ သူ့နံ့နားမှာထိုင်စေပြီး လျှို့ဝှက်က ရထားကို အလျင်အမြန် မောင်းထွက်ပြေးသွားတယ်။ 'ဆိုင်ယိမ်း' လို့ ခေါ်တဲ့ နတ်ဘုရားမကလေးက ပါဆီဖနီကို ကယ်ဖို့ကြိုးပမ်းတယ်။ ဒါကြောင့် ခါးစီးပဝါကလေးကို သူ ရခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

ပထမတော့ ပါဆီဖနီက သူ့ပန်းတွေ လွင့်ကျကုန်လို့ အော်လိုက်တယ်။ နောက်မှ သူ့ကို အတင်း ခေါ်ယူသွားခြင်း ခံရတာ သိလို့ အော်ဟစ်ငိုကြွေးတယ်။ သူ့အမေကို ခေါ်ပြီး ငိုကြွေးတဲ့ အသံဟာ မြင့်မားတဲ့ တောင်တွေအပေါ်က ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ပြီး

ခင်လယ်ပြင်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ သမုဒ္ဒရာရဲ့ သမီးပျိုကလေးတွေ အထိတ်လန့်လွန်းလို့ ပင်လယ်ရဲ့ နက်ရှိုင်းတဲ့အောက်ခြေထိအောင် ခုန်လျှိုးသွားကြတယ်။

နက်မှောင်တဲ့ မြင်းကြီးတွေ က,ထားတဲ့ သူ့ရဲ့သံရထားကြီးနဲ့ ဟာဒက်စ်ဟာ သူ ဖန်ဆင်းထားတဲ့ လျှို့ကို ထိုးဖောက်ပြီး မြေအောက်ကမ္ဘာကို ဆင်းသွားတော့တယ်။ ပြီးတော့ 'စတစ်'မြစ်ကို ဖြတ်ကူး ထိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ပလ္လင်ဘေးရောက်သွားမှ ရထားကို ရပ်လိုက်တယ်။ သူ့မြောနေတဲ့ ဒီမီတာရဲ့သမီး ပါဆီဖနီကို နက်မှောင်တဲ့ ပလ္လင်ပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်အခါက စတင်ပြီး ဒီမီတာဟာ လူသားတွေရဲ့ စိတ်ကွင်းတွေထဲက သီးနှံတွေ ဖူးပွင့်လာအောင် လုပ်မပေးတော့ဘူး။ သီးနှံပင်တွေ ပေါက်ရောက်တဲ့ နေရာမှာ ပေါင်းပင်တွေပဲ ပေါက်လာ တော့တယ်။ အစားအစာ မရှိရင် လူသားတွေဟာ မကြာခင်မှာပဲ အတော်ဘေးနဲ့ ကြုံတွေ့ကြရတော့မယ့် ဒီအရေးကို တွေးပြီး လူသားတွေဟာ စိုးရိမ်လာကြတယ်။

ဒီမီတာ ကမ္ဘာမြေအနှံ့ လျှောက်သွားနေတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ လျှောက်ဆုံးသွားတဲ့ သမီး ပါဆီဖနီပဲ ရှိတယ်။ တစ်နေ့တော့ လမ်းအောက်မှာ ရှိတဲ့ ရေတွင်းတစ်ခုအနားမှာ ထိုင်နေတယ်။ သူ့ဆီ ပြန်လာ တော့မှာ မဟုတ်တဲ့ သမီးရဲ့အကြောင်းကိုပဲ တွေးတောနေတယ်။

မိန်းမပျိုကလေး လေးယောက် သူ့ဆီကို လာနေကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ နုပျိုမှုနဲ့ ကျက်သရေရှိမှုကို မြင်ရတော့ သူ့သမီးကို ပိုပြီး သတိရလာတယ်။ ကြေးဝါရောင် ရေအိုးတွေကို ပိုက်ပြီး မိန်းမပျို ကလေးများဟာ သူ့ဆီကို တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာကြတယ်။ ဒီတာ ထိုင်နေတဲ့ ဘေးက ရေတွင်းကို လာခဲ့ကြတာဖြစ်တယ်။

နတ်ဘုရားမကို မိန်းမပျိုကလေးတွေက အဘွားအိုတစ်ယောက် စိတ်သောက ရောက်ပြီး လာထိုင်နေတာလို့ ထင်မှတ်နေကြတယ်။ ဒီမိတာရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့သွင်ပြင်နဲ့ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖြစ်နေပုံကို မြင်တွေ့ကြရတယ်။ ရေအိုးထဲ ရေဖြည့်နေစဉ် သူတို့က ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ စကားပြောကြတယ်။

“မြို့မှာမနေဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ လာနေတာလဲ အမေ” လို့ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်က မေးလိုက်တယ်။

“အိမ်ကို ဘာလို့ ပြန်မသွားတာလဲ၊ နေစရာ မရှိလို့လာ အမေ နေမယ်ဆိုရင် ကြိုဆိုမယ့် အိမ်တွေ မြို့ထဲမှာ အများကြီး ရှိပါတယ်” လို့ ပြောကြတယ်။

ဒီမိတာဟာ စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်။ မိန်းမပျိုကလေးတွေဟာ ငယ်ရွယ်သူတွေဖြစ်ကြပြီး ကြင်နာတဲ့စိတ်နဲ့ ရိုးရိုးသားသား ပြောနေကြတဲ့အတွက် စိတ်ထိခိုက်ရတာ ဖြစ်တယ်။ သူကလည်း ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“အမေ ဘယ်သွားရမှာလဲ၊ အမေ့ရဲ့အိမ်သားတွေက အထဲရောက်နေကြတယ်။ အမေ့အနားမှာ လာပြီး ဂရုစိုက်မယ့်သူ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မရှိဘူး”

“ဒီနယ်မြေမှာ မင်းသားတွေ ရှိပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ကလေးတွေကို ထိန်းကျောင်းပေးမယ်ဆိုရင် အမေ့ကို သူတို့အိမ်မှာ ခေါ်ထားမှာပါ” လို့ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်က ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်မရဲ့ဖခင်ဖြစ်တဲ့ မင်းသား ‘ကလီယိုစ်’ မှာလဲ ကလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့မိခင် ‘မက်တာနိုင်ရ’ က မျက်နှာ မြင်ပြီးတာ မကြာသေးဘူး၊ ကလေးငယ်ကလေး ‘ဒီမိုဖွန်’ ကို အမေ့

ညဏ်ပညာရှိသူတစ်ဦးက ထိန်းကျောင်းပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ မိခင်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မှာပါ” လို့ ဆက်ပြောတယ်။

မိန်းမပျိုကလေးတွေ ကြည့်ရတာ ကျက်သရေရှိပြီး ငယ်ရွယ် နုပျိုသူတွေ ဖြစ်လေတော့ သူ့သမီး ပါဆီဖန်နီရဲ့အသွင် မြင်ပါတယ်။ သူတို့နဲ့အတူနေရင် စိတ်ချမ်းသာမှု ရလိမ့်မယ်လို့ သူ ထင်တယ်။ သူ လိုက်ပြီး ကလေးထိန်းအဖြစ် လုပ်ဆောင်ဖို့ ချက်ချင်းပဲ သူတို့ အမေကို အမေးခိုင်းလိုက်တယ်။

သူတို့ အိမ်ကို အလျင်အမြန် ပြန်သွားကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဆံပင်တွေက ပန်းပွင့်တွေလိုပဲ လေထဲမှာ ဝဲနေတယ်။ သနားကြင်နာမှု နှိုတဲ့ မိန်းမပျိုကလေးတွေရဲ့ နာမည်ကိုလည်း သူ အမှတ်ရနေတယ်။ “ကောလစ်ဒိုက်”၊ “ကလေးဆီဒိုက်”၊ “ဒီမို”နဲ့ “ကောလစ်သို” တို့ဖြစ်ကြတယ်။ သူတို့အမေဆီကို သွားပြီး ‘ဒီဆို’ အမည်ရှိတဲ့ ဧည့်သည်မိန်းမကြီးရဲ့အကြောင်းပြောကြတယ်။ ကလေးငယ်ကို ကြင်နာပြီး ညဏ်ပညာရှိတဲ့ ကလေးထိန်းတစ်ယောက်အဖြစ် လုပ်နိုင်မယ့်အကြောင်း ထည်း ပြောပြကြတယ်။

မက်တာနိုင်ရဟာ ဧည့်သည်ကို ကြိုဆိုဖို့ လဲလျောင်းနေရာက ဆလိုက်တယ်။ တံခါးဝမှာ တွေ့ရတဲ့ ခန့်ညားတဲ့ ဧည့်သည်ရဲ့ သွင်ပြင်ကို မြင်လိုက်ရတော့ သူ့မှာ ကြည့်ညိုလေးစားစိတ်တွေ ပေါ်လာတယ်။

“ဒီမိတာ ထိုင်ဖို့ နေရာကောင်းကောင်း ပေးပေးမယ့် သူက ဆိုင်းဘူး။ ခပ်နိမ့်နိမ့် ထိုင်ခုံတစ်ခုံမှာပဲ ဝင်ထိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ‘သင်တို့အားလုံး နတ်ဘုရားများရဲ့ ကောင်းချီးပေးမှု ရပါစေ’ လို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်တယ်။

“စိတ်သောကကြောင့် အိမ်က ထွက်ခဲ့ပြီး လျှောက်သွားနေ တာလား” လို့ မက်တာနိုင်ငံရက နတ်ဘုရားမကို မေးလိုက်တယ်။ “ကျွန်မတို့ရဲ့ မျှော်လင့်မှုနဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ကလေးငယ် ‘ဒီမိုဖွန်’ကို ထိန်းကျောင်းပေးမယ်ဆိုရင် ဒီအိမ်မှာ ရှိသမျှ အရာအားလုံး သင် ရနိုင်မှာဖြစ်တယ်” လို့ ပြောတယ်။

ကလေးကို ဒီမိတာရဲ့ ရင်ခွင်မှာ ထည့်ထားလိုက်တယ်။ သူ ကလေးကို ပွေ့ဖက်ထားလိုက်တယ်။ ကလေးငယ် ဒီမိုဖွန်က မော့ ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ ဒီမိတာရဲ့ အကြင်နာစိတ်တွေက အိမ်သားများနဲ့ ကလေးငယ်အပေါ် လွှမ်းမိုးသွားတယ်။ ဒီမိတာရဲ့ ထိန်းကျောင်းမှုကြောင့် ကလေးငယ်ရဲ့ ခွန်အားဖွံ့ဖြိုးပြီး ရုပ်ရည်လည်း ချောမောလာတယ်။ ကလေးကို နတ်ဘုရားကလေးလိပ် စောင့်ရှောက် ပေးတယ်။ နတ်သုဒ္ဓါလည်း ကျွေးမွေးတယ်။ ညကျတော့ ကလေးကို မီးဖိုတွေနဲ့ ဝိုင်းပေးထားတယ်။ ဒီလုပ်ပေးတာက နတ်ဘုရားတွေလို ထာဝရ အသက်ရှင်နေအောင် ဖြစ်တယ်။

တစ်ညတော့ မက်တာနိုင်ငံရက သူ လဲလျောင်းနေတဲ့ အခန်း ထဲကနေပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ ကလေးထိန်းက ဒီမိုဖွန်ကို ခေါ်သွားပြီး မီးဖိုတွေ ဝိုင်းထားတဲ့နေရာမှာ ချထားလိုက်တာကို မြင်လိုက်တယ်။ မက်တာနိုင်ငံရက မီးဖိုတွေ ရှိရာကို ပြေးသွားပြီး ကလေးကို ဆွဲခေါ် လိုက်တယ်။

“ဒီမိုဖွန် ငါ့သား၊ ဒီသူစိမ်း မိန်းမက သင့်ကို ဘာလုပ်လိုက် သလဲ၊ သူ့ကို ကလေးထိန်းခိုင်းမိတာ မှားပါပြီ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီမိတာက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“မိုက်လှချေလား၊ သေခြင်းတရားနဲ့ မကင်းတဲ့ အသင်လူသား၊ ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုးကို ကြိုတင်မမြင်နိုင်တဲ့ လူသား၊ နတ်ဘုရား

တွေလို သေခြင်းကင်းတဲ့ကလေး ဖြစ်လာဖို့ မင်းလုပ်လိုက်တဲ့အတွက် လွဲသွားရပြီ မက်တာနိုင်ငံရ၊ မင်းဟာ တကယ်ပဲ မိုက်မဲလှသူဖြစ်တယ်။ ကလေးဟာ ငါ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နေခဲ့တဲ့အတွက် ငါ့ကိုလဲ ချစ်ခင်လာ ခဲ့တယ်။ နတ်ဘုရားတွေက ပေးဆောင်နိုင်တဲ့ အရာကို ငါ ပေးဖို့ စီစဉ်ခဲ့တယ်။ သူ့ကို ထာဝရ နုပျိုနေပြီး သေဆုံးမသွားအောင် လုပ် ပေးနိုင်မှာဖြစ်တယ်။ အခုတော့ သွားပါပြီ၊ သူဟာ ဂုဏ်သရေရှိသူ တစ်ဦးတော့ ဖြစ်လာပေလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အိုခြင်းနဲ့ သေခြင်းတရား တို့တော့ ရှောင်ရှားနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။”

အိုမင်းရင့်ရော်တဲ့ ရုပ်သွင်ပြင်ဟာ ဒီမိတာထံက ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ပြီ။ သူ့ကို လှပမှုနဲ့ ကြွိုင်မှုရှိသူတစ်ဦးအဖြစ် မြင်တွေ့ကြ ရတယ်။ သူ့ရဲ့ခြုံထည်က နတ်ဘုရားမတွေရဲ့ရနံ့ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရောင်တောက်ပမှုကြောင့် အခန်းတစ်ခန်းလုံး ထိန်လင်း နေတယ်။ မက်တာနိုင်ငံရက နှုတ်ဆိတ်ပြီး တုန်လှုပ်နေတယ်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ချထားတဲ့ ကလေးကို ကောက်ယူဖို့တောင် သတိ မရတော့ဘူး။

ဒီမိုဖွန်ရဲ့ အော်သံကို သူ့အစ်မတွေ ကြားလိုက်ရတော့ တစ်ယောက်က သူ့ဆီ ပြေးလာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကလေးကို ထောက်ယူ ပွေ့ချိုလိုက်တယ်။ နောက်တစ်ယောက်က မီးဖိုထဲကို ဆင်းထပ်ထည့်ပေးတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က ကလေး ရေချိုးဖို့ အသင့်ပြင်ပေးတယ်။ တစ်ညလုံး ကလေးကို ချောမြို့ကြတယ်။ သို့သော် ကလေးက ချောမြို့လို့ မရအောင် ဖြစ်နေတယ်။ ကလေး ထိန်း နတ်ဘုရားမလောက် ဘယ်သူမှ မချောတတ်ကြဘူး။

ဒီမိတာက ‘ကလီယိုစိ’ အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့တယ်။ တစ်ယောက် ကြည့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နေတယ်။ သီးနှံစိုက်ပျိုးမှုက မအောင်မြင်

တော့ဘူး။ လူသားတွေ အငတ်ဘေးနဲ့ ကြုံတွေ့ပြီး လူမျိုးပျောက် သွားမှာ မြင်ယောင်နေကြတယ်။

နောက်တစ်ကြိမ် ဒီမီတာဟာ မိန်းမပျိုကလေးများရဲ့ ရေတွင်း ကို ရောက်လာပြန်တယ်။ ရေတွင်းဘေးမှာ ထိုင်နေရင်း ကလီယိုစိရဲ့ သမီးတွေအကြောင်းကို တွေးမိပြန်တယ်။ သူ့ရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ချီ ခဲ့တဲ့ ဒီမိုဖွန်အကြောင်းလည်း တွေးမိတယ်။ သူတို့အိမ်အနားမှာ လှုပ်ရှားမှုလည်း မမြင်ရဘူး။ ကွင်းပြင်ထဲမှာ ပေါင်းပင်တွေ ပေါက် နေတယ်။ သူ ထိုင်နေစဉ်မှာ ဒီအိမ်က လူတွေအကြောင်း တွေးမိတော့ သနားစိတ်ဝင်လာတယ်။

ထိုင်နေရာက ထလိုက်ပြီး ဒီမီတာဟာ ကလီယိုစိရဲ့အိမ်ထဲ ဝင်သွားတယ်။ ဂျုံစေ့အနည်းငယ်ကို ချင်တွယ်နေတဲ့ မင်းသားကို တွေ့ရတယ်။ အိမ်သားတွေကို ချစ်ခင်တဲ့စိတ်ကြောင့် သူတို့စိုက်ပျိုးတဲ့ သီးနှံတွေ အောင်မြင်အောင် လုပ်ပေးမယ့်အကြောင်း ပြောပြလိုက် တယ်။ ကလီယိုစိရဲ့မိသားစုလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားကြ တယ်။ ကလီယိုစိက လူတွေကို ခေါ်လိုက်တယ်။ ဒီမီတာအတွက် နတ်ကွန်းကလေးတစ်ခု တည်ဆောက်ပေးကြတယ်။ အရိုအသေလည်း ပြုကြတယ်။ ဒီမီတာဟာ စိုက်ခင်းတွေထဲ ရောက်သွားပြီး ကောင်းချီး ပေးတယ်။ သူတို့စိုက်ပျိုးထားတဲ့ မျိုးစေ့တွေ ပေါက်လာပြီး အချိန် အတော်ကြာတဲ့အထိ နတ်ဘုရားမဟာ လူသားတွေနဲ့အတူ နေတယ်။ အဲဒီဒေသကို 'အိလူဆစ်' လို့ ခေါ်တယ်။

ဒီမီတာဟာ နတ်သဘင်အစည်းအဝေးက ကင်းကွာနေဆဲဖြစ် တယ်။ ဇစ်က ရွှေရောင်တောင်ပံတွေ ရှိတဲ့ စေတမန် 'အိုင်းရစ်စ်' ထံ စေလွှတ်လိုက်တယ်။ အိုလံပပ်စ်တောင်ကို လာဖို့ မှာကြားတယ်။

ဒီမီတာ မသွားဘူး။ အိုလံပပ်စ်တောင်က နတ်ဘုရားနဲ့ နတ်ဘုရားမ တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာကြတယ်။ ပါဆီဖနီအတွက် ကြေကွဲနေတဲ့ ဒီမီတာကို သက်သာအောင် ဘယ်သူမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ နတ်သဘင်အစည်းအဝေး တက်အောင်လည်း မခေါ်နိုင်ကြဘူး။

ဒီတော့ ဇစ်က စေတမန်တစ်ယောက်ကို မြေအောက်ကမ္ဘာ တွတ်ပြီး ပါဆီဖနီကို အခေါ်ခိုင်းရတော့တယ်။ သူ့အမေက အလွန် အင်း ဝမ်းနည်းနေတဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ။ သူ လွှတ်တဲ့ စေတမန်က 'ဟာမက်စ်' ဖြစ်တယ်။ ကမ္ဘာမြေရဲ့ မည်းမှောင်နေတဲ့ နေရာတွေကို သွားရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မဟူရာပလွင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ အာဒက်စ်ကို ပါဆီဖနီနဲ့အတူ တွေ့ရတယ်။ မြေအောက်ကမ္ဘာရဲ့ အရှင်ကို နတ်ဘုရား ဇစ်က မှာကြားလိုက်တဲ့အကြောင်း၊ ပါဆီဖနီကို သူ့မိခင်ဆီ ပြန်လွှတ်ဖို့အကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။

ငြင်းပယ်လို့မရတဲ့ ဇစ်ရဲ့ မှာကြားချက်ကို ကြားလိုက်ရတော့ ပါဆီဖနီဟာ နောက်တစ်ခါ အော်ဟစ်ငိုကြွေးလိုက်ပြန်တယ်။ ဇစ်ရဲ့ အိမ်ကို ကြားလိုက်ရတော့ ဟာဒက်စ်လည်း မငြင်းပယ်နိုင်ဘဲ နတ်မှောင်ပြီး ခန့်ညားလှတဲ့ သူ့ရဲ့ခေါင်းကို ညိတ်လိုက်တယ်။

"ကမ္ဘာမြေပေါ်ကို သူပြန်သွားပြီး၊ သူ့မိခင်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာ နေနိုင်ပါတယ်။ အို-ပါဆီဖနီ၊ သင်ရဲ့ကြင်နာမှုကို ကျွန်ုပ် အတိုင်းအတွက် အလိုမတူဘဲ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့တာပါ။ အိုလံပပ်စ် နတ်ဘုရားများ အုပ်စိုးတဲ့ နိုင်ငံတွေထဲက တစ်နိုင်ငံကို သင့်အား ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီနိုင်ငံဟာ မည်းမှောင်နေတဲ့ နိုင်ငံဖြစ်တယ်။ ဒီမီတာဟာ ဇစ်ရဲ့ ညီဖြစ်တဲ့အတွက် သင်နဲ့ သင့်လျော်တဲ့ ခင်ပွန်း ဖြစ်ပါစေ။ ဒီမီတာရဲ့ ရင်သွေးငယ်"

မြေအောက်ကမ္ဘာရဲ့ ဘုရင်ဖြစ်တဲ့ ဟာဒက်ဇ်က အဲဒီလို ပြောပြီး သေခြင်းကင်းတဲ့ မြင်းတွေ ဆွဲတဲ့ ရထားနဲ့ ပါဆီဖနီက ပြန်ပို့ဖို့ အဆင်သင့်ပြုလုပ်တယ်။

ရထားက သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ ဘေးနားမှာ ရပ်ထားတယ်။ သစ်ပင်ပေါ်မှာ သလဲသီးတစ်လုံး ရှိတယ်။ အဲဒီအသီးဟာ အရောက်တောက်ပတဲ့ သလဲသီးဖြစ်တယ်။ ပါဆီဖနီက ရထားပေါ်ကနေပြီး သစ်သီးကို ဆွတ်ယူလိုက်တယ်။ ဟာဒက်ဇ်က သူ့ကို သစ်သီးခွဲခိုင်းတယ်။ ပါဆီဖနီက သလဲစေ့ ခုနစ်စေ့ စားလိုက်တယ်။

ဟာမက်ဇ်က မြင်းရဲ့ဇက်ကြီးနဲ့ ကြာပွတ်ကို ကိုင်လိုက်တယ်။ ရထားကို ပင်လယ်ခရီးလမ်းက မောင်းမသွားဘူး။ ရေလမ်းကလည်း မသွားဘူး။ လျှိုမြောင်ချောက်ကြားကလည်း မသွားဘူး။ တောင်ထိပ်ပေါ်ကလည်း မသွားဘူး။ မကြာမီမှာပဲ ရထားဟာ ဒီမီတာ စောဆိုင်းနေတဲ့ နေရာအနီးကို ရောက်လာတယ်။

လာနေတဲ့ ရထားကို တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ ဒီမီတာ မြင်ရတော့ ငှက်တစ်ကောင်လို ယှဉ်သန်းပြီး သူ့သမီးကို ကြိုဖို့ လာတယ်။ ပါဆီဖနီက သူ့မိခင်ရဲ့ ကြင်နာတဲ့မျက်လုံးတွေကို မြင်ရတော့ ရထားပေါ်က ဆင်းပြီး မိခင်ကို ဖက်ထားလိုက်တယ်။ ဒီမီတာကလည်း သူချစ်လှတဲ့သမီးကို အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ဖက်ထားတယ်။ ပြီးတော့ စိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ်လာတဲ့ အတွက် စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ သူ့သမီးကို ချက်ချင်းပဲ မေးလိုက်တယ်။

“မြေအောက်ကမ္ဘာမှာရှိနေစဉ်က မင်း တစ်ခုခုစားခဲ့သလား”

“ဘယ်အစားအစာမှ မစားခဲ့ဘူး” လို့ ပါဆီဖနီက ပြောတယ်။ ပြီးမှ ဟာဒက်ဇ်က စေခိုင်းလို့ သလဲသီး ခွဲပေးရတဲ့အကြောင်း

သလဲစေ့ ခုနစ်စေ့ စားတဲ့အကြောင်း ပြောပြတော့ ဒီမီတာက ငိုကြွေးလိုက်တယ်။ သူ့မျက်ရည်တွေက ပါဆီဖနီမျက်နှာပေါ်အထိ ကျဆင်းလာတယ်။

“အချစ်ဆုံးသမီး၊ မင်းဟာ သလဲစေ့ ခုနစ်စေ့သာ မစားခဲ့ရင် အတူနေနိုင်တယ်။ အမြဲပဲ နေနိုင်ကြမှာ ဖြစ်တယ်။ အခုတော့ အပေပူတဲ့အစာကို စားမိပြီဆိုတော့ ဟာဒက်ဇ်က သင့်ကို တောင်းဆိုနေတာ ခွင့်ရှိသွားပြီ။ အမေနဲ့ အမြဲမနေနိုင်တော့ဘူး။ မြေအောက်ကမ္ဘာကို မင်း ပြန်သွားပြီး ဟာဒက်ဇ်ရဲ့ ပလ္လင်ပေါ်မှာ သွားထိုင်ရလိမ့်မယ်။ ဒီပေမယ် အမြဲတော့ မနေရပါဘူး။ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ ပန်းတွေပွင့်တဲ့ အခါ မြေအောက်ကမ္ဘာက မင်း အပေါ်ကို တက်လာပြီး ကမ္ဘာမြေအနှံ့ တို့နှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သွားနိုင်ကြလိမ့်မယ်”

သလဲစေ့ကို စားခဲ့တဲ့အတွက် ပါဆီဖနီက ဟာဒက်ဇ်နဲ့အတူ တစ်ခုခု အတူနေပြီး ဒီမီတာနဲ့အတူ ရာသီနှစ်ခုသာ နေနိုင်တော့မှာ ဖြစ်တယ်။ သူ့မိခင်နဲ့အတူနေစဉ် နွေဦးရာသီမှာ လူသားတွေ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ သီးနှံတွေ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းအောင် သူတို့နှစ်ဦး ပျော်ရွှင်စွာ စားစားချီးပေးကြတယ်။ သီးနှံတွေ ရိတ်သိမ်းပြီးတဲ့ အချိန်ရောက်တော့ ပါဆီဖနီဟာ သူ့မိခင်ထံက ထွက်ခွာလာခဲ့တယ်။ တန်ခိုးကြီးတဲ့ ဟာဒက်ဇ်နဲ့အတူ ပလ္လင်ပေါ်မှာ အတူနေဖို့ မြေအောက် ကမ္ဘာကို အာရုံစိုက်တယ်။ အခုတော့ သူ စိတ်မချမ်းမသာ မဖြစ်တော့ဘူး။ သူ့မိခင်နဲ့အတူ ကလည်း ငိုက်စိုက်ကျမနေတော့ဘူး။ တန်ခိုးအာဏာရှိတဲ့ ဟာဒက်ဇ်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူ သိနေပြီ။ ရာသီချိန်ရောက်တော့ အခါ သူဟာ မိခင်နဲ့အတူ ကမ္ဘာမြေအနှံ့မှာ ရှိတဲ့ ပန်းခင်းတွေ၊ သီးနှံခင်းနဲ့ သီးနှံပင်တွေရဲ့ အကြားမှာ လျှောက်သွားရမယ်ဆိုတာ သူ့အတွက် ပျော်ရွှင်နေတော့တယ်။

အော်ဖီယပ်စ်

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာက နယ်လှည့်ဂီတပညာရှင်တွေဟာ အရပ်တကာကို သွားပြီး တေးသီချင်းတွေ သီဆိုကြတယ်။ စောင်းကိုလည်း တီးခတ်ကြတယ်။ သူတို့သီဆိုတဲ့ သီချင်းတွေက ကမ္ဘာကြီး ဖြစ်ပေါ်လာပုံ၊ နတ်ဘုရားတွေ ပေါ်ပေါက်လာပုံ၊ သူတို့အချင်းချင်း စစ်ဆင်းကြပုံ အကြောင်းတွေ ဖြစ်တယ်။ နယ်လှည့်ဂီတပညာရှင်တွေထဲမှာ အထင်ရှားဆုံးက 'အော်ဖီယပ်စ်' ပါ။ နတ်ဘုရားတွေရဲ့ အကြောင်း ဘယ်သူမှ သူ့လောက် မှန်ကန်အောင် မပြောနိုင်ကြဘူး။ သူက လူတစ်ပိုင်း နတ်ဘုရားတစ်ပိုင်းဖြစ်ပြီး အပိုလို နတ်ဘုရားရဲ့ သားလို့တောင် တချို့က ပြောကြတယ်။

တစ်နေ့တော့ သူ သောက အကြီးအကျယ် ရောက်ရတယ်။ သီချင်းလည်း မဆိုနိုင်၊ စောင်းလည်း မတီးနိုင် ဖြစ်ရတယ်။ သူ့ရဲ့ ဇနီးဖြစ်ပြီး ငယ်ရွယ်သေးသူ 'ယူးရစ်ဒါဆီး' ဟာ သူ့ကို စွန့်ခွာသွားခဲ့ပြီး ဥယျာဉ်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေစဉ် မြေဆိုးတစ်ကောင်က သူ့

၁၃၈ • ခင်မောင်သန်း (စိတ်ပညာ)

ဖနောင့်ကို ကိုက် လိုက်တော့ သူဟာ ချက်ချင်းပဲ ကွယ်လွန်သေဆုံး သူတို့ရဲ့ ကမ္ဘာကို ရောက်သွားတော့တယ်။

နတ်ဘုရားတွေရဲ့ ဂီတပညာရှင် အော်ဖီယပ်စ်အဖို့ ကမ္ဘာ လောကကြီးဟာ အမှောင်တိုက်ရဲ့ ဖုံးလွှမ်းမှုကို ခံနေရတယ်လို့ မြင်လာတယ်။ ခါးသီးတဲ့ ခံစားမှုကိုလည်း ကြုံတွေ့နေရတော့ အိပ်လို့လည်း မရ၊ စားလို့လည်း မဝင်၊ အရသာလည်း မရှိ ဖြစ်နေ တယ်။

“သေခြင်းတရားနဲ့ မကင်းတဲ့၊ ဘယ်လူသားမှ မလုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်ကို ငါ လုပ်မယ်၊ ထာဝရ အသက်ရှင်နေတဲ့သူတွေတောင် လုပ်ဖို့တန်နေတဲ့ ကိစ္စကို ငါ လုပ်မယ်၊ သေဆုံးသူတို့ရဲ့ကမ္ဘာကို ငါ သွားမယ်၊ ငါ့ရဲ့ဇနီး ယူးရစ်ဒါဆီးကို သက်ရှိကမ္ဘာကို ပြန်လည် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့မယ်” လို့ အော်ဖီယပ်စ်က ပြောလိုက်တယ်။

အော်ဖီယပ်စ်ဟာ ကြီးမားတဲ့ ဂူကြီးတစ်ခုထဲကို ဝင်လိုက်ပြီး အောက်ကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လှည့်ပတ်ဆင်းသွားတယ်။ ဂူကြီးရဲ့ နာမည်က ‘တိုင်နာရွန်’ ပါ။ ကွယ်လွန်သေဆုံးသူတို့ရဲ့ ကမ္ဘာကို သွားတဲ့လမ်းကို သစ်ပင်တွေက ပြသပေးကြတယ်။ ခရီးသွားနေစဉ်မှာ အော်ဖီယပ်စ်က စောင်းကို တီးခတ်ပြီး သူ သီချင်းဆိုလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ ကြော့စရာကောင်းတဲ့ သီချင်းသံကို ကြားရတော့ သစ်ပင် တွေတောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရတယ်။ သူတို့ရဲ့လက်တွေ့ ဦးခေါင်း တွေနဲ့ မြေအောက်ကမ္ဘာကို သွားရာလမ်းကို ညွှန်ပြပေးကြတယ်။

အော်ဖီယပ်စ်က ဂူထဲမှ ခရီးလမ်းအတိုင်း အောက်ကို ဆင်း လာခဲ့တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပိုပြီးနက်ရှိုင်းလာတယ်။ နောက်ဆုံး တော့ သေဆုံးသူတို့ရဲ့ ကမ္ဘာက ကြီးမားလှတဲ့ တံခါးဝကို ရောက် သွားတယ်။ စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေတဲ့ မြေအောက်ကမ္ဘာရဲ့

ဘုရင့်အစောင့်တွေက အသက်ရှင်ဆဲ ဖြစ်တဲ့ လူသားတစ်ယောက် သူတို့ဆီ ရောက်လာတာကို တွေ့ရတော့ တအံ့တဩ ဖြစ်ကြတယ်။ သို့ပေမယ့် တံခါးပေါက် အနီးအနား ကပ်လာတဲ့ အော်ဖီယပ်စ်ကို စင်ခွင့်တော့ မပေးကြဘူး။

အော်ဖီယပ်စ်က စောင်းကို တီးလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ဂီတသံကို ကြားရတော့ စကားမပြောဘဲ အစောင့်တွေဟာ တံခါးမှာ မစောင့် တော့ဘဲ စောင်းသံကို နားထောင်ဖို့ သူ့ဆီကို လာကြတယ်။ အသက် ရှင်ဆဲဖြစ်တဲ့ လူသားရဲ့ သီချင်းသံကို နားထောင်ဖို့ သေဆုံးသူတို့ရဲ့ ကမ္ဘာက ဘုရင့်ဟာဒက်စ်နဲ့ ပါဆီဖနီတို့ဟာ စောင်းတီးနေတဲ့ အော်ဖီ ယပ်စ်ရဲ့အနီးကို လာကြတယ်။

မည်းမှောင်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ခရီးကို လာခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းက သူ့ဇနီး ယူးရစ်ဒါဆီးအတွက် မျှတတဲ့ ကံကြမ္မာ ဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းဖို့ဖြစ်ကြောင်း အော်ဖီယပ်စ်က သိဆိုလိုက် တယ်။

“သက်ရှိမှန်သမျှဟာ နောက်ဆုံးတော့ သင့်ထံ ရောက်လာ ကြမှာ ဖြစ်တယ်၊ ထာဝရ တည်ရှိနေတဲ့ ကမ္ဘာရဲ့ အရှင်သခင်၊ သို့ပေမယ့် ယူးရစ်ဒါဆီးမှာတော့ အချိန်မတိုင်မီ သင့်ရဲ့ကမ္ဘာကို ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ခံရပါတယ်၊ ဆုံးရှုံးသွားမှုအတွက် ခံနိုင်ဖို့ ကြိုးပမ်းခဲ့ပါတယ်၊ သို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ် မတတ်နိုင်ပါ၊ သင်တို့ရဲ့ နောက်အရောက် လာခဲ့ရတာက အချစ်ရဲ့ ခေါ်ဆောင်မှုကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်”

အချစ်အကြောင်းကို အော်ဖီယပ်စ်က ပြောလိုက်တော့ အောက် ကမ္ဘာရဲ့ မိဖုရားဖြစ်တဲ့ နုပျိုတဲ့ ပါဆီဖနီက သူ့ရဲ့

ခေါင်းကလေးကို ညှိတ်လိုက်တယ်။ မုတ်ဆိတ်မွေးနဲ့ ဘုရင်ဟာဒက်ဖ် ကလည်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်တယ်။ သူ့မိခင် ဒီမိတာက မြေပြင်အနံ့ သူ ရှာဖွေခဲ့ရုံကို ပါဆီဖနီက ပြန်ပြောင်းပြီး အမှတ်ရလာတယ်။ ဟာဒက်ဖ်ကလည်း သူ့ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ပန်းခူးနေတဲ့ ပါဆီဖနီကို အတင်းခေါ်လာခဲ့ပုံကို အမှတ်ရလာတော့တယ်။ အော်ဖီယပ်စ်ဟာ ဟာဒက်ဖ်နဲ့ ပါဆီဖနီတို့ ဘေးက ဖြတ်ပြီး တံခါးဝက တစ်ဆင့် သေဆုံးခဲ့သူတွေဆီကို သွားလိုက်တယ်။

အော်ဖီယပ်စ်ဟာ သူ့ရဲ့ စောင်းကို တီးခတ်နေဆဲ ဖြစ်တယ်။ 'ကန်တလို့စ်'ဟာ သူ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုအတွက် သူ့လည်ပင်း အထိ နက်တဲ့ ရေထဲမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး နေရတယ်။ ရေငတ်လွန်းလို့ ပါးစပ်ဟပြီး ရေသောက်ဖို့ ကြိုးပမ်းတိုင်း ရေတွေက အဝေးကို စီးဆင်းသွားကြတယ်။ အော်ဖီယပ်စ်ရဲ့ စောင်းသံကို ကြားရတော့ ရေသောက်ဖို့ မကြိုးစားဘဲ ခဏရပ်နေလိုက်တယ်။ 'စစ်စီဖော့စ်'ဟာ လောဘကြီးတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျောက်တုံးတစ်ခုကို တောင်ပေါ် လှိမ့်တင်ဖို့ သူဟာ အပြစ်ပေးခြင်းခံရသူ ဖြစ်တယ်။ ကျောက်တုံးကို တောင်ပေါ် လှိမ့်တင်လိုက်တိုင်း ကျောက်တုံးက အောက်ကို ပြန်ပြီး လိမ့်ကျလာတယ်။ အော်ဖီယပ်စ်ရဲ့ စောင်းသံကို ကြားရတော့ ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး နားထောင်နေတယ်။

'အစ်ဆီယံ'ဟာ 'သက်ဆလီ'ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်တယ်။ သူဟာ နတ်ဘုရား ဇုစ်ရဲ့ဇနီး ဟာရာရဲ့အချစ်ကို ရအောင် ကြိုးပမ်းခဲ့တဲ့ အတွက် အပြစ်ပေးခံနေရတယ်။ ဘီးတစ်ခုမှာ သူ့ကို ချည်နှောင်ပြီး လည်နေတဲ့ ဘီးပေါ်မှာ အပြစ်ခံနေရတယ်။ အော်ဖီယပ်စ်ရဲ့စောင်း သံကို ကြားရတော့ ဘီးမလည်တော့ဘဲ ခဏရပ်သွားတယ်။

'ကစ်တီယိုစ်'ကို နှိပ်စက်နေကြတဲ့ လင်းတတွေလည်း ခဏ ရပ်ဆိုင်းလိုက်ကြလား။ သူတို့ရဲ့ ရေအိုးတွေကို ဖြည့်နေကြတဲ့ 'ဒါနာနော့'ရဲ့ သမီးတွေလည်း ခဏရပ်နားနေကြတယ်။ သေဆုံးလာ သူတွေကို သူတို့ရဲ့ အမှားနဲ့ အပြစ်တွေကို ပြန်လည်သတိရအောင် ပြောပြရတဲ့ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ 'အီရင်ယက်စ်' တွေလည်း အော်ဖီယပ်စ် သီချင်းသံကို ကြားရတော့ မျက်ရည်မဆည်နိုင်ဖြစ်ကြ ရတယ်။

လောလောဆယ်မှာတော့ ကွယ်လွန်သေဆုံးပြီး ရောက်လာ ကြသူတွေရဲ့အထဲမှာ ယူးရစ်ဒါဆီးကို အော်ဖီယပ်စ်က မြင်လိုက် တယ်။ သူကလည်း သူ့ယောက်ျားကို လှမ်းမြင်တယ်။ သို့ပေမယ့် အော်ဖီယပ်စ်ရဲ့အနီး လာနိုင်တဲ့အစွမ်း ယူးရစ်ဒါဆီးမှာ မရှိဘူး။ ဘုရင် ဟာဒက်ဖ်က ခေါ်လိုက်တဲ့အခါမှ သူ တဖြည်းဖြည်း လာခဲ့ တယ်။ ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ အော်ဖီယပ်စ်က သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက် တယ်။

ကွယ်လွန်သေဆုံးသူတို့ရဲ့ ကမ္ဘာက နေပြီး အသက်ရှင်သူနဲ့ ဆူပြီးသူတို့ အတူတကွ ထွက်ခွာမသွားနိုင်ဘူး။ သို့ပေမယ့် အော်ဖီ ယပ်စ်ကိုတော့ ဒီအခွင့်အရေးပေးမှာ ဖြစ်တယ်။ စည်းကမ်းတစ်ခုတော့ သတ်မှတ်ပေးလိုက်တယ်။ အပြန်လမ်းခရီးမှာ အော်ဖီယပ်စ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ယူးရစ်ဒါဆီးဖြစ်ဖြစ် နောက်ကို ပြန်မကြည့်ရဘူးဆိုတဲ့ သတ်မှတ် မှတ်ဖြစ်တယ်။

သူတို့နှစ်ဦး တံခါးဝကို ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အပေါက် အောက်တွေ အကြားက ဖြစ်တယ်။ အသက်ရှင်သူတွေနေတဲ့ ကမ္ဘာ သို့သွားရာလမ်းကို သူတို့က ပြသပေးကြတယ်။ အဲဒီလမ်းအတိုင်း

အော်ဖီယပ်စ်က ရှေ့မှ သွားပြီး ယူးရစ်ဒါဆီးက နောက်က လိုက်လာခဲ့တယ်။

မှောင်မည်းနေတဲ့ လမ်းအတိုင်း သူတို့ တက်လာခဲ့ကြတယ်။ ယူးရစ်ဒါဆီးဟာ နောက်က လိုက်လာတယ်ဆိုတာ အော်ဖီယပ်စ် သိတယ်။ သို့ပေမယ့် နောက်ကိုတော့ သူလှည့်မကြည့်ဘူး။ အော်ဖီယပ်စ်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ပြောချင်တာတွေ ပြည့်နေတယ်။ ယူးရစ်ဒါဆီး မရှိတော့တဲ့နောက်မှာ ဥယျာဉ်ထဲက ပန်းတွေ ပွင့်နေတဲ့အကြောင်း ရေပန်းက ထွက်လာတဲ့ ရေတွေရဲ့ တောက်ပတဲ့ အရောင်အကြောင်း ယူးရစ်ဒါဆီးကို ကြိုဆိုဖို့ သူတို့အိမ်ရဲ့ တံခါးတွေကို ဖွင့်ထားတဲ့ အကြောင်း၊ သစ်ပင်ကလေးတွေအပေါ် ကျရောက်တဲ့ နေရောင်ခြည်ကို သူတို့နှစ်ဦး အတူထိုင်ပြီး ကြည့်ကြမယ့်အကြောင်း၊ ဒီအကြောင်း တွေကို စကားလည်း မပြော၊ မြင်လည်း မမြင်ရတဲ့ သူ့နောက်ထဲ ဇနီးကို ပြောဖို့ စိတ်ကူးထားခဲ့တယ်။

ဂူကြီးရဲ့ ထွက်ပေါက်အနီးကို သူတို့ ရောက်လာကြတယ်။ သက်ရှိတို့ နေထိုင်တဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို သူတို့ ရောက်တော့မယ်။ နီးကောင်းကင်က အလင်းရောင်ကိုတောင် အော်ဖီယပ်စ် တွေ့မြင်လာရပြီး ဂူကြီးအပြင်ကို ထွက်လိုက်တယ်။ အတောင်ပံအဖြူနဲ့ ငှက်တစ်ကောင် သူ့နားက ကပ်ပြီး ပျံသွားတယ်။ သူက နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“အို...ယူးရစ်ဒါဆီး၊ မင်းကို အောင်မြင်စွာ ခေါ်လာနိုင်တာ ကမ္ဘာကြီးကို ကြည့်ပါဦး”

အဲဒီစကားတွေကို နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ နက်မှောင်တဲ့ ဆံပင်တွေနဲ့ ဖျော့တော့တဲ့ အရောင်ရိုက် သူ့ဇနီးရဲ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ အော်ဖီယပ်စ်က သူ့ဇနီး

ပွေ့ဖက်ဖို့ လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်တယ်။ အဲဒီအခိုက်အတန့်မှာ ယူးရစ်ဒါဆီးဟာ မည်းမှောင်နေတဲ့ ဂူကြီးထဲကို လျှောက်ကျသွားတော့ တယ်။ “နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်” ဆိုတဲ့ စကားသံကလေးပဲ သူ ကြား လိုက်ရတော့တယ်။

ယူးရစ်ဒါဆီးဟာ မြေပြင်ပေါ်ကို ရောက်ဖို့ အချိန်အတော်ကြာ တက်လာခဲ့ရတယ်။ အော်ဖီယပ်စ် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခိုက်အတန့်မှာပဲ လူသေတွေရဲ့ နေရာကို ပြန်ရောက်သွားတော့ တယ်။

အော်ဖီယပ်စ်က ဂူကြီးထဲကို ဝင်ကြည့်လိုက်တယ်။ မြေအောက်ကမ္ဘာရဲ့ တံခါးစောင့်တွေ ရှိတဲ့ နေရာအထိ လိုက်သွားခဲ့ တယ်။ သို့ပေမယ့် သူတို့က မကြည့်ကြတော့ဘူး။ သူ့သီချင်းသံကို နားထောင်မယ့်သူလည်း မရှိတော့ဘူး။ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့စွာနဲ့ သူဟာ လူသားကမ္ဘာကို ပြန်လာခဲ့ရတော့တယ်။

ငှက်ကလေးတွေ၊ သစ်ပင်တွေ၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေဟာ အခုအချိန်မှာ သူ့မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ငှက်ကလေးတွေက သူ့အပါးမှာ လိုက်ပြီး ပျံသန်းကြတယ်။ သူနဲ့အတူ ပူဆွေးကြတယ်။ စောင်းသံရဲ့အစွမ်းကြောင့် သစ်ပင်နဲ့ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲတွေဟာ သူ့နောက်က လိုက်လာကြတယ်။

ရိုင်းစိုင်းတဲ့ လူတစ်စုက အော်ဖီယပ်စ်ကို ရက်ရက်စက်စက် ဆတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်။ သူ့ရဲ့ ဦးခေါင်းနဲ့ စောင်းကို ‘ဟက် အရပ်စ်’ မြစ်ထဲ ပစ်ချလိုက်ကြတယ်။ ရေစီးကြောင်းမှာ မြောရင်း စောင်းသံနဲ့အတူ အော်ဖီယပ်စ်ရဲ့ဦးခေါင်းက သီချင်းတွေ သီဆိုလျက် ဖြစ်တယ်လို့ ဂီတဆရာတွေက ပြောကြတယ်။

အခုတော့ သူဟာ အသက်မရှိတော့ဘူး။ အော်ဖီယပ်စ်ဟာ သေဆုံးသူတို့ရဲ့ မြေအောက်ကမ္ဘာကို ရောက်သွားပြီဖြစ်တယ်။ အသက်မထွက်တဲ့ တံခါးစောင့်တွေက သူ့ကို ဖြတ်သန်းသွားလာခွင့်ပေးကြတယ်။ လူသေတွေ အကြားကို သူရောက်သွားတယ်။ သူတို့ထဲမှာ သူဟာ ယူးရစ်ဒါဆီးကို တွေ့ရတယ်။ အခုတော့ သူတို့နှစ်ဦး ဆုံစည်းကြပြီ။ သေဆုံးသူတွေရဲ့ အပြစ်တွေနဲ့ မကောင်းမှုတွေကို ပြန်ခေါ်ပြီး နှိပ်စက်တတ်သူ 'အီရင်ဒီရက်စ်' ဟာ ဒီတစ်ခါမှာတော့ ဒီအလုပ်ကို သူ မလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး။

၁၄၅

ဒိုင်အားနီးဆပ်စ်

ဆိပ်ကမ်းမှာ ရွက်သင်္ဘောတစ်စင်းကို ဆိုက်ကပ်ထားတယ်။ ဘုန်းပေါ်မှာ နပျိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာတယ်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ခရမ်းရောင်ခြုံထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ သူဟာ လူချောလူလှတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ဆံပင်တွေက နက်မှောင်ပြီး နူးညံ့တဲ့ အသွင်ရှိနေတယ်။ သင်္ဘောပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ သင်္ဘောသားတွေက သူ့ကို မြင်ကြရတယ်။ သူဟာ ဘုရင်တစ်ယောက်ရဲ့ သား ဖြစ်လေအောင်။ ငယ်ရွယ်သေးတဲ့ ဘုရင်တစ်ယောက်ရဲ့ ညီငယ်များ ဖြစ်လေအောင်။ သူတို့ အမျိုးမျိုး တွေးတောနေကြတယ်။ သူတို့ဟာ ပင်လယ်ပြင်မှာ လှည့်လည်ကျက်စားသွားလာနေကြတဲ့ 'တာရေနီယံ' တွေ ဖြစ်တယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာပဲ လုပ်ခဲ့ရမယ့် သူတို့ကို အရေးယူအပြစ်ပေးလို့ မရဘူးဆိုတာ သူတို့ သိကြတယ်။ ဒီတော့ ချောမောလှပတဲ့ လူငယ်ကို ဖမ်းဆီးကြဖို့ ကြံစည်တယ်။ သူ့ကို ဖမ်းပြီး ငွေကြေးနဲ့ အရွေးခိုင်းရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်

ဂရိ ဒဏ္ဍာရီ
ဒိုင်အားနီးဆပ်စ်

ရင်တော့ ရုပ်ဝေး တစ်နေရာရာမှာ ကျေးကျွန်အဖြစ် ရောင်းစား
ရမယ်လို့ စိတ်ကူးမိကြတယ်။

လူငယ်ကို သူတို့ သွားဖမ်းပြီး ရွက်သင်္ဘောပေါ်မှာ ချည်
နှောင်ကာ ခေါ်လာခဲ့ကြတယ်။ လူငယ်က လုံးဝ အော်ဟစ်ခြင်း
မရှိဘူး။ ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ ပြုံးပြုံးကလေး ထိုင်နေတယ်။ နက်မှောင်တဲ့
သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း အရောင်တောက်နေတယ်။ တက်မကိုင်က
သူ့ကိုမြင်တော့ သူ့လူတွေကို အော်ဟစ်ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းတို့ အရူးတွေ၊ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ဖမ်းလာကြတာလဲ၊
မင်းတို့ ချည်နှောင်ထားတဲ့သူဟာ အိုလံပပ်စ်တောင်ပေါ်က နတ်ဘုရား
တစ်ဦး ဖြစ်တယ်၊ လာကြ၊ လာကြ၊ သူ့ကို ချက်ချင်း လွှတ်ပေး
လိုက်ကြ၊ တို့အပေါ် ဒေါသ မထွက်ခင် လွှတ်ပေးလိုက်ကြ၊ သူ
စိတ်ဆိုးလာရင် လေပြင်းတိုက်ပြီး ပင်လယ်ပြင်မှာ လှိုင်းထန်လာ
လိမ့်မယ်၊ တို့ရဲ့သင်္ဘောက ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း၊ သူ့ကို
ခေါ်လာခဲ့ရင်တော့ ဒုက္ခရောက်ကြရလိမ့်မယ်”

သင်္ဘောရဲ့ အကြီးအကဲက တက်မကိုင်ရဲ့ စကားကို ကြားရ
တော့ ဟားတိုက် ရယ်လိုက်တယ်။ “အိုလံပပ်စ်နတ်တွေအကြောင်း
ပြောနေတဲ့ မင်းသာ အရူးဖြစ်တယ်”လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့
သင်္ဘောကို ဆိပ်ကမ်းက ထွက်ခွာဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး တက်မ
ကိုင်ကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“တို့ ဖမ်းလာတဲ့သူကို ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ တို့အလုပ်ပါ၊
မင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ လေ ဘယ်ဘက်က တိုက်နေသလဲ ဆိုတာ
ကြည့်ပြီး ရွက်ထူဖို့ ကူညီလိုက်ပါ၊ တို့ခေါ်လာတဲ့ လူငယ်ဟာ ဘယ်လို့
ထူးစားဖြစ်တယ်ဆိုတာကို တို့သိတယ်၊ သူကတော့ ပြုံးနေဦးမှာပဲ၊
သို့ပေမယ့် မကြာခင် သူ စကားပြောလာမှာပါ၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ၊

သူ့အစ်ကိုတွေ ဘယ်မှာ ရှိနေကြတယ်ဆိုတာ ပြောလာမှာ သေချာတယ်။ သူ့ကို ပြန်ပေးဆွဲတဲ့အတွက် တို့ ငွေဘယ်လောက် ရနိုင်မလဲ။ ရွေးမယ့်သူ မရှိရင်လဲ ဈေးမှာ သွားရောင်းပစ်လိုက်ရုံပေါ့။’

သူ ပြောနေစဉ်မှာပဲ သင်္ဘောသားတွေက ရွက်တိုင်ကို ထူလိုက်ကြတယ်။ လေရဲ့ တွန်းအားကြောင့် သင်္ဘောဟာ အရောင်တလစ်တလက် တောက်ပနေတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူတို့ လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်အပေါ် ကျေနပ်မှုရနေကြတဲ့အတွက် သင်္ဘောသားအားလုံး သီချင်းတွေ သီဆိုနေကြတယ်။

သင်္ဘောသားတွေဟာ ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားလာလှုပ်ရှားကြတယ်။ ရွက်တွေကိုလည်း တင်းနေအောင် ဆွဲပြီး ချည်နှောင်ကြတယ်။ အဲဒီလို လုပ်ကိုင်နေစဉ်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေ ပေါ်ထွက်လာတယ်။ ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ ဒီလောက် မွှေးကြိုင်နေအောင် ဘာအရည်တွေများ ပက်ဖျန်းထားတာလဲ။ ဝိုင်များ ဖြစ်လေမလားဟုတ်တယ် ဝိုင်ပဲ။ အရသာ အတော်ထူးခြားတဲ့ ဝိုင်ဖြစ်မယ်။ ရွက်တိုင်က စပျစ်ပင်ဖြစ်နေသလား။ အစိမ်းရင့်ရောင်အရွက်တွေ အသီးတွေနဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် သင်္ဘောလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ပေါက်ရောက်နေတဲ့ အသီးတွေရှိတဲ့ စပျစ်ပင်တွေလား။ လှော်တက်တိုင်တွေအပေါ် ဘာပင်တွေ ပေါက်နေတာလဲ။

အမျိုးမျိုးတွေတော့ပြီး သင်္ဘောသားတွေ အံ့ဩနေကြတယ်။ ဟိန်းဟောက်နေတဲ့ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ကို ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတော့ သူတို့ဟာ အံ့ဩရာက ထိတ်လန့်သွားကြတယ်။ တက်မ ကိုင်ကြီးဆီ ပြေးသွားပြီး ဝိုင်းထားကြတယ်။ သင်္ဘောသားနောက်ပြန်လှည့်ပါလို့ ဝိုင်းအော်ကြတယ်။ သင်္ဘောရဲ့ အကြီးအကဲအပေါ်ကို ခြင်္သေ့က ခုန်အုပ်လိုက်ပြီး ဖမ်းထားလိုက်တယ်။ သူ

ကိုက်ပြီး ဆွဲခါပြီးတော့ ပင်လယ်ထဲကို ပစ်ချလိုက်တယ်။ သင်္ဘောသားတွေလည်း ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ပင်လယ်ထဲကို ခုန်ဆင်းကြတယ်။ တက်မ ကိုင်လည်း ခုန်ဆင်းဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်တယ်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဘာဆိုဘာမျှ မတွေ့ရတော့ဘူး။ ခြင်္သေ့ကိုလည်း မတွေ့ရတော့ဘူး။ သူတို့ခေါ်လာခဲ့တဲ့ လူငယ်ကလေးကိုပဲ မြင်တွေ့ရတယ်။

သူ့ကို ချည်နှောင်ထားတဲ့ ကြိုးတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ သူ့ရဲ့ နက်မှောင်တဲ့ မျက်လုံးနဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက ပြီးရယ်နေတယ်။ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာတော့ အသီးတွေ အများကြီးပါတဲ့ စပျစ်ပန်းကုံးတစ်ကုံးကို ဆောင်းထားတယ်။ တက်မ ကိုင်က သူ့ရှေ့ကို သွားပြီး ထိုင်လိုက်တယ်။

“မကြောက်ပါနဲ့ လူသား၊ ငါဟာ အိုလံပပ်စ် နတ်ဘုရားတစ်ဦးဆိုတာ သိကြပြီ မဟုတ်လား။ သင်္ဘောသားတွေကိုလဲ လင်းပိုင်အဖြစ် ငါ ပြောင်းပေးလိုက်တယ်။ သင့်ကိုတော့ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်လိုက်မယ်။ ငါဟာ နတ်ဘုရင် ‘ဇစ်’နဲ့ ‘ဆီမဲလ်’ တို့က ပေါက်ဖွားထားတဲ့ ဝိုင် နတ်ဘုရား ‘ဒိုင်အားနီးဆပ်စ်’ ဖြစ်တယ်။”

နတ်ဘုရား ဒိုင်အားနီးဆပ်စ် မွေးဖွားလာပုံက အံ့ဩဖွယ်ရာဖြစ်တယ်။ ထူးလည်း ထူးဆန်းလှတယ်။ မိုးကြိုးနတ်ဘုရားလည်း ဖြစ်၊ နတ်ဘုရင်လည်း ဖြစ်တဲ့ ဇစ်ဟာ ဘုရင် ‘ကက်ဒ်မော့စ်’ရဲ့သမီး ဆီမဲလ်ကို ချစ်ကြိုက်ခဲ့တယ်။ ဆီမဲလ်က သူ့ချစ်သူကို နတ်ဘုရားရဲ့ နန်းညားတဲ့အသွင်နဲ့ ကိုယ်ထင်ပြဖို့ တောင်းပန်တယ်။ ဇစ်ကလည်း ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပစွာနဲ့ ကိုယ်ထင်ပြလိုက်တော့ အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ဆီမဲလ် ခံစားရပြီး သေဆုံးသွားတော့တယ်။

ဆီမဲလ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ သန္ဓေသား ရှိနေတော့ ဇစ်က သန္ဓေသားကို ဝိုက်ခွဲယူပြီး သူ့ပေါင်မှာ ခွဲပြီး ထည့်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခွဲထားတဲ့ ဒဏ်ရာကို ချုပ်လိုက်တယ်။

ကလေးဟာ အချိန်ရောက်လာတော့ 'နစ်ဆာ' တောင်ပေါ်မှာ ဇစ်ရဲ့ ပေါင်ထဲမှာ မွေးဖွားလာခဲ့တယ်။ မွေးဖွားတဲ့ နေရာကို လျှို့ဝှက် ထားတယ်။ သူ့ဇနီး ဟာရာတောင် မသိဘူး။ တောင်စောင့်နတ်တွေက ကလေးငယ်ကို ဇစ်ထံက ယူပြီး သူတို့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ချိထားကြ တယ်။ နစ်ဆာတောင်ရဲ့ လျှို့မြောင် ချောက်ကြားထဲမှာ လျှို့ဝှက် ထားပြီး ကလေးကို မွေးမြူစောင့်ရှောက်ကြတယ်။ သေခြင်းကင်းစင် နတ်ဘုရားတွေရဲ့ အစားအစာဖြစ်တဲ့ နတ်သုဒ္ဓါနဲ့ ပန်းဝတ်မှုန်ကို ကျွေးကြတယ်။ ကလေးငယ်ဟာ စပျစ်ပန်းရနံ့တွေ၊ စပျစ်သီးရနံ့တွေ ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ ဂူထဲမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့တယ်။

သူ အရွယ်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ သူ့ဦးခေါင်းပေါ်မှာ စပျစ်ပန်းက တစ်ခုကို အမြဲ ဆောင်းထားတယ်။ သစ်ပင်ထူထပ်တဲ့ နစ်ဆာ တောင်ကုန်းအနံ့ သူ သွားလာလေ့ရှိတယ်။ တောင်စောင့်နတ်တွေက သူ့ရဲ့ နောက်ကို လိုက်ပြီး ကျယ်လောင်တဲ့ အသံတွေနဲ့ အော်ဟစ် ကြတယ်။

ဘုရင်တစ်ပါးက သူတို့ကို မြင်တွေ့သွားတယ်။ စပျစ်ပန်းက ကို ခေါင်းမှာ ဆောင်းထားတဲ့ လူငယ်နဲ့ သူ့နောက်က တကောင် ကောက် လိုက်နေတဲ့ တောင်စောင့်နတ်တွေ၊ ပြီးတော့ သူတို့လက်ထဲ ကိုင်ထားတဲ့ တန်ခိုးရှိတဲ့ နှင်တံတွေကိုလည်း တွေ့မြင်ရတယ်။ အဲဒီဘုရင်ရဲ့ နာမည်ဟာ 'လစ်ကာရိုစ်' ဖြစ်တယ်။

သူက 'ဒိုင်အားနီးဆပ်စ်'နဲ့ တောင်စောင့်နတ်တွေ နောက်ထဲ လိုက်ဖို့ သူ့လူတွေကို စေခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ နွားရိုက်တဲ့ တံခွန်

တံခွန်ပြီး ရိုက်စေတယ်။ တောင်စောင့်နတ်တွေက သူတို့နှင်တံနဲ့ တံခွန်ကို တအားရိုက်ပြီး တောင်ထိပ်ကို ပျံတက်သွားကြတယ်။ ဒိုင်အားနီးဆပ်စ်က ပင်လယ်ကမ်းခြေကို ဆင်းသွားတယ်။ ဒီလို လှည့်တဲ့အတွက် ဘုရင် 'လစ်ကာရိုစ်' မျက်စိကွယ်သွားတယ်။ သေခြင်း ကင်းတဲ့ နတ်ဘုရားတွေရဲ့ မုန်းတီးမှုကို သူ ခံရတဲ့အတွက် အသက် ပြည့်ရှာဘူး။

သစ္စာရှိတဲ့ တက်မ ကိုင်ရဲ့ ကြီးကြပ်မှုနဲ့ ဒိုင်အားနီးဆပ်စ်ဟာ နတ်ဘုရင် 'နက်ဆော့စ်' ကျွန်းကို သွားတယ်။ အဲဒီကျွန်းက ဘုရင် 'နက်ဆော့စ်' ရဲ့ သမီး 'အာရီအက်နီ' ဟာ သူ့ကြင်ယာဖြစ်လာတယ်။ နတ်ဘုရင်ကို သူ သွားတော့ အီဂျစ်ဘုရင်ရဲ့ ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုမှုကို ခံရတယ်။ သူ့အသက်ကိုလည်း သူ သွားတယ်။ ဂင်္ဂါမြစ်ဘေးမှာ သူ နေတယ်။

သူ ရောက်လေရာ အရပ်မှာ လူသားတွေကို စပျစ်စိုက်ပျိုး ကြည့်နဲ့ ဝိုင်အရက်ပြုလုပ်နည်းကို သင်ကြားပြသပေးတယ်။ ဝိုင် အရက်ကို သောက်လိုက်ရင် လူသားတွေဟာ ပျော်ရွှင်လာကြပြီး နတ်ဘုရင်ကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ သောကတွေက ကင်းဝေးသွားစေတယ်။

ဘယ်အရပ်ကိုပဲ သူ သွားသွား အမျိုးသမီးတွေက သူ့နောက် လိုက်ကြတယ်။ သူတို့ ကခုန်ကြတယ်။ လင်းကွင်းတွေကို တီးကြ တယ်။ သူ့အနားနေရရင် အမျိုးသမီးတွေ ပျော်ရွှင်ကြတယ်။ ယောက်ျား

တွေ သေသေးတဲ့ အလွန်တရာ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အပြုအမူတွေ ကို ပြုကြတယ်။ အမျိုးသမီးတွေ တသိတတန်းကြီး ရှိနေချိန်မှာ

ဒိုင်အားနီးဆပ်စ်က သူ့ မွေးဖွားရာ နယ်မြေကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဘုရင်က ပေးလိုက်တဲ့ ကျားသစ်တွေ ဆွဲတဲ့ ရထားကို စီးပြီး တောင်စောင့်နတ်တွေဖြစ်တယ်။ သူ့ဦးခေါင်းအပေါ်မှာတော့ စပျစ်ပန်းကုံးကို ဆောင်းထားလျက် ရှိတယ်။

'သီးဘက်ခံ' နိုင်ငံကို သူ ပြန်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီနိုင်ငံကို ဆီမဲလ်ရဲ့ဖခင် 'ကက်ဒ်မော့စ်' က ဆက်လက်အုပ်စိုးနေဆဲ ဖြစ်တယ်။ အခုတော့ သူဟာ အိုမင်းလှပါပြီ။ ဒါကြောင့် သူ့သမီးရဲ့သားဖြစ်သူ 'ပင်သီးယပ်စ်' ကို အုပ်စိုးစေတယ်။ ဒိုင်အားနီးယပ်စ် ရောက်လာတော့ သူဟာ ဆီမဲလ်ရဲ့သားဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။ ပင်သီးယပ်စ်က လက်မခံဘူး။ လူလိမ်လူညာသာ ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာတယ်။

သီးဘက်ခံနိုင်ငံမှာ ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတွေတောင် သူတို့ရဲ့အိမ်မှု ကိစ္စတွေကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး ဒိုင်အားနီးဆပ်စ်ရဲ့ နောက်က တကောက် ကောက် လိုက်နေကြတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှ ကြည့်ရှုခွင့် မရတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို တောင်ပေါ်မှာ သူတို့ခံစားကြတယ်။ အိန္ဒိယကို လှည့်လည်ပြီး ပြန်လာတဲ့ သူ့ရဲ့ နောက်ကို အမျိုးသမီးတွေ လိုက်ပြီး ပျော်ရွှင်နေကြတာကို မြင်ရတော့ ပင်သီးယပ်စ်ဟာ ဒေါသထွက် သည်ထက် ထွက်လာတယ်။

သီးဘက်ခံမှာ စပျစ်ပင်မစိုက်ဖို့ သူက တားမြစ်လိုက်တယ်။ သီးဘက်ခံနိုင်ငံသားတွေက ဝိုင်းကိုလည်း မလုပ်ရဘူး။ သောက်လည်း မသောက်ရဘူး။ သူက ခွင့်မပြုဘူး။ သူက တားမြစ်ပေမယ့် သူ့ရဲ့ ဖခင်က ဝိုင်းကလပ်ကို လက်က ကိုင်ပြီး သူ့ဆီကို လာခဲ့တယ်။ ဒိုင်အားနီးဆပ်စ်ရဲ့ နောက်လိုက်တွေကို အရေးမယူဖို့ သတိပေး လိုက်တယ်။

ဒိုင်အားနီးဆပ်စ်ကို သူက ထောင်သွင်းပြီး အကျဉ်းချထား လိုက်တယ်။ သီးဘက်ခံက အမျိုးသမီးတွေ လျှို့ဝှက် တွေ့ဆုံကြတဲ့ တောင်ပေါ်က နေရာကို သူ လိုက်သွားပြီး ထင်းရှူးပင်ပေါ်ကို သူ တက်ကြည့်တယ်။ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ အရူးအမူးပျော်ရွှင်မှုကို မြင်နိုင်ဖို့ ဖြစ်တယ်။

သူ့ကို အမျိုးသမီးတွေက မြင်သွားကြတယ်။ သူတို့ဟာ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် သူ့ဆီကို ပြေးလာကြပြီး သစ်ကိုင်းပေါ်က သူ့ကို ဆွဲချကြတယ်။ အမျိုးသမီးအုပ်စုထဲမှာ သူ့အမေ 'အဂါဗီ' နေလည်း ပင်သီးယပ်စ်က တွေ့မြင်ရတယ်။ သူ့ကို အန္တရာယ်ပြု ဆော့မယ်ဆိုတာ သူ သိလာတယ်။ သူ့အမေက သူ့ကို မသိဘူး။

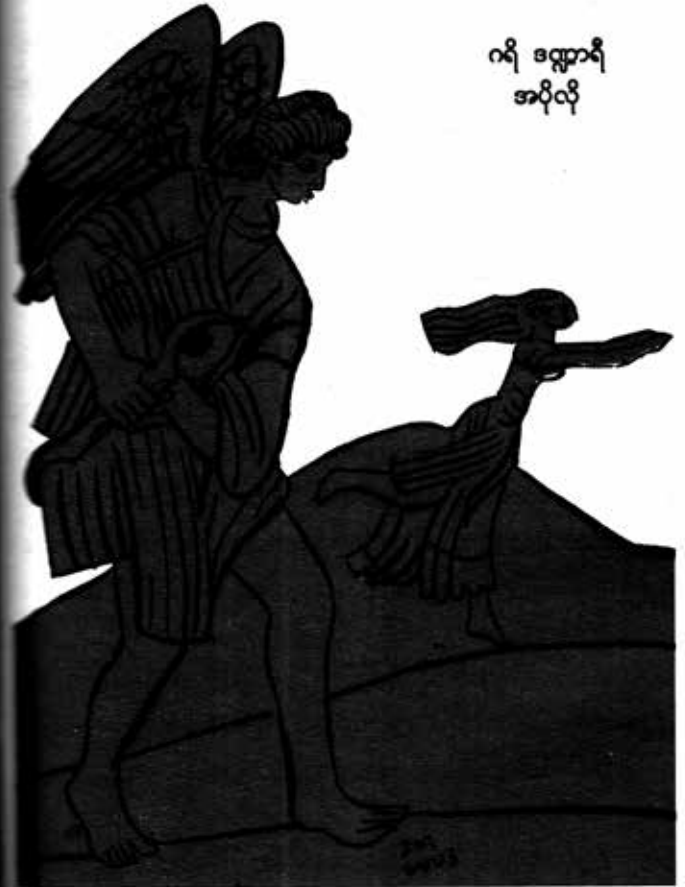
“တောဝက်တစ်ကောင် တို့အထဲ ရောက်နေတယ်၊ သတ်ပစ် ထိုက်” လို့ အော်လိုက်တယ်။ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် သူ့ကို ဆတ်ဖြိပ်ကြတယ်။ သူ့အမေ 'အဂါဗီ' က ဦးဆောင်ပြီး လုပ်တယ်။ သူ့ချစ်သူ နတ်ဘုရင် ဖုစ်ကို ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပစွာနဲ့ မြင်တွေ့လိုက်ရလို့ ဆီမဲလ် သေဆုံးသွားတဲ့ နယ်မြေမှာ သူ့ရဲ့သား ဒိုင်အားနီးဆပ်စ်က အောင်မြင်မှု ရလိုက်ပြီ ဖြစ်တယ်။

အပိုလို

ဝဲဂယက်ထနေတဲ့ 'ပင်နေယိုစ်' မြစ်ကမ်းနဖူးပေါ်မှာ ဆင်းသက်လိုက်ပြီး ကြည်လင်တဲ့အသံနဲ့ အပိုလိုရဲ့ဇနီးက တေးသီချင်းသီဆိုလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ အတောင်ပံ ခတ်သံက စည်းဝါးသဖွယ်ဖြစ်လာတယ်။ တေးသီချင်းတွေကို လှည့်လည်သီဆိုတဲ့ အပိုလိုက စောင်းကို လက်ထဲမှာ ပိုက်ထားပြီး ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး သီဆိုလိုက်တယ်။

သူနဲ့ နှမ 'အာတမစ်'တို့ဟာ 'ဇုစ်'နဲ့ 'လီတို'တို့က မွေးဖွားလာခဲ့ကြတာဖြစ်တယ်။ လီတိုဟာ ဇုစ်နဲ့ ရခဲ့တဲ့ ကလေးတွေကို မွေးဖွားဖို့ နေရာ အကြာကြီး ရှာဖွေရတယ်။ ဇုစ်ရဲ့မိဖုရား ဟာရာက ဒီအကြောင်းသိသွားတော့ စိတ်ဆိုးတယ်။ သူက အကူအညီမပေးဘဲထားတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ လီတိုဟာ 'ဒယ်လိုစ်'ကျွန်းကို ရောက်သွားပြီး ကလေးတွေ မွေးဖွားနိုင်ရေးအတွက် နေရာတစ်ခု ပေးဖို့ တောင်းပန်တယ်။

ဂရိ ဒဏ္ဍာရီ
အပိုလို

သေးငယ်တဲ့ ကျွန်းကလေးဖြစ်တဲ့ ဒယ်လို့စ်က ပြန်ပြောတယ်။

“သင့်ကလေးတွေကို မျက်နှာမြင်နိုင်ဖို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နေရာပေးပါတယ်။ သို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်ဟာ ကျောက်အတိတ်တို့ ကျွန်းကလေးတစ်ခုသာ ဖြစ်ပြီး မြေကြီးကလဲ မာကျောတယ်လို့ လူတွေက ကျွန်ုပ်အကြောင်း မကောင်းပြောကြတယ်။ ဒီမြေပေါ်မှာ သင့်ကလေးတွေသာ မွေးဖွားလာရင် ကျွန်ုပ်အဖို့ ဂုဏ်ယူစရာပါ။ သို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ် စိုးရိမ်ပူပန်မှု ဖြစ်ရပါတယ်။ သင့်ကလေးတွေက သူတို့မွေးဖွားလာတဲ့ နယ်မြေအတွက် အရှက်ရပြီး ကျွန်ုပ်ကို နက်ရှိုင်းတဲ့ ပင်လယ်ထဲမှာ နစ်မြုပ်ပစ်လိုက်မှာကို ကြောက်ရပါတယ်။ ပင်လယ်နက်ထဲက ထူးဆန်းပြီး အရပ်ဆိုးလှတဲ့ သတ္တဝါကြီးတွေ ခိုအောင်းတဲ့ နေရာဖြစ်လာမှာကိုလဲ စိုးရိမ်လှပါတယ်။ ပင်လယ်ခြင်သေ့တွေကလည်း လူတွေကို မခြောက်လှန့်ဘဲ ကျွန်ုပ်ရဲ့ချိုင့်ဝှမ်းတွေကို ခြောက်လှန့်နေမှာ စိုးရိမ်ရပါတယ်။ တကယ်လို့ သင်ရဲ့သားက နတ်ဘုရားကျောင်းတစ်ခု ကျွန်ုပ်ရဲ့မြေပေါ်မှာ တည်ဆောက်ပေးမယ်လို့ သစ္စာဆိုရင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

လိတိုက ‘စတစ်’ကို တိုင်တည်ပြီး သစ္စာဆိုတယ်။ နတ်ဘုရားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ကတိကို ဘယ်တော့မှ မချိုးဖောက်ကြဘူး။ ကျွန်းပေါ်မှာ အပိုလိုအတွက် နတ်ဘုရားကျောင်းဝင်းတစ်ခု တည်ဆောက်ပေးဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်။

ကျွန်းကလေး ‘ဒယ်လို့စ်’ အပေါ်မှာ လိတိုဟာ ‘အပိုလို’နဲ့ ‘အာတမစ်’ကို မွေးဖွားလိုက်တယ်။ ဟာရာဟာ အကူအညီအားလုံးကို ပိတ်ပင်ထားပေမယ့် ကလေး မျက်နှာမြင်ချိန်မှာ နတ်ဘုရားမတွေက လိတိုကို လာရောက်ကူညီကြတယ်။

အပိုလို မွေးဖွားလာတော့ ပွေ့ယူပြီး ချိုမွေးတဲ့ ရေထဲမှာ ဆေးကြောသန့်စင်ပေးကြတယ်။ အဝတ် ဝတ်ဆင်ပေးပြီး ရွှေရောင်တွင်းတစ်ကွင်းကို ဆင်မြန်းပေးကြတယ်။ အသက်ကြီး နတ်ဘုရားမဖြစ်တဲ့ ‘သီးမစ်’ က ထာဝရနတ်ဘုရားတွေရဲ့အစာဖြစ်တဲ့ ပန်းဝတ် ဖုန်နဲ့ နတ်သုဒ္ဓါကို ကျွေးတယ်။

နတ်သုဒ္ဓါကို စားလိုက်တာနဲ့ ကလေးငယ်ဟာ ချက်ချင်းပဲ ကြီးထွားလာပြီး နတ်ဘုရားမတွေရဲ့ ရင်ခွင်ထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူ့နှုတ်က စကားပြောလိုက်တဲ့အခါ ဒယ်လို့စ်ကျွန်းပေါ်က ပန်းတွေ ဖွင့်လာပြီး ရွှေရောင်တောက်ပလာတော့တယ်။

လေးနဲ့ စောင်းကို သူ့ကိုင်ထားတယ်။ နောက်တော့ ‘ဟက်ဇက်စ်တပ်စ်’ က မြားဘူးတစ်ဘူး သူ့ကိုပေးတယ်။ အဲဒီမြားတွေကို အသုံးပြုပြီး ငွေရောင်လေးနဲ့ စပါးကြီးမြွေ ‘ပိုင်သွန်’ကို သတ်လိုက်တယ်။ ပိုင်သွန်ဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ မြွေနဂါးကြီး ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ တိုင်ဖွန်ကိုလည်း သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ နတ်ဘုရားတွေ ဖန်ဆင်းသမျှအထဲမှာ ဘာနဲ့မှ မတူတဲ့ သတ္တဝါကြီးဖြစ်တယ်။ အဲဒီကောင်ကြီးဟာ ဆန့်ဆန့်ကြီး သေနေတော့တယ်။

သတ္တဝါကြီးကို သတ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ အပိုလိုဟာ လှပတဲ့ ‘တင်ပေ’ တောင်ကြားကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ‘ဒက်ဖနီ’ ကို တွေ့ရတယ်။

ဒက်ဖနီရဲ့မိခင်က ကမ္ဘာမြေကြီးဖြစ်ပြီး ဖခင်က ပင်နေယွိုစ် လို့ခေါ်တဲ့ မြစ်ဖြစ်တယ်။ ‘အော်ဆာ’တောင်စောင်းတစ်လျှောက်မှာ ဒက်ဖနီ ပြေးသွားတော့ ချည်နှောင်မထားတဲ့ သူ့ရဲ့ဆံပင်တွေဟာ လေထဲမှာ ပြန့်လွင့်နေတယ်။ တောင်ထိပ်တစ်ခုပေါ်မှာ ရပ်နေတဲ့ အပိုလိုကို ဒက်ဖနီက လှမ်းမြင်တယ်။ သူက ငွေရောင် လေးကို

လွယ်ထားတယ်။ မြားထည့်ထားတဲ့ ဘူးပေါ်ကို အလင်းရောင်က ကျရောက်နေတယ်။ အိုလံပီယံနတ်ဘုရားတွေထဲမှာ သူဟာ အချောဆုံး ဖြစ်တာကို ဒက်ဖနီ တွေ့ရတယ်။

အပိုလိုက ဒက်ဖနီကို လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ ဒက်ဖနီ ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်။ သူ သစ္စာဆိုထားတယ်။ လူသားဖြစ်ဖြစ်၊ နတ်ဘုရားဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုကိုမှ မခံယူပါဘူးလို့ ဆိုထားတယ်။ သမင်မကလေး ပြေးသလို သူဟာ တောင်စောင်းမှာ ပြေးလွှားနေတယ်။ အပိုလိုက သူ့နောက်ကို ပြေးလိုက်တယ်။ ဒက်ဖနီက နေရာအားလုံးကို သိတယ်။ ဘယ်နေရာပြေးရမယ်ဆိုတာ သိသလို မြန်မြန်လည်း ပြေးနိုင်တယ်။ ပြေးနေစဉ်မှာပဲ သူ့အသက်ရှူသံက ပြင်းလာတယ်။ သူ့နှလုံးခုန်တာ မြန်လွန်းလို့ ပေါက်ကွဲသွားလေမလားလို့ ထင်မှတ်ရတယ်။ သူ့လှမ်းခေါ်တဲ့ အသံကိုလည်း ကြားနေရတယ်။

“မပြေးနဲ့၊ မပြေးနဲ့၊ မင်းကို မုန်းလို့ မင်းနောက် လိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။”

ဒက်ဖနီဟာ သူ့နောက်က လိုက်လာတဲ့ အပိုလိုရဲ့အသက်ရှူသံကိုတောင် ကြားနေရတယ်။

ပြေးလွှားနေစဉ် ဒက်ဖနီဟာ မြေပျော့ပျော့နေရာ တစ်ခုကို ရောက်သွားတယ်။

“အို- မိခင်မြေကြီး၊ သူ ဖမ်းမမိအောင် လုပ်ပေးပါ” လို့ ရှိခိုးတောင်းပန်လိုက်တော့ ဒက်ဖနီဟာ မြေကြီးထဲကို ကျွံဝင်သွားတယ်။ အပိုလိုရဲ့ ထွက်သက်ဟာ သူ့ရဲ့ လည်တိုင်ပေါ်ကို ကျလာတယ်။ သူ့ပခုံးပေါ်ကို ရောက်လာတဲ့ အပိုလိုရဲ့လက်နဲ့ ထိတွေ့မှုကို သိနေတယ်။ ဒက်ဖနီဟာ ယိမ်းယိုင်သွားတဲ့ ခံစားမှုကို သူ့သိရတယ်။ မညှိုးပန်းပင် ‘လောရယ်’ အဖြစ် သူ ပြောင်းလဲသွားပြီ။ အမြစ်တွေက

မြေကြီးထဲမှာ တွယ်နေကြပြီ။ အပိုလိုရဲ့ အဖမ်းခံရမယ့် ဘေးက ဒက်ဖနီ လွတ်မြောက်သွားပြီဖြစ်တယ်။

“အို- ဒက်ဖနီ၊ ဒက်ဖနီ” လို့ အပိုလိုက အော်လိုက်တယ်။ ဒက်ဖနီရဲ့သွေးတွေက သစ်ပင်အတွင်းက အရည်တွေအဖြစ် ပြောင်းသွားတယ်။ ခြေလက်တွေ၊ အသားစိုင်းတွေ၊ လေထဲမှာ ပြန့်လွင့်နေတဲ့ ဆံပင်တွေက သစ်ကိုင်းတွေ၊ အရွက်တွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ဒက်ဖနီ ရပ်နေတဲ့နေရာမှာ အပိုလိုဟာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေရှာတယ်။ ဒက်ဖနီကို မိန်းမပျိုကလေးအဖြစ် ချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်ဟာ သစ်ပင်ဖြစ်သွားတော့လည်း ချစ်မြဲ ချစ်နေဆဲပဲ ဖြစ်တယ်။ သစ်ရွက်တွေကို ဆွတ်ယူလိုက်ပြီး ပန်းခွေတစ်ခု ပြုလုပ်ကာ သူ့ဦးခေါင်းပေါ်မှာ ဆောင်းထားလိုက်တယ်။ မညှိုးပန်းဖြစ်တဲ့ လောရယ်ပန်းတွေကို ယခုတိုင် သူ့ဦးခေါင်းပေါ်မှာ ဆင်မြန်းထားပြီး တခြားသူတွေကိုလည်း ပေးနေဆဲပါ။

ဟာကြူလီနှင့် ခြင်္သေ့

ဟာကြူလီဟာ နတ်ဘုရား 'ဇုစ်' နဲ့ လူသားအမျိုးသမီး 'အဲ့မိနီ' တို့ရဲ့ သားဖြစ်တယ်။ ဟာကြူလီအကြောင်း ကြားရတော့ 'ဟာရာ' က အဲ့မိနီနဲ့ သူ့ရဲ့သား သူရဲကောင်း ဟာကြူလီအပေါ် မကောင်းတဲ့စိတ်ထားလိုက်တယ်။ ပုခက်ထဲမှာ ဟာကြူလီ ရှိနေစဉ် ကိုက်သတ်ဖို့ မြွေကြီးနှစ်ကောင် လွှတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ မသေဘူး။ ဟာကြူလီက မြွေကြီးနှစ်ကောင်ရဲ့ လည်ပင်းကို ညှစ်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်တယ်။

ဟာကြူလီ အရွယ်ရောက်လာတော့ ရူးသွပ်သွားအောင် ဟာရာက လုပ်ပြန်တယ်။ သူ စိတ်ဖောက်နေစဉ်မှာ ဝမ်းကွဲညီ 'အစ်ဖီကယ်' ကို မရည်ရွယ်ဘဲ သတ်ပစ်လိုက်မိတယ်။ သူ ဘာလုပ်မိတယ်ဆိုတာ သိလာတော့ အိပ်လို့လည်း မရ၊ စားလို့လည်း မဝင်ဖြစ်လာတယ်။ သူ့အပြစ်တွေကို ဆေးကြောသန့်စင်ဖို့ အပိုလို ရှိတဲ့ ကျွန်းငယ် 'ဒယ်လ်ဖိုင်' ကို သွားတယ်။

ဂရိ ဒဏ္ဍာရီ
ဟာကြူလီနှင့် ခြင်္သေ့

303

အပိုလို နတ်ကွန်းရောက်တော့ နတ်ထိန်း အမျိုးသမီးက သူ့ကို သန့်စင်ပေးပြီး ပြောတယ်။

“တာရင်မှာ ရှိတဲ့ သင်ရဲ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ‘ယူရစ်သီးယပ်စ်’ ဆီကို သွားပါ။ သူ စေခိုင်းသမျှ လုပ်ဆောင်ပေးပါ။ အဲဒီလို လုပ်ပေးပြီး သင့်ဘဝ ကုန်ဆုံးသွားတဲ့အခါ သင်ဟာ သေခြင်းကင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ဒီစကားကို ကြားရတော့ ဟာကြူလီဟာ ‘တာရင်’ အရပ်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအရပ်မှာ သူ့ကို မုန်းတီးတဲ့ ဝမ်းကွဲအစ်ကိုကို တွေ့ရတယ်။ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ကြီးမားလှတဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးက အင်အားချည့်နဲ့ပြီး တုန်လှုပ်နေတဲ့ ဘုရင် ယူရစ်သီးယပ်စ်အပေါ်မှာ လွမ်းမိုးနေတော့တယ်။ ဟာကြူလီက သူ့ကို ပြော လိုက်တယ်။

“သင် ခိုင်းစေသမျှ လုပ်ကိုင်ပေးဖို့ ကျွန်ုပ် ရောက်လာတာ ဖြစ်တယ်။ သင် ဘာလုပ်ချင်သလဲ ပြောပြပါ”

နတ်ဘုရားတစ်ပါးလို ကြံ့ခိုင်ပြီး မြင့်မားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ သူ့ ရှေ့မှာ ရပ်နေသူကို အင်အားချည့်နဲ့တဲ့ ဘုရင်ဟာ မုန်းတီးစိတ် အပြည့်နဲ့ ကြည့်နေတယ်။ ခေါင်းမော့လိုက်ပြီး ပုပ်သိုးတဲ့ မျက်နှာ ထားနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“နိမိယာမှာ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ရှိတယ်။ အားလုံးထဲမှာ သူဟာ အင်အားအကြီးမားဆုံးနဲ့ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်တယ်။ အဲဒီခြင်္သေ့ကို သတ်ပြီး သားရေကို ယူလာခဲ့ပါ။ ဒါမှ တကယ်သတ် မသတ် ကျွန်ုပ် သိရမှာဖြစ်တယ်”

ဟာကြူလီဟာ ဒိုင်းမပါ၊ လက်နက်လည်း မပါဘဲ ကြောက် စရာကောင်းတဲ့ ခြင်္သေ့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ဘုရင့်နန်းတော်က ထွက်လာ ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူဟာ ပျက်စီးနေတဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ အိမ်တွေ ပျက်စီးနေတယ်။ လူသူလည်း မရှိ။ ခြင်္သေ့ရိုးတွေလည်း ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ လျှောက် ကြည့်တဲ့အခါ ခြင်္သေ့ခြေရာတွေကို တွေ့ရတယ်။ ခြေရာတွေက ဆောင်ကမ်းပါးယံဆီကို ဦးတည်နေတယ်။ လက်နက်လည်း မပါ။ အကာအကွယ်လည်း မရှိတဲ့ ဟာကြူလီဟာ ခြင်္သေ့နောက်ကို လိုက် သွားတယ်။

ခြင်္သေ့ဟောက်သံကို ကြားရပြီး အပေါ်မော့ကြည့်လိုက်တော့ ခြင်္သေ့ကြီးဟာ ဝူဝူမှာ ရပ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ နေရောင်ကို နောက်ခံထားပြီး ကြည့်တဲ့အခါ ကြီးမား နက်မှောင်တဲ့ သဏ္ဍာန် တစ်ခုကို မြင်ရတယ်။ သုံးခါ ဟောက်ပြီးတော့ ခြင်္သေ့ဟာ ဝူထဲကို ဝင်သွားတယ်။

ဝူဝူမှာ သူ စားသောက်ထားတဲ့ စားကြွင်းစားကျန်နဲ့ အရိုးတွေ ရှိတယ်။ ဟာကြူလီက ရပ်လိုက်ပြီး အရိုးတွေကို ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ဝူထဲကို ဝင်သွားတယ်။

တော်တော်ဝေးဝေး ရောက်သွားတော့ ဖမ်းမိထားတဲ့ သား ကောင်ကို အငမ်းမရ စားနေတဲ့ ခြင်္သေ့ကို သူ တွေ့ရတယ်။ သတ္တဝါ ကြီးရဲ့ပါးစပ်နဲ့ နှာခေါင်းက ထွက်လာတဲ့အနံ့က တော်တော်ဆိုးတယ်။

ဟာကြူလီက ခြင်္သေ့အပေါ်ကို ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ ကြီးမားတဲ့လက်သီးနဲ့ ခြင်္သေ့ရဲ့လည်မျိုကို ထိုးလိုက်တယ်။ ခြင်္သေ့ ဆီက ဘာသံမှ ထွက်မလာတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် တောက်ပတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ဟာကြူလီကို ကြည့်ပြီး လက်သည်းတွေနဲ့ ကုတ်ဖဲ့

ဆုတ်ဖြိတယ်။ ဟာကြူလီက ခြင်္သေ့ကို ကျောက်တုံးနဲ့ ညှပ်ထားတယ်။ အတင်းညှပ်ပြီး အသက်မရှူနိုင်အောင် လုပ်လိုက်တယ်။ သူ့အရေက ထူလွန်းတော့ ထိုးဖောက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သတ္တဝါကြီးက ရုန်းကန်တယ်။ ဟာကြူလီက သူ့ရဲ့သန်မာတဲ့လက်တွေနဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားတော့ ခြင်္သေ့ဟာ မရုန်းနိုင်တော့ဘူး။ ဟာကြူလီက ခြင်္သေ့ရဲ့ လည်မျိုကို ညှစ်ပြီး သတ်လိုက်တယ်။

ထိုးဖောက်လို့ မရနိုင်တဲ့ သားရေကို ခြင်္သေ့ကိုယ်က ဆုတ်ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ခြုံထည်အဖြစ် လွှမ်းခြုံလိုက်တယ်။

ဟာကြူလီဟာ တောအုပ်ကလေးတစ်ခုထဲ ဖြတ်သွားတယ်။ ဝက်သစ်ချပင်ကလေး တစ်ပင်ကို ဆွဲနုတ်ယူပြီး တင်းပုတ်အဖြစ် ပြုလုပ်လိုက်တယ်။ မြားတွေ၊ လှံတွေ မထိုးဖောက်နိုင်တဲ့ ခြင်္သေ့ရေကို ခြုံထားတဲ့ ဟာကြူလီဟာ တင်းပုတ်ကို ကိုင်ပြီး ခရီးဆက်လာခဲ့တာ နောက်ဆုံး ဘုရင် ယူရစ်သီးယပ်စ်ရဲ့ နန်းတော်ကို ရောက်သွားတယ်။

ခြင်္သေ့အရေကို ခြုံထားပြီး မြင့်မားလှတဲ့ ဟာကြူလီကို မြင်ရတော့ သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် သူ့ဆီ လာနေတယ် ထင်ပြီး ဘုရင်ကြီးဟာ အိုးကြီးတစ်ခုထဲမှာ ပြေးပုန်းလိုက်တယ်။ အိုးအဖုံးကို နည်းနည်းဖွင့်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကောင်ကြီးက ဘာလဲဆိုတာ ကျေးကျွန်တွေကို မေးလိုက်တယ်။ နိမိယာခြင်္သေ့အရေကိုခြုံပြီး ဟာကြူလီ ပြန်လာတဲ့အကြောင်း ပြောပြကြတယ်။ ဒီစကားကိုကြားရတော့ ယူရစ်သီးယပ်စ်က တစ်ခါပုန်းပြန်တယ်။ သိပ်ကြောက်လွန်းလို့ ဟာကြူလီနဲ့ စကားမပြောချင်ဘူး။ သူ့အနားကိုလည်း မလာစေချင်ဘူး။

ဟာကြူလီကတော့ တစ်ယောက်တည်း နေရတာကိုလည်း ကျေနပ်တယ်။ နန်းတော်ထဲမှာ နေထိုင်ပြီး စားသောက်နေတယ်။ ဟာကြူလီရဲ့အကြောင်းကို ကျေးကျွန်တွေက ဘုရင်ကို သွားပြောကြတယ်။ နန်းတော်ထဲမှာရှိတဲ့ အစားအစာကောင်းမွန်သမျှ အားရပါးရ စားသောက်နေကြောင်း ကြားရတော့ ဘုရင်ဟာ ဒေါသ အလွန်ထွက်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ကောင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာကိုတော့ ကြောက်နေဆဲပဲ ဖြစ်တယ်။ သံတော်ဆင့်တွေက တစ်ဆင့် နောက်ထပ် အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ ဟာကြူလီကို စေခိုင်းလိုက်တယ်။

ဟာကြူလီနှင့် ရေမြွေကြီး

ဒုတိယအလုပ်က ရေထဲမှာ နေတဲ့ မြွေကြီးကို သတ်ရမယ့် အလုပ်ဖြစ်တယ်။ 'လာနာ' အရပ်က ရွှံ့ညွှန်အိုင်ထဲမှာ မြွေကြီးနေတယ်။ ဟာကြူလီက နောက်တစ်ရက် ဆက်လက်ပြီး စားသောက်နေတယ်။ နောက်နေ့ရောက်တော့ ခြင်္သေ့သားရေကို ခြုံ၊ တင်းပုတ်ကို ကိုင်ပြီး ခရီး စတင် ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒီခရီးမှာ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ သူ့အစ်ကိုရဲ့သား 'အိုင်အိုလေအိုစ်' အမည်ရှိတဲ့ လူငယ် တစ်ဦးလည်း ပါတယ်။

ကျယ်ပြန့်လှတဲ့ ရွှံ့ညွှန်အိုင်အရောက် သူတို့နှစ်ဦး သွားကြ တယ်။ 'ဟိုက်ဒရာ' လို့ ခေါ်တဲ့ ရေမြွေကြီးက အိုင်ရဲ့အလယ်မှာ နေတယ်။ သူ့မှာ ဦးခေါင်း ကိုးခုရှိတယ်။ သူ့ရဲ့ကောင်း ဟာကြူလီနဲ့ သူ့အဖော်ရောက်လာတော့ ရေထဲက ခေါင်းဖော်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။

ဂရိ ဓလ္လာရီ
ဟာကြူလီနှင့်
ရေမြွေကြီး

အိုင်ကို ဖြတ်ပြီး သတ္တဝါကြီးဆီကို သွားလို့မရဘူး။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အိုင်ထဲမှာ နစ်သွားမယ်။

ဟိုက်ဒရာက အိုင်ရဲ့အလယ်မှာ ရှိနေတယ်။ အဲဒီနေရာက နေပြီး ဟာကြူလီနဲ့ သူ့အဖော်ဆီကို ရွံ့တွေ မှုတ်ထုတ်နေတယ်။ မီးတောက်နေတဲ့ မြားနဲ့ ဟာကြူလီက သူ့ခေါင်းကို ပစ်လိုက်တယ်။ ဟိုက်ဒရာ ဒေါသပိုထွက်လာတယ်။ တိုက်ခိုက်ဖို့ သူတို့ဆီ ပြေးလာ ခဲ့တယ်။ ဟာကြူလီက တင်းပုတ်ကို လွှဲလိုက်ပြီး မြွေကြီးရဲ့ခေါင်း တစ်လုံးကို ရိုက်ချလိုက်တယ်။

ဟိုက်ဒရာရဲ့ခေါင်းတစ်လုံး ပြတ်ကျသွားတဲ့ နေရာမှာ ခေါင်း နှစ်လုံး ပေါက်လာတယ်။ သူတို့ တိုက်ခိုက်နေစဉ် ကြီးမားလှတဲ့ ဂဏန်းကြီးတစ်ကောင် ရေအိုင်ထဲက ထွက်လာတယ်။ ဟာကြူလီရဲ့ ခြေထောက်ကို ညှပ်ပြီး ရွံ့ညွှန်အိုင်ထဲ ဆွဲယူသွားဖို့ ကြိုးစား တယ်။ အိုင်အိုလေအိုစ် ရောက်လာပြီး ဂဏန်းကြီးကို သတ်လိုက် တယ်။

ဟိုက်ဒရာကို ဟာကြူလီက လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ရွံ့ညွှန်အိုင်ထဲက ထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းတွေကို တင်းပုတ်နဲ့ ရိုက်ထုတ်ပစ် တယ်။ ခေါင်းပြတ်သွားတဲ့နေရာကို အိုင်အိုလေအိုစ်က မီးနဲ့ရှို့လိုက် တယ်။ ခေါင်းနှစ်လုံး ပေါက်မလာအောင် ဖြစ်တယ်။ ဟိုက်ဒရာရဲ့ အသက်က အလယ် ဦးခေါင်းမှာ ရှိတယ်။ တင်းပုတ်နဲ့ မရိုက်ရ သေးဘူး။

ဟာကြူလီရဲ့လက်နဲ့ ဟိုက်ဒရာရဲ့လက်ကို ဆုတ်ဖြိပ်ပစ်လိုက် ပြီး ကျောက်တုံးကြီးအောက်မှာ နစ်မြုပ်ထားလိုက်တယ်။ ရေပေါ် ပေါ်လာပြီး အသက်မဝင်နိုင်အောင် ဖြစ်တယ်။ ဟိုက်ဒရာရဲ့ဘဝ

မျက်စိးသွားပြီ။ သတ္တဝါကြီးရဲ့ သည်းခြေအိတ်ထဲကို အဆိပ်ရှိတဲ့ မြားနဲ့ ရိုက်ချလိုက်တယ်။ မြားနဲ့ ထိသမျှ ပျက်စီးသွားတယ်။

ယူရစ်သီးယပ်စ်ရဲ့ နန်းတော်ကို ဟာကြူလီတို့ ပြန်လာခဲ့ တယ်။ သူ့ကိုမြင်တော့ ဘုရင်ဟာ အိုးကြီးထဲကို ဝင်သွားပြန်တယ်။ အိုးကြီးထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေတယ်။ ဘုရင်ကိုပြောပြဖို့ ဟာကြူလီက ကျေးကျွန်တွေကို အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့ခိုင်းစေလိုက်တဲ့ ဒုတိယ အလုပ်ကို လုပ်ပြီးပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြစေတယ်။

ဟာကြူလီနှင့် လူသားစားငှက်များ

ဟာကြူလီက အစေခံတွေကို ပျော့ပျောင်းတဲ့ လေသံခံ စကားပြောနေတာကို 'ယူရစ်သီးယပ်စ်' ကြားရတော့ အိုးကြီးထဲထဲ ထွက်လာတယ်။ အလေးမထားတဲ့လေသံနဲ့ သူက ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်ုပ်အတွက် အလုပ်တစ်ဆယ့်နှစ်ခု လုပ်ပေးရမယ် နောက်ထပ်လုပ်ပေးဖို့ တစ်ဆယ့်တစ်ခု ကျန်သေးတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ၊ အခု အလုပ်နှစ်ခု လုပ်ပေးခဲ့ပြီ မဟုတ်လား နိမိယာက ခြင်္သေ့ကို သတ်ပြီးပြီ၊ လာနာက ရေမြွေကြီးကိုလည်း သတ်ခဲ့ပြီးပြီ” လို့ ဟာကြူလီက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ရေမြွေကို သင်တစ်ယောက်တည်း သတ်တာ မဟုတ်ဘူး အိုင်အိုလေအိုစ် အကူအညီယူခဲ့တာ မဟုတ်လား” လို့ သူက အော်ပြောလိုက်တယ်။ ဟာကြူလီကိုတော့ သူ စိုက်မကြည့်ရဲဘူး။ “ဒါကြောင့် ဒီအလုပ်ကို သင် လုပ်ခဲ့တာလို့ မဆိုနိုင်ဘူး”

ဂရိ ဒဏ္ဍာရီ
ဟာကြူလီနှင့် လူသားစားငှက်များ

ဟာကြူလီက သူ့ကို မြေကြီးပေါ် လဲကျသွားအောင် ထိုးနှက်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် လုပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး။ သူ စိတ်ဖောက်နေစဉ်တုန်းက ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ပြစ်မှုအတွက် အကြွေးဆပ်ရဦးမှာ မဟုတ်လား။ သူ့အမိန့်အတိုင်း လုပ်ပေးရဦးမှာ ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို ဟာကြူလီက သေသေချာချာကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“နောက်ထပ် ဘာလုပ်ပေးရဦးမှာလဲ၊ ကျွန်ုပ် လုပ်ဆောင်ပေးမယ်”

ဘုရင် ‘ယူဂျေယပ်စ်’ရဲ့ နွားတင်းကုပ်ကို သွားပြီး သန့်ရှင်းပေးဖို့ ပုံရစ်သီးယပ်စ်က ဟာကြူလီကို စေခိုင်းတယ်။

ဟာကြူလီဟာ ဘုရင် ယူဂျေယပ်စ်ရဲ့နိုင်ငံကို အရောက်သွားတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အညစ်အကြေးက မိုင်ပေါင်းများစွာအထိ ပျံ့နှံ့နေတယ်။ နွားတင်းကုပ်ထဲမှာ နွားတွေ၊ ဆိတ်တွေကို မွေးမြူထားခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပြီ။ သန့်ရှင်းရေးမလုပ်ဘဲ ထားတာကြောင့်ဖြစ်တော့ နွားခြံက ထွက်လာတဲ့ အနံ့ဆိုးကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ သီးနှံပင်တွေတောင် ညှိုးကျကုန်တယ်။

ခြံထဲမှာရှိတဲ့ နွားနဲ့ ဆိတ်ရဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံ သူ့ကို ပေးရင် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးမယ့်အကြောင်း ဟာကြူလီက ဘုရင်ကို ပြောလိုက်တယ်။

ဘုရင်ကြီးက သူ တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ပေးဖို့ သဘောတူတယ်။ ဟာကြူလီက ကျွဲ၊ နွားတိရစ္ဆာန်တွေကို ခြံထဲက မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မြောင်းနှစ်ခု ဖောက်လိုက်ပြီး မြစ်နှစ်ခုထဲ ရေကို သွယ်ယူလိုက်တယ်။ အဲဒီမြစ်တွေရဲ့ အမည်က ‘အယ်လ်ဖိုင်ယိုစ်’နဲ့ ‘ပင်နိုင်ယိုစ်’တို့ဖြစ်ကြတယ်။ မြစ်ရေတွေက ခြံထဲကို ဖြတ်

သွားတယ်။ တစ်ရက်တည်းနဲ့ ခြံထဲက အညစ်အကြေးတွေ သန့်ရှင်းသွားတယ်။ မြစ်တွေကိုလည်း သူ့ပုံမှန်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ပြန်နင်းဆင်းသွားအောင် ဟာကြူလီက လုပ်ပေးတယ်။

သူတောင်းဆိုခဲ့တဲ့ ဆုလာဘ်ကိုတော့ ဟာကြူလီ မရခဲ့ဘူး။ ယူရစ်သီးယပ်စ်ဆီ သွားပြီး သူ့အလုပ် ပြီးခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။ လုပ်စရာအလုပ် ဆယ်ခုသာ ကျန်တော့တဲ့အကြောင်း သူက ပြောလိုက်တယ်။

ယူရစ်သီးယပ်စ်က ပြန်ပြောတယ်။

“တစ်ဆယ့်တစ်ခု ကျန်သေးတယ်၊ အကြေးငွေယူပြီး လုပ်တဲ့ အလုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထည့်တွက်လို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ”

ဟာကြူလီက ယူရစ်သီးယပ်စ်ကို ရိုက်လှဲမပစ်မိဖို့ သူ့စိတ်ကို ဆိန်းထားရတယ်။ ယူရစ်သီးယပ်စ်က ကြောက်လွန်းလို့ ထွက်ပြေးသွားပြီး ပုန်းနေတယ်။ သူ့စေတမန်တွေက တစ်ဆင့် ဟာကြူလီ လုပ်ရမယ့် နောက်တစ်ခုကို ပြောလိုက်တယ်။

‘စတင်ဖလို’ ရွံ့ညွှန်အိုင်ထဲမှာ လူသားစားတဲ့ငှက်တွေ နေထိုင်တယ်။ အဲဒါတွေကို ရှင်းပေးရမယ်။ ပြီးတော့ ‘ကာရီးနီးယား’ က ရွှေရောင်ဦးချိုရှိတဲ့ သမင်ကို ဖမ်းပြီး ဆက်သရမယ်။ နောက်ထပ် လုပ်ပေးရမယ့် အလုပ်က ‘အီရင်မင်သိုစ်’အရပ်က တောဝက်ကို အရှင်ဖမ်းယူခဲ့ရမယ်။

ဟာကြူလီဟာ စတင်ဖလိုရွံ့ညွှန်အိုင်တွေဆီကို လာခဲ့တယ်။ သစ်ပင်တွေက ထူထပ်လွန်းတော့ လူသားစားငှက်တွေဆီကို သွားဖို့ တောင် မလွယ်လှဘူး။ တောအုပ်အလယ်က ချုံပုတ်နိမ့်နိမ့်ကလေးတွေအပေါ်မှာ ငှက်တွေ နေကြတယ်။ ငှက်တွေဟာ သူတို့ ကိုက်ချိလာတဲ့ အသားတုံးတွေကို အငမ်းမရ စားနေကြတယ်။

ငှက်တွေဆီကို သွားနိုင်ဖို့ ဟာကြူလီဟာ တောအုပ်ကို ရှင်းရတယ်။ ဘယ်လို ကြီးစားပမ်းစား လုပ်ပေမယ့် ငှက်တွေဆီကို မရောက်နိုင်ဘူး။ သူ လုပ်ရမယ့်အလုပ် အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်မယ် မထင်လို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ မြေကြီးပေါ်မှာ ထိုင်နေလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန် သူ့ရှေ့မှောက်မှာ နတ်တစ်ပါး ပေါ်လာတယ်။ သူ့ကို ကူညီဖို့ လာခဲ့တယ်။ နတ်ဘုရားမ နာမည်က 'အာသီနာ'ဖြစ်ပြီး ကြေးဝါနဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ လင်းကွင်းတစ်ခုကို ကိုင်ထားတယ်။ လင်းကွင်းကို တီးခတ်လိုက်တဲ့အခါ 'စတင်ဖလို' ရေအိုင်ထဲက ငှက်တွေ အပေါ်ကို ပျံတက်သွားကြတယ်။ ဟာကြူလီက သူ့ရဲ့ ပစ်မလွဲတဲ့ လေးနဲ့ ငှက်တွေကို ပစ်လိုက်တယ်။ သားစားငှက်တွေ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ရွံ့ညွှန်ထဲကျကုန်တယ်။ အားလုံး သေဆုံး သွားတယ်။

ကာရီးနီးယား သမင်ကို ဖမ်းဖို့ ဟာကြူလီဟာ မြောက်အရပ် ကို ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအရပ်မှာ သမင်တွေရဲ့စားကျက် ရှိတယ်။ သမင်တွေ ပြေးတာ မြန်လွန်းတော့ ခွေးတွေ လိုက်လို့ မမီသလို မုဆိုးတွေလည်း သူတို့ကို မိအောင်မဖမ်းနိုင်ဘူး။ ရွှေရောင်ဦးချိုရှိတဲ့ သမင်တွေကို မိအောင် ဟာကြူလီဟာ တစ်နှစ်လုံးလုံး လိုက်ဖမ်းနေ ရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သမင်တစ်ကောင်ကို 'အာတမစ်ရှင်'တောင် စောင်းမှာ ဟာကြူလီ ဖမ်းမိတယ်။ ဒီလို ဖမ်းမိတော့ တောရိုင်း သတ္တဝါတွေရဲ့ နတ်ဘုရားမ 'အာတမစ်'က သမင်ကို ဖမ်းတဲ့အတွက် ဟာကြူလီကို ဒဏ်ခတ်မှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ကောင်မ ဟာကြူလီက နတ်ဘုရားမကို တောင်းပန်တယ်။ အာတမစ် စိတ် ပြေသွားပြီး သမင်ကို သယ်ယူသွားဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။

'အီရင်မင်သို့စ်' အရပ်က တောဝက်ကို ဖမ်းဖို့ ဟာကြူလီ ထွက်သွားလော့ နတ်ဘုရားမ အာတမစ်က ရွှေရောင်ဦးချို ရှိတဲ့ သမင်တွေကို စောင့်ရှောက်ပေးနေတယ်။

ဟာကြူလီဟာ 'ဆိုဖစ်'မြို့ကို ရောက်သွားတယ်။ တောဝက်ရဲ့ ဇွက်ဆီးမှုဒဏ်ကို မြို့သူမြို့သားတွေ သေမတတ်ခံစားနေကြရတယ်။ တောဝက်ကို လိုက်ဖို့ ဟာကြူလီဟာ တောင်ပေါ်ကို တက်ခဲ့တယ်။ တောင်ပေါ်မှာ လူတစ်ပိုင်း မြင်းတစ်ပိုင်း သတ္တဝါတစ်အုပ်နေတယ်။ ဦးခေါင်း၊ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က လူဖြစ်ပြီး ခြေထောက် လေးချောင်းနဲ့ ကိုယ်လုံးကြီးက မြင်းသတ္တဝါဖြစ်တယ်။ ဟာကြူလီကို သူတို့ ကြိုဆိုကြတယ်။ 'ဖိုလို့စ်' လို့ ခေါ်တဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ဟာ ဟာကြူလီကို အိမ်ကြီးတစ်ခုဆီ ခေါ်သွားတယ်။ အိမ်ထဲမှာ ဝိုင်တွေကို သို့လှောင်ထားတယ်။ လူတစ်ပိုင်း မြင်းတစ်ပိုင်း သတ္တဝါတွေက ဝိုင်ကို မသောက်ကြဘူး။ တစ်ခါသောက်ကြည့်တော့ မူးလွန်းတာနဲ့ မသောက်တော့ဘဲ ဝိုင်တွေကို သိမ်းဆည်းထားလိုက်တယ်။ သူတို့ အထဲက သတ္တဝါတစ်ကောင်က စောင့်ပေးတယ်။ ဟာကြူလီက ဝိုင်သောက်ချင်တော့ ဖိုလို့စ်ကိုပြောတယ်။ ပထမတော့ မတိုက်ဘူး။ ဒီကစတင် တောင်းပန်မှ အိုးကြီးတစ်လုံးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။

ဟာကြူလီက ဝိုင်တွေကို သောက်တယ်။ ကျန်တဲ့ဝိုင်တွေကို သူနပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဝိုင်အနံ့မရတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ အိမ်ပြန်လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ ထုကြတယ်။ သူတို့လည်း ဝိုင် သောက်မယ်လို့ ပြောကြတယ်။ သူတို့ကို မောင်းထုတ်ဖို့ ဟာကြူလီ ထွက်လာတော့ သူတို့က ဝိုင်းတိုက်ကြတယ်။ သူ့ရဲ့ပစ်မလွဲတဲ့လေးနဲ့ ဖမ်းပြီး သတ္တဝါတွေကို မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ တောင်ကို ကျော်ပြီး အဝေးမှာရှိတဲ့ မြစ်ထဲကို သွားကြတယ်။

ဟာကြူလီကို ဧည့်ခံခဲ့တဲ့ ဖိုလို့စ်ဟာ မတော်တဆ ဒဏ်ရာရပြီး သေဆုံးသွားတယ်။ ဟာကြူလီရဲ့ အဆိပ်လူးမြားက သူ့ခြေထောက်ကို ထိသွားခဲ့တာကြောင့် ဟာကြူလီက ဖိုလို့စ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို တောင်ပေါ်ယူသွားပြီး မြေမြှုပ်ပေးလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ အီရင်မင်လို့စ်ရဲ့ နှင်းတွေအပေါ်မှာ ဟာကြူလီက ထောင်ချောက်တစ်ခုထောင်ပြီး တောဝက်ကြီးကို ဖမ်းဆီးလိုက်တယ်။ တောဝက်ကြီးကို ပခုံးပေါ်မှာထမ်းပြီး သယ်ခဲ့တယ်။ သမင်ကိုလည်း သူ့ရဲ့ ရွှေရောင်ဦးချိုကို ကိုင်ပြီး ခေါ်ခဲ့တယ်။

ယူရစ်သီးယပ်စ်က တောဝက်ကို ကြည့်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ သမင်ကို လွှတ်ပစ်လိုက်တော့ သမင်ဟာ အာတမစ်ရှင်တောင်ဆီကို ပြန်ပြေးသွားတော့တယ်။

ဟာကြူလီနှင့် ခေါင်းနှစ်လုံးရှိတဲ့ ခွေးကြီး

ခက်ခဲတဲ့ အလုပ်တွေကို စေခိုင်းဖို့ ဟာကြူလီကို ဘုရင် 'ယူရစ်သီးယပ်စ်' ရဲ့ ရှေ့မှောက် ခေါ်လာစေတယ်။ သူလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကို ကြေညာလိုက်တယ်။

ဟာကြူလီဟာ 'သရေစ်' အရပ်ကို သွားပြီး ဘုရင် 'ဒိုင်အို ခီဇ်စ်' ရဲ့ လူသားစားမြင်းတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်။ ပြီးတော့လည်း ခုတ်ဘုရား 'အာရီးဇ်' ရဲ့ သမီးတွေ ဖြစ်တဲ့ 'အမာဇန်' ဒေသက အမျိုးသမီးတွေဆီကို သွားရမယ်။ သူတို့ဟာ တိုက်လို ခိုက်လိုစိတ် မြင်းပြသူတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီရောက်တော့ သူတို့ရဲ့ ဘုရင်မ 'အစ်ပိုလိုက်ဆီ' က 'အာရီးဇ်' ပေးထားတဲ့ ခါးပတ်ကို ယူခဲ့ရမယ်။ ပြီးတော့ ဂရိကျွန်းကို သွားပြီး ဘုရင် 'အိုင်နော့စ်' ဆီက 'ပိုဆေဒန်' ပေးထားတဲ့ နွားထီးကြီးကို ယူပေးရမယ်လို့ ခိုင်းစေတယ်။

နောက်ပြီးတော့ 'အီရစ်သေးယား' ကျွန်းကို သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ် အနီးရှိတဲ့ ဘီလူးကြီး 'ဂျယ်ရီယိုနီးယပ်စ်' ထံက အနီရောင်နွားအုပ်ကို

ဂရိ ဒဏ္ဍာရီ
ဟာကြူလီနှင့် ခေါင်းနှစ်လုံးရှိတဲ့
ခွေးကြီး

သူပေးရမယ်။ နွားအုပ်ကို ခေါင်းနှစ်လုံးနဲ့ ခွေးကြီး 'အော်သို့စ်' က
အော်ကြပ်နေတယ်။ အဲဒီကိစ္စပြီးရင် 'ဟက်ပါရက်ဒီးစ်' ဥယျာဉ်ကို
သွားပြီး ဇုစ် နတ်မင်းကြီးက မိဖုရား ဟာရာကို မင်္ဂလာလက်ဆောင်
အဖြစ်ပေးခဲ့တဲ့ ရွှေရောင်ပန်းသီးတွေကို ယူခဲ့ရမယ်။ ဥယျာဉ်ရှိတဲ့
အရာကို သေခြင်းမကင်းတဲ့ လူသားတွေ မသိဘူး။

ဒီအလုပ်တွေကို လုပ်ကိုင်ဖို့ ဟာကြူလီဟာ အန္တရာယ်
ကင်းတဲ့ ခရီးရှည်ကြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ ပထမတော့ ဟာကြူလီဟာ
မြင်းစိုင်းတဲ့လူတွေ နေထိုင်တဲ့ သရေ့စ်အရပ်ကို သွားတယ်။ အဲဒီ
အရပ်ကို စစ်နတ်ဘုရား အာရီးစ်ရဲ့ သား 'ဒိုင်အိုမီးဒီးစ်' အုပ်ချုပ်တယ်။
မြင်းစောင်းထဲ ဝင်ပြီး ဟာကြူလီက မြင်းတွေကို မမ်းလိုက်တော့
မြင်းတွေက ကိုက်ကြ၊ ကန်ကြ၊ နင်းကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟာကြူလီ
ကို ထိခိုက်အနာတရဖြစ်အောင် မလုပ်နိုင်ဘူး။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်
အောက်တော့ မြင်းတွေကို မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ ကမ်းစပ်မှာ
ဟာကြူလီရဲ့ အဖော် 'အက်ဖ်ဒါရီစ်' စောင့်နေတယ်။ ကြောက်စရာ
အောင်းတဲ့ မြင်းတွေရဲ့ အော်သံကို သရေ့စ်အရပ်က လူတွေတောင်
ကြားရတယ်။ ဘုရင်နဲ့အတူ အဲဒီလူတွေက ဟာကြူလီရဲ့ နောက်ကို
လိုက်ကြတယ်။ ဟာကြူလီက သူတို့ကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ဖို့ မြင်း
တွေကို သူ့အဖော်နဲ့ထားခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ဆိပ်လူးမြားနဲ့ ဟာကြူလီက
တိုက်ခိုက်တယ်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေက နေပြီး လူတွေကို မောင်းထုတ်
တယ်။ ရိုင်းစိုင်းတဲ့မြင်းတွေကို စောင့်နေတဲ့ သူ့အဖော် အက်ဖ်
ဒါရီစ်ဆီကို ပြန်လာခဲ့တယ်။

သူ မရှိတုန်း မြင်းတွေက အက်ဖ်ဒါရီစ်ကို ကန်ကျောက်ပြီး
အော်ပစ်လိုက်ကြတယ်။ ဟာကြူလီက သူ့ရဲ့ လေးနဲ့မြားကို ထုတ်ယူ
အော်ပြီး မြင်းတွေကို ပစ်ချလိုက်တယ်။ မြားတွေက ဟိုက်ဒရာရဲ့

သည်းခြေအရည်ထဲမှာ စိမ်ထားတဲ့ အဆိပ်လူးမြားတွေ ဖြစ်တယ်။ မြင်းတွေဟာ ပင်လယ်ကမ်းခြေကို ပြေးသွားပြီး တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် လဲကျသေဆုံးသွားတယ်။ မြင်းအားလုံး အသတ်ခံရတယ်။

ဟာကြူလီဟာ သူ့အဖော်ရဲ့ အလောင်းကို ကောက်ယူပြီး ကောင်းမွန်စွာ မြေမြှုပ်ပေးလိုက်တယ်။ မြေပုံလေး တစ်ခုလည်း ပြုလုပ်ပေးတယ်။ သူ့အဖော်ရဲ့ နာမည်နဲ့ အဲဒီဝန်းကျင်မှာ မြို့တစ်မြို့ ဆောက်ပေးတယ်။

‘အိယူဆင်း’ ပင်လယ်ဆီကို ဟာကြူလီ ထွက်လာခဲ့တယ်။ ‘သဲမစ်စကီယာ’ မြစ် ပင်လယ်ထဲစီးဝင်နေတဲ့နေရာမှာ အမာဇန်တို့နဲ့ နေအိမ်ကို တွေ့ရတယ်။ ကျောက်ဆောင် ကျောက်ကမ်းပါးတွေပေါ်မှာ သူ့ကို တိုက်ခိုက်မယ့် မိန်းမတွေကို လှမ်းမြင်ရတယ်။ လေးနဲ့မြားကိုယ်စီကိုင်ထားကြပြီး အဆင်သင့် ရပ်နေကြတယ်။ ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာ ဟာကြူလီ ဝေခွဲမရဖြစ်နေတယ်။ သူ့ရဲ့မြားတွေ ကုန်သွားရင် အားလုံးက ဝိုင်းပြီး ပစ်လို့ သူ ဒုက္ခရောက်ရမှာ ဖြစ်တယ်။

ဟာကြူလီ စဉ်းစားနေဆဲမှာပဲ ကျွဲချိုမှုတ်သံ ကြားရတယ်။ မြင်းကြီးစီးပြီး အမာဇန်တစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။

“ဟာကြူလီ၊ ဘုရင် ဟစ်ပိုလိုက်က အမာဇန်ဒေသကို လာခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ အဆောင်ထဲကို ဝင်သွားပါ။ ဘာကိစ္စ ဒီအရပ်ကို သင်လာခဲ့ကြောင်း ပြောပြပါ” လို့ အော်ဟစ်ပြောတယ်။

ဟာကြူလီက ဘုရင်မ နေထိုင်ရာ လိုဏ်ဂူဆီကို လာခဲ့တယ်။ အရပ်မြင့်မားတဲ့ ဟစ်ပိုလိုက် မတ်တပ်ရပ်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ဦးခေါင်းပေါ်မှာ သံနဲ့ပြုလုပ်ထားတဲ့ သရဖူရှိတယ်။ သူ့ခါးမှာတော့ သက်တော့ရောင် တောက်နေတဲ့ ကြေးဝါနဲ့ ဖန်ကို ပေါင်းစပ် ပြုလုပ်ထားတဲ့ လှပတဲ့ ခါးပတ်တစ်ခု ရှိတယ်။

ဘုရင်မနဲ့ အမာဇန်အမျိုးသမီးတွေရဲ့ သွင်ပြင်ဟာ ကြောက်ရွံ့စရာကောင်းတဲ့ သိန်းငှက်လို မာန်အပြည့် ဖြစ်နေတယ်။ ဘုရင်မ အပေါ် ဘယ်လို အနိုင်ယူရမလဲဆိုတာ ဟာကြူလီက စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေတယ်။ အမာဇန်အမျိုးသမီးတွေက သူတို့ကိုင်ထားတဲ့ ဒိုင်းတွေကို လှံတွေနဲ့ ရိုက်ခတ်နေကြတယ်။

အမာဇန်ဒေသကို မည်သည့်ကိစ္စအတွက် ဟာကြူလီ ရောက်လာပါသလဲလို့ ဘုရင်မက မေးလိုက်တယ်။ စစ်နတ်ဘုရား ‘အာရီးဇ်’ ပေးထားတဲ့ ခါးပတ်ကို ယူဖို့ အမာဇန်ကို စွန့်ပြီး လာခဲ့တာလားလို့ ဘုရင်မက မေးလိုက်တယ်။

“သင့်ရဲ့ ခါးပတ်ကို ယူဖို့ လာခဲ့တယ်” လို့ ပြောပြီး ဖြုတ်ယူဖို့ သူ့လက်တွေကို အဆင်သင့်ပြင်ထားလိုက်တယ်။

ဘုရင်မက “အမာဇန် အမျိုးသမီးတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ဖို့ မလိုပါဘူး” လို့ ပြောပြီး သူ့ခါးက သက်တံရောင်တောက်နေတဲ့ ခါးပတ်ကို ဖြုတ်ယူပြီး ဟာကြူလီကို ပေးလိုက်တယ်။ ဟာကြူလီက လှပတဲ့ ခါးပတ်ကို လှမ်းယူလိုက်စဉ် သူ့ကို လှည့်ဖြားပြီး တစ်ခုခုလုပ်လေ မလားလို့ တွေးပူမိတယ်။ ခါးပတ်ကို ယူပြီး ကြီးမားလှတဲ့ သူ့နဖူးပေါ်မှာ ပတ်ထားလိုက်တယ်။ ဘုရင်မကို သူက ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုနေစဉ်မှာပဲ လိုဏ်ဂူအပြင်ဘက်မှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အဖြစ် အပျက်တွေ ပေါ်ပေါက်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ ရန်သူဖြစ်တဲ့ နတ်ဘုရားမ ဟာရာ ရောက်လာပြီး အမာဇန် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အသွင် ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တိုက်ခိုက်ကြဖို့ လှုံ့ဆော်ပေးကြတယ်။ အမျိုးသမီးတွေက လှံတွေနဲ့ သူ့ကိုတိုက်ခိုက်ကြတယ်။ ဟာကြူလီက သူ့ရဲ့ လေးနဲ့မြားကို ထုတ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဘုရင်မက မြင်းကြီးစီးပြီး ထွက်လာတယ်။ တိုက်ခိုက်တော့မယ့် အမျိုးသမီးတွေကို

ဟာကြူလီနဲ့ ဝေးရာအရပ်ကို ခေါ်သွားတယ်။ ဘုရင်မက 'သဲမစ် စကီယာ' မြစ်ဆီကိုသွားတော့ အမျိုးသမီးတွေလည်း သူ့နောက်က လိုက်သွားကြတယ်။ ဟာကြူလီက အမျိုးသမီးအုပ်ထဲ မြားတွေကို ပစ်သွင်းလိုက်တယ်။ မြစ်ကို ဖြတ်ကျော်သွားနေတဲ့ မြင်းတွေရဲ့ အဖြူရောင်တင်ပါးမှာ အမာဇန် သွေးတွေနဲ့ စွန်းထင်းနေတာကို မြင်တွေ့ရတယ်။

ဟစ်ပိုလိုက်ရဲ့ ခါးပတ်ကို သူ့နဖူးမှာ စွပ်ပြီး ဟာကြူလီဟာ အဲဒီအရပ်က ထွက်လာခဲ့တယ်။ ပင်လယ်ကို ရွက်လှေနဲ့ ဖြတ်ကျော် ပြီး ဂရိကျွန်းကို လာခဲ့တယ်။ ထူးခြားကောင်းမွန်တဲ့ စားကျက်မှာ အစာစားနေတဲ့ နွားကြီးကို တွေ့ရတယ်။ ပိုဆောဒန်က ဘုရင် 'မိုင်နော့စ်' ကို ပေးခဲ့တဲ့ နွားကြီးဖြစ်တယ်။ သူ့ဦးချိုကို ကိုင်ပြီး ဟာကြူလီက နွားကြီးကို ကိုင်ပေါက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပင်လယ် ကမ်းခြေအရောက် မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။

နောက်ထပ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်က ဘီလူးကြီး 'ဂျယ်ရီယိုနီးယပ်စ်' ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အနီရောင်နွားအုပ်ကို ယူပေးဖို့ဖြစ်တယ်။ ဘီလူးကြီးက အီရစ်ဗေးယားကျွန်းမှာ နေထိုင်တယ်။ နွားအုပ်ကို ဦးခေါင်းနှစ်လုံး ရှိတဲ့ ခွေးကြီး 'အော်သိုစ်' က စောင့်ကြပ်ပေးတယ်။ အော်သိုစ်ဟာ ငရဲပြည်က ခေါင်းသုံးလုံးရှိတဲ့ ခွေးကြီးက 'ကာဘာရိုစ်'နဲ့ ညီအစ်ကို တော်စပ်တယ်။

ဟာကြူလီက ဂရိကျွန်းကို သွားတဲ့အခါ 'မိုင်နော့စ်'ရဲ့နွားထီး ကြီးက ရေထဲက ကူးပြီး လိုက်လာတယ်။ နေပူရှိန်က ပြင်းလွန်းလို့ ဟာကြူလီရဲ့ ခွန်အားတွေ ကုန်ခန်းသွားတယ်။ မူးနောက်နောက် လည်း ဖြစ်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ လေးကို ယူလိုက်ပြီး မြားတွေနဲ့ မိုး

ကောင်းကင်ကို ပစ်လိုက်တယ်။ နေမင်းကြီးကို တိုက်ခိုက်လိုစိတ် ဖြစ်လာလို့ အော်ဟစ်ပြောလိုက်တယ်။

ဟာကြူလီရဲ့မြားတွေ အပေါ်ကို တက်သွားပြီး မြင်ကွင်းက ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ နေနတ်ဘုရားဖြစ်တဲ့ 'ဟီလီယိုစ်' က ဟာကြူလီအပေါ် လေးစားမြတ်နိုးစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ သူဟာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စကိုတောင် ကြိုးပမ်းတဲ့သူ မဟုတ်လား။ ရွှေရောင်ခွက် ကြီးကို ယူပြီး ဟီလီယိုစ်ဟာ အောက်ကို ဆင်းလာခဲ့တယ်။

ပင်လယ်ရေစီးကြောင်းထဲကို သူ့ရဲ့ရွှေရောင်ခွက်ကြီး ချထား လိုက်တယ်။ ပင်လယ်ရေပြင်မှာ ပေါလောမျောနေတဲ့ ခွက်ကြီးဟာ ဘယ်လောက်ကြီးသလဲဆိုရင် သင်္ဘောပေါ်က လူတွေ အားလုံး ဝင်နေလို့ ရတယ်။ မိုင်နော့စ်ရဲ့ နွားထီးကြီးကိုလည်း ဟာကြူလီက ခွက်ထဲကို ထည့်လိုက်တယ်။ ရေစီးကြောင်းအတိုင်း အနောက် အရပ်ဆီကို ခွက်ကြီးက သူတို့အားလုံးကို သယ်ဆောင်သွားတယ်။

'အီရစ်သေးယား' ကျွန်းကို ဟာကြူလီ ရောက်သွားတယ်။ 'ဂျယ်ရီယိုနီးယပ်စ်'ရဲ့နွားတွေဟာ ထူးခြားကောင်းမွန်တဲ့ စားကျက်မှာ အစာစားနေကြတယ်။ မိုင်နော့စ်ရဲ့နွားထီးကြီးကို ရွှေရောင်ခွက်ထဲမှာ ထားခဲ့ပြီး ကျွန်းပေါ်ကို တက်သွားတယ်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုလည်း တင်းပုတ်ပြုလုပ်ပြီး ယူသွားတယ်။

ခွေးကြီး အော်သိုစ်က ဟိန်းဟောက်ပြီး သူ့ဆီကို ပြေးလာ တယ်။ ဟာကြူလီကို ကိုက်ဖို့ ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။ ခွေးကြီးပါးစပ် ထဲမှာ အဆိပ်အမြုပ်တွေ ရှိနေတယ်။ ခေါင်းနှစ်လုံးကို ရိုက်ချလိုက် တော့ ခွေးရဲ့ပါးစပ်က သွားရည်ကျတဲ့ နေရာမှာ အဆိပ်ရှိတဲ့ သစ်ပင် တစ်ပင် ပေါက်လာတယ်။ ဟာကြူလီက ခွေးကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို

ဆွဲယူလိုက်ပြီး လေထဲမှာ လွှဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ အဝေးတစ်နေရာဆီကို ရောက်သွားအောင် လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။

အဲဒီအခါ ဘီလူးကြီး ဂျယ်ရီယိုနီးယပ်စ် ပေါ်လာတယ်။ သူ့မှာ ခန္ဓာကိုယ် သုံးခုရှိတယ်။ ဟာကြူလီကို ကျောက်တုံးကြီးတွေနဲ့ ပစ်ပြီး တိုက်ခိုက်တယ်။ ကျောက်တုံးထိမှန်ပြီး ဟာကြူလီ အနာတရ ဖြစ်သွားတယ်။ ဘီလူးကြီးက ပင်လယ်ထဲက ခွက်ကြီးကို မြင်သွားတယ်။ ဟာကြူလီ ပြန်မသွားနိုင်အောင် ခွက်ကြီးကို ကျောက်တုံးနဲ့ ပစ်ပြီး နှစ်မြှုပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒီတော့ ဟာကြူလီက လေးနဲ့ မြားကို ယူပြီး ဘီလူးကြီးကို ပစ်လိုက်တယ်။ စားကျက်ထဲမှာ ဘီလူးကြီးဟာ လဲကျသေဆုံးသွားတယ်။

အနီရောင်ရှိတဲ့ နွားသိုးနဲ့ နွားမတွေကို ပင်လယ်ကမ်းခြေ အရောက် ဟာကြူလီက မောင်းချသွားတယ်။ မိုင်နောက်ရဲ့ နွားထီးကြီး ရှိနေတဲ့ ရွှေရောင်ခွက်ကြီးထဲကို နွားတွေ မောင်းသွင်းလိုက်တယ်။ ပင်လယ်ရေစီးကြောင်းအတိုင်း ခွက်ကြီးမျောလာခဲ့တယ်။ ဂရိကျွန်းက နွားထီးကြီးနဲ့ 'အိရစ်သေးယား' က နွားအုပ်ကို စီစလီဖြတ်ပြီး 'ဟယ်လက်စ်ပွန်' ရေလက်ကြားကို ယူခဲ့တယ်။ ရိုင်းစိုင်းတဲ့သူတွေ နေတဲ့ 'သရေစ်' အရပ် ရောက်အောင် နွားအုပ်ကို ယူခဲ့တယ်။ အဲဒီ အရပ်ရောက်တော့ နွားအုပ်ကို ခွက်ကြီးပေါ်က မောင်းချလိုက်တယ်။ ခွက်ကြီးဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ နှစ်မြှုပ်သွားတော့တယ်။ သရေစ်အရပ်ကို ဖြတ်ပြီး နွားအုပ်ကို တာရင်အထိ မောင်းလာခဲ့တယ်။

အဲဒီအရပ်မှာ သူ ကြာကြာမနေဘူး။ 'ဟက်စ်ပါရက်ဒီးစ်' ဥယျာဉ်ကို ရှာဖွေဖို့ ထွက်လာခဲ့ပြန်တယ်။ ဟက်စ်ပါရက်ဒီးစ်ဆိုတာ 'ညနေခင်းရဲ့ သမီးပျိုများ' လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဥယျာဉ်ကို တွေ့ဖို့

အချိန်အတော်ကြာတဲ့အထိ ဟာကြူလီဟာ ရှာဖွေရတယ်။ ဥယျာဉ် အယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်တဲ့သူတစ်ယောက်မှ ရှာမတွေ့ဘူး။

နောက်ဆုံးတော့ ဟာကြူလီဟာ 'ပီလီယံ' တောင်ကို ရောက်လာတယ်။ အဲဒီမှာ လူတစ်ပိုင်း မြင်းတစ်ပိုင်းသတ္တဝါဖြစ်တဲ့ 'ချယ်ရွန်' တို့ တွေ့ရတယ်။ ချယ်ရွန်က လမ်းညွှန်တော့မှ ဟက်စ်ပါရက်ဒီးစ် ဥယျာဉ်သို့သွားတဲ့ ခရီးလမ်းကို သိတော့တယ်။

ဟာကြူလီဟာ ခရီးရှည်ကြီးကို သွားရတယ်။ ကောင်းကင်ကို ဖခုံးနဲ့ထမ်းထားတဲ့ ဘီလူးကြီး 'အက်တလပ်စ်' ရှိနေတဲ့ နေရာကို ရောက်တော့ သူ တော်တော်ပင်ပန်းနေပြီ။ ဥယျာဉ်အနီး ရောက်လာတယ်ဆိုရင် တစ်ခါမှ မရှုရှိုက်ဘူးတဲ့ အနံ့တစ်ခု ရလာတယ်။ အနံ့တလည်း မွှေးလှတယ်။ ခရီးပန်းလာတဲ့ ဟာကြူလီဟာ ပစ်လွဲထိုင်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် မထိုင်ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်တက်ကြွအောင် ပြုလုပ်ပြီး ရနံ့ရနေတဲ့နေရာ ရောက်အောင် ခရီးဆက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအရပ်မှာ ကြယ်တာရာတစ်ခုဟာ မိုးကောင်းကင်အပေါ် အစဉ်တက်နေတဲ့သဏ္ဍာန် တွေ့မြင်ရတယ်။

ညနေခင်းဟာ တိတ်ဆိတ်မှုနဲ့ ပြည့်ဝနေပြီး ငွေခြစ်ည်းရိုးကာရံထားတဲ့ ဥယျာဉ်တစ်ခုကို သူ့ရောက်လာခဲ့တယ်။ ရွှေရောင်တောက်နေတဲ့ ပျားတွေက လေထဲမှာ တဝီဝီမြည်ပြီး ပျံဝနေကြတယ်။ သူလာခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာရဲ့ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်မှုနဲ့ ရိုင်းစိုင်းမှုကို သူစဉ်းစားမိတယ်။ ဒီရောက်တော့ အဲဒီကမ္ဘာကို ပြန်မသွားချင်တော့ဘူး။

မိန်းမပျိုကလေး သုံးဦးကို ဟာကြူလီ မြင်ရတယ်။ သူတို့ရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ပန်းကုံးတွေ ပန်ဆင်ထားပြီး လက်ထဲမှာလည်း ပန်းခိုင်တွေကို ကိုင်ထားတယ်။ မိန်းမပျိုကလေးတွေက သူ့ကို မြင်တော့လာပြီး စကားပြောကြတယ်။

“ဟက်ဇ်ပါရက်ဒီးဇ် ဥယျာဉ်ကို ရောက်လာတဲ့ အသင် လူသား။ အိပ်စက်ခြင်းမရှိတဲ့ နဂါးစောင့်ကြပ်နေတဲ့ သစ်ပင်အနားကို မသွားပါနဲ့။”

ဒီလိုပြောပြီး နဂါးစောင့်ကြပ်သူ ရှိမရှိ သေချာအောင် သူတို့ သွားကြည့်ကြတယ်။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ သစ်ပင်တွေ အများကြီး ရှိတယ်။ နဂါးစောင့်ကြပ်နေတဲ့ သစ်ပင်ရဲ့ အစိမ်းရောင်သစ်ရွက်တွေ အကြား မှာ ရွှေရောင်ပန်းသီးတွေ ရှိတယ်။

သစ်ပင်စောင့်ကို ဟာကြူလီ မြင်ရတယ်။ အပင်ရဲ့ဘေးမှာ နဂါးတစ်ကောင် ရှိတယ်။ သစ်ပင်အနီး ဟာကြူလီ ရောက်လာတော့ တောက်ပြောင်နေတဲ့ သူ့ရဲ့အကြေးခွံတွေနဲ့ သေစေနိုင်တဲ့ လက်သည်း တွေကို မြင်သာအောင် ထုတ်ပြတယ်။

ပန်းသီးတွေက လက်တစ်ကမ်းမှာ ရှိနေတယ်။ ပန်းသီးရဲ့ အနီးမှာ နဂါးရဲ့လက်သည်းတွေ ရှိတယ်။ ဟာကြူလီက မြားတစ်စင်း ကို ပစ်လွှတ်လိုက်တယ်။ ဘယ်တော့မှ အိပ်စက်ခြင်းမရှိတဲ့ နဂါးဟာ တုန်လှုပ်အော်ဟစ်ပြီး လဲကျသွားတယ်။ လှုပ်ရှားမှု မရှိတော့ဘူး။ မိန်းမပျိုကလေးတွေက ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုနဲ့ ငိုယိုကြတယ်။

ဟာကြူလီက သစ်ပင်ဆီ သွားပြီး ရွှေရောင်ပန်းသီးတွေကို ဆွတ်ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့အိတ်ကြီးထဲကို ထည့်လိုက်တယ်။ ညနေခင်းရဲ့သမီးပျိုတွေ မြေကြီးပေါ်ကို လဲကျသွားတယ်။ သူတို့ စောင့်ကြပ်နေတဲ့ ဥယျာဉ်က ဟာကြူလီ ထွက်လာခဲ့တော့ သူတို့ ငိုကြွေးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ကမ္ဘာမြေအဆုံးက ဟာကြူလီပြန်လာခဲ့တယ်။ ‘အက်တလပ်စ်’ ဟာ အဲဒီအရပ်မှာ မိုးကောင်းကင်ကို သူ့ရဲ့ပခုံးနဲ့ ပင်ပန်းကြီးစွာ ထမ်းထားရတယ်။ အာရုံ၊ လစ်ဗျားနဲ့ အိဂျစ်ကိုဖြတ်ပြီး သူပြန်လာခဲ့

တယ်။ တာရင်ကို ပြန်ရောက်ပြီး ယူရစ်သီးယပ်စ်ရဲ့ နန်းတော်ကို လာခဲ့တယ်။

ဘုရင့်အတွက် ဂျာရီယိုနီးယပ်စ် နွားအုပ်ကို ယူခဲ့တယ်။ မိုင်နေ့စနွားထီးကြီးလည်း ပါတယ်။ ဟစ်ပိုလိုက်ရဲ့ခါးပတ်၊ ဟက်ဇ် ပါရက်ဒီးဇ် ဥယျာဉ်က ရွှေရောင်ပန်းသီးတွေလည်း ယူခဲ့တယ်။ ကြုံလိုပြီး ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေတဲ့ ယူရစ်သီးယပ်စ်ဟာ ပလွင်ပေါ်က နေပြီး သူရဲကောင်းကြီးယူလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တအံ့တဩကြည့် နေတယ်။ ဒါပေမယ့် မကျေနပ်သေးဘူး။ သူ မုန်းတီးတဲ့ သူက ဒါတွေ ယူလာနိုင်တဲ့အတွက် စိတ်တောင် ဆိုးနေသေးတယ်။

ဟက်ဇ်ပါရက်ဒီးဇ်က ပန်းသီးကို လှမ်းယူလိုက်တယ်။ ဒါပေ မယ့် ဒီပန်းသီးတွေက ယူရစ်သီးယပ်စ်လို လူတွေအတွက် မဟုတ်ဘူး။ ဒီအချိန်မှာ လင်းယုန်ငှက်တစ်ကောင်က သူ့လက်ထဲက ပန်းသီးကို လုယူသွားတယ်။ ညနေခင်းရဲ့ သမီးပျိုများ ငိုယိုနေတဲ့ ဥယျာဉ်ကို ရောက်အောင် လင်းယုန်ငှက်က ပန်းသီးတွေကို ချီယူသွားပြီး ဥယျာဉ် ထဲမှာ လွှတ်ချလိုက်တယ်။ မိန်းမပျိုကလေးတွေက ပန်းသီးတွေကို သစ်ပင်မှာ ပြန်တပ်ပေးတယ်။ ဟာကြူလီ ဆွတ်ယူမသွားခင်ကလိုပဲ ပန်းသီးတွေဟာ သစ်ပင်မှာ ဆက်လက်ရှင်သန်နေတော့တယ်။

ဂရိ ဒဏ္ဍာရီ
ဟာကြူလီနှင့် ခေါင်းသုံးလုံး ငရဲခွေးကြီး

ဟာကြူလီနှင့် ခေါင်းသုံးလုံး ငရဲခွေးကြီး

နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ 'ယူရစ်သီးယပ်စ်' ရဲ့ စေတမန်တွေက ဟာကြူလီဆီကို လာပြီး နောက်ဆုံးလုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို ပြောပြကြတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဟာကြူလီဟာ မြေအောက်ကမ္ဘာကို သွားပြီး ဘုရင် ဟာဒက်စ်ရဲ့ နိုင်ငံက ခေါင်းသုံးလုံး ရှိတဲ့ ခွေးကြီး 'ကာဘာရီစ်' ကို ယူခဲ့ရမှာ ဖြစ်တယ်။

ဟာကြူလီဟာ ဖောက်ထွင်းလို့ မရနိုင်တဲ့ ခြင်္သေ့သားရေကို ခြံပြီး ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။ ဒီအလုပ်ဟာ သူ့ဘဝအတွက် နောက်ဆုံးအလုပ်ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကာဘာရီစ်က လူ့ပြည်မှ သတ္တဝါမဟုတ်ဘူး။ မြေအောက်ကမ္ဘာမှာ ကာဘာရီစ်နဲ့ တိုက်ခိုက်သူမှန်သမျှ သေမင်းဘုရင်ရဲ့ ဆန့်ကျင်မှုကို ခံရမှာဖြစ်တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟာကြူလီဟာ ဒီခရီးကို သွားလိုက်တယ်။ မြေအောက်ကမ္ဘာကို သွားရာ အဝင်ဝဖြစ်တဲ့ လိုဏ်ဂူကို သွားတယ်။ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတဲ့ ဒီခရီးကို သွားဖို့ မြေအောက်ကမ္ဘာကို

တဖြည်းဖြည်းဆင်းလာခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး မှုန်ဝါးဝါးမြင်ရတဲ့မြစ်ကို ရောက်လာတယ်။ မြစ်ရဲ့တစ်ဖက်ကမ်းမှာတော့ ကွယ်လွန်သေဆုံးသူတို့ နေထိုင်တဲ့နိုင်ငံ ရှိတယ်။ သေဆုံးသူတွေ ဖြတ်တဲ့ လမ်းက မြစ်ကို ဖြတ်လာတော့ ငရဲခွေးကြီး ကာဘာရီ၊ စိန်က ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်တယ်။ ဟာကြူလီဟာ ဝိညာဉ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိတော့ ကာဘာရီ၊ စိန်က ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခြင်္သေ့သားရေကို ခြုံထားတော့ ပေါက်ပြဲသွားအောင် မကိုက်နိုင်ဘူး။ ဆုတ်ဖြဲလည်း မပစ်နိုင်ဘူး။ ခွေးကြီးရဲ့ခေါင်းသုံးလုံးအနက် အလယ်ခေါင်းရဲ့ဇက်ကို ဟာကြူလီက ကိုင်ထားတော့ ခွေးကြီးဟာ ကိုက်လို့လည်း မရ၊ ဟိန်းဟောက်လို့လည်း မရ ဖြစ်နေတယ်။

‘ပါဆီဖနီ’က မြစ်ကမ်းနဖူးကို ရောက်လာတယ်။ ကာဘာရီ၊ စိန်ကို မြေအောက်ကမ္ဘာသို့ ပြန်ခေါ်လာပေးမယ်ဆိုရင် ကွယ်လွန်သေဆုံးသူတို့ရဲ့ နတ်ဘုရားများက ဟာကြူလီကို ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်မှာ မဟုတ်တဲ့အကြောင်း ကြေညာတယ်။

ဟာကြူလီက ကတိပေးလိုက်တယ်။ ခွေးကြီး ကာဘာရီ၊ စိန်ကို သူ ခေါ်လာခဲ့တယ်။ သူ့လက်တွေက သတ္တဝါကြီးရဲ့ လည်ပင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားတော့ ခွေးကြီးရဲ့ပါးစပ်က အမြှုပ်တွေ ထွက်နေတယ်။ ခွေးကြီးရဲ့လည်ပင်းကို ကိုင်ပြီး ဟာကြူလီဟာ လူသားကမ္ဘာကို လာခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူဟာ ‘ထရီအစ်ဇင်’နယ်မှာ ရှိတဲ့ လိုဏ်ဂူတစ်ခုရဲ့အပေါက်က ထွက်လာတယ်။

သူရဲကောင်းဟာ ထရီအစ်ဇင် အရပ်က ‘ကေရင်’ အရပ်ကို ဆက်လာခဲ့တယ်။ သူ သယ်ယူလာတဲ့ သတ္တဝါကြီးကို မြင်တော့ လူတွေ ထွက်ပြေးကုန်ကြတယ်။ ဘုရင်ရဲ့ နန်းတော်အရောက် သူ ဆက်ပြီး သွားတယ်။ အဲဒီနေ့က ယူရစ်သီးယပ်စ်ဟာ နန်းတော်ရဲ့ ပြင်ပ

ရောက်နေပြီး သူပုန်းအောင်းနေတဲ့ အိုးကြီးတွေကို ကြည့်နေတယ်။ ဒီတစ်ခါ သူ့ကို ခြောက်လှန့်ဖို့ ဟာကြူလီ ပေါ်မလာနိုင်တော့ဘူးလို့ တွေးနေမိတယ်။

ဟာကြူလီ ပေါ်လာပြန်တယ်။ ငရဲခွေးကြီးကို ကိုင်ပြီး ယူရစ်သီးယပ်စ်ဆီကို လာခဲ့တယ်။ ဦးခေါင်းသုံးလုံးရှိတဲ့ခွေးကြီးက ဘုရင်ကို သွားဖြီးပြပြီး ဟိန်းလိုက်တော့ သူဟာ အော်ဟစ်ပြီး အိုးကြီးထဲကို ဝင်ပြေးသွားတယ်။ အိုးရဲ့ အောက်ခြေကို မရောက်မီမှာပဲ သူဟာ ကြောက်လွန်းလို့ သေဆုံးသွားတော့တယ်။ လိမ့်သွားတဲ့ အိုးကြီးထဲမှာ ယူရစ်သီးယပ်စ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ တွန့်လိမ့်နေတာကို ဟာကြူလီ မြင်ရတယ်။

ဟာကြူလီက ခွေးကြီးကို သယ်ဆောင်ပြီး မြေအောက်ကမ္ဘာကို လာခဲ့တယ်။ မြစ်ကမ်းနဖူးရောက်တော့ ကာဘာရီ၊ စိန်ကို လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဦးခေါင်းသုံးလုံးရှိတဲ့ခွေးကြီးရဲ့ ဟိန်းဟောက်သံကို ‘အက်ချရွန်’မြစ်ကတောင် ကြားနေရတယ်။

ဟာကြူလီနှင့် ဒိုင်ယာနိုင်ရာ

နတ်ဘုရားတွေဟာ ဟာကြူလီကို လက်နက်တွေ ပေးကြတယ်။ 'ဟာမီးခဲ' က ဓားပေးတယ်။ 'အပိုလို' က လေးနဲ့ မြားကို ပေးတယ်။ 'ဟိုက်ဖိုက်စ်တပ်စ်' က ဒိုင်းကို ပေးတယ်။ ဒီလက်နက်တွေနဲ့ 'ကျော့ကေးဆပ်' ကို လာပြီး 'ပရိုမီးသီယပ်စ်' ရဲ့ အသည်းကို စားနေတဲ့ လင်းတကို ပစ်သတ်လိုက်တယ်။ ဇစ်ရဲ့ ဆန္ဒအရ ချုပ်နှောင်ထားခံရတဲ့ တိုက်တန် နတ်ဘုရားတွေကို လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်က စတင်ပြီး ဇစ်နဲ့ ပရိုမီးသီယပ်စ်တို့ဟာ ပြေအေးသွားကြတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ရန်ပွဲကြောင့် နတ်ဘုရားတွေနဲ့ လူသားတွေ ဒုက္ခရောက်ကြရတာကိုလည်း မေ့မရနိုင်ဖြစ်ကြရတယ်။

ဇစ်က ပရိုမီးသီယပ်စ်အတွက် လက်စွပ်တစ်ကွင်း ပြုလုပ်ပေးတယ်။ သူ့ခြေထောက်ကို ချည်နှောင်ထားတဲ့ သံကြိုးနဲ့ တိုက်တန် နတ်ဘုရားတွေကို အကျဉ်းချထားရာ ကျောက်ဆောင်က ကျောက်တုံးအပိုင်းအစတစ်ခုကို အသုံးပြုပြီး လက်စွပ်လုပ်ပေးတာ ဖြစ်တယ်။

ဂရိ ဓလ္လာရီ
ဟာကြူလီနှင့် ဒိုင်ယာနိုင်ရာ

တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ ဘုရင်တစ်ပါး ရှိတယ်။ လေးအတတ် ပညာမှာ သူနဲ့ သူ့ရဲ့သားဟာ အလွန်တော်ကြတယ်။ သူတို့ထက် သာလွန်တဲ့ သူရဲဇာတင်းရှိရင် သူ့ရဲ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ်လို့ ကြေညာတယ်။ ဟာကြူလီက မိန်းမပျိုကလေးကို မြင်ဖူးတယ်။ မျက်လုံးပြာကလေးနဲ့ ကလေးသဖွယ် ပြုမူတတ်တဲ့ 'အိုင်အိုလ်' ကို သူ ရယူလိုတယ်။

ပြိုင်ပွဲစတင်ပြုလုပ်တော့ ဘုရင်နဲ့ သူ့သားတွေက လေးနဲ့မြား ကို ကောင်းကောင်းပစ်ခတ်ကြတယ်။ ဟာကြူလီနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ကြတဲ့ သူရဲကောင်းတွေလည်း ကောင်းကောင်းပစ်ခတ်နိုင်ကြတယ်။ ပစ်မှတ် ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ဝေးဝေး ဟာကြူလီက အလယ်တည့်တည့်ကို မှန်အောင်ပစ်နိုင်တယ်။ ဒီလောက်တော်တဲ့ လေးသမားဟာ ဘယ်သူ ဖြစ်မလဲဆိုတာ တွေးတောနေကြတယ်။ သူ့နာမည်က ဟာကြူလီ ဖြစ်ကြောင်း နောက်တော့ သိသွားကြတယ်။

ဟာကြူလီရဲ့အမည်ကို ဘုရင်ကြီး ကြားသိရတော့ ပြိုင်ပွဲမှာ သူ့ကို ဆက်လက်ယှဉ်ပြိုင်ခွင့် မပေးတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ တစ်ခါက ရူးသွပ်ဖူးသူနဲ့ သူ့သမီး အိုင်အိုလ်နဲ့ မပေးစား လိုတဲ့အတွက် ဖြစ်တယ်။ ဘုရင်ကြီးရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြားရတော့ ဟာကြူလီ ဒေါသထွက်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဒေါသကို မျိုသိပ် ထားလိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ သူ့စိတ် တစ်ခါပြန်ဖောက် သွားမှာ စိုးတဲ့အတွက် ဖြစ်တယ်။ သူပြန်လာမှာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ဘုရင်နဲ့ ပြည်သူပြည်သားတွေကို ကြေညာပြီး အဲဒီတိုင်းပြည်က ထွက်လာခဲ့တယ်။

'ကလီဒန်' ရောက်တော့ 'ဒိုင်ယာနိုင်ရာ' ကို သူ တွေ့ရတယ်။ မိန်းမပျိုကလေးဟာ အရပ်ရှည်ပြီး သီလရှင်တစ်ဦးအသွင် ရှိတယ်။

သူ့ဆံပင်တွေက နက်မှောင်နေတယ်။ မျက်လုံးတွေကလည်း အနက် ရောင်ဖြစ်တယ်။ မကြာမီမှာပဲ သူတို့နှစ်ဦး မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြတယ်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တွေ့မြင်ရတာ ကြာတော့ ချစ်ခင်လာကြတယ်။ မျက်လုံးပြာကလေးနဲ့ ကလေးဆန်တဲ့ အိုင်အိုလ်ကို ဟာကြူလီ မေးသွားပြီ ဖြစ်တယ်။

ဒိုင်ယာနိုင်ရာရဲ့ အချစ်ကို ရဖို့ မြစ်နတ်ဘုရား 'အာခီလူးစ်' နဲ့ ဟာကြူလီ ယှဉ်ပြိုင်ရတယ်။ အာခီလူးစ်က ဦးချိုနဲ့ နွားသိုးအသွင် ဆောင်ပြီး ဟာကြူလီကို တိုက်ခိုက်တယ်။ ဟာကြူလီက သူ့ရဲ့ဦးချို တစ်ခုကို ချိုးဖဲ့ပစ်လိုက်ပြီး သူ့ကို ဦးချိုပြန်ပေးလိုက်တော့ မြစ် နတ်ဘုရားက ဟာကြူလီနဲ့ မပြိုင်တော့ဘူး။

ကလီဒန်မှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ ပေါ်ပေါက်နေတယ်။ ဟာကြူလီက သူ့ရဲ့ခွန်အားကို မစဉ်းစားဘဲ အသုံးပြုလိုက်တဲ့အတွက် ဒိုင်ယာနိုင်ရာနဲ့ ဆွေမျိုးတော်စပ်သူ လူငယ်တစ်ယောက် မတော်တဆ အသက်ဆုံးရှုံးရတယ်။ အဲဒီကိစ္စ အတွက် ဟာကြူလီ အပြစ်ဒဏ်ခံရမယ်။ ဒဏ်ခံပြီးမှသာ ဒိုင်ယာ နိုင်ရာနဲ့ လက်ထပ်နိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။

လူသေမှုအတွက် ဟာကြူလီဟာ ကျေးကျွန်အဖြစ် သုံးနှစ် တိုင်တိုင် ရောင်းစားခံရဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ သုံးနှစ်ကာလ ကုန်ဆုံးမှ တလီဒန်ကို ပြန်လာပြီး ဒိုင်ယာနိုင်ရာကို လက်ထပ်နိုင်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ဟာကြူလီနဲ့ ဒိုင်ယာနိုင်ရာတို့ ခွဲခွာကြရတယ်။ 'လစ်ဒီယာ' မှာ ဟာကြူလီဟာ ကျေးကျွန်အဖြစ် ရောင်းစားခံရတယ်။ သူ့ကို ဝယ်သွားသူက အွန်ဖေးလ်လို့ ခေါ်တဲ့ မုဆိုးမတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ခြင်္သေ့ရေကို ခြုံ သံချပ်ကာအင်္ကျီကို သယ်ဆောင်ပြီး ဟာကြူလီဟာ မုဆိုးမ အွန်ဖေးလ်ရဲ့အိမ်ကို လိုက်သွားတယ်။ အစေခံ

လုပ်ဖို့ လိုက်လာတဲ့လူက အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ ခြင်္သေ့ရေနဲ့ သံချပ်ကာ အင်္ကျီကို ခြုံထားတော့ အွန်ဖေးလ်က ပြုံးရယ်လိုက်တယ်။

ဟာကြူလီ ရောက်လာတဲ့အတွက် သူတို့တစ်အိမ်လုံး ပျော်ကြတယ်။ ဟာကြူလီကို ရေခပ်ခိုင်းတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ အိုးတွေကို အတင်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ စားပွဲ ရှင်းခိုင်းတယ်။ မိန်းမတွေလို ဗိုင်းငင်တဲ့အလုပ်ကိုလည်း စေခိုင်းတယ်။ ဟာကြူလီက မိန်းမ တစ်ယောက်လို ဝတ်ဆင်ပြီး အိုးတွေကို ဆေးကြောသုတ်သင်နေတဲ့ အခါ အွန်ဖေးလ်က ခြင်္သေ့အရေကို ခြုံ တင်းပုတ်ကြီးကို ဆွဲပြီး လျှောက်သွားနေတယ်။

အစေခံအလုပ်တွေကိုလုပ်ရတော့ တစ်ခါတလေ ဟာကြူလီ စိတ်တိုလာတယ်။ အဲဒီအခါမှာ အွန်ဖေးလ်က သွားလိုရာ လျှောက် သွားဖို့ ခွင့်ပေးတယ်။

ဟာကြူလီဟာ ခရီးအဝေးကြီးကို သွားတယ်။ အချိန်တော် တော်ကြာသည်အထိ ပြန်မလာဘဲ နေတယ်။ ‘ထရွိုင်’အထိ ရောက် သွားတယ်။ ထရွိုင်မှာ ဘုရင် ‘လာအိုမက်ဒန်’ ရဲ့ တံတိုင်းကြီးကို ကူညီပြင်ဆင်ပေးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက အပိုလိုနဲ့ ပိုဆောဒန်တို့ မြို့ကိုပိုင်းရံထားတဲ့ အဲဒီတံတိုင်းကြီးကို တည်ဆောက် ခဲ့တာဖြစ်တယ်။

သူ့လုပ်အားအတွက် ဆုလာဘ်အဖြစ် လက်ထပ်ဖို့ မင်းသမီး ‘ဟက်ဆီရုံး’ကို ပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ မယူဘူး။ ‘ကယ်လမန်’ကို လွှဲပေးလိုက်တယ်။ သူတို့လက်ထပ်တဲ့နေ့မှာ ကောင်းကင်မှာ ရှိနေတဲ့ လင်းယုန်တစ်ကောင်ကို ဟာကြူလီက ပြသတယ်။ ဒါက သူတို့ လက်ထပ်ပွဲအတွက် အတိတ်ကောင်း၊ နိမိတ်ကောင်း ဖြစ်ကြောင်း

ပြောပြတယ်။ သားကလေး မွေးလာတော့ ကယ်လမန်က ‘အိုင်တုစ်’ လို့ အမည်ပေးလိုက်တယ်။ အမိပွာယ်က ‘လင်းယုန်’ ဖြစ်တယ်။

လစ်ဒီယာကို သူ ပြန်လာတော့ မုဆိုးမအွန်ဖေးလ်က ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုတယ်။ ဘုရင် လာအိုမက်ဒန်နဲ့ ထရွိုင်မြို့ အကြောင်း ပြောနေစဉ် ဟာကြူလီကို မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အလုပ်လုပ် စေတယ်။ သူကတော့ ခြင်္သေ့အရေကို ခြုံ လေးလံတဲ့ တင်းပုတ်ကြီးကို ဆွဲပြီး ခြံဝင်းထဲက ထွက်သွားတယ်။

ကျန်တဲ့အချိန်တွေကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ကုန်ဆုံးသွားအောင် ဟာကြူလီအတွက် အွန်ဖေးလ်က လုပ်ပေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူ့ရဲ့ ကျေးကျွန်ဘဝ နောက်ဆုံးနေ့ကို ရောက်လာတယ်။ အွန်ဖေးလ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဒိုင်ယာနိုင်ရာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကလီဒန်ကို ထွက်ခွာလာ ခဲ့တယ်။

ဒိုင်ယာနိုင်ရာမှာ စိတ်ညစ်စရာ မရှိတော့တဲ့အတွက် ပြုံးရယ် နေတယ်။ သူဟာ လှပပြီး ချစ်စရာ ကောင်းတယ်။ နက်မှောင်တဲ့ ဗျက်လုံးတွေက ကြယ်တွေလို တောက်ပနေတယ်။ စိတ်ဓာတ်က စည်း တက်ကြွနေတယ်။ ဟာကြူလီနဲ့ ဒိုင်ယာနိုင်ရာတို့ လက်ထပ် ကြပြီး တာရင်ကို သွားကြတယ်။

‘အိဗင်ဒိုစ်’လို့ခေါ်တဲ့ မြစ်ကို သူတို့ ရောက်သွားကြတယ်။ ဟာကြူလီတစ်ယောက်တည်း မြစ်ကို ကူးနိုင်ပေမယ့် ဒိုင်ယာနိုင်ရာကို သယ်ဆောင်ပြီး မကူးနိုင်ဘူး။ သူတို့ကို သယ်ဆောင်ပြီး မြစ်ကို ခြွတ်ကူးပေးမယ့် လှေတစ်စင်းတလေ တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာဖွေ ကြတယ်။ တစ်နေရာမှာ မြင်းတစ်ပိုင်း လူတစ်ပိုင်း သတ္တဝါကို တွေ့ရတယ်။

ဟာကြူလီက အဲဒီသတ္တဝါကို သိတယ်။ သူ့ရဲ့နာမည်က 'နက်ဆို' ဖြစ်တယ်။ 'အိရစ်မင်သီယင်' ဝက်ကို လိုက်ခဲ့စဉ်က လူတစ်ပိုင်း မြင်းတစ်ပိုင်း သတ္တဝါတွေကို တောင်ပေါ်အထိ ဟာကြူလီက မောင်းထုတ်ခဲ့တယ်။ နက်ဆိုက ဟာကြူလီကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ပမာ စကားပြောတယ်။ ဟာကြူလီရဲ့ဇနီးကို မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးမယ့်အကြောင်း ပြောပြတယ်။

မြစ်ကို ဟာကြူလီက ဖြတ်ကူးသွားပြီး တစ်ဖက်ကမ်းရောက်တော့ နက်ဆိုနဲ့ ဒိုင်ယာနိုင်ရာကို စောင့်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ဇနီးရဲ့ အော်ဟစ်သံကို ကြားရတယ်။ နက်ဆိုက သူ့ရဲ့ဇနီးကို တိုက်ခိုက်နေတာ မြင်ရတယ်။ လေးနဲ့ချိန်ရွယ်ပြီး နက်ဆိုရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မြားနဲ့ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ပစ်ခတ်တယ်။ ဒီတော့မှ နက်ဆိုဟာ ဒိုင်ယာနိုင်ရာကို လွှတ်လိုက်တယ်။ မြစ်ကမ်းနဖူးပေါ် သူ့ကိုယ်ကြီးကို လှဲချလိုက်တော့ ခန္ဓာကိုယ်က သွေးတွေ ထွက်လာတယ်။

နက်ဆိုဟာ သေတော့မလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟာကြူလီအပေါ် ထားတဲ့အမျက်က မလျော့သေးဘူး။ သူ သေရသလို ဟာကြူလီလည်း သေသွားအောင်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားနေတယ်။ ဒိုင်ယာနိုင်ရာကို သူက လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ အန္တရာယ်မပေးနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သိတဲ့အတွက် သူ့အနားကို ဒိုင်ယာနိုင်ရာ သွားလိုက်တယ်။ သူ့ကို အန္တရာယ်ပေးမိတဲ့အတွက် ကျေအေးဖို့ လက်ဆောင်ကြီးတစ်ခု ပေးလိုကြောင်း ပြောပြတယ်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က စီးကျလာတဲ့သွေးတွေကို ခံထားပြီး ပီယဆေးအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်ကြောင်း၊ ဟာကြူလီရဲ့ အချစ် သူ့အပေါ် လျော့နည်းလာတဲ့အခါ သူ့သွေးစွန်းနေတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဒိုင်ယာနိုင်ရာရဲ့လက်နဲ့ သူ့ကို ပေးရင် ပိုပြီးချစ်လာမှာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြတယ်။

မြင်းတစ်ပိုင်း လူတစ်ပိုင်းသတ္တဝါတွေရဲ့ ဉာဏ်ပညာကြီးမားပုံအာ ဟာကြူလီထံက သိထားတဲ့ ဒိုင်ယာနိုင်ရာဟာ နက်ဆိုပြောသမျှဆိုကြသည်တယ်။ ပုလင်းငယ်တစ်ခုကို ယူပြီး သွေးတွေကို ထည့်တယ်။ နက်ဆိုဟာ မြစ်ထဲကို ထိုးဆင်းသွားပြီး သေဆုံးသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဟာကြူလီ ရောက်လာတယ်။

နက်ဆိုပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို သူက ဟာကြူလီကို ပြောပြဘူး။ နက်ဆိုရဲ့သွေးပုလင်း ၄၇၇ထားတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ပြောဘူး။ နောက်တစ်နေရာက မြစ်ကို သူတို့ ဖြတ်ကူးကြတယ်။ အာရင်ကို မကြာမီပင် သူတို့ ရောက်သွားကြတယ်။

ဟာကြူလီနဲ့ ဒိုင်ယာနိုင်ရာတို့ အဲဒီအရပ်မှာ နေထိုင်ကြတယ်။ 'တစ်လိုစ်' အမည်ရှိတဲ့ သားတစ်ယောက် ပေါက်ဖွားလာတယ်။

အိုင်အိုးလ်ရဲ့ဖခင်အုပ်စိုးရာ နိုင်ငံဖြစ်တဲ့ 'အိုအိုခေးလီးယား' နဲ့ ခပ်ဖြစ်တဲ့တိုက်ပွဲမှာ ဟာကြူလီ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ရတယ်။

အိုအိုခေးလီးယားကို သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီဖြစ်တဲ့ အကြောင်းနဲ့ အိုင်အိုးလ်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာတဲ့အကြောင်း သတင်းစကားတွေ ဒိုင်ယာနိုင်ရာဆီကို ရောက်လာတယ်။ တစ်ခါက အိုင်အိုးလ်ကို ထက်ထပ်ဖို့ ဟာကြူလီ ကြိုးပမ်းခဲ့တာကို သူ သိတယ်။ မိန်းမပျိုကို ခြင်ရရင် ဟာကြူလီရဲ့ဆန္ဒ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာမှာကို ဒိုင်ယာနိုင်ရာက စိုးရိမ်မိတယ်။

'နက်ဆိုပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို သူ သတိရလာတယ်။ ယခင်အခါမှာ ဝတ်ဆင်ရန်အတွက် သူ့မှာရှိတဲ့ ခြံထည်ကို ပေးလိုက်ဖို့ ဟာကြူလီက လူလွတ်ပြီးပြောတယ်။ နက်ဆိုရဲ့သွေးတွေကို ခြံထည်အပေါ်မှာ လောင်းထည့်ပေးလိုက်ရင် ဟာကြူလီနဲ့ ထိတွေ့မယ်ဆိုတာ

သူ တွေးမိတယ်။ ဒီတော့ သွေးတွေကို ခြုံထည်အပေါ် လောင်းထည့် လိုက်တယ်။

စေလွှတ်လိုက်တဲ့သူ ရောက်လာတော့ ဟာကြူလီဟာ အိုအို ခေးလီးယားမှာ ရှိနေတယ်။ ဒိုင်ယာနိုင်ရာ ပေးလိုက်တဲ့ ခြုံထည်ကို ယူလိုက်ပြီး ပင်လယ်ပြင်ကို မြင်နိုင်တဲ့နေရာကို တက်သွားတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ယဇ်ပူဇော်ရာမှာ ဖြစ်တယ်။ အိုင်အိုလ်က သူနဲ့အတူ လိုက်ပါသွားတယ်။ ဟာကြူလီက ခြုံထည်ကို ဝတ်လိုက်လို့ သူ့ အသားနဲ့ထိတယ်ဆိုရင်ပဲ ခြုံထည်ဟာ ပေါက်ကွဲမီးလောင်သွားတယ်။ ခြုံထည်ကို ချွတ်ဖို့ ကြိုးပမ်းပေမယ့် မရဘူး။ သူ့အသားကို နစ် သည်ထက် နက်အောင် ဝင်ပြီး လောင်ကျွမ်းတယ်။ ဘယ်လိုမှ ငြိမ်း သတ်လို့လည်း မရဘူး။

သူ့သက်တမ်း ကုန်ဆုံးတော့မယ်ဆိုတာ ဟာကြူလီ သိလာ တယ်။ သူဟာ မီးလောင်ပြီး သေရမယ်။ ဒီတော့ ထင်းပုံကြီးတစ်ပုံ အပေါ်ကို သူ တက်လိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က မီးလောင်နေတာ ခြုံထည်နဲ့အတူ ဟာကြူလီဟာ ထင်းပုံပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်။ သူ့ ဘဝ မြန်မြန်ကုန်ဆုံးသွားအောင် မီးပုံအနီးက ဖြတ်သွားသူတွေ ထင်းထပ်ထည့်ပြီး မီးအားကောင်းအောင် အလုပ်ခိုင်းတယ်။

ဘယ်သူမှ မီးပုံထဲကို ထင်းထပ်ထည့်မပေးကြဘူး။ နောက်ဆုံး တော့ စစ်သူရဲကောင်း 'ဖီလော့တက်တိစ်' အမည်ရှိသူတစ်ဦး ရောက် လာတယ်။ ဟာကြူလီဟာ မီးလောင်ပြီး သေရမယ်။ ဒါဟာ နတ် ဘုရားတွေရဲ့ဆန္ဒ ဖြစ်တယ်ဆိုတာသိတော့ သူက မီးပုံထဲကို ထင်း ထပ်ထည့်ပေးတယ်။ ဟာကြူလီက သူ့ရဲ့ပစ်မလွှဲတဲ့ လေးနဲ့မြှား ပေးတယ်။ ဘုရင် 'ပရိုင်ယင်' ရဲ့ မြို့ဖြစ်တဲ့ ထရွိုင်ကို ခိုင်အောင်

တိုက်နိုင်တာဟာ 'ဖီလော့တက်တိစ်' ဆီက ရတဲ့ လေးနဲ့မြှားကြောင့် ဖြစ်တယ်။

ဟာကြူလီ တက်ပြီးနေတဲ့ ထင်းပုံဟာ မီးတောက်လောင် လျက် ရှိတယ်။ ပင်လယ်ပြင်အထက်တိုင်အောင် မီးလောင်နေတယ်။ အိုင်အိုလ်က လွဲလို့ ဘယ်သူမှ မီးအနီး မကပ်ရဲဘူး။ ပြေးကြရတယ်။ မီးဟာ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာပြီး တောက်လောင်နေတာကို အိုင်အိုလ်က ရပ်ပြီး ကြည့်နေတယ်။ ကောင်းကင်အထိ မီးရောက် သွားတော့ ဇစ်ကို ခေါ်တဲ့ ဟာကြူလီရဲ့အသံကို ကြားကြရတယ်။ စစ်မြင်းရထားရောက်လာပြီး ဟာကြူလီကို အိုလံပပ်စ်တောင်အထိ သယ်ဆောင်သွားတယ်။ အလုပ်တွေကို အများကြီး လုပ်ပြီးတော့ ဟာကြူလီဟာ ကွယ်လွန်သေဆုံးသွားတယ်။ ပင်လယ်ပြင်ပေါ်က မီးတောက်မီးလျှံထဲမှာ သေခြင်းမကင်းတဲ့ လူသား ဟာကြူလီဟာ သေခြင်းကင်းတဲ့ နတ်ဘုရားအဖြစ် ပြောင်းသွားတယ်။

(၅)

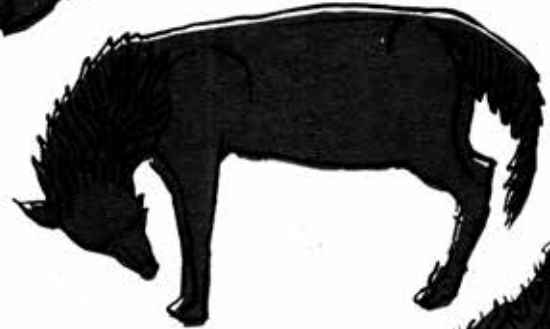
ရောမ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ

မားလ်၏ သားသမီးများ

ရှေးဟောင်းလက်တင်နိုင်ငံမှာ မြို့တစ်မြို့ရှိခဲ့တယ်။ ဒီမြို့ဟာ တောင်တန်းတစ်လျှောက်မှာ တည်ရှိတဲ့အတွက် 'အယ်လ်ဘာလောင်ဂါ'လို့ ခေါ်ကြတယ်။ နိုင်ငံကို အုပ်စိုးသူရဲ့ အမည်က 'ဆစ်လ်ဗီးယပ်စ်'ပါ။ သူ့ကို တောထဲမှာ မွေးခဲ့တဲ့အတွက် ဒီအမည် တွင်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့နောက် ဆက်လက်အုပ်စိုးသူတွေက 'အီးနီးယပ်စ် ဆစ်လ်ဗီးယပ်စ်' နဲ့ 'လက်တီနပ်စ်ဆစ်လ်ဗီးယပ်စ်'တို့ ဖြစ်ကြတယ်။ ဆစ်လ်ဗီးယပ်စ်ရဲ့အမည်ကို ဘုရင်သုံးဆက် အသုံးပြုခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ 'ပရိုကာ' ဆိုတဲ့ ဘုရင် အုပ်စိုးတယ်။ သူပြီးတော့ 'နူမီတာ' အမည်ရှိတဲ့ သူ့သားက ရှေးဟောင်း ဆစ်လ်ဗီးယပ်စ် ထီးနန်းကို ဆက်ခံခဲ့တယ်။

နူမီတာမှာ ညီတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူဟာ ကြမ်းတမ်းပြီး ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသူလည်း ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို 'အယ်မြူးလီးယပ်စ်'

ရောမ ဒဏ္ဍာရီ
မားလ်၏သားသမီးများ

ZM
2013

လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ဘုရင် ပရိကာ ကွယ်လွန်သွားလျှင် သွားခြင်း ထီးနန်းဆက်ခံဖို့ လျာထားတဲ့ နှုမိတာကို အယ်မြူးလီးယပ်စ်က မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ နန်းတော်ထဲမှာ မနေရဘူး။ သူ့သားတွေကိုလည်း ဖမ်းဆီးပြီး ကွပ်မျက်ပစ်လိုက်တယ်။ နန်းတော်ထဲမှာ နှုမိတာရဲ့ သမီးတစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်တယ်။

ဒီသမီးက သူ့ကို ဒုက္ခပေးမှာ အယ်လ်မြူးလီးယပ်စ်က စိုးရိမ်မိတယ်။ တန်ခိုးကြီးမားတဲ့ မင်းသားတစ်ပါးပါးနဲ့ နှုမိတာ သမီး လက်ထပ်လိမ့်မယ်။ သူ့သားတွေက 'အယ်လ်ဘာ' နယ်မြေကို လာပြီး ပြန်လည်တောင်းဆိုကြမှာကို စိုးရိမ်မိခြင်းဖြစ်တယ်။ သို့ပေမယ့် သမီးကိုတော့ သတ်ပစ်လို့မဖြစ်ဘူး။ မိန်းမပျိုကို သတ်ပစ်လိုက်ရင် တိုင်းသူပြည်သားတွေက သူ့ကို ဆန့်ကျင်ကြလိမ့်မယ်။ အကြမ်းဖက် တဲ့ နည်းနဲ့ မဟုတ်ပေမယ့် ကောက်ကျစ်တဲ့ နည်းကို အသုံးပြုပြီး မကောင်းကြံစည်လိုက်တယ်။

နှုမိတာရဲ့ သမီးနာမည်က 'ရိယာဆစ်လ်ဗီယာ' ပါ။ သူ့အစ်ကိုရဲ့ သမီးကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ ဟန်ဆောင်ပြီး မီးလင်းဖို နတ်သမီး 'ဗက်စ်တာ' ကို အလုပ်အကျွေးပြုရသူ အပျိုစင် 'ဗက်စ်တာဗာဂျင်း' အဖြစ် ဆက်သလိုက်တယ်။ ဒီအပျိုစင်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင် မပြုကြရဘူး။

တောအုပ်ထဲမှာ ယောက်ျားပျိုတစ်ဦးနဲ့ 'ရိယာဆစ်လ်ဗီယာ' ဆုံတွေ့ရတယ်။ သူနဲ့အတူ ဝံပုလွေတစ်ကောင်နဲ့ သစ်တောက်ငှက် တစ်ကောင်တို့ကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ သူက ဆစ်လ်ဗီယာကို အတည် အဓမ္မသိမ်းပိုက်လိုက်တယ်။ သူ့နာမည်က 'မားစ်' ဖြစ်ပြီး လက်တံ လူမျိုးတွေရဲ့ စစ်နတ်ဘုရားဖြစ်တယ်။

မြင့်မြတ်တဲ့ မီးလင်းဖိုကို အလုပ်အကျွေးပြုရတဲ့ မိန်းမပျို ကလေးတွေဟာ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင် ဒီအလုပ်နဲ့ မသင့်လျော် တော့ဘူး။ အဲဒီအခါမှာ တိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့ သေဒဏ်ပေးခြင်းကို ခံရတယ်။

နှုမိတာရဲ့ အဆက်အနွယ်ဖြစ်တဲ့ ရိယာဆစ်လ်ဗီယာကို သတ် ပစ်ဖို့ အယ်မြူးလီးယပ်စ်ဟာ အကြောင်းကောင်းတစ်ခု ရသွားတယ်။ သူက ရိယာဆစ်လ်ဗီယာကို ဖမ်းဆီးစေပြီး ချုပ်နှောင်ကာ အကျဉ်း ချထားလိုက်တယ်။ ထောင်တွင်းမှာ အမြွှာသားနှစ်ယောက်ကို 'ရိယာ ဆစ်လ်ဗီယာ' မွေးဖွားတယ်။ သူတို့ကို ယူပြီး ရေမှာ နှစ်သတ်ဖို့ ဘုရင်က အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

အမြွှာညီနောင်ကို ရေမှာ နှစ်သတ်မယ့် မြစ်အမည်ကို ရှေး အခါက 'အယ်လ်ဗြူသာ' လို့ ခေါ်ကြတယ်။ 'တိုက်ဘာရီးနပ်စ်' အမည်ရှိတဲ့ 'အယ်လ်ဘာ' ဘုရင်တစ်ပါးက အဲဒီမြစ်ထဲမှာ ရေနစ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားတဲ့အတွက် မြစ်ကို 'တိုက်ဘာ' လို့ ပြောင်းလဲခေါ်ကြ တယ်။

ရိယာဆစ်လ်ဗီယာရဲ့ သားနှစ်ယောက် မွေးဖွားလာချိန်မှာ မြစ်ရေဟာ ကမ်းနဖူးကို လျှံသွားပြီး ရေသေတဲ့ ကန်များသဖွယ် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ကျေးကျွန်တွေဟာ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကန် တွေဆီ ခေါ်လာတယ်။ ရေကန်မှာ ကလေးနှစ်ယောက် ပါတဲ့ ခြင်းကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားကြတယ်။ ရေထဲမှာ ကလေးတွေ သေသွားကြ လိမ့်မယ်လို့ ထင်မှတ်ကြတယ်။

ခြင်းတောင်းဟာ ရေထဲမှာ မျောပါပြီး ကိုင်းတောထဲမှာ တင် နေတယ်။ မြစ်ရေကျသွားတော့ ရွှံ့ညွှန်တွေပေါ်မှာ ခြင်းတောင်းတင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီနေရာကို ဝံပုလွေတစ်ကောင် ရောက်လာတယ်။ ဝံပုလွေမဟာ ကလေးတွေအပေါ်က ရုပ်ပြီး နို့တိုက်တယ်။ သစ်တောက်ငှက်တစ်ကောင်လည်း ရောက်လာပြီး ခြင်းတောင်းပေါ်မှာ နားတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ပါးစပ်ထဲ အစာခွံ့ပေးတယ်။ သူတို့ရဲ့ဖခင် မားဇံရဲ့ အဖော်တွေဖြစ်တဲ့ ဝံပုလွေနဲ့ သစ်တောက်ငှက်တို့ရဲ့ ကျွေးမွေးမှုနဲ့ ကလေးတွေ ကြီးပြင်းလာကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ 'ဖော့စတူးလပ်စ်' လို့ ခေါ်တဲ့ သိုးကျောင်းသားတစ်ဦးဟာ ဝံပုလွေလိုက်ရင်း ကိုင်းတောထဲကို ရောက်လာတယ်။ ကိုင်းပင်တွေအကြားမှာ ခြင်းတစ်လုံးနဲ့ ကလေးတွေကို တွေ့ရတယ်။

ကလေးတွေပါတဲ့ ခြင်းတောင်းကို ယူပြီး သူပြန်လာခဲ့တယ်။ ကလေးတွေကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ဖို့ သူ့မိန်းမကို ပေးလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ နှစ်မိတာရဲ့ မြေးနှစ်ယောက်ဟာ သိုးကျောင်းသားရဲ့ တဲမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတယ်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ သိုးကျောင်းသားတွေလိုပဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့တယ်။ စစ်နတ်ဘုရား 'မားဇံ'ရဲ့ သားတွေဖြစ်ပြီး မွေးစားမိခင် ဝံပုလွေနဲ့ နေခဲ့ရသူတွေဖြစ်တော့ သိုးတွေကို ထိန်းကျောင်းနေရုံနဲ့ မကျေနပ်ကြဘူး။ တောတောင်အနှံ့ လှည့်လည်သွားလာကြတယ်။ တောရိုင်းတိရိစ္ဆာန်တွေကိုလည်း အမဲလိုက်ကြတယ်။

သူတို့ရဲ့ ဦးဆောင်မှုနောက်ကို တခြားလူငယ်တွေ လိုက်ပါလာကြတယ်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ ကြံ့ခိုင်မှုလည်း ရှိတယ်။ ခိုင်မာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်လည်း ချမှတ်နိုင်သူတွေ ဖြစ်ကြတယ်။

လူတွေဆီက လုယက်နေတဲ့ လူဆိုးတွေကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ သူတို့ဆီက ပစ္စည်းတွေထိ တစ်ဆင့်လုယူပြီး နောက်လိုက်တွေကို ခွဲဝေပေးတယ်။

အမြာညီအစ်ကိုမှာ နာမည်တွေ ရှိလာပြီး တစ်ယောက်ကို 'ရိုမြူးလပ်စ်' လို့ ခေါ်ပြီး နောက်တစ်ယောက်ကိုတော့ 'ရီးမတ်စ်' လို့ ခေါ်တယ်။

ယခုအခါ 'ပလက်တင်း' လို့ခေါ်တဲ့ တောင်ကုန်းမှာ ငယ်ရွယ်သူတွေဟာ ဝစ်လစ်စလစ်ပြုလုပ်ပြီး ပွဲတော်တစ်ခု ကျင်းပကြတယ်။ အဲဒီပွဲကို 'လူပါကေးလီယား' လို့ ခေါ်တယ်။ စည်ပင်ပွားများမှုကို ဖြစ်စေတဲ့ နတ်ဘုရားကို ဂုဏ်ပြုကြခြင်း ဖြစ်တယ်။ ရိုမြူးလပ်စ်၊ ရီးမတ်စ်နဲ့ အပေါင်းအဖော်တွေလည်း တောင်ကုန်းပေါ်ကို တက်ပြီး ပွဲတော်မှာ ပါဝင်ဆင်နွှဲကြတယ်။ ရီးမတ်စ်ဟာ သူ့အဝတ်တွေကို ချွတ်လိုက်ပြီး လူငယ်တွေနဲ့အတူ ပြေးကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဓားပြတွေ ရောက်လာပြီး ရီးမတ်စ်ကို ဖမ်းဆီးသွားကြတယ်။ သူတို့နောက်ကို ရိုမြူးလပ်စ် လိုက်သွားပြီး ကြည့်တော့ ရီးမတ်စ်ကို ဘုရင်ရဲ့ အကျဉ်းထောင်ထဲ ထည့်သွင်းလိုက်တာကို မြင်ရတယ်။

သိုးကျောင်းသား တဲကို ရိုမြူးလပ်စ် ပြန်ပြီး ပြေးလာခဲ့တယ်။ ရီးမတ်စ်ဟာ ဘုရင် အယ်မြူးလီးယပ်စ်ရဲ့ အကျဉ်းထောင်မှာ ရောက်နေကြောင်း သူ့ရဲ့ မွေးစားဖခင်ကို ပြောပြလိုက်တော့ နှစ်မိတာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားတယ်။ သူ့ရဲ့တဲမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ ကလေးငယ်နှစ်ယောက်ဟာ ဘုရင်ရဲ့သွေး ဖြစ်နေမှာကို စဉ်းစားမိလာတယ်။ ရီယာဆစ်လ်ဗီယာရဲ့ အမြာပူးကလေးနှစ်ယောက်ကို ရေမှာ နှစ်ပြီး သတ်ပစ်ဖို့ ဘုရင်က အမိန့်ပေးခဲ့တာကို သူ သိတယ်။ အဲဒီအချိန်လောက်မှာ ကလေးနှစ်ယောက်ကို သူ တွေ့ခဲ့တယ်။ သို့ပေမယ့် ကြောက်လွန်းလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူး။

ဘုရင်ရဲ့ နယ်မြေမှာ လုယက်မှုနဲ့ ရိုးမတ်စ်ကို ဖမ်းဆီးထား တဲ့အကြောင်း ရိုမြူးလပ်စ်က ပြောလိုက်တော့ သိုးကျောင်းသားက အဖြစ်အပျက်တွေကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်တယ်။ သူတို့ညီအစ်ကိုဟာ နှမိတာရဲ့ မြေးနှစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ နှမိတာအတွက် 'ပရိုကာ'က 'အယ်လ်ဘန်' နိုင်ငံကို အုပ်စိုးဖို့ လွှဲအပ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း 'ဖော့စတူးလပ်စ်' က ပြောပြလိုက်တယ်။

ရိုမြူးလပ်စ်က နှမိတာကို မြင်ဖူးတယ်။ နှမိတာမှာ ကလေး လည်း မရှိ၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းလည်း မရှိ၊ အိုမင်းပြီး အားအင် မရှိတော့တဲ့အတွက် သူ့ကို နန်းတော်ထဲ လာရောက် နေထိုင်ခွင့် ပေးထားတယ်။

သူ့ရဲ့ အဘိုးဆီကို ရိုမြူးလပ်စ်က သတင်းပို့လိုက်တယ်။ သူတို့ရဲ့ အကြောင်းတွေကို ကြားရတော့ နှမိတာ အံ့ဩသွားတယ်။ အကျဉ်းထောင်မှာရှိတဲ့ ရိုးမတ်စ်ကို သွားကြည့်တော့ ဆယ်လီဗီယာ ဘုရင်တွေရဲ့ ရုပ်သွင်ပြင်ကို တွေ့ရတယ်။ ရိုးမတ်စ်ကို ကူညီကယ်တင်ဖို့ သူ အသင့်ရှိတဲ့အကြောင်း ဆက်သားက တစ်ဆင့် ရိုမြူးလပ်စ်ကို အကြောင်းကြားလိုက်တယ်။

ဘုရင်ရဲ့ နန်းတော်ကို ရိုမြူးလပ်စ် ရောက်လာတယ်။ သူနဲ့ အတူ သိုးကျောင်းသားတွေလည်း ရှိနေကြတယ်။ အားလုံး ဓား လှံ လက်နက်တွေ ကိုင်ဆောင်ထားကြတယ်။

ခံတပ်ကို ရန်သူတွေ ဝင်ရောက် ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်နေပြီလို့ နှမိတာက အကြောင်းပြပြီး ဘုရင်ကိုယ်ရဲတော်တပ်ကို ရုပ်သိမ်း လိုက်တယ်။ အစောင့်တွေဟာ နန်းတော်ကနေပြီး ခံတပ်ဆီကို သွားကြတယ်။

အစောင့်တွေ မရှိတော့ ရိုးမတ်စ်ဟာ အကျဉ်းထောင်ကို ဖျက်ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဘုရင့်အပါးမှာ ကာကွယ်တဲ့သူတွေ မရှိတော့ ရိုမြူးလပ်စ်ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ဘုရင် အသတ်ခံရတယ်။

နှမိတာက ပြည်သူ့ကောင်စီကို ခေါ်ယူလိုက်တယ်။ အယ်မြူး လီးယပ်စ်ရဲ့ ပြစ်မှုတွေကို ပြောပြတယ်။ နိုင်ငံကို အုပ်စိုးဖို့ ဘုရင် ပရိုကာက သူ့ကို ပေးခဲ့ကြောင်းလည်း ပြောပြတယ်။ ပြည်သူတွေက နှမိတာကို ဘုရင်အဖြစ် တင်မြှောက်ကြတယ်။ လူငယ်နှစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ရိုမြူးလပ်စ်နဲ့ ရိုးမတ်စ်တို့ကို ဘုရင့်အဆက်အနွယ်များအဖြစ် အသိ အမှတ်ပြုပေးတယ်။ သူတို့ကလည်း အဘိုးဖြစ်သူထံမှာ တာဝန်ထမ်း ဆောင်ဖို့ သဘောတူကြတယ်။

ရောမမြို့ တည်ဆောက်ခြင်း

နှစ်အတော်ကြာလာတဲ့အချိန်မှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ သူတို့ စွန့်ပစ်ခံခဲ့ရတဲ့နေရာနဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ နေရာတွေမှာ မြို့ တည်ဆောက်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ အယ်လ်ဘာလောင်ဂါ မှာလည်း လူဦးရေက များနေပြီ။ အထူးသဖြင့် ငယ်ရွယ်တဲ့သူတွေ များနေတယ်။ မြို့သစ်တည်မယ့်အဆိုကို လူငယ်အားလုံးက သဘော ထူကြတယ်။

ဒီတော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နဲ့ နောက်လိုက်တွေဟာ သူတို့ သိုးကျောင်းခဲ့တဲ့ နေရာတွေ၊ အမဲပစ်ခဲ့တဲ့ နေရာတွေနဲ့ လုယက်သူ ဆွေကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့နေရာတွေကို သွားကြည့်ကြတယ်။ ရိုမြူး လပ်စ်က 'ပလက်တင်း' တောင်ကုန်းမှာ သွားပြီး စတည်းချတယ်။ ဇီးမတ်စ်က 'အက်ဗင်တင်း' တောင်ကုန်းကို သွားကြတယ်။

လင်းတ ခြောက်ကောင် ပျံသွားတာကို ရိုးမတ်စ် မြင်ရတယ်။ ဒါဟာ အတိတ်နိမိတ်ကောင်း ဖြစ်တယ်။ ဒီငှက်တွေကို မြင့်မြတ် တယ်လို့ လူတွေက ယူဆကြတယ်။ သူတို့ဟာ သားကောင်တွေကို သတ်ဖြတ်ပြီး မစားကြဘူး။ သေသွားမှသာ စားကြတယ်။ အဲဒီ အခါမှာ သူနဲ့ပါလာတဲ့ သူတွေက ရိုးမတ်စ်သာလျှင် မြို့တည်ပြီး နာမည်ပေးရသူ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ အော်ဟစ်ပြောဆိုကြတယ်။

မကြာမီ ရိုမြူးလပ်စ်က လင်းတ တစ်ဆယ့်နှစ်ကောင်ကို မြင်ရတယ်။ ရိုမြူးလပ်စ်သာလျှင် မြို့တည်သူဖြစ်ပြီး နာမည်ပေးရသူ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သူ့နောက်လိုက်တွေက ပြောကြတယ်။

ညီအစ်ကိုအချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ နောက်လိုက်တွေ လည်း ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ သူမြင်တဲ့ ငှက်အရေအတွက်ဟာ ရိုးမတ်စ် ထက် နှစ်ဆရှိတဲ့အတွက် သူသာလျှင် မြို့တည်သူ ဖြစ်ရမယ်လို့ ရိုမြူးလပ်စ်က ကြေညာပြီး မြို့တံတိုင်းကို စတင် တည်ဆောက် လိုက်တယ်။ ရိုးမတ်စ်က သူ့ကို လှောင်ပြောင်ပြီး တံတိုင်းပေါ်ကို ခုန်တက်လိုက်တယ်။ “ကျွန်ုပ်ရဲ့မြို့ရိုးပေါ် တက်သူအားလုံး သေပေ တော့” လို့ ပြောပြီး ရိုမြူးလပ်စ်က ရိုးမတ်စ်ကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်။

ရိုမြူးလပ်စ်က မြို့ကို တည်ဆောက်တယ်။ မြို့နာမည်ကို ‘ရောမ’ လို့ ခေါ်လိုက်တယ်။ သူဟာ ရောမဘုရင် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ပထမတော့ မြို့မှာ လူဦးရေက နည်းနည်းပဲ ရှိတယ်။ သူတို့ရဲ့ နောက်လိုက် ဦးရေက သိပ်မများဘူး။

အဲဒီတော့ ရိုမြူးလပ်စ်က ဘေးမဲ့နေရာတစ်ခု သတ်မှတ်ပေး တယ်။ အခု ‘ကက်ပီတိုလင်း’ လို့ခေါ်တဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်ကို တက် လာတဲ့ လမ်းနံဘေးမှာ တောနှစ်ခု ရှိတယ်။ တောအုပ်နှစ်ခုအကြားကို

ဘေးမဲ့နေရာလို့ သူက သတ်မှတ်တယ်။ အန္တရာယ်များတဲ့အလုပ်ကို သုပ်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတွေ၊ အကြွေးပြေလည်အောင် မဆပ်နိုင်သူ တွေကိုခေါ်တယ်။ ဘေးမဲ့နေရာကို ရောက်လာသူတွေဟာ လုံခြုံမှု ရကြတယ်။ သူတို့ ရောက်လာတော့ ရိုမြူးလပ်စ်ရဲ့မြို့မှာ လူဦးရေ များလာတယ်။ မြို့ရဲ့အင်အားကို တိုးပွားလာစေတယ်။

မြို့မှာ ရှိတဲ့ အမျိုးသမီး ဦးရေက အလွန်နည်းတယ်။ ရိုမြူး လပ်စ်နဲ့ ရိုးမတ်စ်ရဲ့နောက်လိုက်တွေ၊ ဘေးမဲ့အရပ် ရောက်လာသူ တွေမှာ မိန်းမ မရှိကြဘူး။ မျိုးဆက်သစ် ပေါက်ဖွားလာမှု မရှိရင် နာမမြို့ဟာ ကြာရှည်တည်တံ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါကြောင့် ရိုမြူးလပ်စ်က အနီးအနားမှာ ရှိတဲ့ နိုင်ငံတွေကို သံတမန်တွေ စေလွှတ်တယ်။ သူ့ရဲ့တိုင်းပြည်က လူတွေနဲ့ လက် ဆုပ်ပြီး မဟာမိတ်ပြုလုပ်ဖို့ ပြောဆိုတယ်။ သို့ပေမယ့် ရောမမြို့ အနီးအနားမှာ ရှိတဲ့ မြို့နိုင်ငံတွေက သဘောမကျကြဘူး။ ရောမဟာ ခေန့်တစ်ခုသာ ဖြစ်တယ်။ မြို့တစ်မြို့မဟုတ်ဘူးလို့ ယူဆကြတယ်။ အန္တရာယ်များတဲ့သူတွေ၊ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ဖြစ်တဲ့သူတွေ နေထိုင်တဲ့ စခန်း တစ်ခုလို့ မြင်ကြတယ်။ ရောက်လာတဲ့ သံတမန်တွေကို ပြစ်တင် ပြောဆိုကြတယ်။ “အိမ်ပြေးမိန်းမတွေအတွက် ဘေးမဲ့နေရာ တစ်ခု ပြုလုပ်ပေးရင် မင်းတို့လူတွေအတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ရမှာ မဟုတ် ဘူး” လို့ ပြောကြတယ်။ ရောမမှာ ဘယ်သူမှ မနေကြတော့ မြို့ပျက် ခြီး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့လည်း ပြောကြတယ်။

ဒီလိုပြောကြတာကို ရောမမြို့မှ လူငယ်တွေက မကြိုက်ဘူး။ အော်ကားမှုလို့ ယူဆကြတယ်။ ဒီလို ပြောဆိုမှုကို အလွန်အမင်း နှိပ်စားကြတယ်။ လူငယ်တွေအတွက် ဇနီးမယားရရှိဖို့ အင်အား

သုံးမယ် သို့မဟုတ် လှည့်ဖြားပြီး ရယူမယ်လို့ ရိုမြူးလပ်စ်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ကောက်ရိတ်သိမ်းချိန်မှာ 'ကွန်ဆပ်' ပွဲတော်ကို ကျင်းပကြတယ်။ ကွန်ဆပ်ရဲ့ ယဇ်ပလ္လင်က မြေအောက်မှာ ရှိတယ်။ ဒီပွဲဟာ ကောက်ပဲသီးနှံတွေ ရိတ်သိမ်းချိန်နဲ့ သိုလှောင်ချိန်မှာ အကူအညီပေးလေ့ရှိတဲ့ နတ်ဘုရားကို ပ,သတဲ့ပွဲ ဖြစ်တယ်။ ရိုမြူးလပ်စ်ရဲ့ ကြေညာချက်အရ အနီးအနားမှ မြို့ပြနိုင်ငံက လူတွေဟာ ရောမလူမျိုးတွေ ပြသမယ်လို့ ကတိပေးထားတဲ့ ဒီပွဲကို ကြည့်ဖို့ လာကြတယ်။

ရောမလူမျိုးတွေနဲ့ အနီးဆုံးနေသူတွေက 'ဆာဘင်း' လူမျိုးတွေ ဖြစ်တယ်။ ရောမတွေ ပြသမယ့်ပွဲကို သူတို့ စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ ဆာဘင်းတွေဟာ သူတို့ရဲ့ သားသမီးတွေနဲ့ ဇနီးတွေကို ခေါ်ပြီး ပွဲလာကြည့်ကြတယ်။ ရောမလူမျိုးတွေက သူတို့ကို ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်စွာ ပြုစုကြတယ်။ အိမ်တွေမှာ တည်းခိုခွင့်ပေးတယ်။

ရောမမြို့ကို ဆာဘင်းတွေ ကြည့်ကြတယ်။ ကာကွယ်ရုံအတွက် တည်ဆောက်ထားတဲ့ မြို့တံတိုင်းကို ကြည့်ပြီး လျင်လျင် မြန်မြန် ပြုလုပ်နိုင်မှုအတွက် အံ့ဩကြတယ်။

ရောမသားတွေက ဆာဘင်းတွေကို မြင်းစီးပြီး ပြကြတယ်။ လူငယ်တွေရဲ့ မြင်းစီးအတတ်ကျွမ်းကျင်မှုကို တွေ့ရတော့ သူတို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြတယ်။ မြင်းစီးလူငယ်တွေဟာ ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ဆာဘင်းလူမျိုးတွေကြားထဲ ဖြတ်စီးကြတယ်။ ဆာဘင်းတွေ နေရာအနှံ့ပြေးကြတယ်။ သမီးနဲ့ နှမကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ ဖခင်နဲ့အစ်ကိုတွေဟာ တကွစီဖြစ်ကုန်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ရောမ

လူငယ်တွေဟာ မိန်းမပျိုတွေကို သတို့သမီးအဖြစ် ဖမ်းဆီးပြီး ဆယ်ဆောင်သွားကြတယ်။

ဆာဘင်း ဖခင်နဲ့မိခင်တွေဟာ သူတို့အိမ်ကို ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှု မကျေနပ်မှုနဲ့ ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ ရိုင်းစိုင်းတဲ့ အပြုအမူအတွက် သူတို့က ကျိန်ဆဲကြတယ်။

ရောမတွေက ဆာဘင်းဘုရင်ထံ သံတမန်တွေ စေလွှတ်တယ်။ မိန်းမပျိုတွေကို ဖမ်းဆီးခဲ့တဲ့သူတွေနဲ့ သိက္ခာရှိရှိ လက်ထပ်ပေးမယ့် အကြောင်းနဲ့ ရောမလူမျိုးများ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ခွဲဝေရရှိမှာ ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ကြေညာတယ်။ ဆာဘင်း အမျိုးသမီးတွေကို ရောမသောကဗျားပျိုတွေဟာ လင်ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်သာမက မိဘနဲ့ တွဲကွာလာရခြင်းအတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး နှစ်သိမ့်မှုပေးမှာ ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ပြောဆိုတယ်။

ရိုမြူးလပ်စ်ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတယ်။ သို့ပေမယ့် ပထမဆုံး စစ်ဖြစ်တယ်။ ဆာဘင်း ဖခင်တွေဟာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုကို ငြိသတဲ့ အဝတ်အထည်တွေကို ဝတ်ဆင်ပြီး သွားလာကြတယ်။ ရောမလူမျိုးတွေကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်ဖို့ လှုံ့ဆော်ကြတယ်။ ဆာဘင်းတွေရဲ့ အမျက်ဒေါသအတွက် ရိုမြူးလပ်စ်ဟာ ရောမကို ကာကွယ်ရတော့တယ်။

ဆာဘင်းတို့ရဲ့ စစ်ပွဲ

ရောမကို ဆာဘင်းတွေ တိုက်ခိုက်တာဟာ လောဘကြောင့် မဟုတ်ဘဲ တရားမျှတတဲ့ စစ်ကို ဆင်နွှဲဖို့ ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ ဒါကြောင့် ရောမတို့ရဲ့ ခံတပ်ကို တိုက်ဖျက်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။

ပလက်တင်းရဲ့ ရှေးဟောင်းတံခါးကနေပြီး ရောမတွေကို မောင်းထုတ် နိုင်ကြတယ်။ ရိုမြူးလပ်စ်ကို ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ တပ်ဦးမှာ တွေ့ရတယ်။ သူ တည်ဆောက်ထားတဲ့ မြို့ထဲက သူ့ကို ဆွဲထုတ် နေစဉ်မှာ ရိုမြူးလပ်စ် အော်လိုက်တယ်။

“အို-အီယူပီတာ၊ ပလက်တင်းတောင်ကုန်းပေါ်မှာ မြို့တည်နဲ့ သင်ပဲ နိမိတ်ပေးခဲ့တယ်။ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသူတွေက ခံတပ်ကို သိမ်းပိုက်ကြပြီ။ ဓားတွေ ကိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို ဖမ်းဆီးဖို့ လာနေကြပြီ။ နတ်ဘုရားများနဲ့ လူသားများ၏ ဖခင်- သူတို့အား ဤနေရာမှ ဖယ်ရှားပေးတော်မူပါ။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသော ရောမလူမျိုး များအား ကယ်မ၊ပါ။ အန္တရယ် မရောက်ရအောင် တားဆီးပေးတဲ့ အတွက် နတ်ကွန်းတစ်ခုတည်ဆောက်ပေးဖို့ ကတိပြုပါသည်။ ရောမ မြို့အား သင်တို့ ကယ်တင်ခဲ့သည်ကို နောင်လာ နောက်သားများ အမှတ်ရစေဖို့ ဖြစ်ပါသည်”

ရိုမြူးလပ်စ်က ဒီလို ဆုတောင်းပြီးတဲ့အခါ ထွက်ပြေးနေသူ တွေကို အော်ပြောလိုက်တယ်။ နတ်ဘုရား ‘အီယူပီတာ’ရဲ့ ပြန်ကြားတဲ့ စကားကို သူကြားလိုက်ရတဲ့သဖွယ် ပြောဆိုတယ်။

“ရောမလူမျိုးတွေကို နတ်ဘုရား အီယူပီတာက အမိန့်ပေး လိုက်တယ်။ ကြံကြံခံပြီး တိုက်ခိုက်ကြတဲ့”

ကောင်းကင်က ညွှန်ကြားချက် ရလိုက်သလို ရောမလူမျိုး တွေဟာ ထွက်မပြေးတော့ဘဲ တိုက်ခိုက်ဖို့ ချီတက်သွားကြတယ်။

ဆာဘင်းခေါင်းဆောင်တွေကလည်း ချီတက်လာစဉ် အော်ဟစ် ပြောဆိုကြတယ်။

“မယုံကြည်ရတဲ့ အိမ်ရှင်တွေကို အနိုင်ရခဲ့ပြီ။ သတ္တိမရှိတဲ့ ရန်သူတွေ၊ မိန်းမပျိုတွေကို ခေါ်သွားတဲ့အတွက် ယောက်ျားတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ရတာ သိပြီ မဟုတ်လား။”

ဆာဘင်းခေါင်းဆောင်တွေ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေစဉ် ငယ်ရွယ် တဲ့ ရောမလူငယ်တစ်စုက ပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခိုက်လာတဲ့အတွက် သူတို့ဟာ တောင်ကုန်းနှစ်ခုအကြား ရောက်သွားတယ်။

ရောမတွေနဲ့ ဆာဘင်းတွေ တိုက်ခိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေ ကြပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆာဘင်းအမျိုးသမီးတွေ ရောက်လာကြတယ်။ ဗူးဆွေးဝမ်းနည်းတဲ့အနေနဲ့ သူတို့ရဲ့ ဆံပင်တွေကို ဖားလျားချ စုတ်ပြီ နေတဲ့ အဝတ်အထည်တွေကို ဝတ်ဆင်ပြီး အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ကြား ရောက် လာကြတယ်။ ဘေးအန္တရယ်ကိုတောင် ဂရုမပြုကြဘူး။ ဖခင်နဲ့ အစ်ကိုတွေကို သူတို့တောင်းပန်ကြတယ်။ သူတို့ယောက်ျားတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ဖို့ ပြောကြတယ်။

“ဒီနေရာမှာ သေသွားတာက ကောင်းဦးမယ်။ ဖခင် မရှိ၊ ထင်ယောက်ျားမရှိတဲ့ ဘဝမှာ မနေချင်ဘူး။ ဆက်ပြီး တိုက်ခိုက်နေကြ မယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ မှုဆိုးမ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဖေမရှိ၊ အစ်ကိုမရှိ သူတွေ ဖြစ်လာကြလိမ့်မယ်”

အမျိုးသမီးတွေရဲ့ တောင်းပန်မှုကြောင့် သူတို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရတယ်။ နှစ်ဖက်က ခေါင်းဆောင်တွေ တွေ့ဆုံကြပြီး တိုက် ခိုက်မှုကို ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်ကြတယ်။

ဆာဘင်းအမျိုးသမီးတွေကို ခေါ်ဆောင်သွားမှုကြောင့် ဖြစ် ဆင်လာတဲ့ စစ်ပွဲဟာ ပြီးဆုံးသွားတယ်။ ရောမလူမျိုးနဲ့ ဆာဘင်း လူမျိုးတွေ ပေါင်းစပ်ပြီး လူမျိုးတစ်မျိုးဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ မြို့တွင်းနဲ့ အနီးအနားမှာ ရှိတဲ့ သူတွေကို နာမည်သစ်တစ်မျိုးနဲ့ ခေါ်ကြတယ်။

‘ကွာရိုက်’ လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ရောမဘုရင်နဲ့ ဆာဘင်းဘုရင်တို့ ပူးတွဲပြီး နှစ်အတော်ကြာ အုပ်စိုးကြတယ်။

မြို့ကလည်း လူသစ်တွေနဲ့ စည်ကားလာပြီ။ ရောမမြို့ရဲ့ အင်အားကြီးထွားလာမှုကို စိုးရိမ်ကြတဲ့အတွက် တခြားမြို့ပြနိုင်ငံတွေက ရိုမြူးလပ်စ်ကို လာရောက်တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ ရောမနယ်မြေထဲကို ‘အက်ထရူစတင်’ တွေ ရောက်လာတယ်။ ရိုမြူးလပ်စ်က ချီတက်ပြီး ချေမှုန်းလိုက်တယ်။

ရိုမြူးလပ်စ်ဟာ ‘ကင်းပပ်စ်မာရီးတပ်စ်’ နယ်မြေမှာ သူ့ရဲ့ တပ်ကို ကြည့်ရှုတယ်။ အော်ဟစ်အလေးပြုသံများနဲ့အတူ သူ့စစ်တပ် ချီတက်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျယ်လောင်တဲ့ မိုးချန်းသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ တိမ်တိုက်တစ်ခုက ရိုမြူးလပ်စ်ကို လူတွေ မမြင်ရအောင် ဖုံးကွယ်လိုက်တယ်။ တိမ်တိုက်လွင့်သွားတော့ ရိုမြူးလပ်စ်ဟာ သူ့ရဲ့ထိုင်ခုံပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူး။ မြေပြင်ပေါ်မှာလည်း မရှိတော့ဘူး။ စစ်သားတွေနဲ့ လူတွေက သူတို့ဦးခေါင်းကို ညွှတ်ပြီး အံ့ဩလေးစားတဲ့အသွင်နဲ့ ကြည့်နေကြတယ်။

ရိုမြူးလပ်စ်ရဲ့အနီးမှာ ရှိနေခဲ့သူတစ်ဦးက ပြောပြတယ်။

“ကွာရိုက်လူမျိုးများ- ဒီမြို့ရဲ့ ဖခင်ဖြစ်တဲ့ ရိုမြူးလပ်စ်က ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြတယ်။ ကောင်းကင်ဘုံရဲ့ အလိုဆန္ဒကို တိုင်းသူ ပြည်သားများ သိအောင် ကြေညာပေးပါ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရောမမြို့ဟာ ကမ္ဘာကြီးရဲ့အဓိကမြို့ဖြစ်တယ်။ စစ်တိုက်ခိုက်မှုကို တန်ဖိုးထားကြပါ။ မည်သည့်လူသားရဲ့ ခွန်အားနှင့်မှ ရောမစစ်တပ်ကို ချေမှုန်းနိုင်မှာ မဟုတ်သလို ခုခံနိုင်မှာလဲ မဟုတ်ကြောင်း သူတို့သားသမီးများကို ပြောပြပါစေ။ ဖခင်နတ်ဘုရား မားဇိက ကျွန်ုပ်အား ကောင်းကင်ဘုံသို့

ဆီဆောင်သွားပြီး ထာဝရအသက်ရှင်မယ့် နတ်ဘုရားတစ်ပါးအဖြစ် နေထိုင်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီဖြစ်တယ်”

ဒီတော့မှ စစ်သားတွေနဲ့ ပြည်သူပြည်သားတွေဟာ ကျေနပ်မှု ရသွားကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ဘုရင်လည်း ဖြစ်၊ ရောမမြို့ကြီးရဲ့ဖခင်ဖြစ်သူ ဘာ ထာဝရရှင်သန်သူ ဖြစ်သွားတဲ့အကြောင်း သိသွားကြတယ်။ သူတို့ ဆုတောင်းပြီး ဖခင်ရဲ့ ကြင်နာသနားမှုကို ရယူကြတယ်။ သားသမီးတွေကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ဆုတောင်းကြတယ်။ ကမ္ဘာမြေ ဆီက သူတို့ရဲ့ဘုရင် ရိုမြူးလပ်စ်ဟာ ကွာရင်နပ်စ် အမည်ရှိတဲ့ နတ်ဘုရား ဖြစ်လာတယ်။ ဒီအမည်ဟာ နတ်ဘုရား ‘မားဇိ’ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အမည်တစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်။

ဥပဒေများ ချမှတ်ပေးသူ နူမာ

ရောမမြို့ကို စတင် တည်ဆောက်တဲ့နေ့မှာ မွေးဖွားသူကို 'ရိုမူးလပ်စ်' နေရာမှာ ဆက်ခံဖို့ ရွေးချယ်ကြတယ်။ အရွေးခံရသူရဲ့ နာမည်က နူမာပါ။ ရောမလူမျိုးတွေနဲ့ ဆာဘင်းလူမျိုးတွေရဲ့ ဘုရင်ဖြစ်လာခါစက နူမာမှာ လူသားဇနီး မရှိသေးဘူး။ နတ်ဘုရားတစ်ယောက်က သူ့ကို အဖော်ပြုပေးတယ်။

ကြည်လင်တဲ့ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခု နံဘေးမှာ 'အက်ရီးယား' အမည်ရှိတဲ့ နတ်ဘုရားမနဲ့ နူမာတို့ တွေ့ဆုံကြတယ်။ လူသားတွေနဲ့ နတ်ဘုရားတွေရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို သူက ညွှန်ကြားပြသတယ်။ ရောမရဲ့ ဘုရင်ဖြစ်တဲ့ နောက်ပိုင်းအထိ သူတို့နှစ်ဦး ဆုံတွေ့ကြတယ်။

အီတလီနိုင်ငံမှာ ရောဂါကပ်ဆိုးကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။ ကွယ်လွန်သေဆုံးသူတွေဟာ များလှတယ်။ ဒီလူတွေကို မြင်ရတာ

မြို့သူမြို့သားတွေမှာ မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးသလို ဖြစ်လာတယ်။ မကြာသေးမီကမှ တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ သူတို့မြို့ကြီးဟာ ကပ်ရောဂါ ဆိုက်ရောက်မှုကြောင့် ပျက်စီးတော့မယ်လို့ ပြည်သူတွေက ထင်မှတ်ကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ နူမာကို နိမိတ်တစ်ခုပြတယ်။ ကြေးနီရောင်ရှိတဲ့ ဒိုင်းတစ်ခု ကောင်းကင်က ကျလာတယ်။ ဒိုင်းဟာ သူတို့နဲ့အတူ ရှိနေသရွေ့ ရောမလူမျိုးတွေရဲ့ ရှေ့ရေးဟာ တိုးတက်ကောင်းမွန် နေလိမ့်မယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒိုင်း တစ်ဆယ့်တစ်ခု နူမာက ထပ်ပြီး ပြုလုပ်တယ်။ ကောင်းကင်က ကျလာတဲ့ ဒိုင်းနဲ့ တစ်ထပ်တည်းဖြစ် အောင် ပြုလုပ်တယ်။ ဒိုင်း တစ်ဆယ့်နှစ်ခုကို ယှဉ်ပြီးကြည့်လိုက် တော့ နူမာအပါအဝင် ဘယ်သူမျှ အတုနဲ့အစစ် မခွဲခြားနိုင်ကြဘူး။ ဒီတော့ ရန်သူက ဒိုင်းအစစ်ကို ယူသွားဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ရောမမြို့ရဲ့ သာယာဝပြောမှုဟာ ဒီ ဒိုင်းအပေါ်မှာ တည်မှီနေတော့ ပျောက်ဆုံးမသွားအောင် ထိမ်းသိမ်းထားဖို့ အလွန်အရေးကြီးတယ်။ မြို့ရဲ့စည်ပင်ဝပြောမှု အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းတစ်ခုက သူတို့နဲ့အတူ ရှိနေတယ်။ ပစ္စည်း ပျောက်ပျက်သွားမှာကိုလည်း မစိုးရိမ်ရဘူး ဆိုတော့ ရောမလူမျိုးတွေအဖို့စိတ်မပျက်ကြတော့ဘူး။ မကြာမီမှာပဲ ရောဂါဆိုးကြီးလည်း ကွယ်ပျောက်သွားတော့တယ်။

ကိုင်းမဖြတ်ဘဲ သီးသည့် စပျစ်ပင်မှ ရသော ဝိုင်နှင့် နတ် ဘုရားများကို ပူဇော်ခြင်း မပြုရ။

ဂျုံစေ့မပါဘဲ ယဇ်ပူဇော်ခြင်း မပြုရ။

အက်ဂါရီးယား ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း နူမာ ပေးတဲ့ ပညတ် တော်က နှစ်ခုပါ။ ရောမလူမျိုးတွေဟာ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးသူတွေ

ဖြစ်ရမယ်။ ဂျုံ၊ စပါးတွေ ရအောင် စိုက်ပျိုးရမယ်။ စပျစ်ပင်ကို တိုင်းဖြတ်ပေးရမယ်။ မြေကြီးကို အသုံးချရမယ်လို့ ညွှန်ကြားတယ်။ လက်မှုအတတ်ပညာတွေကိုလည်း သူက သင်ကြားပေးတယ်။ ဂီတ အဖွဲ့၊ ရွှေပန်းထိမ်အဖွဲ့၊ သတ္တုလုပ်ငန်းအဖွဲ့၊ လက်သမား၊ ဆေးဆိုး သူ၊ ဖိနပ်ချုပ်သူ၊ အိုးလုပ်သူတွေ ဖွဲ့ပေးတယ်။ အဖွဲ့တွေအတွက် ကောင်းစီတွေကိုလည်း ခန့်အပ်ပေးတယ်။ သက်ဆိုင်ရာ နတ်ဘုရား တွေကို ဘယ်လို ပ၊သရမလဲ ဆိုတာလည်း ပြသပေးတယ်။

နူမာက နတ်ကွန်းတွေ၊ နတ်ဘုရားကျောင်းတွေလည်း တည် ဆောက်တယ်။ အဦးဆုံး တည်ဆောက်တဲ့ နတ်ကွန်းက 'ဗက်စ်တာ' အတွက် ဖြစ်တယ်။ သူက မြင့်မြတ်တဲ့ မီးလင်းဖိုစောင့် နတ်ဘုရားမ ပါ။ နတ်ကွန်းက စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်ပြီး အတွင်းမှာ အမြဲ တောက်လောင်နေတဲ့ မီးလင်းဖို ရှိတယ်။ မီးငြိမ်းမသွားအောင် အပျိုစင်တွေက စောင့်ကြပ်ပေးကြတယ်။ မိန်းမပျိုတွေဟာ အပျိုစင် ဘဝနဲ့ ဗက်စ်တာရဲ့ မီးကို အမြဲတောက်လောင်နေအောင် ဆောင် ရွက်ပေးနေတယ်ဆိုရင် ရောမမြို့ရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ နိမ့်ကျသွားမှာ မဟုတ်ဘူး။

နောက်ပြီးတော့ 'အီအေးနပ်စ်' ဘုရားကျောင်းကို တည်ဆောက် တယ်။ နတ်ဘုရား အီအေးနပ်စ်မှာ မျက်နှာနှစ်ဖက် ရှိတဲ့အတွက် ဘုရားကျောင်း အဝင်ပေါက်ကို နှစ်ပေါက် ဖောက်ပေးထားရတယ်။ စစ်မက်ဖြစ်ပွားနေချိန်မှာ တံခါးပေါက်တွေကို အစဉ်အမြဲဖွင့်ပေးထား တယ်။ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ကာလမှာတော့ တံခါးတွေကို ပိတ်ထားတယ်။ အရင်က တံခါးပိတ်ထားရတာ နည်းပေမယ့် နူမာအုပ်စိုးတဲ့ကာလမှာ တော့ အစဉ်အမြဲပိတ်ထားတယ်။ နှစ်နှစ်တိုင်တိုင် ပိတ်ထားတယ်။ တစ်ရက်မှ မဖွင့်ဘူး။ ဒီကာလမှာ စစ်ပွဲတွေလည်း မရှိဘူး။ နူမာကြောင့်

ရောမသူ၊ ရောမသားတွေ ငြိမ်းချမ်းနေကြသလို အနီးအနားက မြို့ပြနိုင်ငံသားတွေလည်း ငြိမ်းချမ်းနေကြတယ်။ မြေကို ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးကြတယ်။ ကလေးထိန်းကျောင်းမူ ပြုလုပ်ကြတယ်။ နတ်ဘုရားတွေကို ပ၊သကြတယ်။ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ကာလကို ဒီလိုမှတ်တမ်း တင်ခဲ့ကြတယ်။

သံဒိုင်းပေါ်မှာ ပင့်ကူအိမ်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေတယ်။ လှံရဲ့ထိပ်ချွန် တွေကလည်း သံချေးတက်နေပြီ။ ဓားသွားတွေလည်း တုံးနေပြီ။ စစ်ခရာမှုတ်သံလည်း မကြားရတော့ဘူး။

စိတ်လက်ချမ်းချမ်းသာသာ အနားယူ အိပ်စက်နိုင်ကြပြီ။

တစ်နှစ်မှာ ရှိတဲ့ လတွေကိုလည်း နူမာက စီစဉ်ခဲ့တယ်။ ငြိမ်းချမ်းမှုနတ်ဘုရား အိအေးနပ်စ်ကို ပထမလ ဇန်နဝါရီလအဖြစ် ထားတယ်။ စစ်နတ်ဘုရားအတွက် မတ်လကို တတိယနေရာမှာ ထားတယ်။ ဒီလနှစ်ခုအကြားမှာ သန့်စင်တဲ့လအဖြစ် ဖေဖော်ဝါရီ လကို ထားတယ်။ ဒီလမှာ ရောမတွေဟာ ကွယ်လွန်သေဆုံးသူတို့ အတွက် အစားအစာများ တင်မြှောက်ကြတယ်။ စည်ပင်ပွားများမှုကို ဖြစ်စေတဲ့ သန့်စင်တဲ့ ပွဲဖြစ်တဲ့ 'လူပါကေးလီးယားပွဲ' ကို ဖေဖော်ဝါရီ လမှာ ကျင်းပကြတယ်။

နူမာက ပင့်ခေါ်တဲ့အတွက် မိုးကောင်းကင်နဲ့ မိုးကြိုးလက်နက် ပိုင်ရှင် နတ်ဘုရား 'အီယူပီတာ' ဟာ ကမ္ဘာမြေပေါ်ကို ဆင်းသက် လာတယ်။

မိုးကြိုးမုန်တိုင်းကျရောက်မှုကို ကာကွယ်စေလိုတယ်ဆိုရင် လူသားတွေရဲ့ ဦးခေါင်း၊ ဆံပင်နဲ့ သက်ရှိတွေကို ယဇ်ပူဇော်ရမယ်လို့ အီယူပီတာက ပြောဆိုတယ်။

နူမာက ကြက်သွန်ခေါင်း၊ လူသားဆံပင်နဲ့ ငါးအသေးတွေနဲ့ ယဇ်ပူဇော်ရင် ရမလားလို့ မေးတယ်။ အီယူပီတာက ပြန်လည်ဖြေကြား ခြင်း မရှိဘဲ ကမ္ဘာမြေပေါ်က ထွက်ခွာသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်က စတင်ပြီး ရောမလူမျိုးတွေဟာ မိုးကြိုးမုန်တိုင်းအန္တရာယ်က ကာကွယ် ခို့ ကြက်သွန်ခေါင်း၊ လူ့ဆံပင်နဲ့ ငါးအသေးကို အသုံးပြုပြီး အီယူ ပီတာကို ယဇ်ပူဇော်ကြတယ်။

လူတွေနဲ့ဆက်ဆံရေးမှာ နတ်ဘုရားတွေ ပျော့ပျောင်းလာ အောင် နူမာက စွမ်းဆောင်နိုင်တယ်။ အီယူပီတာကို ဘယ်လို ပင့်ရမလဲဆိုတာ နူမာကို သင်ကြားပေးသူက အက်ဂါရီးယားပါ။ မိုးကြိုးနတ်ဘုရား လူ့ပြည်ကို ဆင်းလာပြီး စကားပြောဆိုနိုင်အောင် လည်း သူက လုပ်ပေးခဲ့တယ်။

ပထမအဆင့်နိမ့် နတ်ဘုရားနှစ်ပါးကို ဖမ်းရတယ်။ လူတွေကို လှည့်ဖြားတတ်တဲ့ အဆင့်နိမ့် နတ်နှစ်ပါးရှိတယ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်က ရိုးအ၊လွန်းတဲ့အတွက် သူတို့ကို လှည့်ဖြားလို့လွယ်တယ်။ သူတို့ရဲ့ နာမည်က 'ပီကပ်စ်' နဲ့ 'ဖောနပ်စ်' ပါ။ အုပ်ဆိုင်းနေတဲ့ တောနဲ့ ကြည်လင်နေတဲ့ စမ်းချောင်းနံဘေးမှာ သူတို့ နေလေ့ရှိကြတယ်။

'ဆာဗင်တင်း' လို့ ခေါ်တဲ့ တောင်ပေါ်က စမ်းချောင်းမှာ ဝိုင်နဲ့ ပျားရည်တွေကို နူမာက လောင်းချထားတယ်။ ပီကပ်စ်နဲ့ ဖောနပ်စ်တို့ စမ်းချောင်းကို ရောက်လာကြတယ်။ စမ်းချောင်းက ရေကို သူတို့ သောက်ကြတော့ ပျားရည်နဲ့ ဝိုင်ကို သောက်မိကြတယ်။ သူတို့ ပျော်မြူးလာကြတယ်။ စမ်းချောင်းဘေးမှာ ကစားလိုက်၊ ရေသောက် လိုက်လုပ်နေကြတယ်။ ဝိုင် မူးလာသည်အထိ သောက် ကြပြီး နောက်ဆုံးတော့ အိပ်ပျော်သွားကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ နူမာ ရောက်လာပြီး သူတို့ကို ဖမ်းထားလိုက်တယ်။ ပိကပ်စ်နဲ့ ဖောနပ်စ်တို့ဟာ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးဖြစ်အောင် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပြောင်းလဲကြတယ်။ ကြောင်ပျံနဲ့ ငှက်၊ ချုံပုတ်နဲ့ သစ်ရွက်၊ ငါးနဲ့ ဝံပုလွေသားငယ်၊ ဖားပြုပ်နဲ့ ပုတ်သင်ညို အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ နူမာက ဆုပ်ကိုင်မြဲ ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ပိနပ်စ်နဲ့ ဖောကပ်စ်တို့ ရုပ်မပြောင်းကြတော့ဘူး။ နဂိုရုပ်သွင်အတိုင်း ရှိနေကြတယ်။ သူတို့ ဘာတွေ သိသလဲလို့ ပြောပြဖို့ အီယူပီတာကို လူ့ပြည်ဆင်းလာအောင် ဘယ်လိုခေါ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပြဖို့ အတင်း မေးမြန်းတယ်။ သူတို့ပြောပြပြီးတော့ အဆင့်နိမ့် နတ်ဘုရားတွေဟာ တောထဲကို ပြေးဝင်သွားကြတယ်။ အဲဒီအချိန်က စပြီး နူမာဟာ အီယူပီတာနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်တတ်လာတယ်။

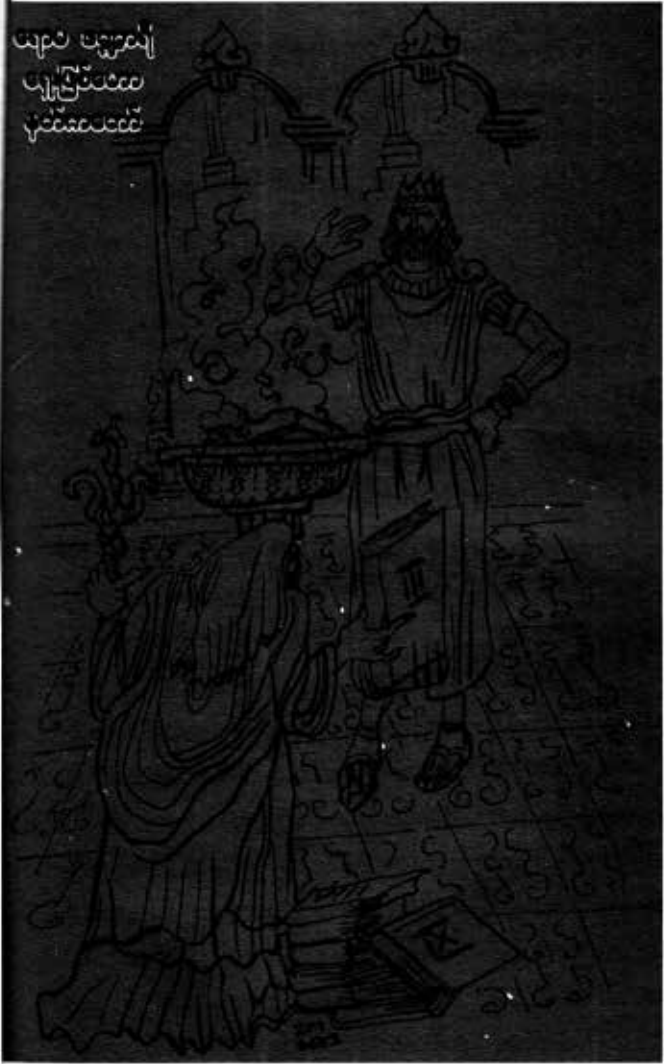
တစ်နေ့တော့ ရောမမြို့က လူကြီးတွေကို သူ့အိမ်မှာ ညစာဖိတ်ကျွေးတယ်။ အိမ်က ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေပြီး စားပွဲနဲ့ ထိုင်ခုံတွေကလည်း သာမန်သာ ဖြစ်တာကို သူတို့မြင်ကြရတယ်။ သူတို့ရဲ့ဘုရင်ဟာ ရိုးရိုးသာမန်သာ နေထိုင်တဲ့အတွက် သူတို့ဂုဏ်ယူကြတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ သစ်သားပန်းကန်ပြားတွေကို တွေ့ရတယ်။ အစားအစာက ပေါင်မုန့်၊ သစ်သီး၊ နို့၊ ဝိုင်ဖြစ်တယ်။ ဘုရင်နဲ့အတူ သူတို့ ညစာစားကြတယ်။ သူတို့ ထိုင်ပြီး စားနေစဉ်မှာ တစ်ခုံတစ်ဦး ရောက်လာတာကို သိကြတယ်။ သို့ပေမယ့် ဘာမှ မမြင်ရဘူး။ အခန်းတစ်ခုလုံး တောက်ပလို့သာ နေတယ်။ သစ်သားပန်းကန်တွေက ရွှေပန်းကန်၊ ငွေပန်းကန်တွေ ဖြစ်သွားတယ်။ စားနေတဲ့ သာမန်အစားအစာတွေကလည်း အရသာအရှိဆုံး အစားအစာတွေ ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အက်ဂါရီးယားဖြစ်ကြောင်း နူမာနဲ့ ရှိနေသူ အားလုံးက သိကြတယ်။

နတ်ဘုရားမက ဘုရင်ကို ညွှန်ကြားလေ့ရှိတာကို သူတို့သိကြတော့ အံ့ဩဖွယ်ရာပြောဆိုမှုကို နားစွင့်ကြည့်ကြတယ်။ အားလုံးကိုတော့ သဲသဲကွဲကွဲမကြားရဘူး။ နူမာဟာ သူတို့နဲ့ ခွဲခွာသွားတော့မှာကိုတော့ သိကြတယ်။

သူတို့ ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတယ်။ ညစာစားပွဲအပြီးမှာ နူမာ သေဆုံးသွားတယ်။ သူ့အမိန့်အရ သူ့ရဲ့ရုပ်အလောင်းကို မီးသဂြိုဟ်ခြင်းမပြုဘူး။ ကျောက်သားနဲ့ပြုလုပ်ထားတဲ့ ခေါင်းနှစ်ခုကို အဆင်သင့်ပြုလုပ်ထားကြတယ်။ ခေါင်းတစ်ခုမှာ ဘုရင်ကိုထည့်ပြီး နောက်တစ်ခုမှာ သူ ရေးသားထားခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေ၊ သူဖတ်ရှုခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေကို ထည့်သွင်းတယ်။ ဒီလိုလုပ်တာ မှန်ကန်တယ်လို့ မြည်သူတွေက ယုံကြည်ကြတယ်။ နူမာက ခွန်အား စိုက်ထုတ်ပြီး စာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားသမျှ သူတို့စိတ်ထဲရောက်အောင် ပြုလုပ်ပေးခဲ့တယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ရိုမြူးလပ်စ် ကွယ်လွန်သွားကတည်းက ညောရှိတဲ့ ဘုရင် အုပ်စိုးခဲ့တာကို သိကြတယ်။ ရိုမြူးလပ်စ်က စစ်ခင်းပြီး တိုင်းပြည်ကို ထူထောင်တယ်။ နူမာက စာပေ၊ အနုပညာ၊ သိပ္ပံပညာနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ နတ်ဘုရားမတွေနဲ့ အကျွမ်းဝင်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ အားလုံးအနက် တိတ်ဆိတ်သူလို့ အမည်ရတဲ့ နတ်ဘုရားမ 'တက်ဆစ်တာ' ကို ပိုပြီး ရိုသေလေးစားလာအောင် သင်ကြားပေးခဲ့တယ်။ နတ်ဘုရားမရဲ့ စမ်းချောင်း နံဘေးက ညွှန်ကြားမှုအတိုင်း သူတို့ကို သင်ကြားပေးဖို့ နောက်ဆိုရင် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ 'အီယင်နီကူလမ်တောင်'ရဲ့အောက်မှာ ခေါင်းနှစ်ခုကို ခြိပ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းတစ်ခုအတွင်းမှာ နူမာ ရှိပြီး နောက်တစ်ခုမှာ ဆာ့ မြင့်မြတ်တဲ့ သူ့ရဲ့စာအုပ်တွေ ရှိတယ်။

ရှေ့ဖြစ်ဟော နတ်ကတော်

မာနကြီးသူ ဘုရင် 'တာကင်' ရဲ့ နန်းတော်ကို အဘွားအို တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဘုရင်နဲ့ တွေ့လိုကြောင်း ပြောတယ်။ သူ့ကို ဘုရင်ရဲ့ရှေ့မှောက် ခေါ်ဆောင်သွားဖို့ တောင်းဆိုတယ်။ တာကင်ကလည်း အဘွားအိုတစ်ယောက်ကို မြင်ရတယ်လို့ အိပ်မက် မက်ထားတော့ အဲဒီ အဘွားအိုကို သူ့ဆီ ခေါ်ခဲ့ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက် တယ်။ အဘွားအို ဝင်လာပြီး ဆင်စွယ်ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဘုရင် ရှေ့မှောက်မှာ ရပ်နေတယ်။ သူက ခရမ်းရောင် ခြုံထည်ကို ခြုံထား တယ်။ ဘုရင်လူတွေက ဓား၊ လှံလက်နက်တွေ ကိုင်ပြီး ဝိုင်းရံထား ကြတယ်။ အဘွားအိုဟာ ကြီးရင့်လှတဲ့အတွက် တောင်ဝှေးကို မှီပြီး ရပ်နေတယ်။ မျက်နှာပေါ်က အရေပြားကလည်း အလွန်ပဲ တွန့်နေ တယ်။ ငွေရောင် ဆံပင်တွေကလည်း သူ့ပခုံးပေါ်ကို အများကြီး ကျနေတယ်။ မျက်လုံးတွေက အရောင်တောက်နေတယ်။ ဘုရင်ရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ အဘွားအိုက ရပ်လိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်း တွေကို ပြသတယ်။ သူ့မှာ စာအုပ် ကိုးအုပ်ပါတယ်။

အပူပူ ပုဏ္ဏား
 လျှင်မြန်စွာ
 ပျံသန်းနေ

“အို-ဘုရင်ကြီး၊ ဒီစာအုပ်တွေကို ရောင်းပါမယ်”

သူ့အသံကို ကြားရတဲ့သူ အားလုံးက ကြောက်ရွံ့ကြတယ်။ စကားမပြောတတ်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် အဘွားအိုရဲ့ အသံဟာ မျှော်လင့်ထားတာထက် ရှင်းလင်းပြီး မာကျောလွန်းနေလို့လား မသိကြဘူး။

“ရောမဘုရင်ကြီး၊ ဒီစာအုပ်ကိုးအုပ်ကို ရောင်းပါမယ်”

“စာအုပ်တွေထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲ” လို့ ဘုရင်ကြီးက မေးလိုက်တော့-

“ရှေ့မှာဖြစ်မယ့်အကြောင်းတွေ ပါတယ်၊ ရောမမြို့ ကြီးမားလာအောင်နဲ့ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေ ပါတယ်”

“စာအုပ် ကိုးအုပ်အတွက် ဘယ်လောက် ပေးရမလဲ” လို့ ဘုရင်ကြီးက မေးလိုက်တော့ “ဘုရင့်ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲမှာ ရှိသမျှရဲ့ ထက်ဝက်ပေးရမယ်” လို့ အဘွားကြီးက တောင်းဆိုလိုက်တယ်။

“ဒီမိန်းမ ရူးနေသလား” လို့ ဘုရင်က ပြောလိုက်တယ်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေသူတွေကလည်း ရူးနေတဲ့ မိန်းမကြီးလို့ ဝိုင်းပြောကြတယ်။ အဲဒီတော့ အဘွားအိုက အခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ မီးသွေးဖိုကို ယူလာခဲ့ဖို့ ပြောတယ်။ သူ့စာအုပ် သုံးအုပ်ကို မီးဖိုထဲ ပစ်ချလိုက်ပြီး ပြာဖြစ်သွားတဲ့အထိ လောင်ကျွမ်းသွားတာကို ကြည့်နေတယ်။ အားလုံးမီးလောင်သွားပေမယ့် သူက ထွက်မသွားသေးဘူး။ တောင်ဝှေးကို မှီပြီး ဘုရင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ မေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်ုပ်မှာ ရောင်းစရာ စာအုပ်တွေ ရှိတယ်၊ အို-ဘုရင်ကြီး” လို့ ပြောတယ်။

ဒီတော့ ဘုရင်ကြီးက မေးလိုက်တယ်။

“ကျန်တဲ့ စာအုပ်ခြောက်အုပ်အတွက် ဘယ်လောက် ပေးရမှာလဲ”

“သင့်ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲက ရှိသမျှရဲ့ ထက်ဝက်ပေးရမယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါက အရင်တောင်းတဲ့ဈေး မဟုတ်လား၊ အစက ကိုးအုပ် ရှိခဲ့တယ်၊ အခု ခြောက်အုပ်ပဲ ကျန်တော့တယ် မဟုတ်လား”

“ကိုးအုပ်ဈေးအတိုင်းပဲ ခြောက်အုပ်အတွက် တောင်းတယ်” လို့ အဘွားကြီးက ပြန်ပြောတယ်။

“ရောမမှာ ရှိတဲ့ လူတွေအထဲမှာ အရူးဆုံး ဖြစ်မှာပဲ” လို့ ဘုရင့်အနီးအနားမှာ ရှိသူတွေက ပြောကြတယ်။ “သူက ရောမမြို့က မဟုတ်ဘူး။ လူစိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ဒီက လူတွေ သူ့ကို မမြင်ဖူးကြဘူး” လို့လည်း ပြောကြတယ်။

“ဘုရင်ကြီးရဲ့အဖြေက ဘယ်လိုလဲ” လို့ အဘွားအိုက မေးလိုက်တော့ “ခင်ဗျားရဲ့စာအုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူ့စာအုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဈေးအတိုင်း မပေးနိုင်ဘူး” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီတော့ အဘွားအိုဟာ စာအုပ် သုံးအုပ်ကို မီးသွေးမီးဖိုထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ စာအုပ်တွေ မီးလောင်ပြီး ပြာဖြစ်သွားတဲ့အထိ ထည့်နေတယ်။ အချိန်အတော်ကြာကြာ တောင်ဝှေးကို မှီပြီး ကြည့်နေလိုက်တယ်။ မီးရောင်က အရေးအကြောင်းတွေနဲ့ တွန့်လိပ်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာပေါ်ကို မီးရောင်က ကျရောက်နေတယ်။ မာနကြီးတဲ့ ဘုရင် ဘာကင်ဟာ ကြောက်ရွံ့လေးစားမှုနဲ့ လူစိမ်းအဘွားအိုကို ကြည့်လိုက်တယ်။

“မီးမရှိ ရသေးတဲ့ စာအုပ်သုံးအုပ်အတွက် သင့်ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲမှာ ရှိသမျှ ရဲ့ တစ်ဝက်ပေးရမယ်၊ အို-ဘုရင်ကြီး” လို့ အဘွားအိုက ပြောလိုက်တယ်။

ဘုရင့်အနားမှာရှိတဲ့သူအားလုံး ရယ်မောကြတယ်။ သို့ပေမယ့် ဘုရင်ကြီးကတော့ မရယ်ဘူး။ ဒီစာအုပ်တွေ သူ မဝယ်ရင် မီးရှို့ပြီး အဘွားကြီး ထွက်သွားမှာကို သူ သိတယ်။ အဖြေ ချက်ချင်းမပေးသေးဘဲ နက်နက်နဲနဲစဉ်းစားနေတယ်။ ပြီးမှ အဘွားအိုကို အချက်ပြ ခေါ်ယူလိုက်တယ်။ အဘွားအို ရောက်လာတယ်။ ဘုရင့်အတွက် စာအုပ် သုံးအုပ် ထားခဲ့ပြီး ဘုရင့်ဘဏ္ဍာတိုက်ကို သွားကာ ရတနာ တစ်ဝက် ယူခွင့်ပေးလိုက်တယ်။

ဘုရင်က သူ ဝယ်ယူထားတဲ့ စာအုပ်သုံးအုပ်ကို အိအပ် ပီတာရဲ့ နတ်ကွန်းထဲမှာ ထားတယ်။ သေတ္တာထဲမှာ ထည့်ပြီး အလေး အမြတ်ထားတယ်။ စာအုပ်တွေဟာ အဲဒီနေရာမှာ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင် တိုင်အောင် ရှိနေတယ်။ ယဇ်ပုရောဟိတ် တစ်ဆယ့်ငါးယောက်က စောင့်ကြပ်ပေးနေကြတယ်။ ရောမနိုင်ငံ စည်ပင်ဝပြောရေးအတွက် ထာဝရနတ်ဘုရားတွေနဲ့ တိုင်ပင်ဖို့ အလုပ်က ယဇ်ပုရောဟိတ် တစ်ဆယ့်ငါးယောက်ရဲ့ တာဝန်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီစာအုပ်တွေကို ‘နတ် ဟောကျမ်း’ လို့ ခေါ်တယ်။ စာအုပ်တွေအား ရောမမြို့ကို သယ်ဆောင် လာသူကိုတော့ ‘ရှေ့ဖြစ်ဟော နတ်ကတော်’ လို့ ခေါ်တယ်။ နောက် အချိန်အတော်ကြာမှ နတ်ကတော်ကို မြင်လိုက်သူ ရှိတယ်။ သူဟာ လှောင်အိမ်ထဲမှာ ရှိနေပြီး မသေနိုင်တဲ့အတွက် ငိုကြွေးမြည်တမ်းနေ တာကို မြင်ကြရတယ်။

ပါမိုနာနှင့် တတမ်းမံနပ်စ်

‘ဆစ်လီဗီယင်’ အဆက်အနွယ်တွေ လက်တင်နိုင်ငံကို အုပ်စိုးစဉ်ကာလက ‘ပါမိုနာ’ လို့ ခေါ်တဲ့ နတ်သမီးကလေးတစ်ဦး ရှိခဲ့တယ်။ သူဟာ စမ်းချောင်းတွေ အနီးအနားကို မသွားသလို ချောမိတ်တွေ၊ မြစ်တွေ၊ သစ်တောတွေ အနီးကိုလည်း သွားလေ့မရှိဘူး။ အသီးတွေ သီးနေတဲ့ သစ်ပင်တွေကိုသာ အလေးထား ဂရုစိုက်သူ ဖြစ်တယ်။ သူဟာ တောလည်း မလိုက်ဘူး။ သူ ကိုင်ဆောင်တဲ့ လက်နက်က ကိုင်းဖြတ်ချိတ်နဲ့ ဂေါ်ပြားသာ ဖြစ်တယ်။

သစ်ပင်ရဲ့ ပတ်ပတ်လည်ကို သူ မြေဆွတယ်။ အသီးမသီးတဲ့ ကိုင်းတွေကို ဖြတ်ပစ်တယ်။ တစ်ခါတလေ မျိုးမတူတဲ့ ကိုင်းနှစ်ခု ဆက်ပြီး အသီးနှစ်မျိုး သီးအောင် လုပ်တယ်။ ဒီလိုလုပ်ရတာကို သူ ပျော်တယ်။ စပျစ်ကိုင်းတွေကိုလည်း ‘အယ်လ်မ်’ သစ်ပင်ပေါ်ကို အင်ပေးတယ်။ သစ်သီး သီးတဲ့ အပင်တွေ အနားမှာ တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်နေတယ်။ အမြစ်တွေဆီကို ရေစီးအောင် လုပ်ပေးတယ်။ သစ်ရွက်တွေကို ကိုက်စားမယ့် ပိုးမွှားတွေကိုလည်း ဖျက်ဆီးပစ်တယ်။

နွေဦးရာသီမှာဆိုရင် ပါမိုနာနဲ့ ညီအစ်မတော်စပ်သူ ‘ဖလိုရာ’ ကို တွေ့ကြရတယ်။ ဖလိုရာက ပန်းပွင့်တွေကို အရောင်နဲ့ မွှေးကြိုင်တဲ့

ရောမအထွာရီ
ပါမိုနာနှင့် ဗာတမ်းမ်နပ်စ်

ရနံ့ထည့်ပေးတယ်။ ပျားအုံထဲက ပျားရည်မှာလည်း အချိုဓာတ် ထည့်ပေးတယ်။ သူ့နောက်ကို လိုက်နေတဲ့ ယောက်ျားကလေးနဲ့ မိန်းကလေးတွေကိုလည်း ကျက်သရေရှိအောင် လုပ်ပေးတယ်။ သို့ပေမယ့် ပါမိုနာက သူ့ဆီလာဖို့ သွားပြီးတော့ ခေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတလေ ပါမိုနာဟာ 'ဗီးနပ်စ်' ကို တွေ့ရတယ်။ ဗီးနပ်စ်က ကြီးမြတ်တဲ့နတ်ဘုရားမ ဖြစ်လေတော့ သူ့ကို ပ,သသူ အမြောက်အမြား ရှိတယ်။ သူ့ကိုတွေ့ဖို့ ပါမိုနာဟာ သစ်ပင်တွေဆီက ခွဲခွာလာခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။

ပါမိုနာဟာ ပျော့ပျောင်းမှု ရှိပေမယ့် ကြံ့ခိုင်တယ်။ သူဟာ အပြစ်မဲ့သူ၊ ချောမောသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်တယ်။ သူဟာ သစ်ပင်ပေါ်က ပန်းသီးကလေးတစ်လုံးသဖွယ် ဖြစ်လာတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ အလှပြင်ဆင်မှုမရှိဘူး။ သူဝတ်တဲ့အဝတ်အထည်က အညိုရောင်သာ ဖြစ်တယ်။ ခေါင်းပေါ်မှာ သစ်ရွက်တွေ သီကုံးထားတဲ့ ပန်းကုံးတစ်ကုံး ရှိတယ်။ ဒါကလည်း သူ့မျက်နှာကို နေမပူအောင် ကာကွယ်ဖို့ပါ။

ရာသီတွေ ပြောင်းလာတာနဲ့အမျှ ပါမိုနာဟာ ပိုပြီးကြည့်ကောင်းလာတာကို သတိပြုမိသူတွေရှိတယ်။ သူတို့က အဆင့်နိမ့်နတ်တွေ ဖြစ်တဲ့ 'ဆစ်လ်ဗင်နပ်စ်'နဲ့ 'ပိကပ်စ်'တို့ပါ။ ပါမိုနာဟာ ရွက်တတ်တယ် ဆိုတာလည်း သူတို့ သိကြတယ်။ သူ့နဲ့သာဆိုရင် အလွန်ကောင်းတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ စိတ်ကူးမိကြတယ်။ သူတို့နဲ့ လိုက်ပါလာအောင် သို့မဟုတ် စကားပြောလာအောင် လုပ်ဖို့ပဲ လိုအပ်တယ်။ ပါမိုနာဟာ အလွန်ကောင်းတဲ့ဥယျာဉ်ကိုလည်း မိုင်ဆိုင်တယ်။ နာနတ်သီးတွေ၊ စပျစ်သီးတွေ၊ သစ်တော့သီးတွေ၊ ချယ်ရီသီးတွေ အများကြီးရှိတယ်။

ပါမိနာနဲ့ အရင်တွေ့ရသူက ဆစ်လ်ဗင်နပ်စ်ပါ။ သူက မှဆိုး တစ်ယောက်လို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ လက်တစ်ဖက်က လှဲကို ကိုင် ထားပြီး သူတော့လိုက်လို့ရခဲ့တဲ့ သားကောင်ကို အိတ်ထဲထည့်ကာ ပခုံးမှာလွယ်ထားတယ်။ ပါမိနာက သူ့အနားကို မလာဘူး။ သူက လိုက်တော့ ပါမိနာဟာ သစ်ပင်တစ်ပင်ကနေ တစ်ပင် ကွယ်ပြီး ပြေးသွားတယ်။ လိုက်ရတာ မောလာတော့ သူ ထွက်သွားတယ်။ နောက်ရာသီမှာ သူ တစ်ခါပြန်လာတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အမဲလိုက် ရာက မဟုတ်ဘူး။ သူ ရှင်းလင်းထားတဲ့ မြေမှာ သိုးကျောင်းပြီး ပြန်လာတာဖြစ်တယ်။ သိုးကျောင်းသားအသွင်နဲ့ ပါမိနာဆီ ရောက် လာတယ်။ သူက ညင်သာစွာ ပြောဆိုပြီး ချစ်ရေးဆိုတယ်။ သို့ပေမယ့် ပါမိနာက စကားလည်း မပြော၊ သူ့အနားလည်း အကပ်မခံဘူး။

ဆစ်လ်ဗင်နပ်စ်ဟာ သိုးကျောင်းသားအသွင်နဲ့ လာတဲ့နေ့က ပီကပ်စ်လည်း လာတယ်။ သူဟာ မျိုးစေ့ကြံထားတဲ့ စိုက်ခင်းစောင့် နတ် 'ဆေတန်နပ်စ်' ရဲ့ သား ဖြစ်တယ်။ သူက ရုပ်ချောတယ်။ ကြက်သွေးရောင်ခြုံထည်ကို ခြုံထားတယ်။ ဘယ်အမျိုးသမီးနဲ့မဆို သူစကားကောင်းကောင်းပြောနိုင်တယ်။ ပါမိနာအနား သူရောက်လာ တော့ ပါမိနာက သူ့မျက်နှာကို စမ်းချောင်းရေနဲ့ ပက်လိုက်တယ်။ ပါမိနာက ဆစ်လ်ဗင်နပ်စ်ကို ပိုပြီး မျက်နှာသာ ပေးထားတယ်လို့ ထင်ပြီး ပီကပ်စ်က ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်တယ်။ ဆစ်လ်ဗင်နပ်စ်ကလည်း ပီကပ်စ်ကို ဖမ်းပြီးရိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ကြက်သွေးရောင်ခြုံထည်ကိုလည်း ဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်တယ်။

သူတို့နှစ်ဦး အနီးအနားက ပါမိနာ ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်။ နောက်ဆိုရင် ဘယ်နတ်သားမှ သူ့အနား အကပ်မခံတော့ဘူး။ သူ့ရဲ့ ဥယျာဉ်ပတ်ပတ်လည်မှာ တံတိုင်းတစ်ခု တည်ဆောက်လိုက်တယ်။

အပြင်ကို သူ မထွက်ဘူး။ ဘယ်သူ့မှလည်း အတွင်း ဝင်ခွင့်မပေးဘူး။ သူ့ကို ချစ်ရေးဆိုမယ့်သူ ဝင်မလာအောင် သတိ ထားနေတော့တယ်။

ငယ်ရွယ်တဲ့ 'ဗာတမ်းမ်နပ်စ်'ဟာ ပါမိနာကို ခြံအပေါက်ဝက မြင်လိုက်တယ်။ ဆစ်လ်ဗင်နပ်စ်နဲ့ ပီကပ်စ်တို့ ချစ်တဲ့ အချစ်ထက် သူ့အချစ်က သာလွန်တယ်။ ဆစ်လ်ဗင်နပ်စ်ဟာ သူ့ရုပ်သွင်ပြင် ထက် အသက်ပိုကြီးပြီး ပီကပ်စ်မှာတော့ ချစ်သူတစ်ဦးမဟုတ်တစ်ဦး အမြဲရှိနေတယ်။

ခြံတံခါးဝကို ဗာတမ်းမ်နပ်စ် ရောက်လာတယ်။ သို့ပေမယ့် ပါမိနာက ဝင်ခွင့်မပေးဘူး။ ဂျုံရိတ်သူအသွင် ဝတ်ဆင်ပြီး နောက် တစ်ခါ ရောက်လာပြန်တယ်။ ပါမိနာကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဘာလီ သီးနှံတွေ ခြင်းနဲ့ ထည့်ပြီး ယူလာတယ်။ ထွက်သွားဖို့ သူ့ကို ပါမိနာက ပြောလိုက်တယ်။ နောက်တစ်ခါ မြက်ရိတ်သူအသွင်နဲ့ လာပြန်တယ်။ သူ့မှာ မြက်တစ်စည်း ပါလာတယ်။ နဖူးကို ကြိုးနဲ့ ချည်နှောင်ပြီး ယူလာတယ်။ ခြံတံခါးအပြင်မှာ သူ့ကို နေစေတယ်။ ပါမိနာက စကားတစ်စွန်းမှ မပြောဘူး။ ထွန်ယက်သူအသွင်နဲ့ ဗာတမ်းမ်နပ်စ် လာပြန်တယ်။ ကြီးမားသန်စွမ်းသူအသွင် ရှိတယ်။ အခုမှ ထွန်ဖြုတ်လာသူအနေနဲ့ တံပြာကို ကိုင်ကာ ပါမိနာဆီကို လာခဲ့တယ်။ ခြံတံခါးကို ပိတ်ထားတယ်။ ဖွင့်မပေးဘူး။ ဗာတမ်းမ် နပ်စ်က လှုပ်ကြည့်ပေမယ့် တံခါးက ပွင့်မလာဘူး။ သစ်ပင်နဲ့ သစ်သီး တွေကို စိတ်ဝင်စားသူဆိုရင် တံခါးဖွင့်ပေးနိုးနဲ့ သစ်သီးခူးဖို့ လှေကားကို သယ်ဆောင်ကာ တစ်ခါလာပြန်တယ်။ သူဟာ နတ်သား တစ်ယောက်ဆိုတာ ပါမိနာက သိတယ်။ အငယ်ဆုံး နတ်သား ဖြစ်ပေမယ့် ပါမိနာ နေတဲ့နေရာအထိ လာခွင့်မပေးဘူး။

တစ်နေ့တော့ ခြံတံခါးဝမှာ ခါးကုန်းပြီး အင်အားချည့်နဲ့ ဟန်ရှိတဲ့ အဘွားအိုတစ်ယောက်ကို ပါမိုနာ တွေ့ရတယ်။ သူ့ခေါင်းကို ပတ်ထားတဲ့အဝတ်က မျက်စိကို ဖုံးနေတယ်။ အဘွားအိုဟာ တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကိုကိုင်ပြီး မှီနေတယ်။ နတ်သမီးတွေအထဲမှာ အကြင်နာဆုံး ဖြစ်တဲ့ ပါမိုနာက အဘွားအိုကို သစ်ပင်ရိပ်မှာ ထိုင်စေပြီး သစ်သီးစားဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်။ အဘွားအိုလည်း ဝင်လာတယ်။

“ဥယျာဉ်ကို သိပ်လှအောင် လုပ်ထားတာပါလား။ ဒါလောက် လှပတဲ့ခြံကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး။ သစ်သီးတွေကို ကြည့်ရတာ တောက်ပြောင်ပြီး အရသာရှိမယ့်ပုံပဲ။ ခြံထဲမှာ တစ်ယောက်ထဲ နေတာ လား”လို့ အဘွားအိုက မေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပါမိုနာ ပေးတဲ့ သစ်သီးကို စားပြီး အညိုရောင်အဝတ်တွေကို ဝတ်ထားပြီး သစ်ရွက် တွေကို ခေါင်းပေါ်မှာ ဆောင်းထားတဲ့ ပါမိုနာကို ကြည့်လိုက်တယ်။ “မင်းရဲ့အကြောင်းကို ကြားရတယ်။ မင်းဟာ သိပ်လှတယ်လို့ ပြော ကြတယ်။ ကိုယ်တိုင်တွေ့တော့ ကြားတာထက် ပိုပြီးတော့တောင် လှနေတာကို တွေ့ရတယ်” အဲဒီလိုပြောပြီး ပါမိုနာကို သူက နမ်း လိုက်တယ်။

သစ်ပင်တစ်ပင်ကနေတစ်ပင် ပါမိုနာသွားနေစဉ် အဘွားအိုက ခေါ်တယ်။ အယ်လ်မ်သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ အဘွားအိုဆီ ပါမိုနာ ပြန်ရောက်လာတယ်။ သစ်ပင်ပေါ်မှာ အဆုပ်လိုက် သီးနေတဲ့ စပျစ်ခိုင်တွေ ရှိတယ်။

“ကြည့်ပါဦး။ ဒီသစ်ပင်က စပျစ်ပင်နဲ့ အတူမနေဘူးဆိုရင် သူ့ရဲ့တန်ဖိုးဟာ သစ်သားဖိုးလောက်ပဲ ရှိမယ်။ စပျစ်ပင်က သူ့ကို

မှီတွယ်ပြီး ရှင်သန်နေရတယ်။ အယ်လ်မ်ပင်သာ မရှိရင် စပျစ်ပင်ဟာ မြေပြင်အနံ့လျှောက်သွားနေရမယ်။ ရှင်သန်ကြီးထွားမှုလဲ ရှိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီနှစ်ခု ပေါင်းဖက်လိုက်မှ ကောင်းကျိုးတရားဖြစ်ပေါ် လာတာကို မြင်တယ် မဟုတ်လား။ သမီးကလေးက ဘယ်ယောက်ျား ပျိုကိုမှ လက်မခံဘူး။ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာတောင် မသိချင်ခဲ့ဘူး။ နားထောင် သမီး၊ အဘွားနဲ့တောင် သမီးအဖို့ အဖော်ဖြစ်နိုင်သေးတယ် မဟုတ်လား”

သူ့ကို ဒီလို ပြောလာတော့ ပါမိုနာဟာ အံ့သြလွန်းလို့ အဘွားအိုရဲ့ဘေးက မြက်ခင်းပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်ရတယ်။

“လိမ္မာပါ။ ဗာတမ်းမိနပ်စ်ကို ရွေးလိုက်ပါ။ ဒီလူငယ်ကို အဘွား ကောင်းကောင်း သိတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိသလောက် သူ့ကို သိတယ်။ သူဟာ အကျိုးမရှိ ကမ္ဘာ့အနံ့သွားနေသူ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ နေစရာအကျယ်ကြီး ရှိတယ်။ သင့်ရဲ့ လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာ သူ နေတယ်။ သူဟာ သင့်ကို ချစ်ရေးဆိုလာသူတွေနဲ့ မတူဘူး။ မိကပ်စ် ဆိုပါစို့။ သူနဲ့ ကယ်နင် ချစ်ကြိုက်နေကြတယ်။ စုန်းမ တစ်ယောက်က သူ့ကို ချစ်တယ်။ သူက တုံ့ပြန်မှုမရှိဘူး။ ဒီတော့ သူ့ကို သစ်တောက်ငှက်တစ်ကောင်အဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တယ်။ ဆစ်လင်နပ်စ်အကြောင်း မပြောတော့ပါဘူး။ သူက နတ်သမီးအားလုံး သို့လို့နဲ့ ချစ်ကြိုက်နေသူပဲ။ ဗာတမ်းမိနပ်စ်က သူတို့နဲ့ မတူဘူး။ မင်းဟာ သူ့ရဲ့အချစ်ဦးနဲ့ နောက်ဆုံးအချစ်ဖြစ်လိမ့်မယ် သမီးပါမိုနာ။ ပြီးတော့ မင်း စိတ်ဝင်စားတဲ့ အရာမှန်သမျှ သူက စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်တယ်။ သစ်သီးတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ သူဟာ မင်းအတွက် ဖြစ်သလို မင်းဟာ သူ့အတွက်ဖြစ်တယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြ ခင်လို့ အဘွား လာခဲ့ရတယ်”

စကားပြောနေစဉ် အဘွားအိုရဲ့ ခေါင်းဆောင်းအဝတ် ပြုတ်ကျ သွားတယ်။ တောက်ပတဲ့မျက်လုံးတွေကို ပါမိုနာ တွေ့မြင်ရတယ်။ သူ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး ထွက်ပြေးမလို့လုပ်တော့ ပါမိုနာရဲ့ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လာတယ်။

“သင်က ဗာတမ်းမိနပ်စ် မဟုတ်လား” လို့ မေးလိုက်တယ်။ ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့လူငယ်တစ်ဦးရဲ့ မျက်နှာကိုမြင်ရတယ်။ တောင်ငှေးက မြေပေါ်ကို လဲကျသွားတယ်။ ခြံထည်လည်း မရှိတော့ဘူး။

ပါမိုနာဟာ လူငယ်တစ်ဦးကို တွေ့မြင်လာတယ်။ သူ့သစ်ပင် တွေလို ရှည်ပြီး သပ်ရပ်မှုလည်း ရှိတယ်။ ညချမ်း ကြယ်တာရာ ပေါ်ထွက်မလာမချင်း သူတို့နှစ်ဦးဟာ သစ်ပင်တွေ အကြားမှာ ရှိနေကြတယ်။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ခွဲခွာတော့မယ့် အချိန်မှာ သူ့ကို လက်ထပ်မယ့်အကြောင်း ပါမိုနာက ကတိပေးလိုက်တော့တယ်။

(၆)

ဂရိ-ရောမ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်

ကျူးပစ်နှင့် ဆိုက်စီ

(၁)

အလွန်ဝေးကွာလှတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ ဘုရင်တစ်ပါးနဲ့ မိဖုရားတစ်ပါးရှိခဲ့တယ်။ သူတို့မှာ သမီးသုံးယောက်ရှိပြီး အားလုံးပဲ ချောမောလှပကြတယ်။ သူတို့အထဲမှာ အငယ်ဆုံးသမီးက အချော ဆုံးပါ။ သူ့ရဲ့ရုပ်သွင်ပြင်ဟာ ချောမောလှပလွန်းတာမို့ စာနဲ့ရေးဖွဲ့လို့ မရအောင် ဖြစ်နေတယ်။ ရေးဖွဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း အလဟဿ ဖြစ်သွားတယ်။

နတ်ကွန်းကို သွားကြသလို အမျိုးသားတွေက သူ့ဆီလာပြီး သူ့အလှကို ငေးမောကြည့်ကြတယ်။ သူ့အမည်က ‘ဆိုက်စီ’ ပါ။ သူ့ကို တွေ့ရတယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့လက်ယာဘက် လက်ဖျားကလေး တွေကို ကိုင်ပြီး နမ်းရှုံ့ကြတယ်။ နတ်ဘုရားမ ဗီးနပ်စ်ကို ဂါရဝ ပြုကြသလို အမျိုးသားတွေက ဆိုက်စီကို လာပြီး ဂါရဝပြုကြတယ်။

ဂရိ-ရောမ ဒဏ္ဍာရီ
ကဗျာပစ်နှင့် ဆိုက်စ်

ဗီးနပ်စ်ဟာ ကောင်းကင်နန်းကို စွန့်ခွာခဲ့ကာ လူသားကမ္ဘာမှာ မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဟိုး ဝေးကွာလှတဲ့တိုင်းပြည်က ဘုရင်နဲ့မိဖုရားရဲ့ သမီးတော်ကလေးအဖြစ် လူဝင်စားဘဝ ယူခဲ့တယ် လို့တောင် လူတွေက ပြောနေကြတယ်။

အဲဒီအချိန်က စတင်ပြီး လူသားတွေဟာ နတ်ဘုရားမ ဗီးနပ်စ်ရဲ့ နာမည်ကြီး နတ်ကွန်းကို မသွားကြတော့ဘူး။ 'ပါဖို့စ်'၊ 'နိဒပ်စ်'နဲ့ 'ဆစ်သီရာ'မှာ ရှိတဲ့ နတ်ကွန်းတွေမှာလည်း ပ၊သမယ့်သူ မရှိတော့ဘူး။ သာမန်လူသား မိန်းမပျိုဖြစ်တဲ့ ဆိုက်စ်ကိုပဲ အမျိုးသား တွေက လာပြီး ဂါရဝပြုနေကြတော့တယ်။

နံနက်ခင်းအချိန်မှာ ဆိုက်စ်ဟာ သူ့ရဲ့ဖခင်နဲ့အတူ အိမ်က ထွက်လာတယ်ဆိုရင် သူ သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ပန်းတွေ ကြုံချကြတယ်။ ထာဝရနတ်ဘုရားမတွေကို ပူဇော်ကြသလို ဆိုက်စ်ကို အလေးအမြတ်ထားကြတယ်။

ဗီးနပ်စ်ဆီကိုလည်း ဒီသတင်းတွေ ရောက်သွားတော့ သူက ပြောလိုက်တယ်။

“ထာဝရနတ်ဘုရားမတွေထဲမှာ ဘယ်သူ့အလှဆုံးလဲဆိုတာ အဆုံးအဖြတ် ခံယူမလား။ လူသား မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက် အတွက်နဲ့ ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို အညှိုးနွမ်းခံရတော့မှလား။ မဖြစ် နိုင်ဘူး။ သူ့အလှအပေါ် လူတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှု အတွက် သူ့ဘဝ ပျော်ရွှင်မှု ကင်းစေရမယ်”

ဒီလိုပြောပြီး ဗီးနပ်စ်က သူ့ရဲ့သားကို သူ့ဆီလာဖို့ ခေါ် လိုက်တယ်။ သူ့ကို ဆိုက်စ် ရှိတဲ့ တိုင်းပြည်ကို ခေါ်သွားပြီး ပြသ ပြောဆိုလိုက်တယ်။ သူ့မိခင်ဟာ သူနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ရစေရမယ်။ ပြီးတော့ ဒီမိန်းကလေးကလည်း တန်ဖိုးမရှိတဲ့အချစ်ရဲ့

ကျေးကျွန်ဘဝရောက်သွားအောင် လုပ်ရမယ်။ ဗီးနပ်စ်က သူ့သားကို ဖက်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ထားခဲ့တယ်။ သူ့ကို ကိုးကွယ်ပ၊ သသူများရှိသေးတဲ့ နတ်ကွန်းတွေဆီကို ထွက်သွားတယ်။

ဗီးနပ်စ်ရဲ့သားအမည်က 'ကျူးပစ်'ပါ။ သူ့မှာ အတောင်ပံနှစ်ခု ရှိတယ်။ လေးနဲ့မြားကို ကိုင်ဆောင်ပြီး ညအချိန်မှာ လူသားတွေရဲ့ အိမ်ကို သွားတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးဘဝ မသာမယာ ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တယ်။ ကျူးပစ်က ဆိုက်စီကို ငေးမောကြည့်နေ စဉ်မှာပဲ ဗီးနပ်စ် ထွက်ခွာလာခဲ့တယ်။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ကျူးပစ်က ဆိုက်စီကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်လာတယ်။ သူ့အမေ စေခိုင်းချက်ကို လုပ်ဆောင်ဖို့ကိစ္စ စိတ်ထဲမှာ ဝင်မလာတော့ဘူး။ တန်ဖိုးမရှိတဲ့အချစ်နဲ့ ဆိုက်စီရဲ့စိတ်တွေ ရူးမူးနေအောင်လည်း သူ မလုပ်လိုဘူး။ မြေပြင်မှာ ကြည့်ကြည့်၊ ကောင်းကင်မှာကြည့်ကြည့် ဆိုက်စီလောက် လှပတဲ့သူ မရှိဘူး။ ဆိုက်စီရဲ့အချစ်ကိုသာ ကျူးပစ်က ရလိုတော့တယ်။

သူ့အလှအတွက် အားလုံးရဲ့မြတ်နိုးမှုကို ရပေမယ့် ဆိုက်စီဟာ ပျော်ရွှင်မှု မရဘူး။ ကောင်းကင်ဘုံသားနဲ့တူလို့ သူ့အား တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြတာကို ဆိုက်စီ သိတယ်။ ပန်းပုရုပ်ကလေးကို မြတ်နိုးကြ သလို သူ့ကို မြတ်နိုးကြတာလည်း သူ သိတယ်။ သို့ပေမယ့် ဘယ် အမျိုးသားကမှ သူ့ကို လက်ထပ်ခွင့် မတောင်းလာကြဘူး။

သူ့အစ်မနှစ်ယောက်လည်း အိမ်ထောင်ကျသွားကြပြီ။ တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ ဆိုက်စီဟာ သူတို့အရွယ်ရောက်လာတယ်။ ဘယ်သူကမှ သူ့ကို လက်ထပ်ခွင့် မတောင်းကြသေးဘူး။ အရွယ်သာ လွန်လာ ခဲ့တယ်။ ဆိုက်စီဟာ အိမ်မှာ ထိုင်နေရင်း သူ့အလှကိုပဲ စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲနေတော့တယ်။ သူ့အလှကို လူတွေက မြတ်နိုးကြပေမယ့် နီးစပ်မှုတော့ ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ဖခင်ဖြစ်တဲ့ဘုရင်က

နတ်ကတော်တွေဆီ လူလွတ်ပြီး သူ့သမီးရဲ့ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆိုတာ မေးမြန်းရတော့တယ်။

“ထိမ်းမြားမှုနဲ့ သေခြင်းတရားရဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဒီမိန်းကလေးကို တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ ထားရမယ်။ သူ့နဲ့ လက်ထပ်မယ့် သူ့ကို လူသားကမ္ဘာမှာ မရှာပါနဲ့။ သူ့ကို ယူမယ့်သူက နတ်ဘုရား တွေတောင် ကြောက်ရတဲ့ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေတစ်ကောင်ဖြစ်တယ်။ မြေအောက်ကမ္ဘာမှာ ရှိတဲ့ 'စတင့်'မြစ်ပေါ်က ခန္ဓာကိုယ် မရှိတဲ့ သူတွေတောင် ကြောက်ကြတဲ့မြွေ ဖြစ်တယ်”

ဒီလိုနိမိတ်ဖတ်လိုက်တော့ ဘုရင်ရဲ့မိသားစုတွေဟာ ရက် ပေါင်း အတော်ကြာသည့်တိုင် ဝမ်းနည်းပူဆွေးကြရတယ်။ ဖတ်ထား တဲ့ နိမိတ်ကို ရှောင်လို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ မိဖုရားက သိလေတော့ ဆိုက်စီရဲ့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် လက်ဝတ်တန်ဆာတွေ ယူဆောင်ပြီး ပြင်ဆင်ရတော့တယ်။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတယ်။ သို့ပေမယ့် မီးတိုင်တွေကို မီးထွန်းတော့ မလင်းဘူး။ ပြာကျသွားပြီး မီးခိုးအမည်းတွေသာ ထွက်လာတယ်။ ရွှင်မြူးစရာ ကောင်းတဲ့ တီးမှုတ်သံတွေကလည်း ငိုကြွေးမြည်တမ်းသံအဖြစ် ထွက်ပေါ်လာ တယ်။ လက်ထပ်ပွဲမှာ ခြုံတဲ့ ခေါင်းပေါ်က အဝါရောင်ခြုံထည်အောက် မှာ သတို့သမီးဟာ တုန်လှုပ်ပြီး ငိုကြွေးနေတယ်။ လက်ထပ်မင်္ဂလာ ပွဲဟာ အသုဘပွဲနဲ့ တူနေတော့တယ်။ သူတို့ရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေက ကျဆင်းနေတယ်။ ဆိုက်စီကို သူ့နေတဲ့မြို့က တောင်ထိပ်ပေါ်ကို ခေါ်သွားကြတယ်။

ဆိုက်စီဟာ သူ့နဲ့ ပါလာတဲ့သူတွေကို ပြောပြလိုက်တယ်။ “ဒါဟာ လူပြောများလှတဲ့ ငါ့ရဲ့ အလှကြောင့် ပေါ်ပေါက်ရတဲ့ ကိစ္စဖြစ်တယ်။ ငါ့အတွက် မင်းတို့ ငိုနေကြတယ်။ နတ်ဘုရားကို

ဂုဏ်ပြုသလို ပွဲလမ်းသဘင်ကျင်းပပြီး ငါ့ကို ဂုဏ်ပြုကြဦးမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ငါ သေသွားလို့ ငိုတဲ့အနေမျိုးနဲ့ ငိုကြွလိမ့်မယ်၊ လူတွေပေးကြတဲ့ နာမည်နဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်က ငါ့ကို ဖျက်ဆီးပစ်တယ်၊ ငါ့ကို သတ်မှတ်တဲ့ နေရာကိုသာ ပို့ပေးကြပါတော့၊ ငါ့ရဲ့ သတို့သားကို တွေ့မြင်ချင်လှပါပြီ၊ နတ်ဘုရားများတောင် ကြောက်ရတဲ့ မြွေနဲ့ တွေ့ချင်လှပါပြီ”

“ကျွန်မအတွက် ငိုယိုပြီး သင်တို့ဘဝ မကုန်ဆုံးပါစေနဲ့” လို့ ဆိုက်စိက ပြောပြီး ခွဲခွာဖို့ နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ သူတို့လည်း အဲဒီနေရာက ထွက်လာခဲ့ပြီး မြို့ကိုပြန်ကြတယ်။ ညအချိန်ရောက်လာတော့ သူတို့ရဲ့အိမ်တံခါးတွေကို ပိတ်ထားကြတယ်။

ဆိုက်စိဟာ တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ ကြောက်ရွံ့မှုနဲ့ တုန်လှုပ်ပြီး ထိုင်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လေပြည်လေညှင်းတိုက်ခတ်လာတယ်။ အဲဒါက ကျူးပစ်ရဲ့ကျေးကျွန် ညင်သာတဲ့ 'ဇက်ဖိုင်းရပ်စ်' ဖြစ်တယ်။ ဇက်ဖိုင်းရပ်စ်က ဆိုက်စိကို တောင်ကြားထဲ သယ်ဆောင်သွားပြီး ပန်းပွင့်တွေအပေါ်မှာ ချထားလိုက်တယ်။ ဆိုက်စိ ဝတ်ဖို့ သတို့သမီးဝတ်စုံလည်း ယူလာတယ်။

သူ နိုးလာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဥယျာဉ်တစ်ခုနဲ့ ရေပန်းတစ်ခုကို မြင်ရတယ်။ ရေကလည်း ဖန်သားလို့ ကြည့်လင်နေတယ်။ ရေပန်းရဲ့ဘေးမှာ အိမ်တစ်ဆောင်ကို တွေ့မြင်ရတယ်။

ဆိုက်စိက စဉ်းစားလိုက်တယ်။ ဒီအိမ်ဟာ ထာဝရနတ်တစ်ပါးပါးရဲ့ ဘုံဗိမာန်ဖြစ်ရမယ်။ ရွှေရောင်တောက်နေတဲ့ တိုင်ကြီးတွေက တိမ်အမိုးထိအောင် မြင့်တယ်။ ခုံတွေကိုလည်း မွှေးကြိုင်တဲ့ ဆီဒါသစ်သားတွေ၊ ဆင်စွယ်တွေနဲ့ ပြုလုပ်ထားတယ်။ နံရံကိုတော့

ငွေပြားတွေ ကပ်ထားတယ်။ အိမ်ရှေ့မှာ ကျေးငှက်သတ္တဝါမျိုးစုံ ရှိနေတယ်။ အရိုင်းရော အယဉ်ပါ စုံလို့ပဲ။ ယုန်တွေ၊ ရှဉ့်တွေ၊ အပြောက်ပါတဲ့ သမင်တွေနဲ့ သစ်ပင်ပေါ်မှာ သီချင်းဆိုတတ်တဲ့ ငှက်တွေလည်း ရှိတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့က လမ်းကို ကျောက်တုံးတွေ ခင်းထားတယ်။

အဲဒီလမ်းအတိုင်း ဆက်စီ လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ တံခါးပေါက်ကနေပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်လိုက်တယ်။ လှပတဲ့ပစ္စည်းတွေက အိမ်ထဲမှာ အများကြီး ရှိနေတယ်။ သို့ပေမယ့် သော့ခတ်မထားဘူး။ ကြိုးချည်မထားဘူး။ စောင့်နေတဲ့ အစောင့်လည်း မရှိဘူး။ ဝမ်းသာတဲ့စိတ်နဲ့ သူ ဝင်လာခဲ့တော့ အသံတစ်သံကို ကြားရတယ်။

“အရှင်မ-အိမ်တွင်းမှာ ရှိသော အရာအားလုံးသည် သင့်ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုပြေပျောက်ရန်အတွက် အနားယူပါ။ သင် ကြားရသောအသံများသည် သင့်အစေခံများ၏ အသံများ ဖြစ်သည်။ သင် အလိုရှိသောအချိန်တွင် မိဖုရားတစ်ပါးနှင့် ထိုက်တန်သော ညစာ အဆင်သင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်”

ဆိုက်စိ အိပ်ရာဝင်သွားတယ်။ နတ်ဘုရား တစ်ပါးပါးက သူ့ကို စောင့်ရှောက်နေပြီဆိုတာပဲ သိလိုက်တယ်။ အိပ်ရာက နိုးတော့ ရေချိုးတယ်။ သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ညစာစားဖို့ ခုံမှာ ထိုင်လိုက်တယ်။ ပြင်ဆင်ထားလိုက်တာ တကယ့်ညစာစားပွဲကြီးအတိုင်း ပါပဲ။ အခုအချိန်အထိ တစ်ယောက်ကိုမှ မမြင်ရသေးဘူး။ သူ့ကို ပြုစုမယ့် သူတွေရဲ့ အသံတွေကိုတော့ ကြားနေရတယ်။

အစားစားပြီးတဲ့အချိန်မှာ လူတစ်ယောက်မှ မမြင်ရတဲ့ သီချင်းဆိုသံ ကြားရတယ်။ စောင်းတီးပြီး သီဆိုနေတယ်။ သို့ပေမယ့် တယောက်မှ မမြင်ရဘူး။ ညဘက်ရောက်လာတော့ မီးအိမ်တွေကို

ထွန်းညှိကြတယ်။ လက်တွေ့ကိုတော့ မမြင်ရဘူး။ မီးငြိမ်းတော့လည်း မမြင်ရတဲ့လက်တွေ့နဲ့ ငြိမ်းကြတယ်။ ဆိုက်စီ အိပ်ရာထဲဝင်တော့ သတို့သား ရောက်လာတယ်။ အရုဏ်မတက်ခင်မှာပဲ သတို့သား ပြန်ထွက်သွားတယ်။ ဆိုက်စီတစ်ယောက် အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ရောက်ခဲ့ရပြီ။

နေ့အချိန်မှာတော့ သီချင်းတွေ သီဆိုပြီး သူ့ကိုပြုစုကြတယ်။ သီချင်းသီဆိုသံ ကြားရသလို တီးခတ်သံလည်း ကြားရတယ်။ ညရောက်လာတော့ မီးထွန်းကြတယ်။ ညဉ့်နက်လို့ မီးငြိမ်းတယ်ဆိုရင် ဆိုက်စီရဲ့ခင်ပွန်း ရောက်လာတယ်။ အရင်လိုပဲ အရုဏ်မတက်ခင် ပြန်ထွက်သွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ညပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်လာခဲ့တယ်။

တစ်ညရောက်တော့ သတို့သားက သတို့သမီးကို ပြောတယ်။

“အို— ဆိုက်စီ၊ ငါ့ဘဝနဲ့ ငါ့ဇနီး၊ ငါတို့ ကံမကောင်းတဲ့ အခြေအနေ ရောက်လာပြီ၊ မင်းရဲ့အသက်အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်ရတယ်၊ သေသေချာချာ ဂရုစိုက် နားထောင်ပါ၊ မင်းအစ်မတွေက မင်းကို တွေ့ရအောင် လိုက်ရှာနေကြတယ်၊ တောင်ထိပ်ပေါ်ကို လာကြလိမ့် မယ်၊ သူတို့ခေါ်သံ မင်းကြားရရင် ပြန်မထူးပါနဲ့၊ ထွက်ပြီးတော့လဲ မတွေ့ပါနဲ့၊ ထူးမယ်၊ ထွက်တွေ့မယ်ဆိုရင် တို့နှစ်ယောက် ဒုက္ခ ရောက်ရလိမ့်မယ်”

သူ့ကို မှာထားတဲ့အတိုင်း နေမှာ ဖြစ်ကြောင်း ဆိုက်စီက ကတိပေးတယ်။ အလင်းရောင်မလာခင် သတို့သား ထွက်သွားတယ်။

နေ့အချိန်ရောက်တော့ သူ့အစ်မတွေရဲ့ခေါ်သံ ဆိုက်စီ ကြားရတယ်။ အိမ်ထဲမှာလည်း တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ သူ တကယ်ပဲ သေသွားလို့ သူ့အစ်မတွေ၊ မိဘတွေနဲ့ ကွဲကွာနေတာဖြစ်တယ်လို့

ဆိုက်စီ ယုံကြည်နေတယ်။ သူတို့ငိုကြွေးကြတာကို စဉ်းစားမိတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ငိုနေတာကိုလည်း မြင်ယောင်နေတယ်။ သူ့အစ်မ တွေကို နှစ်သိမ့်ဖို့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ညအချိန်ရောက်တော့ သတို့သားက ပြန်လာတယ်။ နမ်းလိုက်တော့ ဆိုက်စီရဲ့မျက်နှာမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ စိမ့်နေတာကို တွေ့ရတယ်။

ကျူးပစ်က ဆိုက်စီကိုအပြစ်တင်တယ်။ အဲဒီတော့ ဆိုက်စီက ပိုပြီးငိုတယ်။ အရုဏ်တက်ချိန်ရောက်လာတော့ ကျူးပစ်က ဆိုက်စီကို ပြောလိုက်တယ်။

“မင်း ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်ရပါစေမယ်၊ မင်းဒုက္ခ အေးငြိမ်း ပါစေ၊ သို့ပေမယ့် ငါပြောထားတဲ့ စကားကိုတော့ အမှတ်ရနေဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

သူ့ကိုရှာဖွေနေကြတဲ့ အစ်မတွေကိုတွေ့ပြီး စကားမပြောရရင် သူသေမှာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ဆိုက်စီက ပြောတဲ့အတွက် ကျူးပစ်က ပြန်ပြောလိုက်တာဖြစ်တယ်။

“ငါပြောစရာတစ်ခု ကျန်သေးတယ်၊ သူတို့ ဒီလာကြတဲ့အခါ မင်းပေးချင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ပေးနိုင်ပါတယ်၊ သို့ပေမယ့် ငါ့အကြောင်း ကိုတော့ သူတို့ကို ပြောမပြလိုက်ပါနဲ့၊ မင်းရဲ့ခင်ပွန်းဖြစ်တဲ့ ငါ့ကို မင်း သိပါတယ်၊ ငါ့ရဲ့ပုံသဏ္ဍာန် ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာလဲ သူတို့ကို မပြောလိုက်ပါနဲ့၊ မင်းပြောပြလိုက်ရင်တော့ တို့နှစ်ယောက် ကွဲကွာ သွားကြလိမ့်မယ်” လို့ ကျူးပစ်က ပြောလိုက်တယ်။

ဆိုက်စီက ငိုလိုက်တယ်။ ကျူးပစ်ရဲ့ကြင်နာယုယတဲ့ ပိုက်ထွေး မှုကိုတော့ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ အခါတစ်ရာ သေချင်သေသွားပါစေ။ ကျူးပစ်နဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး။

ခဏနေတော့ ကျူးပစ်ရဲ့ စိတ်တွေ ပျော့ပျောင်းလာတယ်။
ပြင်းပြင်းထန်ထန် မပြောတော့ဘူး။

“သင့်အပေါ်ထားတဲ့ အချစ်စိတ်နဲ့ သင့်ကို တစ်ခုခိုင်းလိုပါ
တယ်။ သင့်ကျေးကျွန် ဇက်ဖိုင်းရပ်စ်ကို အမိန့်ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်မကို
ဒီနေရာ ခေါ်လာခဲ့သလို အစ်မတွေကိုလဲ ခေါ်လာခဲ့ပါစေ” လို့
ဆိုက်စီက ပြောလိုက်တယ်။ လုပ်ပေးမယ်လို့ ခင်ပွန်းက ကတိပြု
လိုက်တယ်။ အလင်းရောင်ပေါ်ထွက်မလာမီမှာပင် သူ ကွယ်ပျောက်
သွားတော့တယ်။

(၂)

ဆိုက်စီရဲ့အစ်မတွေက သူ့ကို တွေ့လို့တွေ့ငြား တောင်ထိပ်
ပေါ်ကို လာပြီးရှာကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဇက်ဖိုင်းရပ်စ် ရောက်လာ
တယ်။ သူ့တို့ကို ပွေ့ချိုပြီး တောင်အောက်ကို ခေါ်လာခဲ့တယ်။
ပြီးတော့ ဆိုက်စီရဲ့ စံအိမ်ရှေ့က မြက်ခင်းပေါ်မှာ အစ်မတွေကို
ချထားလိုက်တယ်။

အစ်မတွေရဲ့ ငိုသံကို ဆိုက်စီ ကြားရတော့ အံ့သြဖွယ်ရာ
အိမ်ကြီးထဲက ထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ကို အိမ်ထဲခေါ်သွား
တယ်။

“လာကြပါ။ အခုတွေ့ရပြီဆိုတော့ ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့တော့”
အိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ အဖိုးတန်ရတနာတွေကို ပြသတယ်။ အသံတွေ
ကြားနေရပေမယ့် ဘာမှ မမြင်ရဘူး။ သူတို့က ဆိုက်စီအတွက်

အစစအရာရာ ဆောင်ရွက်ပေးကြတယ်။ အစ်မတွေက သိပ်ပြီး
အံ့သြနေကြတယ်။ မကြာမီမှာပဲ အံ့သြမှုက မနာလိုမှုဖြစ်လာတယ်။

“အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ အရာတွေရဲ့ ပိုင်ရှင် ဆိုက်စီ၊ မင်းရဲ့
ခင်ပွန်းက ဘယ်သူလဲ” လို့ မေးကြတယ်။

“လူငယ်တစ်ဦးပါ။ အစ်မတို့နဲ့ တွေ့ပေးချင်ပါတယ်။ သို့
ပေမယ့် သူက တောင်ပေါ်မှာ တစ်နေကုန် တောလိုက်နေရတယ်” လို့
ဆိုက်စီက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

လျှို့ဝှက်ချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောမိမှာစိုးတဲ့အတွက် ဇက်ဖိုင်း
ရပ်စ်ကို ခေါ်လိုက်တယ်။ သူ့အစ်မတို့ကို ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြား
တွေ ပေးပြီး တောင်ထိပ်ပေါ်ကို ပြန်ပို့စေတယ်။ သူ့ယောက်ျားမှာခဲ့တဲ့
စကားတွေကို ကြားယောင်နေတယ်။

အစ်မတွေက အားလုံး အိမ်ပြန်လာကြတယ်။ ဆိုက်စီအပေါ်
မနာလိုတဲ့စိတ်တွေ သူတို့ကို ဖုံးလွှမ်းနေတော့တယ်။

“ကြည့်ပါဦး၊ တို့မသိတဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့ တို့က လက်ထပ်
ရတယ်။ ဘာမှလဲ အသုံးမကျဘူး၊ အငယ်ဆုံး ညီမကတော့ သိပ်
ချမ်းသာတယ်။ ရတနာတွေကို လက်ဆောင်ပေးနိုင်တယ်။ သူ့အိမ်
ထဲမှာ များလိုက်တဲ့ ရတနာတွေ၊ သရဖူတွေ၊ ရွှေသားဖိနပ်တွေ၊
အိမ်ကြီးက ကောင်းသလောက် ယောက်ျားက ချောတယ်ဆိုရင်
ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဆိုက်စီလောက် ပျော်ရွှင်တဲ့သူ၊ ကံကောင်းတဲ့သူ ရှိမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်တော့ သူ့ကို တောင်ပေါ်မှာ တို့ပစ်ထားခဲ့တာ
မဟုတ်လား” လို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြောကြတယ်။ ဒီလို
ပြောနေရင်း မနာလိုစိတ်ဟာ တဖြည်းဖြည်းများလာပြီး ဒုက္ခပေးလိုတဲ့
မကောင်းတဲ့စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာတယ်။

အစ်မတစ်ယောက်က နောက်တစ်ယောက်ကို ပြောလိုက်တယ်။

“သူ့ယောက်ျားက နတ်ဘုရားဖြစ်နေသလား မသိဘူး၊ သူ့ကို သိပ်ချစ်တော့ နတ်ဘုရားမတစ်ပါး လုပ်ပေးထားလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သူက နတ်ဘုရားမ ဖြစ်နေလို့ တို့ထင်တဲ့အတိုင်းသာ မှန်တယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက် မနာလိုဖြစ်စရာ ကောင်းသလဲ”

မနာလိုစိတ်၊ ဒုက္ခပေးလိုတဲ့ စိတ်တွေနဲ့ အစ်မတွေဟာ ဆိုက်စီရဲ့ရွှေရောင်စံအိမ်ကြီးကို ပြန်လာကြတယ်။ ပြီးတော့ ဆိုက်စီကို ပြောလိုက်တယ်။

“ဘာမှ မစဉ်းစားတတ်တဲ့ ညီမ၊ မင်းကိုခြိမ်းခြောက်နေတဲ့ အန္တရာယ်ကို မသိတဲ့ ညီမ၊ မင်းယောက်ျားကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး မဟုတ်လား၊ ငါတို့ သိပါတယ်၊ တခြားလူတွေကတော့ သူ့ကိုမြင်ဖူး တယ်၊ သူဟာ အသက်အန္တရာယ် ပေးနိုင်တဲ့ မြွေဆိုးတစ်ကောင် ဖြစ်တယ်၊ နတ်ကတော်ရဲ့စကားကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား၊ မင်းရဲ့ ကံကြမ္မာအကြောင်း ဟောခဲ့တယ်လေ၊ မင်းဟာ သတ္တဝါကြီးရဲ့ ဖျက်ဆီးမှုကို ခံရမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ညရောက်လာတဲ့ အခါ သူ့အစာရှာရာက ပြန်လာပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားတာကို မြင်လိုက် ရတဲ့သူတွေ ရှိတယ်၊ မကြာခင် မင်းဟာ ကလေးမိခင်ဖြစ်တော့မယ်၊ ကလေးမျက်နှာမြင်ချိန်အထိ သတ္တဝါကြီးက စောင့်နေတယ်၊ ကလေး မွေးပြီးတာနဲ့ မိခင်ရော၊ ကလေးပါ စားပစ်လိမ့်မယ်၊ မင်းက သူ့ကို မချစ်ဘဲ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ လျှို့ဝှက်အိမ်ကြီးမှာ နေရတာကို သဘော ကျနေတယ်ဆိုရင် တို့ ဘာမှလုပ်ပေးလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သတိထားပြီး နေပါ” လို့ အစ်မတွေက သတိပေးကြတယ်။

သူတို့က ဒီလိုပြောကြတော့ ဆိုက်စီက ယုံလာတယ်။ သူ့ ယောက်ျားရဲ့သတိပေးစကားကို အမှတ်မရတော့ဘူး။ သူပေးထားတဲ့

ကတိတွေလည်း မေ့ကုန်ပြီ။ ဆိုက်စီက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ အော်ဟစ် ပြောဆိုလိုက်တယ်။

“အစ်မတို့ပြောတာ အမှန်ပဲ ဖြစ်မှာပါ၊ ကျွန်မရဲ့ယောက်ျား မျက်နှာ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး၊ သူ့ရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က ဘယ်လိုရှိသလဲ ဆိုတာလဲ မသိဘူး၊ သူ့ကိုမြင်ရရင် ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်လို့ ပြောပြီး ခြောက်လှန့်ထားတယ်၊ တစ်မိတည်းပေါက်ဖြစ်တဲ့ အစ်မများ ကယ်နိုင်ရင် ကယ်ကြပါ၊ ကျွန်မ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အန္တရာယ်က ကယ်ပါ”

သူ့အစ်မတွေက မကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ ပြောကြတယ်။

“တို့စဉ်းစားထားတဲ့ နည်းကို ပြောပြမယ်၊ ဓားထက်ထက် တစ်ချောင်းကို ရှာပြီး မင်း အိပ်တဲ့ ခုတင်အောက်မှာ ဝှက်ထားပါ၊ မိးအိမ်တစ်ခုကိုကည်း လိုက်ကာနောက်မှာ ထွန်းညှိထားပါ၊ သူ အိပ်ပျော်သွားလို့ အသက်ရှူသံကြားရတဲ့အခါ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းပြီး မိးအိမ်ကို ယူ၊ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရမယ်၊ လက်ထဲက ဓားနဲ့ မင်း ခွန်အားရှိသမျှ သုံးပြီး မြွေဆိုးရဲ့ခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်လိုက် ပေတော့၊ အဲဒီလိုလုပ်မှ မင်းအသက်ချမ်းသာရာရလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့ရုံပဲ ဖြစ်တယ်”

အဲဒီလို ပြောပြီး ဆိုက်စီရဲ့ အစ်မတွေဟာ အလျင်အမြန်ပဲ ထွက်ခွာသွားကြတယ်။ ဆိုက်စီတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်တော့ နေလို့ထိုင်လို့မရ ဖြစ်နေတယ်။ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်မှာကို တွေးပြီး ပူပန်နေတယ်။ သူ့အစ်မတွေ အကြံပေးတဲ့အတိုင်း လုပ်နိုင်ဖို့ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်အောင် လုပ်ရမယ်။ အဲဒီအခါကျမှ ကြောက်စိတ်ကို ပယ်နိုင်မယ်လို့ တွေးမိတယ်။

ညနေခင်းရောက်လာတော့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ ဆိုက်စီဟာ အလျင်အမြန် ပြင်ဆင်တယ်။ အမှောင်ထုက ဖုံးလွှမ်းလာပြီး အမှောင်ထဲက သူ့ယောက်ျား ရောက်လာတယ်။ အိပ်ရာပေါ်က အသက်ရှူသံကြားရတော့ သူ အိပ်ပြီဆိုတာ သိလိုက် တယ်။

ဆိုက်စီဟာ အိပ်ရာက ထလိုက်တယ်။ သို့ပေမယ့် သူ့မှာ ခွန်အား လုံးဝမရှိဘူး။ ဓားကို ယူပြီး ညာလက်နဲ့ ကိုင်လိုက်တယ်။ ထွန်းညှိထားတဲ့ မီးခွက်ကိုလည်း ယူလိုက်တယ်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ သူအိပ်နေတာကို မြင်ရတယ်။ ဆိုက်စီ ကြောက်လာတယ်။ ခြေလက် တွေမှာ အင်အားမရှိတော့ဘူး။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ဓားကိုတောင် ဝှက် မထားနိုင်တော့ဘူး။ သူ့အချစ်က အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေတယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရွှေရောင်အဆင်းရှိတဲ့ အမွှေးတွေ ရှိတယ်။ သူ့ ပါးပြင်က အနီရောင်သမ်းပြီး လည်ပင်းက ဖြူဖွေးနေတယ်။ သူ့ အချစ်ရဲ့ အတောင်ပံတွေဟာ နှင်းပွင့်ကလေးတွေနဲ့ စိုစွတ်နေတယ်။ ပခုံးပေါ်မှာလည်း ဘာမှမရှိဘူး။ သန့်စင်နေတယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ချောမွေ့ပြီး တောက်ပြောင်တဲ့ အသားအရောင်ကို မိခင်ဖြစ်တဲ့ မီးနပ်စ်ဆီက ရခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ လေးနဲ့မြားကို ခုတင်ခြေရင်းမှာ ချထားတယ်။

ဆိုက်စီက အသက်အောင့်ပြီး သူ့ကိုနမ်းဖို့ ကုန်းလိုက်တယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့မီးခွက်က ကျူးပစ်ရဲ့ပခုံးပေါ် ကျလာခဲ့ တယ်။ ပူလောင်မှုကို ခံစားရတော့ ကျူးပစ် အိပ်နေရာက နိုးလာ တယ်။ သူ့အပေါ် မိုးထားတဲ့ ဆိုက်စီကို မြင်ရတယ်။ ဆိုက်စီရဲ့သစ္စာ မဲ့တဲ့ အကြံအစည်တွေကို သိရတော့ တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး ထွက်ပြေး သွားတော့တယ်။

ပျံထွက်သွားမယ့် ကျူးပစ်ကို ဆိုက်စီက ဆွဲထားဖို့ ကြိုးပမ်း သေးတယ်။ သို့ပေမယ့် မရဘူး။ ကျူးပစ် ပျံထွက်သွားတော့ မြေ ပေါ်မှာ ဆိုက်စီ လဲကျနေခဲ့တယ်။ မကြာမီမှာပဲ အရုဏ်တက်လာ တယ်။ အိမ်အနီးမှာ ပေါက်တဲ့ ဆိုက်ပရပ်သစ်ပင်ပေါ်မှာ သူ့ရဲ့ချစ်သူ နတ်ဘုရားကျူးပစ် နားနေတာကို ပြတင်းပေါက်က လှမ်းမြင်ရတယ်။ သူ မငိုနိုင်ဘူး။ ကျူးပစ်က စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“မိုက်လှချည်လား ဆိုက်စီ၊ ငါ့မိတ်ဆွေတွေ ပြောတဲ့စကား နားမထောင်ဘဲ မင်းအပေါ်ထားခဲ့တဲ့အချစ်ဟာ အလကားပဲ ဖြစ်လာ တယ်။ ဘေးအန္တရာယ်မဖြစ်ရအောင် ပြောခဲ့တာလဲ အလဟဿ ဖြစ်လာတယ်။ မင်းကိုချစ်တဲ့ အချစ်ဟာ ငါ့အသားကို ငါ မြားနဲ့ပစ် သလို ဖြစ်လာတယ်။ မင်းကို ဒီနေရာ ခေါ်လာပြီး ငါ့ဇနီးအဖြစ် ထားခဲ့တယ်။ မင်းရဲ့ဘေးမှာ ငါဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့သတ္တဝါ ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ မင်း ချစ်တဲ့သူကို အန္တရာယ် မပြုသင့်ဘူး။ မင်းကို အန္တရာယ်ပြုမယ့်ရန်က ငါအကာအကွယ်ပေးခဲ့ တယ်။ အခုတော့ အားလုံးပြီးသွားပြီ။ မင်းကို အပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ မင်းဆီက ငါ့ပျံထွက်သွားတော့မယ်”

ဆိုက်စီဟာ မြေပြင်ပေါ်မှာ မှောက်လျက်လဲနေရာက သူ့ချစ်သူ ကျူးပစ် ပျံထွက်သွားတာကို မျက်စိတဆုံး ကြည့်နေလိုက်တယ်။ သူ ဝေးဝေးရောက်သွားမှ ဆိုက်စီ ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်။ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ ရွှေရောင်စံအိမ်ကြီးက ဝေးကွာတဲ့နေရာအထိ ဆိုက်စီ ပြေးထွက်လာတယ်။ မြစ်ဆိပ်တစ်ခုကို သူ ရောက်သွားတော့ စိတ် မျက်ပျက်နဲ့ ရေထဲခုန်ဆင်းလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ တောင်စောင့်နတ်ဘုရား ‘ပင်’ဟာ မြစ်ကမ်းပါး မှာ တူရိယာတစ်ခုကို တီးခတ်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ဆိတ်တွေကလည်း

သူတို့ စိတ်တိုင်းကျ နားနေကြတယ်။ ပင်က ဆိုက်စီကို မြစ်တဲက ဆယ်လိုက်တယ်။

“ငါက ဆိတ်ကျောင်းသားတစ်ဦးပါ။ ငါ့အသက်အရွယ်နဲ့ အတွေ့အကြုံအရ မင်းဟာ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဒုက္ခရောက်နေတာကို ငါသိတယ်။ မျက်လုံးတွေနဲ့ သက်ပြင်းချမှုတွေက ဖော်ပြနေတယ်။ လှပတဲ့သူငယ်မ၊ ငါ့စကားကို နားထောင်ပါ။ ဒီမြစ်ထဲမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားနေရာမှာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းမကြံပါနဲ့။ မင်းရဲ့ပူဆွေးမှုတွေကို ပယ်ဖျောက်လိုက်ပါတော့။ နတ်ဘုရားကျူးပစ်ထဲမှာ ဆုတောင်းလိုက်ပါ။ ဆုတောင်းလို့ရနိုင်တဲ့ နတ်ဘုရားတစ်ပါးပါ။”

ဆိုက်စီဟာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ နတ်ဘုရားပင်ထဲက သူ ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ချစ်သူဖြစ်တဲ့ ကျူးပစ်ကို ကမ္ဘာအနှံ့ရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သူ့အမေအိမ်မှာ ရောက်နေပါစေ။ သူ သွားရှာမှာ ဖြစ်တယ်။

ဆိုက်စီရဲ့မီးခွက်က ကျလာတဲ့ ဆီပူကြောင့် အပူလောင်တဲ့ ဒဏ်နဲ့ ကျူးပစ်ဟာ အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတယ်။ အချစ်ဝေဒနာလည်း ခံစားနေရတယ်။

အဖြူရောင်ငှက်ကလေးတွေဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ လှိုင်းစီးနေကြတယ်။ ဗီးနပ်စ် ရေချိုးနေရာက သူ့သား ပြန်လာတာကို မြင်ရတယ်။ ဒုက္ခတစ်ခုခု သူ ခံစားနေရပြီဆိုတာ သိလိုက်ပြီ။ ပင်လယ်က ဗီးနပ်စ် ထွက်လာခဲ့ပြီး ရွှေရောင်အိမ်ကြီးဆီကို လာခဲ့တယ်။ ကျူးပစ် စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရတာကို တွေ့ရတယ်။ သူ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းကို သိလိုက်ရတော့ ဗီးနပ်စ် စိတ်ဆိုးလာတယ်။

“ကောင်းလိုက်လေကွယ်၊ မိခင်စကားကို နားမထောင်လို့ ဒုက္ခရောက်ရခဲ့တာပေါ့။ အသုံးမကျတဲ့အချစ်အတွက် စိတ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပြီလေ။ ငါ့ကို မုန်းတဲ့ ချွေးမနဲ့ မင်းကို ပေါင်းခွင့်မပေးနိုင်တော့ဘူး။ မင်း နောင်တ၊ ရစေရမယ်။ မင်းတို့ရဲ့အချစ်အရသာကို ခါးသီးသွားအောင် လုပ်မယ်”

အဲဒီလိုပြောပြီး ဗီးနပ်စ်ဟာ ဒေါသတကြီးနဲ့ အိမ်က အမြန် ထွက်လာခဲ့တယ်။

(၃)

ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ခင်ပွန်းသည် ကျူးပစ်ကို ရှာဖွေဖို့ ဆိုက်စီဟာ ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်လည်သွားလာနေတယ်။ ဇနီးတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ဖွယ်စကားနဲ့ ကျူးပစ်ကို ချောဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ သူ့ကို ဇနီးအနေနဲ့ လက်မခံရင်လည်း အစေအပါး တစ်ယောက်အနေနဲ့ နှစ်သိမ့်မှုပေးလိုတယ်။

လှည့်လည်သွားလာနေရင်း တစ်နေ့တော့ ဆိုက်စီဟာ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်မှာ နတ်ကွန်းတစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။ နတ်ကွန်းဆီကို သူ တက်သွားတယ်။ သူ့ရဲ့အရှင်သခင်အကြောင်း သဲလွန်စများရလေမလားဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ သွားခဲ့တာပါ။ နတ်ကွန်းထဲမှာ ဂျုံစေ့အနှံတွေ စုပုံထားတာကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ ဘာလီအနှံတွေလည်း ရှိတယ်။ တံစဉ်လို ကိရိယာတွေကိုလည်း တွေ့ရတယ်။

ဆိုက်စီက သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်တယ်။

“နတ်ကွန်းထဲက ဒီအတိုင်း ထွက်သွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ တစ်ခုခုတော့ ဆောင်ရွက်ပေးရမယ်။ ဒီလိုလုပ်ပေးတဲ့အတွက် သူတို့ ဆီက သနားကြင်နာမှု ရနိုင်လိမ့်မယ်”

စိုက်ပျိုးရေး ကိရိယာတွေကို နေသားတကျ ဖြစ်အောင် ဆိုက်စီက သိမ်းဆည်းပေးလိုက်တယ်။ စိုက်ပျိုးရေး နတ်ဘုရားမ ‘ဆာရက်ဇ်’ မြင်သွားတယ်။ သူဟာ ကျူးပစ်ရဲ့ဇနီး ဆိုက်စီဖြစ်တယ် ဆိုတာ သိတယ်။

“အို-ဆိုက်စီ၊ ဗီးနပ်စ်ဟာ သင်ရဲ့ခြေရာကို ကမ္ဘာအနှံ့လိုက်ပြီး ရှာနေတယ်။ မင်းကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်လိမ့်မယ်။ မင်းက ငါလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကို လုပ်ပေးနေတယ်”

ဆိုက်စီက ဆာရက်ဇ်ရဲ့ခြေအစုံကို ဖက်လိုက်တယ်။ ကြမ်းပြင်ကိုလည်း သူ့ဆံပင်တွေနဲ့ လှဲကျင်းလိုက်တယ်။ နတ်ဘုရားမရဲ့ ခြေထောက်ကို သူ့မျက်ရည်တွေနဲ့ ဆေးကြောပြီး သူ့ကို သနားဖို့ တောင်းပန်လိုက်တယ်။

“ဂျုံစေ့အပုံထဲမှာ ရက်အနည်းငယ် ပုန်းအောင်းနေဖို့ ကျွန်ုပ်ကို အခွင့်ပေးပါ။ ခရီးရှည်သွားခဲ့ရတဲ့အတွက် ပင်ပန်းလှပါပြီ။ အားအင် တွေ ပြန်ပြည့်လာဖို့ နားခွင့်ပေးသနားပါ” လို့ ဆိုက်စီက ငိုယိုပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းမျက်ရည်တွေက ငါ့ကို ဆွဲဆောင်နိုင်ပါတယ်။ သို့မဟုတ် ငါ့ရဲ့ဆွေမျိုးဖြစ်တဲ့ ဗီးနပ်စ်က မကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ ဒုက္ခပေးမှာ ဆိုတော့ မလုပ်ရဲဘူး။ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပါ” လို့ ဆာရက်ဇ်က ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ဆိုက်စီဟာ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့စွာနဲ့ နတ်ကွန်းက ထွက်လာ ခဲ့တယ်။ တောင်အောက်က တောအုပ်ထဲကို ရောက်သွားတယ်။ အလင်းရောင်က နည်းနေတယ်။ အဲဒီမှာ နတ်ကွန်းတစ်ခုကို တွေ့ရ ပြန်တယ်။ ပ၊သထားတဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ တံခါးတိုင်မှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ အဖိုးတန် ပန်းကုံးတွေကို မြင်တွေ့ရတယ်။ နတ်ဘုရားမရဲ့အမည်ကို ရွှေရောင်စာလုံးနဲ့ရေးပြီး ချိတ်ဆွဲထားတယ်။ ဆိုက်စီက နတ်ကွန်းထဲ ကို ဝင်လိုက်တယ်။ ဒူးထောက်ပြီး ယဇ်ပလ္လင်ပေါ်မှာ လက်တင်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်တယ်။

“နတ်ဘုရား အိအပ်ဝီတာရဲ့ ကြင်ယာလဲ ဖြစ်။ နမလဲ ဖြစ်တဲ့ အို-‘အီအူနို’၊ အောင်မြင်အောင် မ၊စတတ်သူလို့ သင်ဟာ နာမည်ကြီးလှပါတယ်။ ကလေးမျက်နှာမြင်ရာမှာ ကူညီသလို ကျွန်ုပ် ကိုလဲ ဆင်းရဲဒုက္ခအတွင်းက ကယ်မတော်မူပါ”

ဆိုက်စီက ဆုတောင်းလိုက်တော့ အိအပ်ဝီတာရဲ့ ကြင်ယာ အီအူနိုဟာ ခန့်ညားတဲ့အသွင်နဲ့ ပေါ်လာတယ်။

“မင်းရဲ့ဆန္ဒကို ငါဖြည့်ဆည်းပေးလိုတယ်။ သို့မဟုတ် သမီးလို ချစ်တဲ့ ဗီးနပ်စ်ကို ဆန့်ကျင်ပြီးတော့ မင်းအလိုပြည့်အောင် လုပ် မပေးနိုင်ဘူး” လို့ သူက ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီတော့ ဆိုက်စီဟာ နတ်ကွန်းထဲက ထွက်လာခဲ့ရပြန် တယ်။ အားငယ်ပြီး ကြောက်ရွံ့တဲ့စိတ်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက် တယ်။

“ငါ ဘယ်သွားရမလဲ၊ နေရာတိုင်းကို မြင်နိုင်တဲ့ ဗီးနပ်စ်က ငါ ဘယ်မှာပုန်းနေတယ်ဆိုတာ သိမှာပဲ။ သူ့ဆီကိုသွားပြီး အလျှော့ ပေးလိုက်ရမလား၊ ပေးသမျှအပြစ်ဒဏ် ခံယူရမလား”

အဲဒီလိုပြောပြီး ဆိုက်စီဟာ ဗီးနပ်စ်ရဲ့အိမ်ကို သွားတယ်။ သူ စဉ်းစားလိုက်တယ်။

“ငါ ရှာနေတဲ့ သူ့ကို သူ့အမေအိမ်မှာ တွေ့လေမလား”

ဗီးနပ်စ်ရဲ့အိမ်တံခါးဝရောက်တော့ အခိုင်းအစေတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ဆိုက်စီကို အော်ဟစ်ပြောဆိုတယ်။

“ကောက်ကျစ်တဲ့မိန်းမ၊ နောက်ဆုံးတော့ သိပြီမဟုတ်လား၊ မင်းမှာ အရှင်သခင်တစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ သိပြီမဟုတ်လား”

ဆိုက်စီရဲ့ဆံပင်ကို ဆွဲပြီး နတ်ဘုရားမ ရှိရာကို သူက ခေါ်သွားတယ်။

ဆိုက်စီကို မြင်ရတော့ ဗီးနပ်စ်က ရယ်မောပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“နောက်ဆုံးတော့ ယောက္ခမဆီကို လာပြီး အလျှော့ပေးရပြီ မဟုတ်လား၊ တာဝန်သိပြီး ကျိုးခွံတဲ့ ချွေးမတစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် မင်းကို လုပ်ပေးရမယ်”

ဗီးနပ်စ်က အဲဒီလိုပြောပြီး ဘာလီစေ့၊ လူး၊ ဆပ်စေ့တွေနဲ့ တခြားမျိုးစေ့တွေကို ရောစပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အပုံကြီးတစ်ပုံ ဖြစ်အောင် ပုံလိုက်တယ်။

“သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ အလုပ်ကြီးစား လုပ်ကိုင်မှုနဲ့သာ ချစ်သူကို ရစေနိုင်တယ်။ မင်း အလုပ်လုပ်ရမယ်၊ ဒီမျိုးစေ့ပုံကြီးကို တစ်မျိုးစီသန့်အောင် ခွဲထုတ်ပေးရမယ်။ ညနေ မရောက်ခင် ပြီးစီးအောင်လုပ်ပါ” လို့ ပြောပြီး ဗီးနပ်စ် ထွက်သွားတယ်။

ဆိုက်စီဟာ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ငြိမ်နေတယ်။ သူ့ကို ခိုထွားတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်နိုင်ဘူး။ အချိန်အတော်ကြာတဲ့အထိ မျိုးစေ့ဘေးမှာ ထိုင်နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပုရွက်ဆိတ်ကလေးတစ်ကောင် သူ့ဆီ ရောက်လာပြီး ဆိုက်စီ လုပ်ရမယ့်အလုပ်ရဲ့ခက်ခဲမှုကို သိတော့ သနားတယ်။ ပုရွက်ဆိတ်ကလေးဟာ ဟိုဟိုဒီဒီသွားပြီး ပုရွက်ဆိတ်တစ်အုပ်ကြီး ခေါ်လာတယ်။

ပုရွက်ဆိတ်တွေကလည်း စုရုံးပြီး မျိုးစေ့ပုံကြီးကို ခွဲခြားပေးကြတယ်။ အလုပ်ပြီးတော့ သူတို့အားလုံး ထွက်သွားကြတယ်။

ညအချိန်ရောက်တော့ ဗီးနပ်စ် ပြန်ရောက်လာတယ်။ အလုပ်ပြီးနေတာကို မြင်ရတော့ ဆိုက်စီကို အော်ဟစ်ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါ မင်းလုပ်တာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းကို သနားတဲ့သူတွေ ဝိုင်းလုပ်ပေးတာဖြစ်နိုင်တယ်”

အဲဒီလိုပြောပြီး ဗီးနပ်စ် ထွက်ခွာသွားတယ်။ နံနက်လင်းတော့ ပြန်ရောက်လာပြီး ပြောတယ်။

“ရေစီးသန်တဲ့ချောင်းကလေးရဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ တောအုပ်ကလေးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ရွှေရောင်အမွှေးတွေရှိတဲ့ သိုးတွေ နေတယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့ပဲရရ အဲဒီရွှေရောင်သိုးမွှေးတွေ ရအောင် ယူလာပေးရမယ်”

ဗီးနပ်စ်က အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆိုက်စီ ထွက်သွားတယ်။ ချောင်းဘေးရောက်တော့ ရပ်ပြီး စဉ်းစားတယ်။

“ချောင်းထဲမှာ ခုန်ချပြီး သေလိုက်ရရင် ကောင်းမလား” လို့ တွေးလိုက်တော့ ရေအောက်မှာ ရှိတဲ့ အစိမ်းရောင်မြက်ပင်ကလေးက သူ့ကို တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်တယ်။

“အို-ဆိုက်စီ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖျက်ဆီးပြီး ရေကို ညစ်ညမ်းအောင် မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ ရွှေရောင်သိုးမွှေး ရနိုင်တဲ့နည်းကို ပြောပြပါမယ်။ လဲနေတဲ့ သစ်ပင်အောက်မှာ ညနေခင်းရောက်တဲ့အထိ

လဲလျောင်းပြီး နားနေပါ။ ချောင်းရေရဲ့ ညင်သာတဲ့ ရေစီးသံကြောင့် သိုးတွေ ငြိမ်သက်လာတဲ့အထိ စောင့်ရမယ်။ ပြီးတော့ လဲနေတဲ့ သစ်ပင်က သစ်ရွက်တွေမှာ ကပ်နေတဲ့ ရွှေရောင် သိုးမွေးတွေကို စုယူခဲ့ပါ”

မြက်ပင်ကလေး ပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုက်စီ လုပ်လိုက်တယ်။ တိတ်ဆိတ်တဲ့ ညနေခင်း ရောက်လာတော့ တောအုပ်ထဲကို ဝင်သွားတယ်။ သစ်ရွက်တွေမှာ ကပ်နေတဲ့ နူးညံ့တဲ့ ရွှေရောင်သိုးမွေးတွေကို ခွာပြီး သူ့ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ကာ ယူခဲ့တယ်။ ဗီးနပ်စ် ရှိရာကို ပြန်လာခဲ့တယ်။

ဗီးနပ်စ်က မနှစ်မျိုပေမယ့် ပြုံးပြီးပြောတယ်။

“အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်ဖို့ မင်းကို ဘယ်သူက ညွှန်ပြပေးတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ မင်းကို ခိုင်းစရာရှိသေးတယ်။ မပြီးသေးဘူး။ ဟောဟိုက တောင်ထိပ်ကိုမြင်ရဲ့လား။ စတစ်ဂျီယံကွင်းပြင်က ရေဟာ နက်ရှိုင်းတဲ့ ချောင်းထဲကနေပြီး အောက်ကျလာတော့ ကောစစ်တပ်မှာ ရေလွှမ်းမိုးမှု ဖြစ်လာစေတယ်။ အဲဒီရေကို ဒီအိုးထဲမှာ ထည့်ပြီး ယူခဲ့ရမယ်”

အဲဒီလိုပြောပြီး ဆိုက်စီရဲ့လက်ထဲကို သံအိုးတစ်လုံး ထည့်လိုက်တယ်။

တောင်ပေါ်ကို ဆိုက်စီ တက်လာခဲ့တယ်။ သူ့အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်စေနိုင်တယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ကျောက်ဆောင်တွေက မတ်စောက်နေပြီး ချောနေတယ်။ ကျောက်ဆောင်အကြားက မြစ်ရေဟာ မမြင်ရတဲ့ ကွေ့ထဲကို စီးဆင်းနေတယ်။ ကျောက်ဆောင်တွေ အပေါ်မှာ လည်း မြေဆိုးတွေ ရှိတယ်။ လည်ပင်းရှည်ရှည်နဲ့ မျက်စိကို ဖွင့်ထားကြတယ်။ ရေထဲကလည်း ခပ်အစ်အစ်အသံတွေ ပေါ်ထွက်နေတယ်။

“ဘာလုပ်ဖို့ မင်း ဒီကိုလာခဲ့တာလဲ၊ မင်းရဲ့ဘေးပတ်လည်ကို ကြည့်လိုက်ပါ။ မင်း သေတော့မှာပဲ”

ဆိုက်စီဟာ ဘာမှမခံစားနိုင်တော့ဘူး။ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ရုပ်နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ‘အိအပ်ပီတာ’ရဲ့ ငှက်ကြီး ရောက်လာတယ်။ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ အတောင်ကို ဖြန့်ပဲပြီး ဆိုက်စီကို ပြောတယ်။

“ရိုးအတဲ့သူငယ်မ၊ အကြင်နာကင်းတဲ့မြစ်က ရေတစ်စက်ကို တောင် ခိုးယူလို့ ရမယ်ထင်သလား။ ဒီမြစ်ကို နတ်ဘုရားတွေတောင် ကြောက်ကြတယ်။ ရေကို ကျွန်ုပ် ယူလာပေးမယ်”

လင်းယုန်ငှက်ဟာ အိုးကို ယူပြီး ရေကို ဖြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းထောင်နေတဲ့ မြွေဆိုးတွေအကြားက မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့တယ်။

ရေအိုးရတော့ ဆိုက်စီက အမြန်ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဗီးနပ်စ် ဆီကို ယူသွားတယ်။ ဒေါသထွက်နေတဲ့ နတ်ဘုရားမက မကျေနပ်သေးဘူး။

“နောက်ထပ်လုပ်ဖို့အလုပ် ကျန်သေးတယ်။ ဒီသေတ္တာကို ယူသွားပြီး ‘ပရိုဆာပင်း’ကို ပေးရမယ်။ ဗီးနပ်စ်ရဲ့အလှကို တစ်နေ့တာ အသုံးပြုဖို့ ပေးလိုက်တယ်လို့ ပြောရမယ်။ ပြီးတော့ ‘ဟေးဒီးဇ်’ရဲ့ မိဖုရား ပရိုဆာပင်း ပေးလိုက်တဲ့ပစ္စည်းကို ဒီသေတ္တာကလေးထဲမှာ ထည့်ပြီး ယူခဲ့ရမယ်။ မြန်မြန်လဲ ပြန်လာပါ” လို့ မှာကြားတယ်။

ဟေးဒီးဇ်နဲ့ ‘ရှေးဒီး’ တို့ဆီကို အသွားခိုင်းတာဟာ သူ့ကို သေဖို့ပြောတာပဲလို့ ဆိုက်စီက မြင်လာတယ်။ အလွန်မြင့်တဲ့ မျှော်စင်ပေါ်ကို တက်ရင်း စဉ်းစားလာခဲ့တယ်။

“ငါ ဒီနေရာက ခုန်ချလိုက်မယ်၊ ဒါမှ သေမင်းနိုင်ငံကို မြန်မြန်ရောက်သွားမယ်”

ဒီတော့ မျှော်စင်က သူ့ကို ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“စိတ်ညစ်နေတဲ့သူငယ်မ၊ မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်က အသက်ထွက် သွားရင် ဟေးဒီးဇံဆီကို မင်း တကယ်ရောက်သွားမယ်၊ သို့ပေမယ့် ဘယ်လိုမှ ပြန်လာလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့စကားကို နားထောင်၊ ဒီနေရာက မဝေးလှတဲ့အရပ်မှာ တောင်တစ်လုံးရှိတယ်၊ အဲဒီတောင် ပေါ်မှာ ဟေးဒီးဇံဆီကို သွားနိုင်တဲ့ အပေါက်တစ်ပေါက် ရှိတယ်၊ ဒီလမ်းက ကြမ်းပေမယ့် သွားလို့ ရတယ်၊ တည့်တည့်သွားရင် ‘အော်ကပ်စ်’ရဲ့ ရဲတိုက်ကို ရောက်သွားမယ်”

“မြေအောက်ကမ္ဘာကိုသွားရင် လက်ချည်းသက်သက်မသွား ရဘူး၊ လက်တစ်ဖက်ဆီမှာ ဘာလီမုန့်တစ်လုံးစီ ကိုင်သွားရမယ်၊ ပါးစပ်ထဲမှာလဲ ပိုက်ဆံပြားနှစ်ပြား ထည့်သွားရမယ်၊ ရှေ့ဆက် သွားတဲ့အခါ ထင်းတွေ သယ်လာတဲ့ ခြေနှာနေတဲ့ မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ ခြေကျိုးနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိမ့်မယ်၊ မြင်းပေါ်မှာ လျှောက် နေတဲ့ပစ္စည်းကို ချည်နှောင်ဖို့ သင့်ထံက ကြိုးကို တောင်းလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို ဂရုမစိုက်ပါနဲ့၊ တိတ်တဆိတ် သူ့ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရမယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သင်ဟာ သေမင်းနိုင်ငံက မြစ်ကို ရောက်လိမ့်မယ်၊ ကူးတို့သမား ‘ခရွန်’က ရေယိုနေတဲ့ သူ့လှေကလေးပေါ်မှာ သင့်ကို တင်ပြီး တစ်ဖက်ကမ်းကို ပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ သင့်ပါးစပ်ထဲက ထည့် လာတဲ့ ပိုက်ဆံနှစ်ပြားအနက် တစ်ပြားကို ကူးတို့ခအဖြစ်ပေးရမယ်၊ သင်ကိုယ်တိုင် မပေးရဘူး၊ သူ့လက်နဲ့ သင့်ပါးစပ်ထဲက နှိုက်ယူ လိမ့်မယ်၊ မြစ်ကိုဖြတ်ကျော်နေချိန်မှာ ရေထဲက အဘွားအိုတစ်ယောက် ပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ သူ့ရဲ့ဆွေးမြည့်နေတဲ့ လက်ကိုပြပြီး လှေထဲကို

ဆွဲတင်ဖို့ တောင်းပန်လိမ့်မယ်၊ သင်က သနားပြီး သွားမဆွဲလိုက် လေနဲ့”

“မြစ်ကို ဖြတ်ပြီး ကုန်းပေါ်ရောက်တော့ ဆံပင်ဖြူနေတဲ့ မိန်းမတွေကို တွေ့လိမ့်မယ်၊ သူတို့ ချည်ငင်နေကြလိမ့်မယ်၊ သူတို့ အလုပ်မှာ ဝင်ကူဖို့ သင့်ကို ပြောလာရင်လဲ သွားပြီး မကူလေနဲ့၊ သင် ယူလာတဲ့ မုန့်တစ်လုံးကို ပေးခဲ့ရလိမ့်မယ်၊ မုန့်တစ်လုံးဆုံးရှုံးခြင်းဟာ နေရဲ့အရောင်ကို ဆုံးရှုံးခြင်းဖြစ်တယ်၊ သင် ပြန်လာနိုင်မှာ မဟုတ် တော့ဘူး”

“ပရိုဆာပင်း တစ်ယောက်ထဲနေတဲ့ အိမ်တံခါးဝမှာ အစောင့် ခွေးတစ်ကောင် ရှိတယ်၊ သူ့ကို မုန့်တစ်လုံးကျွေးလိုက်ရင် သင့်ကို ဝင်ခွင့်ပေးလိမ့်မယ်၊ ပရိုဆာပင်း ရှိတဲ့ နေရာကို သင် သွားရမယ်၊ မှာကြားလိုက်တဲ့ သတင်းစကားကို သူ့ကို ပြောပြရမယ်၊ သေမင်းရဲ့ မိဖုရား ပေးတဲ့ပစ္စည်းကို ယူပြန်လာခဲ့ပါ၊ ပြန်အထွက်မှာ စောင့်နေတဲ့ ခွေးကို မုန့်တစ်လုံးကျွေးရမယ်၊ ကူးတို့သမားကိုတော့ သင့်ပါးစပ် ထဲမှာ ကျန်နေသေးတဲ့ ပိုက်ဆံပြားတစ်ပြားပေးရမယ်၊ ဒီလိုလုပ်မှ နေရောင်ရှိတဲ့ နေရာကို ပြန်ရောက်နိုင်မယ်၊ နတ်ဘုရားမရဲ့ အလှ ရတနာပါတဲ့ သေတ္တာကို ဖွင့်မကြည့်ဖို့ ကျုပ် သတိပေးလိုက်မယ်”

မျှော်စင်ကျောက်တုံးတွေကလည်း အဲဒီလို ပြောကြတယ်။ ဆိုက်စီကလည်း သူတို့ပြောတဲ့စကားကို အလေးထားပြီး နားထောင် တယ်။ ပရိုဆာပင်းတစ်ယောက်ထဲနေတဲ့ အိမ်ထဲကို ဆိုက်စီ ဝင်သွား တယ်။ သေမင်းနိုင်ငံက နတ်ဘုရားမရဲ့ခြေရင်းမှာ တလေးတစား ထိုင်လိုက်တယ်။ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ မထိုင်ဘူး။ သူ့ကိုကျွေးတဲ့ အစာကို မစားဘူး။ မှာကြားလိုက်တဲ့ သတင်းကို ပြောပြပြီး စောင့်နေလိုက်

တယ်။ သေတ္တာထဲကို ပရိဆာပင်းက လျှို့ဝှက်ပစ္စည်းထည့်ပြီး အဖုံး ပိတ်လိုက်တယ်။ ဆိုက်စီကို ပြန်ပေးလိုက်တယ်။

အိမ်ထဲက ဆိုက်စီထွက်လာခဲ့တယ်။ ခွေးကို မုန့်ကျွေးရမယ်။ ကူးတို့သမားကို ပိုက်ဆံပေးရမယ်ဆိုတာ အမှတ်ရနေတယ်။

နေရောင်ရှိတဲ့အရပ်ကို ဆိုက်စီ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ဗီးနပ်စ် ဆီကို မြန်မြန်သွားရင်း စဉ်းစားလာတယ်။

“ဒီသေတ္တာထဲက ပစ္စည်းနဲ့ ငါ့ကို ထိလိုက်ရင် ငါဟာ အလှ ပိုင်ရှင် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ အခု ငါ ရှာဖွေနေတဲ့သူက ငါ့ကို သဘော ကျလိမ့်မယ်”

အဲဒီလိုတွေးပြီး သေတ္တာကလေးရဲ့အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ သေတ္တာထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ အိပ်စက်မှုပဲ ရှိတယ်။ သေသွားသလို အိပ်ပျော်စေနိုင်တယ်။ ဆိုက်စီဟာ မြေပြင်ပေါ်မှာ မလှုပ်မရှား အိပ်ပျော်သွားတော့တယ်။

ဆီပူလောင်တဲ့ဒဏ်က သက်သာလာတဲ့ ကျူးပစ်ဟာ သူ ချစ်တဲ့ ဆိုက်စီကို တမ်းတပြီး မိခင်ရဲ့အိမ်က ပျံထွက်လာခဲ့တယ်။ မလှုပ်မရှား အိပ်ပျော်နေတဲ့ ဆိုက်စီကို တွေ့ရတော့ မြားအချွန်နဲ့ တိုပြီး နှိုးတယ်။ ပြီးတော့ လေထဲမှာ ပျံဝဲပြီး အလွန်လျင်မြန်တဲ့နှုန်းနဲ့ ကျူးပစ် ထွက်သွားတယ်။

ကောင်းကင်ဘုံက အမြင့်ဆုံးနန်းရင်ပြင်ကို ကျူးပစ် ရောက် သွားတယ်။ အဲဒီမှာ အိအပ်ပီတာ ထိုင်နေတယ်။ သူဟာ လူတွေနဲ့ နတ်ဘုရားတွေရဲ့ဖခင်ဖြစ်တယ်။ သူ့ဆီကို ကျူးပစ်ရောက်သွားတော့ လက်ကမ်းကြိုဆိုပြီး သူ့ကို နမ်းကာ ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းဟာ ငါ့ကို အမြဲလေးစားသူ ဖြစ်တယ်။ ဒီမြားတွေနဲ့ လူတွေရဲ့အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေအောင် လုပ်တယ်။ ငါ့လက်

ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့သူဆိုတော့ မင်းဆန္ဒပြည့်အောင် ငါဖြည့်ဆည်း ပေးမယ်”

နတ်ဘုရားတွေ သူ့ဆီလာကြဖို့ ‘မာကျူရီ’ကို စေခိုင်းတယ်။ စုံစုံညီညီ အားလုံးရောက်လာတော့ အိအပ်ပီတာက ပြောလိုက်တယ်။

“အသင်နတ်ဘုရားများ၊ ဒီသူငယ်ကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ အချိန်ရောက်လာပြီလို့ ကျွန်ုပ် ယူဆတယ်။ သူဟာ သာမန်လူသား မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦးကို ရွေးချယ်ခဲ့တယ်။ သူလိုချင်တဲ့အချစ်ကို ရနိုင်ဖို့ ဒီသူငယ်မကို ထာဝစဉ်ပိုင်ဆိုင်ပါစေ”

အိအပ်ပီတာက အဲဒီလိုပြောပြီး ဆိုက်စီကို နတ်ဘုရားတွေ ရှေ့မှောက် ခေါ်ယူလာစေတယ်။ အမြင့်ဆုံးနန်းရင်ပြင်ကို ဆိုက်စီ ရောက်လာတယ်။ နတ်ဘုရားများရဲ့ဖခင်က သူ့ရဲ့နတ်သူဒွါခွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်တယ်။

“သောက်လိုက်၊ ပြီးတော့ ထာဝစဉ်အသက်ရှင်ပြီး နေထိုင် ပေတော့၊ ကျူးပစ် မင်းဆီက ထွက်သွားတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”လို့ ပြောလိုက်တယ်။

လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကို နတ်ဘုရားအားလုံး တက်ရောက်ကြ တယ်။ ပထမထိုင်ခုံမှာ သတို့သားရှိတယ်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ဆိုက်စီ ရှိတယ်။ ‘ဘက်ကပ်စ်’က အားလုံးကို ပိုင်တိုက်တယ်။ အိအပ်ပီတာ ကိုတော့ သူ့ရဲ့အစေအပါးက တိုက်တယ်။ အပိုလိုက စောင်းတီးပြီး သီချင်းဆိုတယ်။ ပင်က လေမှုတ်တူရိယာကိုမှုတ်တယ်။ ငြိမ်ညောင်း သာယာတဲ့ဂီတနဲ့ ဗီးနပ်စ်က ချစ်စဖွယ် ကတယ်။ လူသားတစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ ဆိုက်စီကို ထာဝစဉ် အသက်ရှင်နေတဲ့ အချစ်ရဲ့ ဇနီးအဖြစ် ဒီပွဲက ပြောင်းပေးလိုက်တယ်။ သူတို့နှစ်ဦးက ‘ဗိုလုတပ်စ်’ ဆိုတဲ့ သမီးတစ်ဦး ဖွားမြင်လာတယ်။

(၇)

အိုင်ယာလန် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်

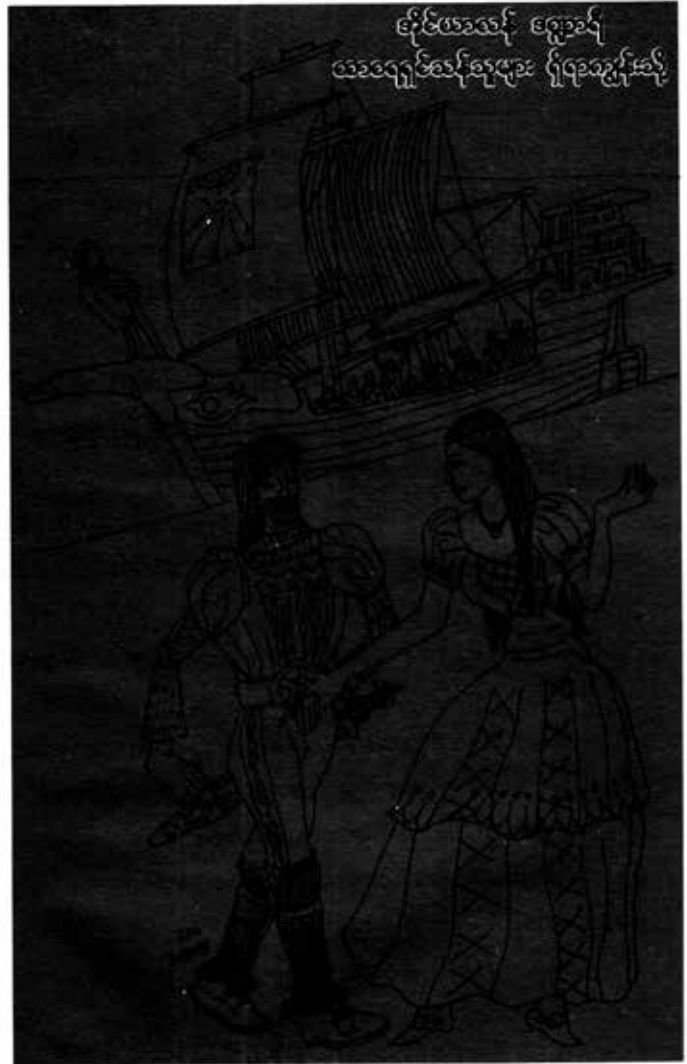
ထာဝရရှင်သန်သူများရှိရာ ကျွန်းသို့

မင်းသား 'ဘရန်' ဟာ သူ့ရဲ့ နန်းတော်ထဲမှာ ထိုင်နေတယ်။ နန်းတော်ပတ်ပတ်လည်မှာ အကာအရံတွေ ကောင်းကောင်းလုပ်ထားတော့ အထဲကို ဘယ်သူမှ ဝင်မလာနိုင်ဘူး။ တစ်နေ့တော့ နိုင်ငံတစ်ဝန်းက ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးတွေ၊ ထင်ရှားသူတွေကို ဘရန်က သူ့ရဲ့ ခန်းမမှာ ခေါ်ယူကျွေးမွေးနေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး ခန်းမရဲ့ တံခါးဝမှာ လာရပ်တယ်။ သူ ဘယ်လိုဝင်လာသလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ သူတို့အားလုံး မြင်ဖူးသမျှအနက် မိန်းမပျိုဟာ အလှဆုံးကြည့်အကောင်းဆုံးပါ။ သူ ဝတ်ဆင်လာပုံကလည်း ထူးဆန်းတယ်။ ဒီလို ဝတ်ဆင်တဲ့သူ မတွေ့ဖူးကြဘူး။

သူ့လက်ထဲမှာ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း ကိုင်ထားတယ်။ သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ ပန်းပွင့်ဖြူတွေ ပါတယ်။ ပန်းရဲ့ရနံ့ကလည်း မွှေးကြိုင်

မိုင်ပေးပေး မြေခွေခွေ
ဒေဝရူပသန်သူများ ရှိရာကျွန်းသို့

လှတယ်။ ထိုင်ခဲ့မြင့်မြင့်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ဘရန်ကို သစ်ကိုင်းနဲ့ ညွှန်ပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ပြတယ်။

“သင့်ကို ညွှန်ပြထားတဲ့ ငွေရောင်အဆင်းရှိတဲ့ သစ်ကိုင်းဟာ ဝေးကွာလှတဲ့ ပင်လယ်ထဲက ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ ကျွန်းပါ။ တောက်ပတဲ့ မြင်းတွေဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ ပြေးလွှားနေကြတယ်။ ကျွန်းအနီးရောက်လာတယ်ဆိုရင် ဂီတသံကို ကြားရတယ်။ ကြားရတဲ့ သူတွေက တုံ့ပြန်ကြတယ်”

နှစ်ပေါင်းများစွာ အသက်ရှင်ပြီး နေထိုင်ကြတဲ့ ကျွန်းပေါ်က လူတွေဟာ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းကို မသိကြဘူး။

အော်ဟစ်ဆူညံသံတွေ၊ ပျော်ရွှင်ရယ်မောသံတွေသာ ရှိနေ တယ်။ ‘အင်ဂ်နီ’ ကျွန်းမှာ ဒီလိုအံ့ဩဖွယ်ရာတွေ ရှိတယ်။ သစ္စာမဲ့မှု၊ အနာတရဖြစ်မှုတွေလည်း မရှိဘူး။ ကွေကွင်းတဲ့ဒုက္ခလည်း မခံစား ကြရဘူး။

“ဘရန်၊ ကျွန်ုပ် သယ်ဆောင်လာတဲ့သတင်းစကားကို အလေး ထားပါ”

သီချင်းဆိုပြီးတဲ့အခါ အမျိုးသမီးက သူ့လက်ထဲမှ သစ်ကိုင်း ကို မြှောက်ပြလိုက်တယ်။ ပန်းပွင့်တွေကို ဘုရင် မြင်နိုင်အောင်ပါ။ ပြီးတော့ သူ ကွယ်ပျောက်သွားတယ်။ ဘရန်သာမက ခန်းမထဲမှာ ရှိနေသူအားလုံး အမျိုးသမီး ဘယ်လို ကွယ်ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာ မသိကြဘူး။

နောက်တစ်နေ့ မင်းသားဘရန် ခရီးလှည့်လည်သွားတဲ့အခါ ဂီတသံကို ကြားနေရတယ်။ သူ ရပ်နေစဉ်လည်း ကြားရတယ်။ လမ်း လျှောက်နေစဉ်လည်း ကြားနေရတယ်။ သူ့ရှေ့မှာ အလွန်ကျယ်တဲ့ ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခု ရှိတယ်။ လူတစ်ယောက်မှ မမြင်ရဘူး။ ကုန်း

မြင့်မြင့်ကလေးတစ်ခုပေါ်တက်ပြီး ပင်လယ်ပြင်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ဘယ်သူမှ မမြင်ရဘူး။ ဂီတသံကတော့ သူ့ ဝန်းကျင်မှာ အမြဲရှိနေတယ်။ သီချင်းသံက သူ့ကို ငြိမ်သက်သွား စေတယ်။ ကုန်းမြင့်ပေါ်မှာ သူ ထိုင်နေလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အိပ် လိုက်တယ်။

အိပ်မက်ထဲမှာ သစ်ကိုင်းကိုင်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးကို တွေ့ရ တယ်။

အိပ်နေရာက ထတော့ “သတိမရှိသူ၊ အသင့်မဖြစ်သူဘဝမှာ မနေပါနဲ့တော့၊ သင့်ရဲ့သင်္ဘောကို ပင်လယ်ပြင်ကို ရွက်လွှင့်လိုက်ပါ။ ကျွန်ုပ် သီဆိုနေတဲ့ သီချင်းမှာ ပါတဲ့ ကျွန်းဆီကို လာခဲ့ပါ” လို့ အမျိုးသမီးက ပြောလိုက်တယ်။

ဒီတော့ ဘရန်က သူ့ရွက်သင်္ဘောကို အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ရတယ်။ တစ်စုမှာ ကိုးယောက်ပါတဲ့ အစုသုံးစုကို သင်္ဘောသား အဖြစ် ခေါ်ခဲ့တယ်။ တစ်စုဆီမှာ သူ့ရဲ့မွေးစားအစ်ကိုတစ်ယောက် ဆီက ကြီးကြပ်တယ်။

သူ့ပိုင်နက် ရေလက်ကြားက ဘရန်ဟာ ပင်လယ်ပြင်ကို ခရီးစတင်ထွက်ခဲ့တယ်။ နှစ်ရက်နဲ့နှစ်ညကြာတော့ ပင်လယ်လှိုင်း တွေနဲ့ ရေနက်သတ္တဝါတွေကိုသာ သူတို့တွေ့မြင်ရတယ်။ တတိယနေ့ ရောက်တော့ ရေနက်ထဲက သတ္တဝါကြီးထက် ပိုပြီး ထူးဆန်းတဲ့ မြင်ကွင်းကို မြင်လာရတယ်။ ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှာ မောင်းလာတဲ့ စစ်မြင်းရထားတစ်ခုဟာ သူတို့ဆီကို လာနေတယ်။

စစ်မြင်းရထားကို မောင်းတဲ့သူမှာ တောက်ပတဲ့အရောင်ရှိပြီး မြင်းတွေကလည်း မြေပြင်ပေါ်မှာ ပြေးလွှားနေသလို ပြေးနေကြ

တယ်။ ရွက်သင်္ဘောအနီး ရောက်လာတော့ ရထားမောင်းနေသူက မြင်းဇက်ကို ဆွဲပြီး လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“သင်နဲ့ စကားပြောနေသူဟာ ပင်လယ်ရဲ့ အရှင်သခင် ‘မင်နန်နန်မက်ကလာ’ဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်အတွက် သားတစ်ယောက် မွေးဖွားပေးမယ့် မိဖုရားတစ်ယောက် ရှာဖွေဖို့ သင်တို့ရဲ့နိုင်ငံကို သွားနေခြင်း ဖြစ်တယ်။ ကလေးရဲ့ဆရာသည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ပြီး သားကို လူသားတွေသာမက ထာဝရရှင်သန်နေသူများကလဲ ချစ်ခင်ကြဲမှာ ဖြစ်တယ်။ သူ့မှာ အသိပညာရှိမှာဖြစ်သည့်အတွက် လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုများကို ကြောက်ရွံ့မှုမရှိ ဖော်ထုတ်နိုင်လိမ့်မယ်။ ရန်သူများနဲ့ တိုက်ခိုက်တဲ့စစ်ပွဲများမှာ သူဟာ နဂါးတစ်ကောင်ဖြစ်ပြီး တောတွင်းတွင် ဝံပုလွေတစ်ကောင် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ မြစ်အတွင်း ဆိုပါက အရောင်အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ ဆော်လမွန်ငါးတစ်ကောင် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ပင်လယ်ပြင်တွင်ဆိုပါက ဖျံတစ်ကောင်၊ ကမ်းစပ်တွင် ဆိုပါက အဖြူရောင်ငန်းတစ်ကောင် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ သူ့နာမည်ကို မွန်ဂန်ဟု ကျွန်ုပ်က မှည့်ခေါ်မယ်”

အဲဒီလိုပြောပြီးတော့ မင်နန်နန်က သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုပြတယ်။ ခရီးဆက်လက် ထွက်ခွာဖို့လည်း နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ မကြာမီ ထာဝရရှင်သန်သူများ နေထိုင်ရာ ကျွန်းတွေကို ရောက်သွားမယ့် အကြောင်း ပြောပြတယ်။

မင်နန်နန်က လှိုင်းတွေအပေါ်မှာ သူ့ရဲ့စစ်မြင်းကို မောင်းသွားစဉ် ဘရန်နဲ့သူ့အဖော်တွေက ရွက်သင်္ဘောကို ဆက်လက်လွှင့်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ဟာ အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ မွေးကြိုင်တဲ့အနံ့တွေ ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို ရောက်လာကြတယ်။ ကမ်းစပ်မှာ တွေ့ရတာက ပန်းပွင့်နေတဲ့ အပင်တွေပါ။ ကျွန်းပေါ်မှာ အမျိုးသမီး

တွေကို မြင်ကြရတယ်။ သူတို့အထဲမှာ တစ်ယောက်က ဘုရင်မ ဖြစ်တယ်။ ဘရန်နဲ့နန်းတော်မှာ ပေါ်ပေါက်လာသူက အဲဒီဘုရင်မ ဖြစ်လို့ သူ့ကို သိတယ်။ ဘုရင်မက သူတို့ကို လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်တယ်။

“လာပါ၊ လာပါ ဘရန်၊ ကုန်းပေါ်ကို တက်ခဲ့ပါ။ သင့်ကို ကြိုဆိုပါတယ်”

ဘရန်နဲ့အပေါင်းအဖော်တွေက ရွက်သင်္ဘောကို ဆိပ်ကမ်းမှာ ဆိုက်ဖို့ ကြောက်ကြတယ်။ တခြားထွက်သွားမလို့ လုပ်ကြတော့ ဘုရင်မက ကြီးထုံးတမ်းထုံးကို သင်္ဘောပေါ် ပစ်တင်လိုက်တယ်။ ဘရန်က ကြီးထုံးကို လှမ်းပြီး ဖမ်းလိုက်တော့ ကြီးစတစ်ဖက်က သူ့လက်ကို ပတ်မိသွားတယ်။ ဘုရင်မက ကြီးစကို ဆွဲပြီး သင်္ဘောကို ကမ်းကပ်လာအောင် လုပ်လိုက်တယ်။ ဘရန်တို့အားလုံး ကုန်းပေါ်ကို တက်ကြရတယ်။

ကျွန်းပေါ်မှာ ရှိတဲ့ အိမ်မြင့်မြင့်တစ်ခုဆီကို သူတို့အားလုံး သွားကြတယ်။ အိမ်ထဲမှာ သင်္ဘောသားအားလုံးအတွက် လုံလောက်တဲ့ ခုတင်တွေ ရှိတယ်။

သူတို့ကို ဘုရင်မနဲ့ အမျိုးသမီးတွေက ဖျော်ဖြေကြတယ်။ ညအချိန်ရောက်လာတော့ စုံတွဲလိုက် အိပ်ကြတယ်။ ဘုရင်မက ဘရန်နဲ့အိပ်တယ်။

ဘရန်နဲ့နန်းတော်က တံခါးဝမှာ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျွန်းပေါ်မှာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာတွေ ရှိတယ်။ ကျွန်းအားလုံးပေါင်းငါးဆယ်ရှိပြီး အိုင်ယာလန်နိုင်ငံထက် ကြီးကြတယ်။ ကျွန်းတွေရဲ့ အမည်က ငွေတိမ်လွင်ပြင်၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲလွင်ပြင်၊ ရက်ရောသောကျွန်း၊ ညင်သာသောကျွန်း စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးရှိကြတယ်။ ကျွန်းသူ၊

ကျွန်းသားတွေဟာ သေရမှာကို မကြောက်ကြဘူး။ ကွဲကွာသွားမှာ ကိုလည်း စိုးရိမ်စရာမလိုဘူး။ သစ္စာဖောက်မှာကိုလည်း ကြောက်စရာ မလိုဘူး။

ကျွန်းရဲ့ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ အကြောင်းတွေကို ဘုရင်မက သိချင်းဆိုပြတယ်။ ဒီကျွန်းရဲ့အမည်က 'အင်မ်နီ' ပါ။

တစ်နေ့တော့ ဘရန်ရဲ့ မွေးစားအစ်ကိုတစ်ယောက်က ဘရန် ကို ပြောလာတယ်။ “အိုင်ယာလန်မှာဆိုရင် ပန်းပွင့်တွေ အပင်က ကြွေကုန်ကြပြီ။ သစ်ရွက်တွေလဲ လေတိုက်ရာ ပါကုန်ကြပြီ။ တော ကျီးကန်းလဲ မုန်တိုင်းနဲ့အတူ ရောက်လာပြီ။ ဒီလို ပြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ နိုင်ငံကို ပြန်တွေ့ရမှာ ဝမ်းသာလှတယ်။ ဒီနေရာကို မင်း ခေါ်လာခဲ့တယ် ဘရန်။ တစ်ယောက်ယောက်က ပြန်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် တို့တိုင်းပြည်ကို ပြန်ခေါ်သွားရမယ်”

သူ ပြောတာ မှန်ကန်တယ်။ လုပ်ပေးသင့်တယ်ဆိုတာ ဘရန် သိတယ်။ သင်္ဘောသားတွေကို သူတို့နိုင်ငံ ပြန်ခေါ်သွားမယ့် အကြောင်း ဘုရင်မကို ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒီအကြောင်းကိုကြားရတော့ ဘုရင်မဟာ စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းသွားတယ်။ သို့ပေမယ့် ဘရန်ကို သွားခွင့်ပေးတယ်။

“သင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သင့်အဖော်တစ်ယောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် သင့်နိုင်ငံက မြေပေါ်မှာ ခြေမချပါနဲ့။ အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်နေတဲ့ နိုင်ငံကိုကြည့်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ထံ ပြန်လာခဲ့ပါ။ ထာဝရ တည်မြဲတဲ့ နယ်မြေကို ပြန်လာခဲ့ပါ” လို့ မှာကြားလိုက်တယ်။

ဘရန်ကလည်း သူ့နိုင်ငံကို ကြည့်ရုံသာကြည့်မယ့်အကြောင်း၊ ကြည့်ပြီးရင် အားလုံးပြန်လာမယ့်အကြောင်း ပြောပြတယ်။

သူတို့ရဲ့ ရွက်သင်္ဘောဟာ ချောင်းကလေးတစ်ခုအတွင်းမှာ ရှိနေတယ်။ သင်္ဘောပေါ်မှာ ဘာမှပြောင်းလဲမှုမရှိဘူး။ ရွက်တွေလည်း စုတ်ပြီမနေဘူး။ လှော်တက်တွေလည်း ပဲ့ထွက်မနေဘူး။

အားလုံး သင်္ဘောပေါ်ကို တက်ပြီး ရွက်လွင့်သွားကြတယ်။ ခရီးအနည်းငယ်ရောက်လာတော့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို တွေ့ရတယ်။ ကျွန်းအနီးကို သင်္ဘောကပ်သွားတယ်။ ကျွန်းပေါ်က လူတွေအားလုံး ဟာ ပျော်ရွှင်စွာ ကစားနေကြတယ်။ အားလုံး ရယ်မောကြတယ်။ အကြောင်းသိရအောင် မွေးစားအစ်ကိုတစ်ယောက်ကို ဘရန်က ကျွန်းပေါ်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး သူတို့စောင့်ဆိုင်းနေကြတယ်။

သို့ပေမယ့် စောင့်ဆိုင်းရတာ အချည်းနှီး ဖြစ်လာတယ်။ ဘရန်ရဲ့အစ်ကိုဟာ ကျွန်းပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း ကစားနေကြသူ တွေနဲ့ သွားရောလိုက်တယ်။ သူ့မျက်နှာဟာ ပျော်ရွှင်တဲ့အမူအရာ ဖြစ်နေတာကို မြင်ကြရတယ်။ ပြန်လာဖို့ အချက်ပြပေမယ့် သူ ပြန်မလာဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ သင်္ဘော ဆက်ထွက်ဖို့ ဘရန်က အမိန့်ပေးရတယ်။ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ကျွန်းပေါ်မှာ သူ့ရဲ့မွေးစား အစ်ကိုကို ထားခဲ့ရတယ်။

သူတို့ ဆက်ပြီး ရွက်လွင့်ခဲ့ကြတယ်။ ပင်လယ်ပြင်ဟာ မြူ တွေ့နဲ့ အုပ်ဆိုင်းနေတဲ့အရပ်အထိ သင်္ဘောကို ရွက်လွင့်ခဲ့ကြတယ်။ မြူဆိုင်းနေတဲ့အရပ်မှာ အိုင်ယာလန်ကို တွေ့ကြရတယ်။ နိုင်ငံရဲ့ မြောက်ပိုင်းမှာ ဘရန်ပိုင်နယ်မြေရှိတော့ အဲဒီအရပ်ကို ဆက်ပြီး သွားကြတယ်။

လူအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို ကမ်းစပ်မှာ မြင်နေရတယ်။ သူတို့ စုဝေးနေကြတာဖြစ်တယ်။ သင်္ဘောသားတွေက လူတွေကို အော်ပြော လိုက်တယ်။

“ဒီနယ်မြေရဲ့ မင်းသားဘရန်နဲ့ မွေးစားအစ်ကိုများ ပါတဲ့ သင်္ဘော ပြန်ရောက်လာပြီ”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်ုပ်တို့ မသိပါဘူး၊ ရှေးဟောင်းပုံပြင်တွေ ထဲမှာတော့ ပင်လယ်ပြင်ခရီးထွက်သူ ဘရန်အကြောင်း ဖတ်ရပါတယ်” လို့ လူတစ်ယောက်က ပြန်အော်တယ်။

ဒီစကားကို ကြားရတော့ သင်္ဘောကို ကမ်းစပ်နဲ့ ဝေးရာကို လှည့်ဖို့ ဘရန်က အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ အိုင်ယာလန်နယ်မြေကို ကြည့်လိုစိတ် ထက်သန်လှတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်က သင်္ဘောပေါ်က ခုန်ချပြီး ကမ်းစပ်ကို သွားတယ်။ လူတွေက သူ့ကိုဆွဲခေါ်ကြတယ်။ လူတွေရဲ့အသားနဲ့ သူ့အသား ထိလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူဟာ ကြေမ့ သွားတော့တယ်။

လူတွေ နောက်ကို ဆုတ်ပြေးကြတယ်။ သူ လဲကျနေတာကို သင်္ဘောသားတွေ မြင်ကြရတယ်။ သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း များစွာက ကွယ်လွန်သေဆုံးသွားလို့ မြုပ်နှံထားသူပမာ ဖြစ်နေတယ်။

သင်္ဘောပေါ်ကနေပြီး ကုန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ လူတွေကို ဘရန်က အော်ပြောတယ်။ ဒီနိုင်ငံက ရွက်လွင့်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ သူနဲ့ သင်္ဘောသားတွေကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြတယ်။ ကြား ကြရသူအဖို့ အံ့ဩထူးဆန်းတဲ့ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ သူတို့ အထဲက ရေးတတ် ဖတ်တတ်သူတွေက ဘုရင်မရဲ့သီချင်းကို လိုက် ရေးကြတယ်။

လူတွေကို ဘရန်က နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ လူတွေနဲ့အတူ ပင်လယ်ပြင်ကို ခရီးပြန်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ နောက် ပိုင်းမှာတော့ ဘရန်နဲ့ သူ့လူတွေအကြောင်း ဘယ်သူမှ မကြားကြ ရတော့ဘူး။

(၈)

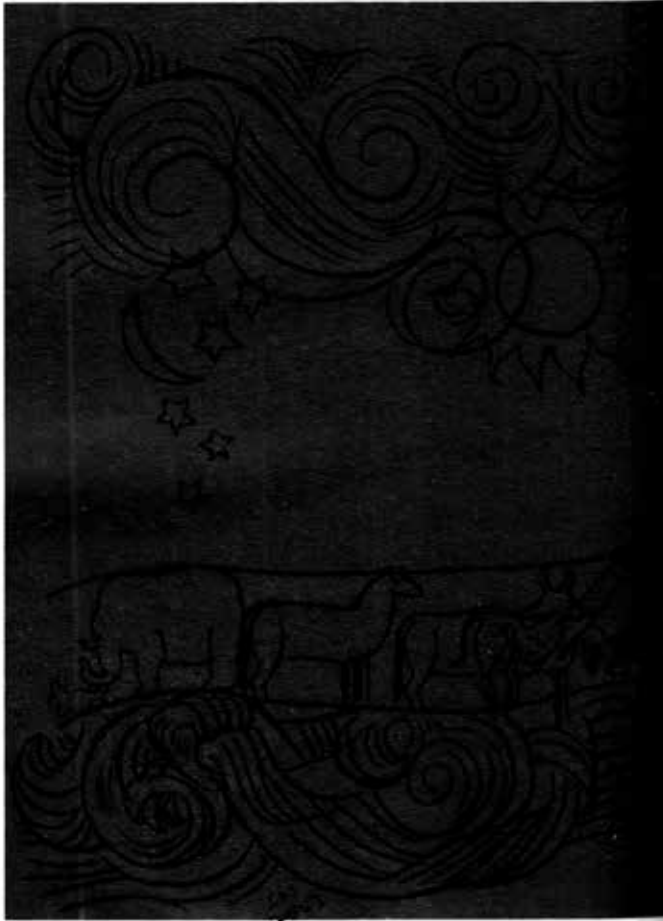
အိုက်စလန် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်

ကမ္ဘာဦးအစ

ကမ္ဘာဦးအစမှာ ‘ယွန်းနင်းဂက်ပ်’ လို့ ခေါ်တဲ့ ကြီးမားတဲ့ ချိုင့်ကြီးရှိတယ်။ ချိုင့်ကြီးတစ်ဖက်မှာ မြူခိုးနဲ့နင်းမှုန်တွေရဲ့ နေရာ ရှိပြီး နောက်တစ်ဖက်မှာတော့ မီးရဲ့ နေရာရှိတယ်။ ကမ္ဘာဦးအစမှာ ‘ဂင်နန်ဂါ’ လွင်ပြင်၊ ‘နစ်ဖ်လိမ်း’ နဲ့ ‘မတ်စပဲလ်ရှိမ်း’ တို့ပဲ ရှိခဲ့တယ်။

မြူခိုးနဲ့နင်းမှုန်တွေရှိတဲ့နေရာက အအေးဓာတ်တွေနဲ့ ယွန်းနင်း ဂက်ပ်ကို ဖြည့်ပေးတယ်။ မီးရဲ့ နေရာက အပူဓာတ်ကြောင့် အအေး ဓာတ်တွေဟာ မြူခိုးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားကြတယ်။ အဲဒီနေရာက ရှေးဟောင်းဘီလူးကြီး ‘အိမိယာ’ နဲ့ နွားမကြီး ‘အောဒမ်လာ’ တို့ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။

အိမိယာဟာ အောဒမ်လာနဲ့ အတူနေပြီး နွားနို့သောက်စို့ တယ်။ အိမိယာရဲ့ခြေထောက်ကနေပြီး ဘီလူးနဲ့ ဘီလူးမတွေ ဖြစ် လာတယ်။ ဘီလူးတွေ ဆက်လက်ပေါက်ဖွားပြီး အရေအတွက် များလာတော့ ဘီလူးမျိုးရယ်လို့ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။

အိုင်လန် ဒဏ္ဍာရီ
ကမ္ဘာဦး အဝ

နောက်တစ်မျိုးလည်း ဖြစ်ပေါ်လာသေးတယ်။
တစ်နေ့တော့ အောဒမ်လာဟာ ရေခဲတောင်အစွန်းပေါ်မှာ
ရပ်ပြီး တစ်နေရာကို အနံ့ခံနေတယ်။ ပြီးတော့ လျှာနဲ့လျက်နေတာကို
အိမိယာ မြင်ရတယ်။ လျှာနဲ့လျက်တာ ကြာလာတော့ ပုံသဏ္ဍာန်
တစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာတာကို ဘီလူးကြီး မြင်ရတယ်။ သို့ပေမယ့် ဘီလူး
ပုံသဏ္ဍာန်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ပိုပြီးပြတ်သားတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခု
ဖြစ်နေတယ်။ ရေခဲတောင်စောင်းမှာ ဦးခေါင်းတစ်ခုပေါ်ပေါက်လာ
ပြီး ရွှေရောင်ဆံပင်တွေက ရေခဲတွေကို ဖုံးအုပ်သွားတယ်။ ပြန်ပေါ်
လာတဲ့ သက်ရှိဟာ လှပလွန်းတဲ့အတွက် အိမိယာမှာ မုန်းတီးစိတ်တွေ
ဝင်လာခဲ့တယ်။

ကြီးမားလှတဲ့ဖွားမကြီး အောဒမ်လာဟာ သူ့အနံ့ရတဲ့နေရာကို
လျက်မြဲ လျက်နေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ လူသားတစ်ဦး ဖြစ်ပေါ်
လာပြီး ရေခဲတောင်စောင်းက ထွက်လာခဲ့တယ်။ ရှေးဟောင်းဘီလူးကြီး
အိမိယာက သူ့ကို မုန်းလွန်းလှတဲ့အတွက် အဲဒီနေရာမှာပဲ သတ်ပစ်
လိုက်ချင်တယ်။ သို့ပေမယ့် ဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် အောဒမ်လာက
သူ့ကို နို့တိုက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

ရေခဲတောင်စောင်းက ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့သူကို 'ဘာရီ'လို့ ခေါ်
တယ်။ ဘာရီက ဘီလူးမတစ်ကောင်နဲ့ လက်ထပ်တယ်။ သား
တစ်ယောက် မွေးလာတော့ သူ့သား 'ဘာ'က 'ဘိုလ်သွန်'ဘီလူးမရဲ့
သမီးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တယ်။ သားသုံးယောက် ပေါက်ဖွားလာတယ်။
သူတို့ဟာ 'အေဆာ'ရဲ့ ပထမအစနဲ့ နတ်ဘုရားများရဲ့ အဦးအစ
ဖြစ်လာတယ်။

သားသုံးယောက်ရဲ့နာမည်တွေက 'အိုင်သင်'၊ 'ဟွန်နီယာ'နဲ့
'လိုသာ' တို့ ဖြစ်ကြတယ်။

အချိန်အတော်ကြာတဲ့အထိ သူတို့ဟာ အိမ်ယာရဲ့ကလေးတွေနဲ့ ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူနေထိုင်ကြတယ်။

အိမ်ယာရဲ့ သားစဉ်မြေးဆက်တွေ ပွားများလာတဲ့အခါ သူတို့ တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ တိုက်ပွဲမှာ ရှေးဟောင်းဘီလူးကြီး အသတ်ခံရတယ်။ ဘီလူးက ကြီးလွန်းတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ထွက်လာတဲ့ သွေးစီးကြောင်းမှာ သူ့သားတွေ နစ်ပြီး သေကုန်ကြတယ်။ ဘီလူး 'ဘာဂျယ်လ်မီယာ' တစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်က သူဟာ ဇနီးနဲ့အတူ လှေပေါ်မှာ ရှိနေခဲ့လို့ သွေးစီးကြောင်းထဲမှာ မျောပါ သွားပြီး 'ဂျိုတမ်ဟိန်' ကို ရောက်သွားကြတယ်။ ဘီလူးတွေ ဆက်လက် ပေါက်ဖွားလာပြီး ဂျိုတမ်ဟိန်အရပ်မှာ နေထိုင်ကြတယ်။

အိုင်သင်ရယ်၊ သူ့အစ်ကိုနဲ့ လူသားတွေဟာ ဘီလူးအိမ်ယာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုယူပြီး ယွန်းနင်းဂက်ပဲ ချိုင့်ဝှမ်းထဲကို ပစ်ချလိုက် ကြတယ်။ ချိုင့်ဝှမ်းကြီးဟာ သူ့အသားတွေနဲ့ ပြည့်သွားတော့တယ်။ အသားထဲက အရိုးတွေကို တူးယူပြီး ပုံထားလိုက်တော့ တောင်တွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဘီလူးကြီးရဲ့သွားတွေကို ထုတ်ယူပြီး ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲတွေ ပြုလုပ်ကြတယ်။ အိမ်ယာရဲ့ဆံပင်တွေက မြက်ပင် တွေ၊ သစ်တောတွေဖြစ်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ဦးခေါင်းခွံက မိုးကောင်းကင် ဖြစ်လာတယ်။

အိုင်သင်နဲ့ ညီအစ်ကိုတစ်စုရဲ့သားတွေ ပြုလုပ်တာ ရှိသေး တယ်။ 'မတ်စပဲလ်ရိုမ်း' မှ တိုက်ခတ်လာတဲ့ မီးပွားနဲ့ တိမ်တိုက်တွေကို နေ၊ လနဲ့ ကြယ်တာရာတွေ ပြုလုပ်တယ်။ မြင်းတွေနဲ့ နေ၊ လကို ဆွဲယူတယ်။ နေကို စောစောနိုးသူ 'အာဗက်' နဲ့ လျင်မြန်သူ 'အယ်လ် ဗဗစ်သ်' တို့က ဆွဲပေးတယ်။ နေ၊ လတွေနဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို အလင်းရောင်

ပေးလိုက်တဲ့အခါ 'ဘာဂျယ်မီယာ' နဲ့ သူ့ဇနီးက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ဘီလူးတွေဟာ အလွန်စိတ်ဆိုးကြတယ်။

ဂျိုတမ်ဟိန်အရပ်က အမြန်ဆုံးနဲ့အဆိုးဆုံး ဝံပုလွေနှစ်ကောင် ကို 'ဆိုလ်' လို့ခေါ်တဲ့ 'နေ'နဲ့ 'မာနီ' လို့ခေါ်တဲ့ 'လ' ကို လိုက်စေတယ်။

အဲဒီအချိန်က စတင်ပြီး နေနဲ့ လဟာ ဂျိုတမ်ဟိန်အရပ်က ဘီလူးများရဲ့ ဝံပုလွေတွေရဲ့ လိုက်ခြင်းကို ခံရတယ်။

အိုင်သင်၊ ဟွန်နီယာနဲ့ လိုသာတို့က လူသားမျိုးနွယ်ကို ပြုလုပ်တယ်။ အက်စ်ခဲနဲ့အင်ဘလာဟာ ပထမစုံတွဲရဲ့ နာမည်တွေပါ။ ပြာနဲ့ အယ်လ်သစ်ပင်ကနေပြီး လူသားတွေကို နတ်ဘုရားတွေက ပြုလုပ်တယ်။ သူတို့ကို အိုင်သင်က လှုပ်ရှားမှုနဲ့ဝိညာဉ်ကို ပေးတယ်။ လိုသာက အပူဓာတ်နဲ့ အရောင်ကိုပေးတယ်။ ဟွန်နီယာက အာရုံ ခံစားမှုနဲ့ စိတ်ခံစားမှုကိုပေးတယ်။

သူတို့အတွက် ကမ္ဘာတစ်ခုနဲ့ လူသားတွေအတွက် ကမ္ဘာတစ်ခု နတ်ဘုရားတွေက ပြုလုပ်ပေးတယ်။ လူသားကမ္ဘာကို မစ်လ်ဂါ့သ် လို့ ခေါ်တယ်။ ဂျိုတမ်ဟိန်က ဘီလူးတွေ လာပြီး လူသားကမ္ဘာကို ပျက်ဆီးမပစ်နိုင်အောင် အိမ်ယာရဲ့ မျက်ခုံးနဲ့ အတားအဆီးတစ်ခု ပြုလုပ်ပေးတယ်။

အိမ်ယာရဲ့အသားက လူပုကလေးတွေလည်း ပေါ်ထွက်လာ တယ်။ သူတို့အတွက်လည်း ကမ္ဘာတစ်ခု ပြုလုပ်ပေးတယ်။ လူပု ကမ္ဘာ 'စဗာတယ်လ်ဖဟိမ်း' ဟာ 'မစ်သ်ဂါ့သ်' အောက်မှာ ရှိတယ်။

ကမ္ဘာအားလုံးကို သစ်ကိုင်းတွေ ရောက်တဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင် ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့ အမြစ်တွေကလည်း ကမ္ဘာ သုံးခုအထိ ရောက် တယ်။ အမြစ်တစ်ခုက အက်စ်ဂါ့သ်မှာ ရှိနေပြီး နောက်တစ်ခုကို

ဂျီတမ်ဟိန်မှာ ရှိတယ်။ ကျန်တစ်ခုက သေဆုံးသူတို့ရဲ့ ကမ္ဘာဖြစ်တဲ့ နှစ်ဖိလ်ဟိမ်မှာပါ။ သစ်မြစ်တွေဟာ ရေတွင်းတစ်ခုဘေးက ဖြတ် သွားတယ်။

ရေတွင်းထဲမှာ အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ နှစ်သော့ လို့ ခေါ်တဲ့ မြွေဆိုးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ ကမ္ဘာသစ်ပင်ရဲ့အမြစ်ကို မြွေဆိုးက အစဉ်အမြဲ ဝါးနေတယ်။ ပျက်စီးသွားအောင်ပါ။

သစ်ပင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ လင်းယုန်နဲ့ မြေအောက်မှာရှိတဲ့ မြွေဆိုး ဒုက္ခရောက်ရအောင် 'ရတက်တော့စ' လို့ ခေါ်တဲ့ 'ရှပ်ဟာအစ်ဒရာ ဆစ်လ်'ကို ဆင်းလိုက် တက်လိုက် လုပ်နေတယ်။ လင်းယုန်က မြွေဆိုးကို တစ်စစဖြစ်သွားအောင် ဆုတ်ဖြိပ်မယ့်အကြောင်း မြွေကို ပြောပြတယ်။ လင်းယုန်ငှက်ကိုလည်း မြွေက ဝါးမျှိပ်မယ့်အကြောင်း သွားပြောတယ်။

ဂျီတမ်ဟိန်အရပ်မှာ ရှိတဲ့ သစ်မြစ်ရဲ့ နံဘေးမှာ ပညာရှိ အဘိုးအို 'မိမိယာ'စောင့်ကြပ်နေတဲ့ ရေတွင်းတစ်ခုရှိတယ်။ ရေတွင်း ထဲက ရေကို သောက်ရသူဟာ ရှေ့ဖြစ်မယ့် အဖြစ်အပျက်တွေကို သိသူဖြစ်လာတယ်။

အက်စ်ဂါ့သ်မှာ ရှိတဲ့ သစ်မြစ်ဘေးမှာ ရေတွင်းတစ်တွင်း နောက်ထပ်ရှိသေးတယ်။ ရေတွင်းကို ညီအစ်မသုံးဖော်က စောင့် ကြပ်ပေးတယ်။ သူတို့ရဲ့နာမည်တွေက 'အာသ်' အတိတ်၊ 'ဗာဟင်ဒီ' ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ 'စကဒ်ဒီ' အနာဂတ်တို့ ဖြစ်ကြတယ်။ ရေတွင်းထဲက ရေကို ယူပြီး 'အစ်ဒရာဆစ်လ်'သစ်ပင် အမြစ်မီးလန်းထွားကြိုင်းလာအောင် လောင်းပေးကြတယ်။ ရေတွင်းကို 'အဒရာစ်'ရဲ့ရေတွင်းလို့ ခေါ်ကြ တယ်။

ရေတွင်းထဲမှာ ငန်းနှစ်ကောင်ရှိတယ်။ သူတို့သိဆိုတဲ့တေးသံ ကို အက်စ်ဂါ့သ်မှာ နေထိုင်တဲ့သူတွေ မကြာခဏကြားကြရတယ်။ သစ်ကိုင်းပေါ်မှာတော့ သမင်ဖိုလေးကောင် အစာစားနေကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ဦးချိုပေါ်က ရေကို ခါချလိုက်တော့ မစ်သ်ဂါ့သ်မှာ မိုးရွာ လာတယ်။ အစ်ဒရာဆစ်လ်ရဲ့ သစ်ကိုင်းတစ်ခုက မြင့်လွန်းလို့ နတ်ဘုရားတွေတောင် ကောင်းကောင်းမမြင်နိုင်ကြဘူး။ သစ်ကိုင်း ပေါ်မှာတော့ မြွေဆိုးကို ခြောက်လှန့်နေတဲ့ လင်းယုန်ရဲ့အသိုက် ရှိတယ်။ လင်းယုန်နှုတ်သီးပေါ်မှာ စွန်သိုက်တစ်ခုရှိပြီး လင်းယုန် မမြင်တာကို စွန်က မြင်နိုင်တယ်။

အက်စ်ဂါ့သ်မှာ ခန်းမတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ခန်းမတစ်ခုရဲ့ အမည်က 'ဂလက်ရှိမ်း' လို့ ခေါ်တယ်။ ရွှေရောင်သစ်ရွက်ရှိတဲ့ သစ်ပင်က သစ်သားနဲ့တည်ဆောက်ထားတဲ့ ခန်းမက 'ဂလေဆာ'ပါ။ ဒီနေရာမှာ အိုင်သင်နဲ့ သူ့အဖော် တစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်အတွက် ထိုင်ခုံတွေ ရှိတယ်။ နတ်ဘုရားများရဲ့ စားသောက်ပွဲကိုလည်း ဒီခန်းမမှာ ကျင်းပတယ်။

လူသားများနဲ့ နတ်ဘုရားများရဲ့ ဖခင်ဖြစ်တဲ့ အိုင်သင် ထိုင်တဲ့အခါ ခြုံထည်တစ်ခုကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး လင်းယုန်သဏ္ဍာန် ရှိတဲ့ တောက်ပတဲ့ ခေါင်းဆောင်းကို ဆောင်းထားတယ်။ သူ ထိုင် နေတဲ့အခါ အစာလုံးဝမစားဘူး။ နတ်ဘုရားတွေရဲ့ဝိုင်ကိုသာ သောက် တယ်။ သူ့ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ 'ဂျယ်ရီ'နဲ့ 'ဖရက်ကီ' လို့ ခေါ်တဲ့ ဝံပုလွေနှစ်ကောင်ကိုတော့ စားပွဲပေါ်က အစာကို ယူပြီး ကျွေးတယ်။ အိုင်သင်ရဲ့စနိုး နတ်ဘုရားမ 'ဖရစ်ဂ်'က 'ဗင်ဂေါ့'မှာ ရှိတယ်။

'ဟိုက်သ်စကဂျော့'ခန်းမရဲ့ အမိုးကို ငွေပြားနဲ့ လုပ်ထား တယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ထိုင်ပြီး အိုင်သင်ဟာ ကမ္ဘာအားလုံးကို

မြင်နိုင်တယ်။ 'ဖင်ဆယ်လီယာ'ခန်းမမှာ 'ပရစ်ဂ်'က ရွှေချည်တွေနဲ့ ဗိုင်းငင်နေတယ်။

'ဂရိတ်သာဘလစ်' လို့ ခေါ်တဲ့ ခန်းမမှာ ဘော်လ်ဒါဟာ ချောမောပြီး ငယ်ရွယ်တဲ့ ဇနီးနဲ့ အတူနေတယ်။

'ဆစ်လ်စကီယာနီဟာ'မှာ 'သော်'နဲ့အတူ သူ့ဇနီး 'ဆစ်ဖီ' တို့ နေထိုင်ကြတယ်။ စစ်ပွဲမှာ ကျဆုံးသွားတဲ့ သူရဲကောင်းတွေ နေထိုင် စားသောက်တဲ့ 'ဗောလ်ဟော'လို့ခေါ်တဲ့ ခန်းမတစ်ခုလည်း ရှိတယ်။

အက်စ်ဂျ်သ်နဲ့ မစ်သ်ဂျ်သ်အကြားမှာ 'ရိမ်းဘိုး' လို့ ခေါ်တဲ့ တံတားတစ်ခုရှိတယ်။ ဒီတံတားဟာ အခိုင်ခံ့ဆုံးနဲ့ အလှပဆုံး ဖြစ်တယ်။ တံတားအပေါ်ကို အနီရောင်အလင်းတန်းတစ်ခု ကျရောက် နေတယ်။ ဘီလူးတွေ တံတားပေါ် ဖြတ်မသွားအောင် လောင်ကျွမ်း နေတဲ့ မီးဖိုက အလင်းရောင်နဲ့ ကာကွယ်ထားတာ ဖြစ်တယ်။ အကယ်၍ ဘီလူးတွေဖြတ်ကူးလာရင် 'ဘိုင်ဖရေစ်စ်'က တားဆီးပြီး တိုက်ခိုက်မှာဖြစ်တယ်။ တံတားစောင့်သူက 'အိမ်ဂဒယ်'ပါ။ သူက ဘယ်တော့မှ မအိပ်ဘူး။ မြေပြင်က မြက်ပင် ကြီးထွားလာတဲ့အသံ၊ သိုးတွေအပေါ်က သိုးမွေးတွေ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အသံကိုတောင် ကြားနိုင်တယ်။ သူ့မှာ ရွှေသွားတွေရှိတယ်။ နေ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ညဖြစ်ဖြစ် မိုင်ပေါင်းများစွာ မြင်နိုင်တယ်။ သူ့နေတဲ့အရပ်ရဲ့ နာမည်က 'ဟင်ပင် ဂျော့ဂ်'ပါ။ အဲဒါက ကောင်းကင်ဘုံရဲ့ တောင်ထိပ်ဖြစ်တယ်။

တစ်နေ့တော့ သူဟာ 'အစ်ဒရာဘစ်လ်' သစ်မြစ်အောက်မှာ ရှိတဲ့ စစ်ချီခရာ 'ဂျလာ'ဟွန်းကို မှုတ်လိမ့်မယ်။ နတ်ဘုရားတွေနဲ့ သူရဲကောင်းတွေကို ဒီဟွန်းမှုတ်သံနဲ့ အချက်ပေးလိမ့်မယ်။ ဘီလူးတွေ 'ဘိုင်ဖရေစ်စ်'ကိုဖြတ်လာနေပြီ။ စစ်ပွဲဖြစ်တော့မယ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်တယ်။ စစ်ပွဲဖြစ်တယ်ဆိုရင် အစစအရာရာ ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်။

အေဆီဟာက အက်စ်ဂျ်သ်မှာ နေထိုင်ပြီး ဘီလူးတွေ ဖျက် ဆီးမယ့် ရန်က ကာကွယ်တယ်။ တခြားရန်သူတွေကိုလည်း သူတို့ တိုက်ခိုက်ရတယ်။ 'ဝိန်း'တွေ လာပြီး သူတို့နေရာကို ဖျက်ဆီးကြ တယ်။ အိုင်သင်က ဝိန်းတွေနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးရအောင် လုပ်ရတယ်။ သူတို့ဆီက တန်ဆာခံ ယူထားသလို ကိုယ်ကလည်း ပေးထားရ တယ်။ ဝိန်းတွေဆီကို ဟွန်နီယာ ပို့ထားပြီး သူတို့ဆီက 'ဂျော့သ်'ကို ခေါ်ထားတယ်။ အဲဒီအခါမှာမှ အေဆီယာနဲ့ ဝိန်းတွေရဲ့ အကြား ငြိမ်းချမ်းမှု ရှိလာတယ်။ ဘီလူးရန်ကို သူတို့ ပူးပေါင်းပြီး ကာကွယ် ကြတယ်။

(၉)

တရုတ် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ

ကမ္ဘာဦးအစ

သက်ရှိသတ္တဝါနဲ့ သစ်ပင်၊ ရေ၊ မြေ၊ တော၊ တောင်ရယ်လို့ မပေါ်ပေါက်သေးတဲ့ ကာလရဲ့အစမှာ 'ယန်'နဲ့ 'ယင်'ဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ယန်-ယင်ဆိုတာ အလင်း-အမှောင်၊ အပူ-အအေး၊ ခြောက်သွေ့ခြင်း-စွတ်စိုခြင်းဆိုတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် သဘောတွေ ဖြစ်တယ်။ ယန်နဲ့ယင်ထဲမှ နူးညံ့တဲ့အပိုင်းက အပေါ်တက်သွားပြီး ကောင်းကင်ဖြစ်လာတယ်။ ကြမ်းတမ်းတဲ့အပိုင်းက အောက်ဆင်းသွားပြီး မြေကြီးဖြစ်သွားတယ်။ ယန်နဲ့ယင်ကနေပြီး သွက်လက်မှုနဲ့ ထုံထိုင်းမှု၊ ယောကျ်ားနဲ့မိန်းမလည်း ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ယန်နဲ့ယင် ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် ဥတုရာသီတွေလည်း ဖြစ်ပေါ်လာတော့ မြေကို အမှီပြုနေတဲ့ သက်ရှိသက်မွဲအားလုံး ပေါ်ပေါက်လာတယ်။

ယန်ရဲ့ ပူနွေးမှုကနေပြီး မီးထွက်ပေါ်လာတယ်။ သိမ်မွေ့တဲ့ အပိုင်းက နေဖြစ်လာတယ်။ ယင်ကနေ ရေဖြစ်လာပြီး နူးညံ့တဲ့

တရုတ် ဒဏ္ဍာရီ
ကမ္ဘာဦးအစ

အပိုင်းက လဖြစ်လာတယ်။ လအပေါ် နေရဲ့လုပ်ဆောင်မှုကြောင့် ကြယ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်တယ်။

ကောင်းကင်ကို နေ၊ လ၊ ကြယ်တွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားသလို မြေကြီးကိုလည်း မြစ်၊ မိုးရေ၊ ဖုန်မှုန့်တွေနဲ့ ဆင်ယင်ထားတယ်။ အပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ယန်နဲ့ အောက်မှာ ရှိတဲ့ ယင်တို့ ပေါင်းစပ်ရာက သတ္တဝါတွေ၊ ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေဖြစ်လာတယ်။ ယန်-ယင်ကို နောက်ထပ် ဘာမှ ဖြည့်စွက်လို့ မရသလို ထုတ်ယူလို့လည်း မရဘူး။ သူတို့နှစ်ခုက ပြည့်စုံနေတဲ့ သဘောရှိတယ်။

ပညာရှိတွေက အဲဒီလိုရေးသားခဲ့ပေမယ့် လူတွေက တစ်မျိုး ပြောကြတယ်။ ယန်နဲ့ယင်ရယ်လို့ သီးခြားဖြစ်ပေါ်မလာခင် 'ပအန်လူ' ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တယ်။ သူ့မှာ ဆောက်တစ်ခုနဲ့ တူတစ်ခုရှိတယ်။ သူ့ရဲ့နဖူးမှာ ချိုတွေ ပေါက်နေပြီး သူ့မေးရိုးက အစွယ်တွေ ထွက်နေတယ်။ သူ့အသက်က နှစ်ပေါင်း တစ်သောင်း ရှစ်ထောင်ရှိပြီး နေ့စဉ် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထွားနှုန်းက ခြောက်ပေရှိတယ်။ စကြဝဠာထဲကို ပအန်လူ ရောက်လာတော့ ဘာမှ အစီအစဉ်တကျ မရှိသေးဘူး။ သူ့ရဲ့ ဆောက်နဲ့တူ အကူအညီနဲ့ အရာဝတ္ထုအားလုံးကို စီစဉ်တကျဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတယ်။ တောတောင်တွေ ဖြစ်အောင် ထွင်းပေးတယ်။ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတွေအတွက် ချိုင့်ဝှမ်းတွေဖြစ်လာ အောင် ထွင်းပေးတယ်။ မြစ်ရေစီးနိုင်ဖို့ မြစ်ကြောင်းတွေ ဖော်ပေး တယ်။ မြေနိမ့်ပိုင်းတွေ ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတယ်။ ဒီအလုပ်ကို သူဟာ နှစ်ပေါင်း တစ်သောင်းရှစ်ထောင်တိုင်တိုင် လုပ်ခဲ့တယ်။

သူနဲ့အတူရှိနေသူတွေက နဂါး၊ ယူနီကောင်း၊ လိပ်နဲ့ ဖီးနစ် ငှက်တို့ ဖြစ်ကြတယ်။ ဒီသတ္တဝါတွေဟာ အတိတ်နိမိတ်ကောင်းတဲ့

သတ္တဝါပါ။ သူတို့အားလုံးအထဲမှာ နဂါးက ခေါင်းဆောင်၊ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး ယန်နဲ့ပြည့်နေတော့ ကြီးတဲ့အရာအားလုံးထက် သူက ပိုကြီးတယ်။ ငယ်တဲ့အရာတွေထက်လည်း ပိုငယ်တယ်။ မြင့်တဲ့အရာ တွေထက်လည်း ပိုမြင့်တယ်။ နိမ့်တဲ့အရာတွေထက်လည်း ပိုပြီး နိမ့်တယ်။ သူက အသက်ရှူထုတ်လိုက်တဲ့အခါ ထွက်သက်လေက တိမ်တိုက်တစ်ခုဖြစ်သွားတယ်။ တိမ်တိုက်ကိုစီးပြီး ကောင်းကင်ကို တက်လို့ရတယ်။ နဂါးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အရောင်ငါးမျိုး ပါတယ်။ သူဟာ ပုလဲတစ်လုံးကို ပိုင်ဆိုင်တယ်။ အဲဒီပုလဲမှာ လရဲ့အခြေခံ ရေပါတယ်။ မီးကိုလည်း လိုသလို စေခိုင်းနိုင်တယ်။ နဂါးက သူ့ကို မြင်အောင် လုပ်နိုင်သလို မမြင်အောင်လည်း လုပ်နိုင်တယ်။ နွေဦး ရာသီမှာတော့ နဂါးဟာ တိမ်တိုက်ပေါ်မှာ တက်နေပြီး ဆောင်း ရာသီမှာ ရေထဲ ပက်လက်လှန်နေတယ်။

ယူနီကောင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ကြွိုင်ပြီး စိတ်နှလုံးအလွန် ကောင်းသူဖြစ်တယ်။ ယန်နဲ့ယင် သဘောတွေ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေတယ်။ ရှင်သန်နေတဲ့ သစ်ပင်ဆိုရင် သူ မစားဘူး။ စိမ်းစိုနေတဲ့ မြက်ခင်းပေါ်မှာလည်း လျှောက်မသွားဘူး။

လိပ်ကတော့ ဖန်ဆင်းထားတဲ့သတ္တဝါတွေအားလုံးမှာ တန်ခိုး အရှိဆုံးဖြစ်တယ်။ သေခြင်းနဲ့အသက်ရှင်ခြင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ပိုင်ဆိုင်တယ်။ သူ့ရဲ့ထွက်သက်နဲ့ တိမ်တိုက်တွေကို ပြုလုပ်နိုင်တယ်။ လှပတဲ့နန်းတော်ကိုလည်း ပြုလုပ်နိုင်တယ်။

ဖီးနစ်ငှက်က ငှက်အားလုံးရဲ့ခေါင်းဆောင်ပါ။ သူ့အရောင်က ငါးရောင်စပ်ထားတာ ဖြစ်ပြီး သူ့မြည်သံကလည်း အသံငါးမျိုးကို သာယာနာပျော်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ပေါင်းစပ်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကွန်လွန်တောင်ပေါ်က စီးဆင်းလာတဲ့ သန့်စင်တဲ့ရေမှာ ရေချိုးတယ်။
ညအချိန်မှာတော့ တန်ရဲ့လိုက်ဂျာ အနားယူတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တန်ခိုးရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေက သူ့ကို တလေးတစား ခစားနေကြပေမယ့် ပအန်လူက နေနဲ့လကို မသင့်လျော်တဲ့နေရာကို ပို့ပစ်လိုက်တယ်။ သမုဒ္ဒရာထဲကို နေနဲ့လ ဆင်းသွားတော့ ကမ္ဘာကြီးကို အလင်းရောင်ပေးမယ့်သူ မရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ ပအန်လူက သမုဒ္ဒရာထဲဆင်းသွားပြီး နေနဲ့လကို ရှာဖွေတယ်။ ပြီးတော့လည်း တန်ခိုးကြီးလှတဲ့ မန္တန်တစ်ခုကို ရွတ်ဆိုတယ်။ သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို လိုက်တော့ နေနဲ့လ ပေါ်ထွက်လာတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ နေရာမှန်ကို သူတို့ ရောက်သွားကြတယ်။ စကြဝဠာတစ်ခုလုံး ရွှင်မြူးသွားတော့ တယ်။

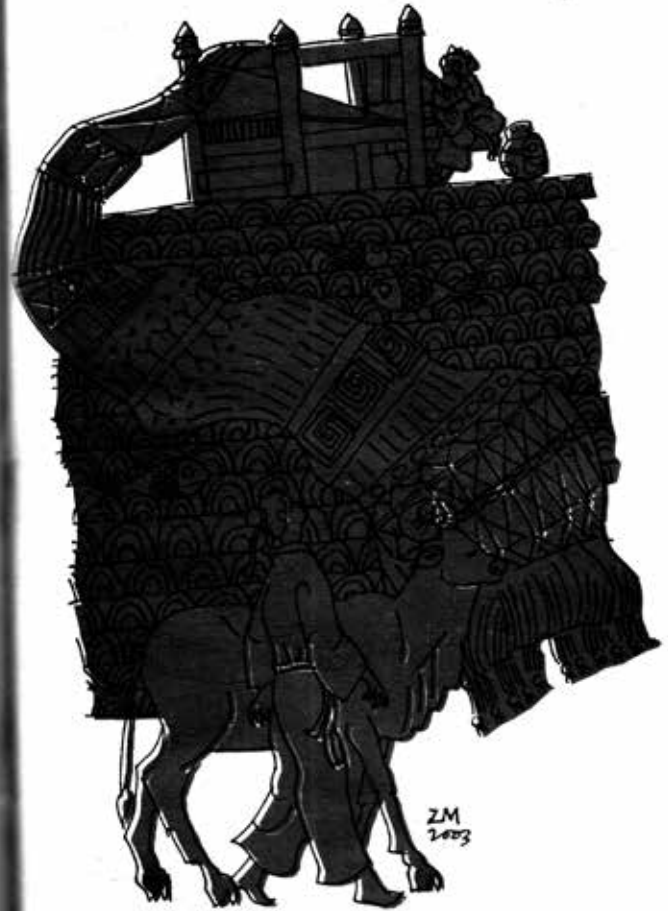
ပအန်လူ ကွယ်လွန်သေဆုံးသွားသည်အထိ စကြဝဠာ တည်ဆောက်မှုက မပြီးသေးဘူး။ နှစ်ပေါင်း တစ်သောင်းရှစ်ထောင်လုံးလုံး သူ့ရဲ့ဆောက်နဲ့တူကို အသုံးပြုပြီး စကြဝဠာကို တည်ဆောက်ခဲ့ရတယ်။ သူသေသွားတော့ သူ့ရဲ့ထွက်သက်က လေနဲ့တိမ်တိုက်တွေ ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ရဲ့မုတ်ဆိတ်က ကောင်းကင်မှာ မြင်နေရတဲ့ တိမ်အစင်းကြောင်းတွေဖြစ်လာပြီး သူ့အသံက မိုးချုန်းသံဖြစ်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ခြေတွေ လက်တွေက ကမ္ဘာကြီးရဲ့ဒေသလေးခုဖြစ်လာပြီး သူ့ရဲ့ဦးခေါင်းက တောင်တွေဖြစ်လာတယ်။ သူ့ရဲ့အရေပြားနဲ့ဆံပင်က သစ်ပင်နဲ့ချုံပုတ်တွေ ဖြစ်လာတယ်။ သူ့ရဲ့အသားက မြေကြီးဖြစ်လာပြီး သွေးတွေက မြစ်တွေနဲ့ ကမ္ဘာမြေ ဖြစ်လာတယ်။ သွားတွေ၊ ခြင်ဆီတွေ၊ အရိုးတွေက ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်ခဲတွေ၊ သတ္တဝါတွေ၊ အဖိုးတန်ရတနာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဒါတောင် စကြဝဠာ တည်ဆောက်မှုက မပြီးသေးဘူး။ မပြည့်စုံသေးဘူး။ ပအန်လူက ကမ္ဘာ

မြေကြီးကို အထပ် ငါးဆယ့်တစ်ထပ်ရှိအောင် တည်ဆောက်လိုက်တယ်။ ကောင်းကင်အတွက် သုံးဆယ့်သုံးထပ်ပေးပြီး မြေအောက်ကမ္ဘာက ငရဲပြည်အတွက် တစ်ဆယ့်ရှစ်ထပ် ပေးတယ်။ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ အောက်ခြေမှာ အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက် ချန်ထားတယ်။ ကံမကောင်းတဲ့အခါ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမတွေ အပေါက်ထဲ ကျကုန်တယ်။ 'ဒူကူ'လို့ ခေါ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က အပေါက်ပိတ်ဖို့ ကျောက်ဖျာတစ်ချပ်ကို ရှာခဲ့တယ်။ အပေါက်အပေါ်မှာ ကျောက်ဖျာကို သေသေချာချာထားပြီး ဖုံးလိုက်မှ စနစ်တကျရှိတဲ့ ကမ္ဘာမြေ တည်ဆောက်မှု ပြီးဆုံးသွားတော့တယ်။

ရက်ကန်းရက်သူ မိန်းမပျိုနှင့် နွားကျောင်းသား

ကြီးမြတ်တဲ့ဖခင် နေမင်းကြီးက တတ်သိလိမ္မာတဲ့ 'ချီဒူး'ကို စိမ်းစိုတောက်ပတဲ့ ဥယျာဉ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခန်းမကိုပဲဖြစ်ဖြစ် လာစေချင်တယ်။ သို့ပေမယ့် ချီဒူးက သူ့ရက်ကန်းအလုပ်ကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူး။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မိန်းမပျိုကလေးဟာ ကောင်းကင်ဘုံရဲ့ မြစ်ကမ်းနဖူးမှာ ထိုင်ပြီး အဆုံးအစ မရှိတဲ့ ရက်ထည်ကို ရက်လုပ်နေတော့တယ်။

နေမင်းကြီးက သူ့ရဲ့ကြီးမြတ်တဲ့စိတ်နဲ့ စဉ်းစားကြည့်တယ်။ မိန်းကလေးကို အိမ်ထောင်ချပေးလိုက်ရင် ရက်ကန်းအလုပ်ရဲ့ ကျေးကျွန်ဘဝရောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့မှာ လင်ယောက်ျား သာရှိရင် သူ့ရဲ့ လုံ့လဝီရိယအားထုတ်မှုက လျော့နည်းသွားလိမ့်မယ်လို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါကြောင့် သူက ကြေညာလိုက်တယ်။

ZM
2003

တရုတ် ဒဏ္ဍာရီ
ရက်ကန်းယက်သူမိန်းမပျိုနှင့် နွားကျောင်းသား

တတ်သိလိမ္မာတဲ့ ချီးဒူးနဲ့ လက်ထပ်လိုတဲ့ ကမ်းလှမ်းမှု မှန်သမျှ စဉ်းစားမယ့်အကြောင်း အသိပေးလိုက်တယ်။

နေမင်းကြီးကို လေးစားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက ကောင်းကင်ဘုံရဲ့ မြစ်ကမ်းတစ်ဖက်မှာ နေတဲ့ နွားကျောင်းသား 'နီယူလန်း' ပါ။ သူဟာ ငယ်ရွယ်ပြီး အလွန်ချစ်စရာကောင်းတယ်။ သူ့ရဲ့ တတ်သိလိမ္မာမှုကလည်း ချီးဒူးနဲ့ ယှဉ်လောက်တယ်။

ရက်ကန်းရက်တဲ့မိန်းမပျိုနဲ့ နွားကျောင်းသားကို ကြီးမြတ်တဲ့ နေမင်းကြီးရဲ့နန်းတော်ထဲမှာ လက်ထပ်ပေးလိုက်တယ်။ အတိတ် နိမိတ်တွေကလည်း ကောင်း၊ ကောင်းကင်ဘုံကြီးကလည်း သာယာ လှပနေတယ်။ ဧည့်သည်တွေက ချိုမြိန်တဲ့ နှင်းရည်ကို သောက်ကြ တယ်။ များများသောက်မိတော့ ပျော်ရွှင်လာပြီး အရင်ကထက် ပိုပြီး ဉာဏ်ကောင်းလာကြတယ်။ နေမင်းကြီးရယ်၊ နွားကျောင်းသားရယ်၊ ရက်ကန်းရက်တဲ့ မိန်းမပျိုရယ်၊ လက်ထပ်ပွဲမှာ ရှိနေတဲ့ ဧည့်သည် တွေက သီချင်းသံပြိုင်သီဆိုကြတယ်။

“နေနဲ့လဟာ အစဉ်ထာဝရ တည်ရှိတယ်။ ကြယ်တွေ၊ ဂြိုဟ် တွေက သက်ဆိုင်ရာ လမ်းကြောင်းမှာ သွားနေကြတယ်။ ရာသီ လေးခုဟာ သူတို့ရဲ့စည်းမျဉ်းကို လိုက်နာကြတယ်။ ကောင်းကင် ဘုံမှာ အရာရာဟာ သတ်မှတ်ထားတဲ့အတိုင်း ညီညီညွတ်ညွတ် ရှိနေ တယ်” လို့ သီဆိုကြတယ်။ နိမိတ်ကောင်းတဲ့ လက်ထပ်ပွဲပြီးတော့ သူ့ရဲ့သမီးဟာ လုံ့လဝီရိယကို လျှော့ပြီး သက်သက်သာသာနေလိမ့် မယ်လို့ ကြီးမြတ်တဲ့ နေမင်းကြီးက မျှော်လင့်ထားတယ်။

ချီးဒူးဟာ ဘာလုပ်လုပ် အလွန်အကျွံလုပ်တတ်သူဖြစ်တယ်။ အလုပ်ကိုမလျှော့ဘဲ လုပ်ခဲ့သလို ကစားတဲ့အခါမှာလည်း မလျှော့ဘဲ ကစားတယ်။ ရက်ကန်းစင်မှာ သူ လုံးဝ မလုပ်တော့ဘူး။ အလုပ်

မဖြစ်တဲ့ အလုပ်တွေကိုလည်း မလုပ်ဘူး။ သူ့ယောက်ျားနဲ့အတူ တစ်နေကုန် ကစားတယ်။ တစ်ညလုံး တီးမှုတ်တယ်။ ကတယ်။ အဲဒီတော့ ကောင်းကင်ဘုံက အလုပ်တွေ ကမောက်ကမ ဖြစ်ကုန် တယ်။ လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို ချီးဒူး မလုပ်တော့တဲ့အတွက် ကမ္ဘာ မြေကြီးလည်း ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်ရတယ်။

ချီးဒူးထံကို သူ့ဖခင် ရောက်ရှိလာတယ်။ အလုပ်မလုပ်ဘဲ နေတဲ့အတွက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဆိုးကျိုးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာ နိုင်တဲ့အကြောင်း ညွှန်ပြပြောဆိုလိုက်တယ်။ သူက ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော မိန်းမပျိုကလေးဟာ ရက်ကန်းစင်ရှိရာကို ပြန်မသွားဘူး။

ဒီတော့ ကြီးမြတ်တဲ့ နေမင်းကြီးက သူတို့နှစ်ဦးကို ခွဲပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတယ်။ အပြစ်မရှိတဲ့ 'နီယူလန်း' ကို မြစ်ရဲ့တစ်ဖက် ကမ်းမှာ သွားနေဖို့ အမိန့်ပေးတယ်။ အဲဒီမှာလည်း နွားကျောင်းတဲ့ တာဝန်ကို ဆက်လက်ထမ်းဆောင်စေတယ်။ တတ်သိလိမ္မာတဲ့ ချီးဒူး ကိုလည်း သူ့ရဲ့နေရင်းအရပ်ဖြစ်တဲ့ မြစ်ရဲ့ဒီဘက်ကမ်းမှာ ဆက်လက် နေဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့သမီးနဲ့သမက်အပေါ် ကြီးမြတ်တဲ့ နေမင်းကြီးက သနားကြင်နာမှုကို ပြသတယ်။ တစ်နှစ်မှာ တစ်ကြိမ် နေ့ရောညပါ သူတို့ကို တွေ့ဆုံခွင့်ပေးတယ်။ မြစ်ကို ဖြတ်လာဖို့ရာ တံတားအဖြစ် အရေအတွက် များလှတဲ့ သပိတ်လွယ်ငှက်တွေက ဆောင်ရွက်ပေးကြလိမ့်မယ်။ ငှက်တွေရဲ့နောက်ကျောနဲ့ အတောင်ပံ တွေက တံတားဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ တံတားကိုဖြတ်ကျော်ပြီး ရက်ကန်း ရက်တဲ့ မိန်းမပျိုကလေးဟာ သူ့ကိုစောင့်နေတဲ့ နွားကျောင်းသား ဆီကို လာနိုင်မှာဖြစ်တယ်။

မိန်းမပျိုကလေးဟာ ရက်ကန်းစင်မှာ တစ်နေကုန်နေပြီး ဝီရိယ ရှိရှိနဲ့ အလုပ်လုပ်တယ်။ သူ့တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် လုပ်ဆောင်တဲ့

အတွက် သူ့ဖခင်ဟာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေရှာတယ်။ ကောင်းကင်ဘုံမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ကမ္ဘာမြေပြင်မှာဖြစ်ဖြစ် သူ့လို တစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်နေရသူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ နွားကျောင်းသားကလေးကလည်း နွားတွေကို တစ်နေကုန် ဂရုစိုက်ပြီး ကျောင်းနေရတယ်။ ဝမ်းနည်းမှု၊ တစ်ကိုယ်တည်း နေရမှုတွေကြောင့် သူ့စိတ်နှလုံးက မကြည်သာဘူး။

ဒီလိုနဲ့ နေ့ရက်တွေ တဖြည်းဖြည်းကုန်ဆုံးသွားတယ်။ သူတို့ နှစ်ဦး တွေ ဆုံရမယ့်ရက်က နီးကပ်လာတော့ ငယ်ရွယ်တဲ့ ခင်ပွန်းနဲ့ နုပျိုတဲ့ဇနီးတို့မှာ ကြောက်စိတ်ဝင်လာတယ်။ မိုးရွာမှာကို သူတို့ ကြောက်လာတယ်။ မြစ်ရေက ကမ်းလုံးပြည့် ဖြစ်နေတော့ မိုးရေ တစ်စက်ကျရုံနဲ့ မြစ်ကမ်းကျိုးပေါက်သွားပြီး မြစ်ရေလျှံလာမယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် သပိတ်လွယ်ငှက်တွေက တံတားခင်းပေးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

သူတို့ခွဲခွာနေတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ မိုး လုံးဝ မရွာဘူး။ သပိတ်လွယ် ငှက်တွေ အုပ်စုလိုက်လာကြတယ်။ ရှေ့က ငှက်ရဲ့ခေါင်းမွေးကို နောက်မှ ငှက်က နှုတ်သီးနဲ့ ကိုက်ထားတယ်။ ငှက်တွေရဲ့ နောက်ကျောနဲ့ အတောင်ပံတွေက မိန်းမပျိုကလေးအတွက် တံတားဖြစ်လာတယ်။ တံတားကိုဖြတ်ပြီး မိန်းမပျိုကလေးဟာ စောင့်ဆိုင်းနေတဲ့ သူ့ခင်ပွန်းဆီကို သွားတယ်။ သပိတ်လွယ်ငှက်တွေရဲ့ အတောင်ပံတွေလိုပဲ မိန်းမပျိုရဲ့နှလုံးသားက တုန်လှုပ်နေတယ်။ သူတို့နှစ်ဦး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်ထားကြပြီး တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး သစ္စာရှိကြောင်း ပြသကြတယ်။ ပြီးတော့ ချိဒူးက သူ့ရက်ကန်းစင်ရှိရာကို ပြန်လာတယ်။ ငှက်ကလေးတွေကလည်း ပျံသွားကြတယ်။

ကောင်းကင်ဘုံက မြစ်ရေ မလျှံအောင် မိုးမရွာပါစေနဲ့လို့ မြေပြင်က လူတွေက ဆုတောင်းပေးကြတယ်။ တစ်နှစ်ရဲ့ ခုနစ်လ၊ ခုနစ်လရဲ့ ခုနစ်ရက်နေ့ နီးလာရင် ဆုတောင်းကြတယ်။ မိုးမရွာရင် သူတို့ပျော်ကြတယ်။ သပိတ်လွယ်ငှက်ကလေးတွေ စုဝေးလာတာကို မြင်ကြရတယ်။ တစ်ခါတလေတော့ ကံမကောင်းဘူး။ မိုးတွေရွာပြီး မြစ်ရေတွေ ကြီးလာတယ်။ သပိတ်လွယ်ငှက်တွေလည်း တံတားခင်းဖို့ မလာကြဘူး။ ရက်ကန်းစင်ဘေးမှာ ချိဒူး ငိုနေရတယ်။ ရေလျှံနေတဲ့ ကောင်းကင်ဘုံက မြစ်နံဘေးမှာ နွားကျောင်းနေတဲ့ ယူနီလန်းလည်း ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေရှာတယ်။

(၁၀)

ဂျပန် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ

နေနတ်ဘုရားမနှင့် မုန်တိုင်းနတ်ဘုရား

တောက်ပတဲ့ အလင်းရောင်ပိုင်ရှင် နေနတ်ဘုရားမဟာ ကြီးမြတ်ခန့်ညားတဲ့ အဘဘုရားသခင်ရဲ့ လက်ဝဲဘက်မျက်လုံးက မွေးဖွားလာပြီး တန်ခိုးကြီးတဲ့ သူ့ရဲ့အစကို မုန်တိုင်းနတ်ဘုရားက တော့ ဖခင်ရဲ့နာခေါင်းပေါက်က မွေးဖွားလာတယ်။ နေနတ်ဘုရားမ နေထိုင်ဖို့ ကောင်းကင်ဘုံက လွင်ပြင်ကို ပေးပြီး အုပ်စိုးဖို့အတွက် ကမ္ဘာမြေကြီးကို ပေးထားတယ်။ မုန်တိုင်းနတ်ဘုရား နေထိုင်ဖို့နဲ့ အုပ်စိုးဖို့တော့ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကို ပေးထားတယ်။

နေနတ်ဘုရားမကို 'အာမာကာရာစူ' လို့ ခေါ်ပြီး မုန်တိုင်း နတ်ဘုရားကိုတော့ 'စူစာနိပို' လို့ ခေါ်တယ်။ သူတို့နှစ်ဦးဟာ မသင့်မြတ်ကြဘူး။ ပဋိပက္ခဖြစ်နေကြတယ်။

တောက်ပတဲ့ အလင်းရောင်ပိုင်ရှင် နတ်ဘုရားမက မြေပြင် ပေါ်မှာ ပေါက်ရောက်တဲ့ အရာမှန်သမျှကို အလေးထားတယ်။ ကောင်းကျိုးပြုတယ်။ မြေပေါ်မှာ ရှိတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးမှန်သမျှ ကိုလည်း တိုက်ထုတ်ပေးတယ်။ ကောက်သစ်ပေါ်တဲ့အခါမှာ ပွဲလမ်း သဘင်ကျင်းပတဲ့ ဘုရားကျောင်းတွေ မပျက်စီးရအောင် စောင့်ရှောက် ပေးတယ်။

ဂျပန် ဒဏ္ဍာရီ
နေနတ်ဘုရားမနှင့် မုန်တိုင်းနတ်ဘုရား

တန်ခိုးကြီးမားတဲ့ သူ့ရဲ့အစ်ကိုက သူ့လို မဟုတ်ဘူး။ သူ့ ပိုင်နက်က ဆူညံစွာ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး ဒေါသနဲ့ ကမ္ဘာမြေပြင်ကို ရောက်လာတယ်။ သစ်ပင်တွေရဲ့အကိုင်းအခက်တွေကို ချိုးဖဲ့ပစ် တယ်။ မြေပြင်မှာ လဲပြိုသွားစေတယ်။ ကောင်းကျိုးပြုတဲ့ သူ့ရဲ့နှမ စောင့်ရှောက်နေတဲ့ သီးနှံတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်တယ်။ ကမ္ဘာမြေအနှံ့ လူသားတွေကို အကာအကွယ်ပေးထားတာ မှန်သမျှကိုလည်း ဖျက် ဆီးပစ်တော့ ကောက်သစ်ပွဲ မကျင်းပနိုင်တော့ဘူး။ အကျိုးပြုတတ်ပြီး တောက်ပတဲ့ နတ်ဘုရားမ အာမာကာရာစုက ကူညီစောင့်ရှောက်ဖို့ အစပျိုးနေတဲ့ လုပ်ငန်းမှန်သမျှ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ ရှိပြီး တဖန်ထိုး လုပ်တတ်တဲ့ မုန်တိုင်းနတ်ဘုရား စုစာနိဂိုရဲ့ ဖျက်ဆီးမှုကို ခံကြ ရတယ်။

တစ်နေ့တော့ မုန်တိုင်းနတ်ဘုရားဟာ ကောင်းကင်ဘုံကို တက်သွားတယ်။ 'ယာစူး' လို့ ခေါ်တဲ့ မြစ်အနားအထိ သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နေနတ်ဘုရားမက လှမ်းအော်လိုက်တယ်။

“ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးဖို့ ငါလုပ်ထားတာ မှန်သမျှ ဖျက်ဆီးတတ်တဲ့ သင်ဟာ ကောင်းကင်ဘုံက လွင်ပြင်ကိုလဲ အမှောင် ဖုံးပြီး အမှိုက်သရိုက်တွေချထားဖို့ လာပြန်တာလား” လို့ အော်ပြော လိုက်တယ်။

ငြိမ်းချမ်းမှုနဲ့ ယုံကြည်မှု တည်ဆောက်ဖို့ သူ လာခဲ့တာ ဖြစ် ကြောင်း မုန်တိုင်းနတ်ဘုရားက ကြေညာတယ်။

ကောင်းကင်ဘုံက 'ယာစူး' မြစ်ရဲ့ ကမ်းနဖူးမှာ တန်ခိုးကြီးတဲ့ မုန်တိုင်းနတ်ဘုရားနဲ့ နေနတ်ဘုရားမတို့ဟာ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ယုံကြည်မှုထားတဲ့အနေနဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းတွေ လဲလှယ်ကြ တယ်။ နေနတ်ဘုရားမက သူ့ရဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို ပေး

တယ်။ မုန်တိုင်းနတ်ဘုရားက သူ့ရဲ့ ဓားကို ပေးတယ်။ ယာစူးမြစ် စတင်စီးဆင်းတဲ့ စမ်းချောင်းက ရေကို အာမာကာရာစုနဲ့ စုစာနိဂိုတို့ သောက်ကြတယ်။ အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းတွေကိုလည်း သူတို့ပါးစပ် ထဲ ထည့်ကြတယ်။ နတ်ဘုရားမ ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်တဲ့ ဓားက ချောမောပြီး သတ္တိရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ဦး ဖွားမြင်လာတယ်။ မုန်တိုင်း နတ်ဘုရားရဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာရှိတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေက ရှင်သန်ပြီး တန်ခိုးရှိတဲ့ တောက်ပတဲ့ နတ်ဘုရားတွေ ပေါက်ဖွားလာတယ်။

ထာဝရရှင်သန်တဲ့နယ်မြေမှာ အချိန်ကြာကြာသီဆိုတတ်တဲ့ ကြက်ဖတွေက ကမ္ဘာမြေအကြောင်း နိမိတ်ဖတ် ပြောဆိုကြတယ်။

“ဖွံ့ဖြိုးကြီးထွားလာတဲ့ သစ်ပင်တွေနဲ့ ကမ္ဘာမြေဟာ စည်ပင်ပြီး မကောင်းဆိုးဝါးအန္တရာယ် မရှိတော့တဲ့အတွက် ဘုရားကျောင်းတွေ မှာ ကောက်သစ်ပွဲတွေ ကျင်းပနိုင်တော့မယ်” လို့ သီဆိုကြတယ်။ အကျိုးပြုတတ်တဲ့ နတ်ဘုရားမ အာမာကာရာစု ဖြစ်စေချင်သလို ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ ဖြစ်လာရတယ်။ တန်ခိုးကြီးတဲ့နတ်ဘုရား စုစာနိဂို ဟာ သူ့ပိုင်နက် ပင်လယ်ပြင်မှာ နေထိုင်တယ်။

ပင်လယ်ပြင်က သူ တစ်ကြိမ်ထွက်လာပြန်တယ်။ ဆူညံတဲ့ အသံနဲ့ ဒေါသတကြီး မြေပြင်ပေါ် ရောက်လာတယ်။ ရှင်သန်ပေါက် ရောက်နေတဲ့အရာမှန်သမျှ သူ ဖျက်ဆီးပစ်တယ်။ မကောင်းဆိုးဝါး တွေ ကမ္ဘာမြေအနှံ့ မသွားရောက်နိုင်အောင် ကာကွယ်ထားတာ မှန်သမျှကိုလည်း ဖျက်ဆီးပစ်တယ်။ ဘုရားကျောင်းတွေကို ဖြိုချပြီး လူတွေ တကွဲတပြားစီဖြစ်အောင် လုပ်တယ်။ သူ့အစ်ကို ဖျက်ဆီး ပစ်တဲ့ ကမ္ဘာမြေပေါ်က ကိစ္စမှန်သမျှ အာမာကာရာစုက အရေးတယူ မရှိ တော့ဘူး။ ဥမင်လိုဏ်ဂူတစ်ခုထဲ ဝင်သွားလိုက်တာ ပြန်တောင် ထွက်မလာတော့ဘူး။ အရေအတွက် ရှစ်သန်းရှိတဲ့ နတ်ဘုရားတွေ

လည်း ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကုန်တယ်။ ဖန်ဆင်းထားတဲ့ အရာမှန်သမျှကို မကောင်းဆိုးဝါးတွေက နေရာအနှံ့ ဖျက်ဆီးပစ်ကြတယ်။

နတ်ဘုရားမ တစ်ခါထွက်လာပြန်တယ်။ စူစာနိဂိုကို နတ်ဘုရားတွေက ဖမ်းပြီး မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ ဖြတ်ပစ်ကြတယ်။ သူပိုင်ဆိုင်သမျှ အရာအားလုံးကိုလည်း သိမ်းယူလိုက်တယ်။ ကမ္ဘာမြေအနှံ့ သူ လျှောက်သွားတယ်။ သို့ပေမယ့် မဖျက်ဆီးနိုင်တော့ဘူး။ ပင်လယ်ကမ်းခြေအနီးက တောင်တွေရှိရာကို သူ လာတယ်။ သူ့မုတ်ဆိတ်မွေးတွေနဲ့ တောင်ပေါ်မှာ သစ်ပင်စိုက်ပေးတယ်။ တောအုပ်ကလေး ဖြစ်လာတော့ 'ကိအိ'လို့ အမည်တွင်တယ်။ တောအုပ်က သူ့ရဲ့ ပိုင်နက်ဖြစ်တယ်။ တောအုပ်ရဲ့ အရှင်သခင်အဖြစ် လူတွေက ပ,သကြတယ်။ အဲဒီဒေသမှာ ရှိတဲ့ နဂါးကို သူ သတ်ပစ်လိုက်ပြီး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်။ နဂါးရဲ့အမြီးမှာ ဓားတစ်ချောင်းရှိတယ်။ အဲဒီဓားနဲ့ ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ရင် အစဉ်ထာဝရ အနိုင်ရတယ်။ အာမာကာရာစုနဲ့ သူ့ရဲ့ သားစဉ်မြေးဆက် အသုံးပြုဖို့ ပေးလိုက်တဲ့ဓားက အဲဒီဓားပါ။

စူစာနိဂို ရောက်လာတဲ့ဒေသမှာ နဂါးတွေ အများကြီးရှိတယ်။ တောအုပ်ကနေပြီး ပင်လယ်ပြင်အပြန်ခရီးမှာ အဘိုးအိုတစ်ယောက်နဲ့ အဘွားအိုတစ်ယောက် မြစ်ကမ်းနဖူးမှာ ငိုနေကြတာကို တွေ့ရတယ်။ သူတို့ရဲ့သောကကို ပြောပြကြတယ်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အဲဒီဒေသက နဂါးကြီးထံ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက် ပို့ပေးရတယ်။ ဒီနှစ်မှာ သူတို့သမီးကို ပို့ပေးရတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ကြားရတော့ မုန်တိုင်းနတ်ဘုရားဟာ ဒေါသအကြီးအကျယ် ထွက်လာတယ်။ မြစ်ကမ်းနဖူးက နဂါးကို စောင့်ပြီး အပိုင်းပိုင်းဖြစ်အောင် နဂါးကြီးကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ မိန်းမပျိုကလေးကိုတော့ သူ့ဇနီးအဖြစ် သိမ်းပိုက်

လိုက်တယ်။ 'အစ်ဇူဟို' လို့ခေါ်တဲ့ ဒေသမှာ သူတို့နေထိုင်ကြတယ်။ သူတို့မှာ သားသမီးတွေ ရှိလာပြီ။ အဲဒီဒေသရဲ့ အရှင်သခင်တွေ ဖြစ်လာတယ်။

အိမ်ထဲက သူ့မျှပေါ်မှာ စူစာနိဂို အိပ်နေစဉ် နတ်ဘုရား တစ်ပါးဟာ သူ့သမီးကို လူပျိုလှည့်ဖို့ ရောက်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ ဆံပင်တွေက အိမ်ရဲ့ အမိုးတန်းတွေနဲ့ ချည်ထားလိုက်ပြီး စူစာနိဂို မြတ်နိုးတဲ့ပစ္စည်းတွေဖြစ်တဲ့ ဓား၊ လေး၊ မြားနဲ့ စောင်းကိုပါ ယူသွားတယ်။ ပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ သူ့သမီးကိုလည်း ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ နတ်ဘုရားကလေးရဲ့ လက်ထဲကစောင်းဟာ သူ့အလိုလိုမြည်လာတယ်။ စူစာနိဂို နိုးလာတော့ သူ့ဦးခေါင်းက လှုပ်လို့မရတော့ဘူး။ သူ့ဆံပင်တွေက အမိုးတန်းနဲ့တွဲနေတယ်။ ပစ္စည်းတွေကို ယူ၊ သမီးကို ခေါ်ဆောင်သွားသူရဲ့ နောက်ကို လိုက်ဖို့ ဆံပင်တွေကို တစ်ပင်ချင်း ဖြည့်ရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ လွတ်သွားတယ်။ စောင်းသံကို နားထောင်ပြီး နတ်ဘုရားကလေး နောက်ကို သူလိုက်သွားတယ်။ သူ့သမီးကို ခေါ်သွားတဲ့ 'အိုကူနီနူရို' နဲ့ တွေ့တော့ စူစာနိဂိုက ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းက အတတ်ပညာ ကောင်းကောင်း တတ်မြောက်တဲ့ အတွက် ငါ့ရဲ့သမီးနဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုပါ ပေးပါတယ်။ မင်းကို သမက်အဖြစ် မှတ်ယူပါမယ်”

စူစာနိဂိုဟာ အိုကူနီနူရိုနဲ့အတူ 'အစ်ဇူအို' ကို အုပ်စိုးတယ်။ သူ့သမီးက ပေါက်ဖွားလာသူတွေဟာ အဲဒီဒေသမှာ နေထိုင်ကြတယ်။ တောက်ပတဲ့အလင်းရောင်ပိုင်ရှင်ရဲ့ သားသမီးတွေက ကျွန်းရှစ်ကျွန်းကို အုပ်ချုပ်သူဖြစ်လာတာဆိုတော့ သူတို့သားသမီးတွေက ဖယ်ရှားပေးရမှာကို စူစာနိဂို သိသလို အိုကူနီနူရိုလည်း သိတယ်။

သူ့အစ်ကိုက အစစအရာရာ ဖျက်ဆီးနေချိန်မှာ အာမာကာ ရာစု လိုဏ်ဂူတစ်ခုအတွင်းမှာ ပုန်းအောင်းနေတယ်။ သူ့ရဲ့အကျိုးပြုမှု တစ်ခါထပ်ရဖို့ နတ်ဘုရားတွေ စုဝေးပြီး တိုင်ပင်ကြတယ်။ ထာဝရ ရှင်သန်တဲ့နယ်မြေက သီချင်းဆိုတတ်တဲ့ကြက်ဖတွေကို အာမာကာ ရာစု ရှိတဲ့ လိုဏ်ဂူအပြင်ဘက်ကို ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ လိုဏ်ဂူရှေ့မှာ မီးဖိုကြီး ဖိုလိုက်ကြတယ်။ အလင်းရောင်က တောက်ပလွန်းတော့ ကြက်ဖတွေ အဆက်မပြတ် တွန်ကြတယ်။ သူတို့နဲ့အတူ နတ်ဘုရားမ 'အူစူမီ' လည်း ကခုန်တယ်။ မှောက်ထားတဲ့ စည်ပိုင်းပေါ်ကို တက်ပြီး ရယ်ကာ မောကာ ကခုန်တော့တယ်။ နတ်ဘုရားအားလုံး ကျယ်လောင်တဲ့အသံနဲ့ ရယ်မောကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ပျော်ရွှင်ရယ်မော သံတွေက လေထဲမှာ ပျံ့လွင့်လာတော့ ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ တုန်လှုပ်လာ တယ်။

ဆူဆူညံညံ ပျော်ရွှင်နေကြတဲ့ အသံတွေကို လိုဏ်ဂူထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အာမာကာရာစု ကြားတယ်။ ဂူထဲမှာ နေစဉ် ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ ဘယ်လိုပျော်ရွှင်မှုတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိလိုစိတ်ဖြစ်လာတယ်။ သူ့ကို ကာရံထားတဲ့ လိုဏ်ဂူက ကျောက်တုံးတွေကို လက်ညှိုးနဲ့ထိုးပြီး အပေါက်ဖောက်ကြည့်လိုက်တယ်။ နတ်ဘုရားတွေနဲ့အတူ ကခုန်နေ ကြတဲ့ နတ်ဘုရားမတွေကို သူ မြင်ရတော့ အာမာကာရာစုလည်း ရယ်မောလိုက်တယ်။ သန်မာတဲ့ လက်ပိုင်ရှင် နတ်ဘုရားတစ်ဦးက အပေါက်ထဲကို လက်ထည့်ပြီး ကျယ်လာအောင် ချဲ့လိုက်တယ်။ ရှည်လျားတဲ့ လက်ပိုင်ရှင် နတ်ဘုရားတစ်ဦးက အပေါက်ထဲ လက် ထည့်ပြီး တောက်ပတဲ့ အလင်းရောင်ပိုင်ရှင် နတ်ဘုရားမကို ဆွဲယူ လိုက်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ ကမ္ဘာမြေကို အလင်းရောင်က ဖုံးလွှမ်းသွား တော့တယ်။ ကြက်တွန်သံတွေက ပိုပြီး ကျယ်လာတယ်။ မကောင်း

ဆိုးဝါးတွေလည်း အဝေးကို လွင့်သွားကြပြီ။ ပျော်ရွှင်နေကြတဲ့ နတ်ဘုရားတွေရဲ့ အသံဟာ ဖန်ဆင်းထားတဲ့ နေရာအနှံ့ ပျံ့နှံ့သွား တော့တယ်။

တောက်ပတဲ့ အလင်းရောင်ပိုင်ရှင် နတ်ဘုရားမဟာ ကမ္ဘာသို့ တစ်ခါပြန်လာခဲ့ပြီးဖြစ်တယ်။ မုန်တိုင်းနတ်ဘုရားက နှင်ထုတ်ခံရပြီး သူ နေဖို့ နေရာအသစ်တစ်ခု ရှာရတယ်။ အရင်နေရာကို တောက်ပတဲ့ အလင်းရောင်ပိုင်ရှင် နတ်ဘုရားမရဲ့ သားစဉ်မြေးဆက်ကို ပေးလိုက် ရမှာ သူ သိတယ်။

လိုဏ်ဂူထဲက နတ်ဘုရားမ ထွက်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ ကမ္ဘာ မြေပေါ်က အပင်အားလုံး ရှင်သန်ကြီးထွားလာကြတယ်။ မကောင်း ဆိုးဝါးတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ကောက်သစ်တွေ ရိတ်သိမ်းပြီး ပွဲလမ်းတွေ ကျင်းပကြတယ်။ ကြက်ဖတွေက တွန်ကြတယ်။ ဘုရားကျောင်းတွေလည်း ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်နိုင်ပြီး ပြိုကျပျက်စီးမှု မရှိတော့ဘူး။ နှင်ထုတ်ခံရတဲ့ မုန်တိုင်းနတ်ဘုရားလည်း သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဒေသကို ရောက်သွားပြီး သူက ပေါက်ဖွားလာသူတွေက ကျွန်း ရှစ်ကျွန်းကို အုပ်စိုးကြတယ်။ အဲဒီကျွန်းတွေမှ နတ်ဘုရားမက သူ့မြေးတွေကို ပေးလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့မြေးတွေက ဓားကိုင်ပြီး ကျွန်းအုပ်စိုးသူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြတယ်။ ဒီဓားနဲ့ဆိုရင် အောင်မြင်မှု အမြဲရတယ်။ သူတို့က ကျွန်းကို ပေးရတယ်။ မျက်စိနဲ့ မြင်သမျှအရာအားလုံးကိုပေးတယ်။ မမြင်ရတဲ့ မြေအောက်ကမ္ဘာရဲ့ မှော်ပညာနဲ့ တန်ခိုးတွေကိုတော့ မပေးဘူး။

အဲဒီအချိန်က စတင်ပြီး နေနတ်ဘုရားမရဲ့ ကလေးတွေ နိုင်ငံကို အုပ်စိုးလာခဲ့ကြတယ်။

ပထမလူသားများ

ကမ္ဘာဦးအစမှာ တိမ်တွေနဲ့ မြူတွေသာ ရှိတယ်။ နတ်ဘုရား မျိုးဆက် ပေါ်ပေါက်လာပြီး ကွယ်လွန် သေဆုံးသွားကြတော့ 'ကောင်းကင်ဘုံအလယ်မှ အရှင်'နဲ့ သူ့ရဲ့ဘေးမှာ ရပ်နေတဲ့ နတ် ဘုရားနဲ့ နတ်ဘုရားမတွေသာ ကျန်ရစ်တယ်။

အဲဒီနောက်မှာ 'အစ်ဇာနာဂီ' လို့ခေါ်တဲ့ ယောက်ျားနဲ့ 'အစ်ဇာ နာမိ' အမည်ရှိတဲ့ မိန်းမ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ သူတို့ဟာ သက်တံ တံတားအပေါ် ဖြတ်ကျော်သွားကြတယ်။ ယောက်ျားက သူ့ရဲ့လှံတံကို အောက်စိုက်ပြီး ကိုင်ထားတော့ လှံက အရည်စက်တွေဟာ အောက်ကို ကျကုန်တယ်။ အဲဒီအရည်တွေ စုစည်းပြီး ရှေးဦး လူသားစုံတွဲ အစ်ဇာနာဂီနဲ့ အစ်ဇာနာမိ နေထိုင်ဖို့ နေရာတစ်ခုဖြစ်လာခဲ့တယ်။ မြူတွေက သူတို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေဆဲဖြစ်တယ်။

သူတို့ထံမှ ကလေးတွေ ပေါက်ဖွားလာတယ်။ လေး-ကလေး၊ တောအုပ်-ကလေး၊ ရေတံခွန်-ကလေး၊ တောင်-ကလေး၊ စမ်းချောင်း- ကလေး၊ ကွင်းပြင်-ကလေး၊ ပင်လယ်-ကလေးနဲ့ ကျွန်း-ကလေးတွေ

ZM
2/1/73

ဂျပန် ဓလ္လာရီ
ပထမ လူသားများ

ဖြစ်ကြတယ်။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ လူသားတွေနဲ့ အဘိုး၊ အဘွားဖြစ် လာမယ့် ကလေးတွေလည်း ပါတယ်။ လေ-ကလေး ကြီးပြင်းလာ တော့ မြူတွေကို သူက တိုက်ခတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ နေရာ တွေဟာ ပိုမိုကြည်လင်လာတယ်။

အစ်ဇာနာမိက မီး-ကလေး ကိုယ်ဝန်ရှိလာတယ်။ သူ မွေး လာတော့ မိခင်ဟာ နာမကျန်းဖြစ်ပြီး မြေပြင်ပေါ်က ပျောက်ကွယ် သွားတယ်။

အစ်ဇာနာဂီဟာ 'မဲဒိုး' လို့ခေါ်တဲ့ အမှောင်ဖုံးနေတဲ့အရပ်မှာ သူ့မိန်းမကို ရှာဖွေဖို့ ဆင်းလာခဲ့တယ်။ ဝူတစ်ခုက တစ်ဆင့် အောက်ကို နက်ရှိုင်းစွာ ဆင်းသွားတယ်။ ရှေ့ဆက်မလာဖို့ အစ်ဇာ နာမိက အော်ပြောလိုက်တယ်။ သူ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ မရှာဖို့ လည်း ပြောတယ်။ အစ်ဇာနာဂီက သူ့စကားကို နားမထောင်ဘူး။ မီးတုတ်တစ်ခုကို ထွန်းညှိပြီးတော့ အသံကြားရတဲ့နေရာကို လှမ်း ကြည့်လိုက်တယ်။ မှုန်ရိမှုန်ဝါးဖြစ်နေတဲ့ မဲဒိုးအရပ်မှာ အလင်းရောင် နည်းနည်းပဲ ရှိတယ်။ အစ်ဇာနာမိရဲ့ မျက်လုံးတွေက ချိုင့်ဝင်နေပြီး နှုတ်ခမ်းတွေမှာ အသားမရှိတော့ဘူး။ သူ့ရဲ့နဖူးမှာလည်း အရိုးသာ ရှိတယ်။ မီးငြိမ်းသွားတော့ အစ်ဇာနာမိက ကျိန်ဆဲလိုက်တယ်။ အမှောင်ဖုံးနေတဲ့အရပ်မှာ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်တဲ့အတွက် ကျိန်ဆဲခြင်း ဖြစ်တယ်။ ကလေးတွေ ရှိတဲ့ ကမ္ဘာကို သူ့ယောက်ျားအား ပြန်ခွင့် ပေးတော့မှာ မဟုတ်တဲ့အကြောင်း၊ မဲဒိုးအရပ်မှာ သူ့ယောက်ျား နေရအောင် လုပ်မယ့်အကြောင်း ပြောပြတယ်။

အစ်ဇာနာဂီ ပြန်ပြေးလာခဲ့တယ်။ အဲဒီအရပ်မှာ ရှိတဲ့သူတွေ ကို အစ်ဇာနာမိက အော်ဟစ်ခေါ်ပြီး သူ့ယောက်ျားအား ဖမ်းဆီးဖို့ နောက်က လိုက်ခဲ့တယ်။ အစ်ဇာနာဂီဟာ ပြေးရင်းလွှားရင်း သူ့

ဆံပင်က ဘီးပေါ်မှာ ပေါက်နေတဲ့ မျှစ်နဲ့ စပျစ်အရိုင်းကို ဆွဲယူကာ သူ့နောက်လိုက်လာသူတွေဆီကို ပစ်ပေးလိုက်တယ်။ အမှောင်ဖုံးတဲ့ အရပ်က လူတွေ မျှစ်နဲ့စပျစ်ရိုင်းကို စားနေစဉ်မှာ သူ ဝင်လာခဲ့တဲ့ ဝူပေါက်ကို အစ်ဇာနာဂီ ရောက်သွားတယ်။ စိတ်ဆိုးနေတဲ့ အစ်ဇာ နာမိရဲ့ ဖမ်းဆီးမှုကို ခံရတော့မလို ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ကို ကြည့် လိုက်တဲ့အတွက် မဲဒိုးအရပ်ကို နေ့စဉ် လူတစ်ထောင်ရောက်လာ အောင် လုပ်မယ်လို့ အစ်ဇာနာမိက ပြောတော့ လူတစ်ထောင်ငါးရာ မွေးဖွားအောင် လုပ်မယ်လို့ အစ်ဇာနာဂီက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

အစ်ဇာနာဂီဟာ ဝူထဲက ထွက်လာခဲ့ပြီး အနီးအနားမှာရှိတဲ့ စမ်းချောင်းမှာ ရေချိုးတယ်။ အမှောင်ဖုံးတဲ့အရပ်က သူ့ကိုယ်ပေါ် ကပ်ပါလာတဲ့ အညစ်အကြေးတွေ သန့်စင်သွားစေဖို့ ဖြစ်တယ်။ အညစ်အကြေးတွေက ရေကို ညစ်ညမ်းသွားစေတယ်။ အစွန်းအထင်း တွေ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီအစွန်းအထင်းတွေက သက်ရှိတွေ ဖြစ်လာ ပြီး မဲဒိုးကို နေ့စဉ် လူတစ်ထောင် ခေါ်ယူသူတွေ ဖြစ်လာတယ်။

နေ့စဉ် လူသားတစ်ထောင်ကို မဲဒိုး ပို့ရမယ့် လိုအပ်ချက် ရှိလာတော့ အစ်ဇာနာဂီဟာ လူသားတွေနဲ့ နေ့စဉ် လူတစ်ထောင် ငါးရာ မွေးဖွားအောင် လုပ်ပေးနေရတယ်။ အစ်ဇာနာမိရဲ့ ဒေါသနဲ့ အစ်ဇာနာမိရဲ့ဆန္ဒကြောင့် ရှေးဦးလူသားနှစ်ဦးဟာ ခွဲခွာနေကြတော့ ကမ္ဘာမြေပြင်မှာ 'သေခြင်း'နဲ့ 'ကွေ့ကွင်းခြင်း' ဆိုတာ ရှိလာခဲ့တယ်။

(၁၁)

ပိရူး ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်

သိုးကျောင်းသားနှင့် နေမင်း၏ အပျိုစင်

တစ်ခါက 'လာမာ'သတ္တဝါတွေကို ထိန်းကျောင်းနေတဲ့လူငယ် တစ်ဦး ရှိခဲ့တယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေကို ထိန်းကျောင်းနေတဲ့အခါ သူဟာ ပုလွေတစ်ချောင်းကို မှုတ်လေ့ရှိတယ်။ တိရစ္ဆာန်အုပ်ထဲမှာ အဖြူရောင် လာမာတွေ ပါပြီး သူတို့နဲ့ဘေးမှာ သိုးငယ်ကလေးတွေရှိတယ်။ သူဟာ နေမင်းရဲ့ အပျိုစင် စံအိမ်ကြီးအနီးကို သွားပြီး တိရစ္ဆာန်အုပ်ကို ထိန်းကျောင်းလေ့ရှိတယ်။ အိမ်ထဲမှာ ရှိသူတွေက အိမ်အပြင် ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်တတ်တယ်။ သိုးကျောင်းသားရဲ့ပုလွေသံကို နားထောင်ဖို့ ကျောက်တုံးတွေနောက်ကို လာတတ်တဲ့ အပျိုစင်နှစ်ဦး ရှိခဲ့တယ်။

တစ်နေ့တော့ 'အရိယာနာပါ'လို့ ခေါ်တဲ့ သိုးကျောင်းသား ကလေးဟာ ရေပန်းတွေ အနီးမှာ ရပ်နေတဲ့ အပျိုစင်နှစ်ယောက်ကို မြင်ရတယ်။ လှပတဲ့ ရေပန်းနှစ်ခုက အလွန်ချစ်စရာကောင်းတဲ့

မင်းသမီးကလေး နှစ်ဦးအဖြစ် ပြောင်းလဲပြီး ကိုယ်ယောင်ပြခြင်း ဖြစ်လေမလားလို့ သိုးကျောင်းသားကလေးက တွေးထင်မိတယ်။ သူတို့ရှိရာကို သိုးကျောင်းသားကလေးက ခူးထောက်ပြီး သွားတယ်။ အပျိုစင်ကလေးတွေက သူတို့လက်ကို နမ်းရှုပ်ခွင့်ပေးတယ်။ သူတို့ လက်ကို ထိတွေ့လိုက်မှ သူတို့ဟာ သွေးနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ကိုယ် ဖြစ်ကြောင်း သိရတယ်။ အပျိုစင်တွေဟာ တင်ကာလူမျိုးတွေဖြစ် ကြပေမယ့် နေမင်းကို ရည်စူးထားတဲ့သူတွေ ဖြစ်ကြတယ်။

သိုးကျောင်းသားကလေးက ပုလွေမှုတ်လိုက်တဲ့အခါ သူ့ကို ချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့် နှလုံးသားတွေ ကြေမွသွားသည့်နှယ် မင်းသမီး ကလေးတစ်ဦးက ခံစားရတယ်။ သူ့နာမည်က 'ချူကီ-ပန်တူ'ပါ။ 'လှဲတစ်ချောင်းရဲ့အရိပ်'လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ သူ့အဖော်က နေမင်းရဲ့ အိမ်ကိုပြန်သွားတော့ သူလည်းပဲ မလွဲသာလို့ ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ ပြန်တော့ မပြန်ချင်သေးဘူး။ အရိယာနာပါ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခု မရမချင်း သူက ပြန်ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီပစ္စည်းက သူ့နဖူးမှာ ချည်ထားတဲ့ ငွေပြားကလေးပါ။ အသည်းတစ်ခုကို လူနှစ်ဦး ကစားနေကြတဲ့ပုံတစ်ခု ငွေပြားပေါ်မှာ ပါတယ်။

အပျိုစင် 'လှဲတစ်ချောင်းရဲ့ အရိပ်' ဟာ သူ့အဖော်နဲ့အတူ စံအိမ်ကြီးကို ပြန်သွားတယ်။ အိမ်အဝင်ဝမှာ သူတို့အရှာခံကြရတယ်။ သူတို့အဝတ်အထည်တွေနဲ့ ယူဆောင်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အစောင့် တွေက စစ်ဆေးကြတယ်။ နေမင်းရဲ့အပျိုစင် စံအိမ်နဲ့ မသင့်လျော်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ယူဆောင်မလာနိုင်အောင် စစ်ဆေးခြင်းဟာ ထုံးစံပါ။

အပျိုစင် လှဲတစ်ချောင်းရဲ့အရိပ် အိပ်တဲ့နေရာမှာ ရေပန်း လေးခုရှိတယ်။ သူဟာ အိပ်ရာပေါ် လှဲပြီး သိုးကျောင်းသားကလေး

အကြောင်း တွေးတောနေတယ်။ အစက သိုးကျောင်းသားကလေး ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ငွေပြားကလေးဟာ အခု သူ့နဖူးပေါ်ကို ရောက်နေပြီ။ ရုပ်ပုံကလည်း သူ့ရဲ့ အခြေအနေကို ဖော်ပြသလို ဖြစ်နေတယ်။ သူ့အသည်းကလည်း အစားခံထားရသလိုပါ။ သူ အိပ်လိုက်တော့ အိပ်မက်ထဲမှာ ပျံသန်းနေတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်ကို မြင်မက်တယ်။ ငှက်ဟာ ပူဆွေးတဲ့အသံနဲ့ မြည်တမ်းရင်း သစ်ပင်တစ်ပင်မှတစ်ပင် ကူးလာခတ်နေတယ်။ 'ချိုကိုလို' လို့ ခေါ်တဲ့ အဲဒီငှက်ကလေးကို အိပ်မက်ထဲမှာ သူက စကားပြောလိုက်တယ်။ နေမင်းရဲ့စံအိမ်က အပျိုစင်တစ်ဦးရဲ့ သိုးကျောင်းသားကလေးအပေါ်မှာ ထားတဲ့ အချစ် ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ဒါကြောင့် ပူဆွေးနေရကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။

ဒီတော့ ငှက်ကလေးက ပြန်ပြောတယ်။ "အိပ်ရာက ထပြီး ရေပန်းနှစ်ခုကြားမှာ ထိုင်ပါ။ စိတ်ကူးထဲ ပေါ်လာတဲ့အကြောင်းကို သိချင်စပ်ဆိုပါ" လို့ ငှက်ကလေးက ပြောလိုက်တယ်။ သူ သိဆိုတဲ့ အတိုင်း ရေပန်းတွေက ပြန်ဆိုရင် သူ့အတွက် အဖြေတစ်ခု ရလာနိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ အပျိုစင် 'လှဲတစ်ချောင်းရဲ့အရိပ်'ဟာ အိပ်ရာက ထလိုက်တယ်။ ရေပန်းတွေအကြားမှာ ထိုင်ပြီး သူ့နှလုံး သားဟာ သက်ရှိနှစ်ဦးကြောင့် ကြေမွသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိဆိုတယ်။ သိဆိုတဲ့အသံက အပျိုစင်ကို ငြိမ်းအေးလာစေတယ်။ တစ်ညလုံး သူက တစ်လှည့်၊ ရေပန်းက တစ်လှည့် သိဆိုနေကြတယ်။

သိုးကျောင်းသားကလေးမှာ မိခင် ရှိတယ်။ သူ့အမေက တောင်ပေါ်မှာနေတယ်။ သူက ပညာတတ်တယ်။ သားအကြောင်း အမေက အိပ်မက်မက်တော့ နံနက်လင်းတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သိုးတွေ

ရှိရာကို လာခဲ့တယ်။ သူ့သားက အိပ်နေဆဲပါ။ သားမျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေကို မြင်ရတယ်။

သူ နိုးလာတော့ အမေက မေးလိုက်တယ်။ နဖူးပေါ်မှာ ဆင်မြန်းထားတဲ့ ငွေပြားကလေး ဘယ်ရောက်သွားတဲ့အကြောင်းကို မေးမြန်းတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းကို ပေးလိုက်ပြီဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ မည်သူ့ကို ပေးလိုက်ကြောင်း သိုးကျောင်းသားကလေးက ပြောပြတယ်။ သူ့သားဟာ စံအိမ်တော်က နေမင်းကို ရည်စူးထားတဲ့ မင်းသမီးကို တမ်းတနေကြောင်း တောင်ပေါ်က မိခင် သိလိုက်တယ်။

မိခင်ဟာ တဲရှေ့မှာ ရပ်နေစဉ် အပျိုစင် 'လှဲတစ်ချောင်းရဲ့ အရိပ်'နဲ့ သူ့အဖော်တို့ဟာ သိုးကျောင်းတဲ့နေရာကို လာကြတယ်။

မိခင်က သိုးကျောင်းသားကလေးကို အိပ်ရာပေါ်မှာ အိပ်စေတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ယူလာတဲ့ ခြံထည်နဲ့ သူ့ကို ခြံပေးလိုက်တယ်။ ခြံထည်က မှော်ခြံထည်ပါ။ ပြီးတော့ ကျောက်ဆောင်တွေ အကြား သွားပြီး ဆေးပင်တွေကို စုဆောင်းပေးတယ်။ ရေပန်းမှာ စိမ်ပြီး ဆေးချက်တယ်။ သူတို့အထဲကို မင်းသမီးနှစ်ယောက် လာကြည့်ကြတယ်။ သူ ချက်ထားတဲ့ ဆေးတွေကို မိခင်က ဒူးထောက်ပြီး မင်းသမီးတွေကို ဆက်သလိုက်တယ်။

မင်းသမီးနှစ်ယောက်က တဲထဲဝင်ဖို့ ခွင့်တောင်းတယ်။ သူတို့ နေရာအနံ့ကြည့်ကြတယ်။ အပျိုစင် 'လှဲတစ်ချောင်းရဲ့အရိပ်' က သူ့အိပ်မက်ထဲက လူငယ်ကို တွေ့လိုတယ်။ အဖော်ကလည်း သူ့လိုပဲ ဆန္ဒရှိတယ်။ သို့ပေမယ့် လူငယ်ကို ရှာမတွေ့ဘူး။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ဖြန့်ချထားတဲ့ ခြံထည်တစ်ခုကို တွေ့ရတယ်။ ခြံထည်အောက်မှာ ဘာမှ မရှိဘူးဆိုတာ သူတို့သိကြတယ်။ တောင်ပေါ်က မိခင်ဟာ

မှော်အတတ်ပညာနဲ့ သူ့သားကို ခြံထည်ရဲ့အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအဖြစ် ပြုလုပ်ထားခဲ့တယ်။

အပျိုစင် 'လှဲတစ်ချောင်းရဲ့အရိပ်'က ခြံထည်ရဲ့ အရောင်နဲ့ အသားကို နှစ်သက်သဘောကျတယ်။ ကြီးမြတ်တဲ့ ဘုရားသခင် 'ပါချာကာမက်'ရဲ့ ချစ်ခင်ခြင်းခံရတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက သူ့ကို ပေးတဲ့ ခြံထည်ဖြစ်ကြောင်း တောင်ပေါ်က မိခင်က ပြောပြတယ်။ ပုလွေမှုတ်တဲ့ လူငယ်နဲ့ တွေ့တော့မယ် မထင်လို့ သူ ခြံဖူးခဲ့တဲ့ ခြံထည်ကို လိုချင်တဲ့အတွက် တောင်းယူတယ်။

တောင်ပေါ်က မိခင်က ခြံထည်ကို ပေးလိုက်တယ်။ ခြံထည်ကို သူတို့နှစ်ဦးအကြားမှာ ထားပြီး အပျိုစင်နှစ်ယောက်က ယူသွားပြီး နေမင်းရဲ့စံအိမ်တော်ကို သွားကြတယ်။ တံခါးစောင့်က ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ကိုရှာဖွေတယ်။ စံအိမ်တော်နဲ့ မသင့်လျော်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခု သယ်ဆောင်လာခွင့်မပြုဘူး။ သူတို့ကို ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်တော့ ခြံထည်ကို သယ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားကြတယ်။

အရင်ကလိုပဲ အပျိုစင် 'လှဲတစ်ချောင်းရဲ့အရိပ်'ဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲအိပ်နေတယ်။ ခြံထည်ကို အိပ်ရာဘေးမှာ ချထားလိုက်တယ်။ မကြာမီမှာပဲ အိပ်ရာထဲက ထပြီး အသည်းစားတဲ့ လူသား နှစ်ဦးအကြောင်း ရေပန်းဘေးမှာ သိဆိုတယ်။ ရေပန်းက ပြန်လှန် သိဆိုခြင်းမရှိတော့ အပျိုစင်ဟာ အဲဒီမှာ ထိုင်ပြီး ငိုရှာတယ်။

ခြံထည်ရှိတဲ့နေရာကို သူ လှမ်းပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ခြံထည်ဟာ ပြည့်ဖောင်းနေပြီး ခြံထည်ထဲမှာ သူချစ် ကိုယ်ချစ်တဲ့ လူငယ်ကို တွေ့မြင်ရတယ်။

တစ်ညလုံး သူတို့နှစ်ဦး အတူရှိနေကြတယ်။ ရေပန်းက သူတို့အတွက် သိချင်းသိဆိုတယ်။ နံနက်ခင်းရောက်လာတော့ သူတို့

နှစ်ယောက် ခိုးထွက်ကြတယ်။ သို့ပေမယ့် အစောင့်အားလုံးက အိပ်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ဦးက သူတို့ကိုမြင်တော့ နောက်က လိုက်လာတယ်။ အပျိုစင်နဲ့လူငယ်ဟာ တောင်ကုန်းပေါ်ကို တက် ပြေးကြတယ်။ အစောင့်အားလုံး နိုးပြီး သူတို့ကို လိုက်ကြတယ်။ အန္တရာယ်ကင်းတဲ့နေရာကို သူတို့ ရှာမတွေ့ဘူး။ နေမင်းကြီးက သူတို့နှစ်ဦးကို ကျောက်တုံးများအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တယ်။ သူတို့ကို 'ကယ်လ်က' နဲ့ 'ဟွေတပမ်ပါ' အကြားမှာ ရှိတဲ့ ကျောက်တုံး များအဖြစ် ယနေ့တိုင် မြင်ရတယ်။